

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUTHLESS BEASTS

DELILAH MOHAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACIMASIZ CANAVARLAR

DELILAH MOHAN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Dez tarafından Pretty in Ink

Creations'da Heather Perl'in

düzenlemesiyle

Telif Hakkı © 2024 Delilah Mohan

Yayımlanmıştır: 10 Ekim 2024

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, erişim sisteminde saklanamaz, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla kopyalanamaz. Bu kitabı herhangi bir formatta dağıtamazsınız.

Capital Chaos Publishing LLC tarafından

yayımlanmıştır ✿ [Vellum ile](#)

[oluşturulmuştur](#)

İÇİNDEKİLER

Tetikleyici Uyarılar

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Sonsöz](#)

[Diğer çalışmalar](#)

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Tetikleyici uyarılar aşağıdakileri içerir ancak bunlarla sınırlı değildir:

- Kan
- Silahlar ve Şiddet
- Ölüm
- İşkence
- Cinsel Saldırı
- Hamilelik ve Doğum
- İstismar (Haremiyle değil)
- Uyuşturucu
- Tecavüz
- Cinsel içerikli sahneler
- Eş ölümü
- Adam kaçırma
- Şekil Bozukluğu

BİRİNCİ BÖLÜM

ADAM

"Anlaştık mı baba?"

Yer değiştirme isteğimle savaştım. Bedenim küçük günah çıkarma kabinine sıkıştı. Pencerenin aralığından, günahın ağırlığıyla yaşlanmış adamın soluk gölgelerini görebiliyordum. Buna bir yenisini eklediğim için suçluluk duymuyordum.

"Pazar günleri sizi sıralarımda görecek miyim?" diye sordu.

"Peder, sanırım ikimiz de haddimi aştığımı biliyoruz.

Tanrı'nın evinde uzun zaman önce." Öne doğru eğildim, pencereye yaklaştım ve profilinin her çizgisini seçmeye çalıştım. "Kaderi kışkırtmayalım, yoksa kendimi diri diri yakabilirim ve tüm burayı da yanımda götürebilirim."

"Saçmalık." Karşılığı sert oldu.

"şeytan bir kez denedi," diye hatırlattım ona. "Sanırım ikinci kez denerse kazanabilir."

"Adam."

Merhametini ya da Tanrı'nın planıyla ilgili sahte vaatlerini sunamadan onu kestim. Benim kendi planlarım var ve aradığım intikamı Tanrı'nın almasına izin vermeden önce yine yanacağım.

"Anlaştık mı?"

"Ben gerçekten-"

"Anlaştık mı baba? Tek bilmek istediğim bu."

Karanlıkta bile dudağını yaladığı gölgesi belli oluyordu. Boğazını temizlemeden önce yutkunması da öyle.

"Bir anlaşmamız var."

"Teşekkür ederim, Peder." Küçük kabinde eğilmek zorunda kalsam da ayağa kalktım. "Hesabınıza bir saat içinde havale yapacağım."

Hesap bilgilerini almak için beklememe gerek yoktu. Bu birlikte çalıştığımız ilk sefer değildi, ancak bu alışveriş muhtemelen etkileşimlerimizin en tatsız olanıydı. Ayağımı henüz dışarı atmıştım ki, ayakkabımın tabanı arduvaz döşemeye değdi ve sesi beni durdurdu.

"Her zaman çok hırslı bir çocuktun." İcini çekti. "Tanrı'dan yüz çevirdiğinde hayatının aldığı yol beni hayal kırıklığına uğratmamalı. Ama senden daha fazlasını beklerdim. İntikam her zaman doğru yol değildir."

"İntikam tek yoldur, Peder." Onu kutsal alanda geride bırakarak dışarı çıktım. Bir Tanrı adamının bana hayal kırıklıklarını anlatmasına ihtiyacım yoktu. Ne kadar ileri gidebileceğimi bilmek için hayatımın acısını yaşadım, kederlerin derinliğine daldım.

Ben uzaklaşırken ayak seslerim boş odada yankılandı. Yüksek tavanlar sesi taşıyor, mum ışığıyla aydınlatılmış şapele yayıyor ve gecenin içine atıyordu.

Ağır ahşap kapıdan çıktığımda hava serindi, etrafımdaki hayat bu saatte derin bir uykudaydı. Bir araba yanaştı, siyah renkli camlar ben yaklaşırken içeriyi görmemi imkânsız hale getiriyordu. İçindeki adamın benim için bir tehdit olmadığını anlamak için onu görmeme gerek yoktu.

Arabanın önünde durdum ve kapıyı açıp yolcu koltuğuna tırmandıktan sonra kapıyı kapattım. İkimiz de konuşmadan önce araba çoktan hareket etmişti.

"Plan işe yaradı mı?" Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım olan Ace, sağa dönerken sordu.

Cep telefonumdan başımı kaldırmaya zahmet etmeden, "Parayı şimdi havale ediyorum," diye bilgi verdim.

"Peki senin için sorun yok mu? Yani, üstesinden gelebilir misin?"

Ona baktım, bir adamın gölgesi dümdüz önüne bakıyordu. Gösterge panelinin ışığı yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. Görmesem bile endişeli olduğunu biliyordum.

Tüm bu süre boyunca yanımdaydı. Kalbimin yaşadığı yıkımı ve acıyı ikinci elden hissetti. Bu acı, içimi parçalayan ve bugüne kadar bana hala işkence eden fiziksel kargaşaya asla dokunmadı. Ama tüm bunların üzerimde bıraktığı kalıcı etkiyi biliyordu.

"Ben hazırım."

Ve ben hazırdım.

Joseph Accardo'nun hayatını sona erdirmeye hazırdım; sadece önce ona biraz kargaşa yaratmam gerekiyordu. Değer verdiği her şeyi yok etmeliydim. Kurduğu imparatorluğu mahvedecektim.

Beş yıl. İntikamımı almak için beş yıl bekledim. Bu girişimde bulunmayı hazmedebilmem için tam beş yıl geçmesi gerekti. Şimdi bile, zaman geçtiğinde ve anılar solduğunda, sonunda borcumu ödeme düşüncesi elimi hafifçe titretiyordu.

Bir hayat için bir hayat.

Asla yeterli olmazdı.

Onun ölümü, benimle aynı kaderi paylaştığını görmek için duyduğum arzuyu asla dindirmeyecekti. Her zaman avantajlı olacaktı, her zaman kazanacaktı. Benden her şeyimi aldı. Kanım hala vücudumda akıyor ve kalbim hala atıyor olsa da, kalbim o yolun kenarında onunkıyla birlikte durdu. Çalınan hayatım yüzünden damarlarım kuruyana kadar kanım kaldırıma döküldü. Asla birlikte olamayacağımız hayatımız.

"Yarın sabah mı? Adamlarımızı toplayayım mı?" Ace'in sözleri daha önce defalarca sorulmuş sıradan bir soruydu. Ancak bu kez, arkasındaki anlam önceki kullanımlardan daha ağırdı.

"Accardo'nun adamlarından ilki kiliseye adımını atmadan önce onların hazır olmasını istiyorum."

"Bu bir savaşa neden olacak. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Ace beni yargılamıyor, intikam düşüncelerim çılgıncaymış gibi davranmıyor, sadece olacakları hatırlatıyordu.

"Savaş çok önceden başlamıştı. Benim harekete geçmemem onları sadece yanlış bir güvenlik hissine sürükledi. Misilleme yapmayacağımı düşündüyse, o zaman verdiğim ölümü hak ediyor demektir."

"Sadece Accardo'nun adamlarını kastetmiyorum. Oğlunu öldürmek, bunu hak etti. Ama kız? Ailesi hiçbir şey yapmadı. O hiçbir şey yapmadı."

"İkincil hasar." Göz kapaklarımla arkasında bir makara oynarken kelimeleri söyledim. Yangın ve duman görüntüleri ve Accardo'nun beni ölüme mahkum ederken yüzündeki uğursuz gülümseme. Tam olarak bu ifadeyi kullanmıştı, ben onları kurtarmak için yalvarırken kelimeler öyle dikkatsizce savrulmuştu ki.

Ace, "Gelebilirler," diye işaret etti.

"Hazır olacağız," diye hatırlattım ona. Bu kadar uzun süre gizlenmemiş, güçlenmemiş, ekibimi daha sıkı hale getirmemiştik ki herhangi bir karşı saldırıya hazır olmayayım. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Bilmeyecek kadar uzun süredir bu dünyanın içindeyim. Bir organize suç liderinin oğlunu öldürmek adımı ölüm listesinin başına koyacaktı ama intikam ihtiyacım umurumda olmayacak kadar ilerlemişti.

Benden her şeyimi almıştı ve ben bu dünyadan ayrılmadan önce bu iyiliğinin karşılığını ödeyecektim.

Canımı al.

Acımı al.

Kazandığım her şeyi al.

Ama sakın çalmanın hiçbir sonucu olmadığını düşünmeyin.

İzlerken kravatımı düzelttim, bedenim konukların görüş alanından gizlenmişti. Tüm gözler mihrapta, gelini bekliyordu ama benim gözlerim damadın babası Joseph Accardo'daydı. Bir zamanlar benim için değerli olan bir şeyi elimden almış, bana var olduğunu hayal bile edemeyeceğim bir acı çektirmişti ve ben de onun acı çekmesini istiyordum.

Acı çekmesi gerekiyordu.

Misafirlerini yüzünde bir gülümsemeyle karşıladı ve ben o gülümsemeyi almak için sabırsızlanıyordum. Söylentilerin aksine ben bir canavar değildim. Bir şeyler hissediyordum: zor, imkânsız şeyler. Ama bu işte duyguların zayıflığına izin verilmezdi, bizim dünyamızda buna izin verilmezdi.

Ben bunu zor yoldan öğrendim, o da öğrenecekti.

Düğün marşının eşsiz melodisi konuşmaları böldü ve kalabalık sessizleşti. Tüm gözler kilisenin arka tarafına çevrildi. Benimki hariç tüm gözler. Benimkiler sadece düşmanıma ve onun yanındaki oğluna sabitlenmişti. Parmaklarım saldırmak için kaşınıyordu, bunu bilsem bile

zamanı değildi. Ama yıllar sonra ilk kez Accardo ile aynı odada bulunuyordum ve bunun son olmasını umuyordum.

Gelin mihrapta durdu ve bir an için gözlerim beyaz ipeğin sarmaladığı her kıvrımı içine alan elbisesinin üzerinde dolaştı. Oğlu bir gelin için daha kötüsünü yapabilirdi, bu kesindi. Alaycı kumaş katmanlarının altında yatan hediye asla takdir edemeyecek olması çok yazıktı.

Törensel sözler söylendi ama hepsini duymazdan geldim. Zihnime sızmaları için ne anlama geldiklerinin unutulmaz hatırasına ihtiyacım yoktu. Ne kadar ciddi olabileceklerini, kalbe ne kadar zarar verebileceklerini zaten derinden biliyordum.

Işıklar bir anda yanıp söndü. Kalabalık nefes nefese kaldı ve korkularını fısıldadı. Beklentiyi besledi, beni ileri çağırdı, hareketin farkında olmasam bile ayaklarımı hareket etmeye zorladı. Adamlarım yüzeye çıkarken çığlıklar yükseldi. Kaosla birlikte, kalbim öldüğünden bu yana geçen yıllar boyunca kendimi hiç bu kadar kendimde hissetmemiştim.

"Joseph!" Kilisenin önüne doğru gelişigüzel yürürken kükredim. "Accardo!"

Adamlarımın üstünlüğü vardı, tüm silahlarımızı merkeze doğrultmuştuk ve konuklara kaçacak yer bırakmamıştık.

Accardo'nun başı sağa sola dönmüş, kendisine seslenen düşmanı arıyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sıırıttı. "Adam Ferrari. Sana bir davetiye gönderdiğimi hatırlamıyorum."

"Unutmuş olmalısın." İleri atılmak, bıçağımı göğsüne saplamak ve hayatının onu terk edişini izlemek istesem de adımlarımı sabit tuttum. "Endişelenme, artık buradayım."

Bu konudaki düşünceleri hakkında bilmem gereken tek şey alaycılığıydı. "Senden gitmeni istemek zorundayım. Arkadaşlarınızı da yanınıza alın."

"Aslında," diye duraksadım, gözlerimin oğlunun üzerinde dolaşmasına izin verdim, "sanırım kalacağım. Sen benden bazı şeyler aldın ve benim de senden bazı şeyler almamın zamanı geldi."

Öne doğru bir adım attı, eli çoktan silahına uzanmıştı ama parmakları asla temas etmedi. Arkasında, Ace yüzeye çıktı. Bacağı tekme atarak Accardo'nun dizine temas etti ve onun parçalanmasına neden oldu. Accardo'nun adamları Ace'in üzerine atıldılar ama yeterince hızlı değillerdi.

Saniyeler içinde, birkaç kurşunla cesetleri ayaklarımızın dibine serildi, kanları kilisenin zeminine aktı.

Peder Anthony bu karmaşaya kızacaktı ama neye imza attığını biliyordu. Yine de iyi niyetle ona bir ikramiye verirdim, tekrar iş yapmamız gerekirse diye iyi durumda kalmasını sağlardım. İlerlerken adımlarım yavaştı, adamlarım kalabalığı bizden uzak tutuyor, herhangi bir sorun çıkmamasını sağlıyordu.

Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Accardo'nun önünde dururken, "Sanırım yarım kalmış bir işimiz var," dedim.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama Ace bunu imkânsız hale getirdi. "Bitmemiş bir işimiz yok."

"Hayır."

"Beş yıl önceki kazaya sen sebep oldun mu, olmadın mı?" Yaklaştım ve bıçağımın ağzını çenesinde gezdirdim.

Kıkırdama cüretini gösterdi. "Köprü'nün altından çok sular aktı, dostum."

"Köprü'nün altından çok sular aktı." Misafirlerine baktım ve başımı salladım. "Köprü'nün altından çok sular aktı."

Accardo'nun sağındaki adama baktım, Mercer'ın pençesi altında parçalanıyordu. Hiç tereddüt etmeden kurşunu alnına sıktım. Beyni kafatasının arkasından dışarı fırladı ve ilk sıradaki konukların yüzlerine sıçradı. Kan gölünün içine girip Accardo'nun boğazını avucumun içine aldığım da çığlıklar beni yıldırmadı. "Köprü'nün altından çok sular aktı."

"Bu ne cüret! Bunun için kelleni alacağım, ben..." Tutuşumu sıkılaştırdım.

"Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin? Zaten yapmamış mıydın?" Güldüm. Ses, asitin beni terk etmesi gibiydi. "Daha ne zarar verebilirsin ki?"

"Fernando'yu öldürdün," diye homurdandı Accardo, yanakları şişmiş ve kızarmış bir halde elimi tutmaya çalışıyordu.

"Halkımın hayatını hiçe sayarak Fernando'yu öldürdün. Senin için geleceğimi düşünmedin mi?"

"Beş yıl oldu," diye belirtti.

"Bu an için zamanımı bekliyorum, sizi temin ederim." Ve ölüm gibi hissettiren ağrılar olmadan tekrar nasıl nefes alacağımı öğrenmeye çalışıyordum. I

asla tam olarak ustalaşamadım.

"Sadece zararsız bir hataydı." Accardo bir kolunu havaya kaldırarak olayı geçiştirdi. Ama bu sadece zararsız bir hata değildi. O benim ailemdi ve bunun bedelini kendi ailesiyle ödeyecekti. "Bunu unutamaz mıyız? Telafi edelim. Bugün oğlumun düğün günü."

Sadece onun duyabileceği şekilde eğildim ve dişlerimi sıkarak fısıldadım: "Bugün oğlunun düğün günü. Oğlumun hiç ilk doğum günü olmadı. İlk nefesini alamadı. İlk dondurma külahını hiç tatmadı. Ve b u n u n için her zaman kimin hatası olduğunu hatırlayacaksın."

Onu elimden bıraktım ama Ace sıkı sıkı tutarak onu rahibin arkasına sinmiş olan oğluna bakmaya zorladı. Adımlarım yankılanıyor, ağlayan misafirlerin burun çekişlerine ve histerik eşlerini susturmaya çalışan kocaların suskunluklarına karışıyordu. Oğluna ulaştığımda, çömelmiş bedeninin üzerinde durarak onu gölgeledim.

"Karını bile korumayacak mısın?" diye sordum.

"Biz- biz resmi değiliz." Geri çekilmeye çalışırken kelimeleri titriyordu.

Omzumun üzerinden konuklara baktım. "Onu korumayacak, çünkü resmi değiller." Tekrar Accardo imparatorluğunun geleceğine bakarak ofladım. "Onu hak etmiyorsun."

"Onu tanımıyorum bile." "Onunla ne istersen yap." diye tükürdü.

"Bunu yapamazsın. Öyle demek istemedi," diye araya girdi babası.

Ama o sözler söylenmişti ve artık geri alamazdı. Bu evlilik devam etse bile, müstakbel karısını kendi hayatı için feda etmeye bu kadar istekliyken kimse Jonny Accardo'ya aynı gözle bakmayacaktı. Bu bir erkek değildi. Bu bir korkaktı. Ve bu evliliğin onlara ne tür bir anlaşma getireceğinden emin değildim ama asla ilerlemeyecekti.

Korkağın üzerinden geçip kızın bir çiçek aranjmanının arkasına saklanmaya çalıştığı diğer tarafa geçtim. "Bundan daha iyi bir saklanma yeri bulman gerekecek, hayatım."

Onun önünde çömeldim, protesto çılgınlıklarını, yanındaki varlığımın neden olduğu ani ayaklanmayı görmezden geldim. Ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu. Hatta birkaç gün öncesine kadar bu evliliğin gerçekleştiğinden bile haberim yoktu.

Gelinin adı. Duvağı geriye iterek bir an için sarsıldım, yanan yeşil kürelerin görüntüsüne kapıldım. Bana yönelttiği ateşi görmezden gelerek yutkundum. "Seni korumayacak bir adamla evlenmeye razı oldun."

"I-" Yutkundu ve *düzüştü*. Bu kadar basit bir şeyi kabul etmeyeli uzun zaman olmuştu ama şimdi bunu inkâr edemezdim. Kız çok güzeldi, klasik ve sade. "Onu gerçekten tanımıyorum."

"Ama sen onun adını almaya hazırdın." Güldüm. Eski aileler ve onların barbarca yöntemleri.

"Karmaşık bir durum." Dudağını ısırdı.

"Karmaşıklaştırma," dedim ve başını sallamadan önce gözleri kalabalığa kaydı, her saniye daha da tedirginleşti.

"Yapamam."

"Seni kim durduruyor?" Elim öne doğru uzandı, peçeyi itmeye hazırdı ve o irkildi.

İlk tepkisinin benden kaçmak olmasından nefret ediyordum. Asla bir dişiye zarar vermedim. Ama yine de, beni tereddüt etmeden bir kafatasına kurşun sıkarken görmüştü.

Accardo, "Kızı bu işin dışında tutacaksın," diye homurdandı ve bu benim ona daha fazla dokunmak istememe neden oldu. "O masum."

"Kızımı bu işe karıştırmayacaksın," diye bağırdı çok tanıdık bir ses, adam merdivenleri tepinerek çıkarken. Başım yana savruldu, gözlerim Vinnie Crusiaux'ya dikildi.

"O senin mi?" Ayağa kalktım, silahımı adama doğrultmuştum bile.

"Ona dokunmayacaksın."

İşte burada yanıliyordu. En büyük iki düşmanım tek bir yerde, kızları ve oğulları burada kilise mihrabında, bana bir adak gibi. "Yaklaşırsan ölürsün. Buraya seninle sorun yaşamaya gelmedim. Geçmişimiz burada önemli değil."

Konuyla ilgisi yok ama bu anı intikam almak için kullanmazsam namerdim.

"O benim tek çocuğum. Lütfen." Elini uzattı, silahını yere bıraktı ve bana tehdit olmadığını gösterdi. Onun yüzünden adam kaybetmem dışında. Değer verdiğim insanları. Şimdi ya da sonra elinde bir silah olması yapabileceklerini değiştirmeyecek.

Gözlerimin kızın gözlerindeki yanan zümrütlere kaymasına izin verdim. "Sen bir Crusiaux'sun."

Konuşmadı, konuşmasına gerek yoktu. Gerçek yüzüne yansımıştı ve ben de o an bir karar verdim. Düşmanlarımdan birinin kalbini kıracak ve diğerini sonsuza dek avucumun içinde tutacaktım.

"Peder Anthony. Tamamlamamız gereken bir tören var." Bakışlarımı kızıdan ayırmadan Peder Anthony ile konuştum ve ayağa kalkarak bir emir verdim.

Vinnie Crusiaux rahat bir nefes aldı. Rahatlaması kısa sürdü. Mercer bir anda kızın arkasındaydı. Koluyla kızı belinden tutup kaldırmıştı bile. "Patron?"

Neyi sorguladığımı biliyordum. Olayların bu yeni yönünü açıkça ifade etmemiştim. Tek amacım buraya girmek, düşmanımın oğlunu öldürmek ve bana yıllarca yaşattığı acıyı ona hissettirmekti. Bu süreçte öldürdüğümüz herkes ikincil hasardı. Ama planlar değişti. Güdülerim değişti. Bana bir yayla iki düşman sunulmuşken neden bir düşmana zarar vereyim?

"Baba, devam et," diye emrettim.

"Hayır!" Vinnie ileri atıldı ama Drew yoluna çıkarak hareketini engelledi.

Drew, "Bir santim daha kıpırdarsan misafirlerini öldürmeye başlarız," diye onu bilgilendirdi.

Zor olmazdı. Kahretsin, saklanıp beklemek ne kadar kolaydı. Ortaya çıktığımız anda adamları zorlukla savaştı, muhtemelen şehirdeki bir geceden hala akşamdan kalmaydılar. Ama biz onları zahmetsizce geçtik. Şimdi dizlerinin üzerinde yalvarıyorlardı, onurlandırmayacağımız bir hayat için.

Max ve Ace baba ve oğlu korurken ve Drew müstakbel kayınpederimi engellerken, Peder Anthony hızlandırılmış evlilik sözlerini söylemeye devam etti. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bunun bir önemi yoktu. Kalbim uzun zaman önce ölmüştü ve kelimeler onu etkileyecek güçte değildi.

Yine de, bu basit cümleyi söylemenin midemi bir şekilde rahatsız etmediğini söyleyemem. "İstiyorum."

"Ve sen, Bellamy Crusiaux, Adam Ferrari'yi alıyor musun..." Sözleri kadının paniğiyle birlikte söndü. Peder Anthony'nin konuştuğunu duyamadım. Onun

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, vermekten başka çaresi olmadığı şeyi bana inkar ediyordu. Adımı tek bir kez söylediğinde kız neredeyse histerik bir hale geliyordu.

Onu incitecek kadar değil, Mercer çenesini kavradı ve kulağına bir şeyler mırıldanabilmek için başını yerinde tuttu. "Evet de yoksa baban ölür."

Kendi hayatı için babasının hayatını tartıştığı zamanki tefekkürünü gördüm. Sonra pes ettiği ve kabullenişin hakim olduğu anın sevincini yaşadım. "Ben...yaparım."

Peder Anthony gelini öpebileceğimi söyleme zahmetine girmedi. O daha gözünü kırpmadan dudaklarım onun dudaklarındaydı. Sert, iffetli bir öpücük. Geri çekilmeden önce silahımı çıkardım ve Jonny Accardo'yu vurarak öldürdüm. Bu hareket adamlarımın da aynı şeyi yapmasını sağladı, adamlarının tüm tehditlerini ortadan kaldırdılar ve bir zamanlar diz çöktükleri yerde yığılmış cesetler bıraktılar. Sadece Joseph Accardo ve Vinnie Crusiaux kurtulmuştu.

Mercer'i kiliseden çıkarken takip ettim, karım omzuna asılmıştı, ardından gelen tek ses sıralarda ölümler için dua eden kadınların feryatlarıydı.

İKİNCİ BÖLÜM

BELLAMY

Hayır. Hayır. Hayır.

Böyle bir şey olamaz. Bana olmaz.

Ama işte buradaydık ve dudakları dudaklarıma çarptığında bunun gerçek olduğunu anladım. İstesem de hayal edemezdim. Göz açıp kapayıncaya kadar bir düşmanın kollarından diğerine nasıl geçmiştim?

Adam Ferrari.

O ölmüştü. En azından dünya böyle düşünüyordu. Ama eğer bu doğruysa, nasıl karşımda durabiliyordu? Onun olmamı emrederken grotesk yüzü dikkatimi çekiyordu? Bunu yapabilir miydim? Onun gibi bir adamın gelini olabilir miydim? Şüpheliydim. Ama koşullar göz önüne alındığında, başka seçeneğim yoktu.

Beklenmedik öpücüğün etkisinden kurtulamadan beni omzunun üzerinden fırlattı ve aileme veda etmeme fırsat vermeden beni açık havaya çıkardı, tekmeleyerek ve durumun ne kadar adaletsiz olduğunu haykırarak. Beni dinlemedi. İkisi de dinlemedi.

"Ace'i bekleyelim mi?" Beni taşıyan adam konuşurken kelimelerin titreşimi bedenime yayıldı.

"Drew'la birlikte gidecek." Adam, görünüşe göre yeni kocam, konuştu. Sesi alışık olduğumdan çok daha sertti. Bu

garip bir şekilde sakinleştirici. "Ben sürerim."

"Güzel." Adam homurdandı. "Cehennem kedinizin beni taciz etmeyi bırakıp bu onuru bana bahşedeceğini sanmıyorum."

"İndirin beni!" Tek bir kişinin bile yardımına gelmeye cesaret edemeyeceğini bilerek çılgılık attım ama beni tuttuğu pozisyon midemi bulandırdı ve başım dönmeye başladı.

"Sen bilirsin prenses." Eşek herif güldü ve ben de en azından bir çürük oluşturmayı umarak sırtına daha sert vurdum.

"Lütfen," diye yalvardım. "Sadece istiyorum-"

Ama bu cümleyi hiç bitirmedim çünkü ne yapmak istiyordum? Eve dönmek mi? Kontrolüm dışında gelişen bir durum yüzünden beni kapı dışarı eden babama mı? Düşman her şeyin başlamasına neden olmuşken, yüzünü kurtarmak için beni düşmana teslim eden bir babaya mı? Aldatmacalar ve yalanlarla şekillenen bir ateşkesin ne faydası vardı?

En azından artık gördüğüm şeyin elimde olan şey olduğunu biliyordum. Bir canavar.

"Ağzını tıkayalım mı?" diye sordu Ferrari.

Bizi takip ederken saldırıma ara verip ona baktım, parmağında tesadüfen dönen bir anahtarlık vardı. Gözlerimiz çarpıştı ve anında bakışlarımı kaçırdım. "Uslu duracaktır." Nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Ben her zaman isyan eden biriydim. Ama ben sormadan ekledi: "O bir seçim yaptı: Babasının hayatı için kendi hayatı."

Yine de bu gerçekten bir seçim miydi? Sonuçta bu baskı altında yapılmıştı. Yine de, kaba adam birkaç dakika sonra beni öne doğru itene kadar davrandım, yanıma tırmanmadan önce beni lüks bir arabanın arkasına düz bir şekilde yatırdı ve yer açmak için kumaş katmanlarını bir kenara itti.

Ferrari sürücü koltuğuna tırmandı ve kapıyı çarptı. "Çocuk kilitleri açık, karıcığım." Kelimeden tiksinti damlıyordu. "Kaçmaya çalışma."

Şu anda midemde çalkalanan ve her an dışarı fırlamakla tehdit eden asitle kaçmak gibi bir planım yoktu. Zaten faydası da olmazdı. Adamları her yerdeydi, hiç tanımadığım insanlarla dolu kiliseden dışarı dolmuşlardı. Kaçmaya çalışırsam, mutlaka içlerinden biri beni yakalayıp geri getirirdi.

"Hasta mısın?" diye sordu yanımdaki kaba adam Ferrari'yle konuşmak için eğilmeden önce. "Pek iyi görünmüyor. Bana biraz zencefil getir

torpido gözünden şeker."

Ferrari caddeye çıkarken kaşlarını kaldırdı ama eğilip torpido gözünü açarken gözlerini yoldan ayırmadı. Sonunda bir şey bulup omzumun üstündeki vahşiye uzatmadan önce eli körlemesine etrafı karıştırdı. Bana dönüp elindekini uzatmadan önce hızlı bir teşekkürle aldı.

Ben almadım ve o da sabırsızlıkla homurdandı. "Bu zehir değil. Mideni rahatlatacaktır."

Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Esirleriniz sık sık araba tutuyor mu?" Ben de cevap verdim. "Sen benim esirim değilsin."

"Neyim ben?" Ben sordum.

"Sen onun esirisin. Şimdi şekerini al. Yardımı olur. Bu şeyi daha yeni detaylandırıdım."

Detaylarını çözmem için bir sebep daha. Yine de uzanıp şekerini aldım ve paketini açıp ağzıma attım. İtiraf etmeliyim ki, bu içimde kabaran hastalığı hafifletti.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Ace araba kullanmazsa araba tutuyor. Yardım ediyorlar."

Cevap vermedim ama Ace'e minnettardım. Acaba bunlardan birkaç tane kapabilir miyim diye düşündüm ama sormadım. Bu adamlardan bir şey istemeyi reddediyordum.

Yolculuk sonsuz gibiydi. Şehir banliyölere, banliyöler taşraya dönüştü ve bu yolculuk boyunca Ferrari tek bir kelime bile etmedi. Aslında arabadaki sessizlik sağır ediciydi, o kadar sessizdi ki neredeyse konuşmak istiyordum. Yolun geri kalanını bitmek bilmeyen bir gevezelikle doldurmak, böylece kendimi daha az rahatsız hissetmek istiyordum. Tam pes etmek üzereydim, geçici bir ateşkes teklif etmek üzereydim ki metal bir kapıdan döndük ve büyük bir eve doğru ilerledik.

"Burası bizim evimiz," diye bilgilendirdi beni vahşi hayvan. Bizim mi? O da mı burada yaşıyordu?

Ama etrafa daha yakından bakınca tek kişinin o olmadığını anladım. Küçük kulübeler, büyümüş yabancı otların ve budanması gereken ağaçların arasına sıkışmış bir şekilde araziye süslüyordu. Çimler neredeyse iki metre yüksekliğindeydi ve esintide hafifçe sallanıyordu.

Araba durdu ve Ferrari tek bir bakış bile atmadan indi, merdivenleri çıkarken kapısını çarptı ve beni hayvanın bakımına bıraktı. "O sadece... ayarlama yapması gerekecek, hepsi bu. Seni götürmeyi planlamamıştı."

"Yine de buradayım." Kollarımı iki yana açtım.

"Bazen intikam arzusu vazgeçilemeyecek kadar büyüktür. O bunu hak etti." Bir an için üzgün görünüyordu. "Hepimiz hak ettik."

"İntikamın benimle hiçbir ilgisi yok." Ağlamayı reddederek dudağımı ısırdım. "Belki değil, ama bazen masum insanlar çapraz ateş. Hadi, bütün gün burada kalamazsın."

İzin verirlerse yapabilirim. O devasa evde benim için hiçbir şey yoktu, bu kesindi. Ama dışarı çıkmama yardım etmek için elini uzattığında, vücudumun yapmamı istediği her şeye karşı gelse de elini tuttum. Beni çocuk kilidi bile olmayan arabanın kapısından çıkardı, sonra da kapıyı çarparak kapattı. Geri dönüş yoktu. Durup yolcu koltuğunu açmadan önce iki adım yürüdük, torpido gözüne uzandı ve daha fazla şeker çıkardı. Sanki tutsaklığımı telafi edeceklermiş gibi bana ikram etti. İsteksizce aldım çünkü lanet olsun, rahatsızlığımı hafifletiyorlardı.

Merdivenlerden çıkmam için beni acele ettirmedi, sadece ben yavaşça çıkarken sessizce bekledi ve ben de dayanılmaz bir yavaşlıkla çıktım. O kapılardan geçmek istemiyordum. Geçtiğimde, diğer tarafı bir daha görebileceğimden emin değildim. Çıkmama izin verecek miydi? Yoksa bir daha gün ışığını göremeyeceğim bir odaya mı kilitlenecektim?

Sormak istedim ama yanımdaki adam gözünü kırpmadan bir adam öldürmüştü. Ona güvenemezdin, söylediği tek bir kelimeye bile güvenemezdin. Söyleyeceği her şey şu anda beni yatıştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı ve bunu yapma arzusunu ve ihtiyacını görebiliyor olsam da, bu kadar isteyerek benden parçalar almalarına izin veremezdin. İrademi ya da mücadelemi almalarına izin veremezdin.

Buradan kaçardım.

"Eğer kaçarsan, arazinin sınırları devriye gezer ve çitle çevrilidir. Evden on adım bile dışarı çıkamazsın," diye beni bilgilendirdi ve ne düşündüğümü nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kaçmayacaktım," diye yalan söyledim.

"Öylece pes edeceğine inanacağımı mı sanıyorsun? Kilisede sırtıma vurduğun gibi değil." Haklı olmasından nefret ediyordum.

Uzaktaki kapı bir vagon treni için açılırken gıcırdadı ve bize doğru gelen tüm adamları izlerken donakaldım. Tüm düşmanlar. Tüm hapishanecilerim.

"O kadar da kötü olmayacak. O adil biri, buna inan. Sana kötü davranmayacaktır."

"Adam öldürdü," diye belirttim, sesim çok zayıftı, çünkü korku çoktan kemiklerime işlemişti.

"Hepimizin var. Bu kötü insanlar olduğumuz anlamına gelmez; sadece önem verdiğimiz şeyleri koruduğumuz anlamına gelir."

Önemsedikleri şeyi korumak... Onları sadece bir saattir tanıyordum, tabii tanımak kelimesini kullanabilirsem. Beni umursamıyorlardı. Ben satranç tahtasındaki bir piyondum, kazanmak için kullanılacak bir oyun taşı.

"Beni tanımıyorsun." Parmaklarımı elbisemin ipeğine gömdüm, yapabildiğim tek şeye, bu yere yanımda götürdüğüm tek şeye sıkıca tutundum.

"Bu senin bizim korumamız altında olmadığın anlamına gelmez. Hadi küçük kız, dışarıyı serin ve üşütmeni istemem." Arabalar garaj yolunda durduğunda bana sırtını döndü.

Küçük kız. Artık bir kız sayılmazdım. Yirmi üç yaşındaydım. Her standarda göre bir yetişkin. Bu adam beni aşağılamaya nasıl cüret eder? Peşinden gittim ve eşiği geçerken ona yetiştim. "Ben küçük bir kız değilim."

"Kanıtla."

"Bu da ne demek oluyor?" Kelimeleri kekeleyerek söyledim.

"Tam olarak kulağa geldiği gibi." Omzunun üzerinden bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Sana odanı göstereyim. Daha sonra gezebilirsiniz."

"Ama-"

"Ne düşünürsen düşün, ben senin bebek bakıcın değilim," diye sözümü kesti. "Küçük kız."

Bu küçümseyici tavrı karşısında ayaklarımı yere vurabilirdim. "Ben küçük bir kız değilim."

"O zaman durumunuz hakkında sızlanmayı bırakın ve bundan en iyi şekilde yararlanın." Koridordan sağa döndü, yol bizi karanlık, iyi aydınlatılmamış bir geçide götürüyordu. "Odalarımız bu kanatta."

"Ben... paylaşıyor muyum?" Kalbim küt küt atıyordu. O adamla yatmak zorunda kalacağım düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi. Bunu istemedim. Her sabah bana bakan grotesk yüzüyle uyanmak istemiyordum. Ya da yaralı parmaklarını tenimde görmek. Bunu yapamazdım. Bununla başa çıkamazdım.

Sorumu duymazdan geldi. "Adam'ın odası koridorun sonunda. Seninki sağda olacak. Benim odam seninkinin yanında. Seninkinin karşısında Ace'in odası var. Geceleri gizlice dışarı çıkma, seni duyarız. Ve eğer şans eseri birimiz duymazsa, gardiyanlar, alarmlar ve kameralar sizi fark edecektir." Kapıyı iterek açtı ve ben de girmeye korkarak önünde durdum. Girmedeğimde, ilk adımını atmadan önce nefesinin altında "küçük kız" diye mırıldandığına yemin edebilirim. "Akşam yemeği altıda, geç kalma. Yarın sana resmi bir tur ayarlayacağız ama sadece... batı kanadından uzak dur. Oraya kimse giremez."

"Neden?"

"Dışarıda kal." İçeri uzanıp kapıyı kapatmadan önce odadan dışarı adım attı. Kapı çarpmadan hemen önce ekledi, "Saat altıda. Geç kalmayın."

Kapının diğer tarafındaki ses, arabalarından inip içeri giren erkeklerin telaşına rağmen oda rahatsız edici bir sessizliğe bürünmüştü. Sessizliğin içinde öylece durdum, ağlamam gerekip gerekmediğinden emin değildim. Ağlamak istiyordum ama bunun durumuma pek yardımcı olacağını sanmıyordum. Adam haklıydı. Bir çocuk gibi davranabilirdim ya da koşulları kabullenip bundan sonrasını düşünebilirdim. Bunu yapmaktan başka seçeneğim yoktu, çünkü konumum burada uzun süre kalmama izin vermiyordu.

Güvenli değildi.

Eğer bilseydi, beni babama geri götürürdü, değil mi? Müstakbel kocam ölmüş olsa bile.

Kendisine bir faydası olmadığı sürece kimse beni bu şekilde istemezdi ve burada hiçbir fayda yoktu.

As Eğer benim düşünceler çağrıldı ve
Rahatsızlık, benim Karnım zonkladı ve yere
yığılmadan önce duvara tutunmama neden oldu. Bu

iyi değildi. Bu en kötü senaryo olmalıydı. Her ne kadar ona söylemek istesem de ve söylemeliysem de... bu evdeki adamların itibarına bakılırsa, ölebilirdim. Bu riskliydi. Ama zaten hayatım riskli değil miydi?

El yordamıyla ilerledim ve gözlerimin ilk kez yeni odama yerleşmesine izin verdim. Çok büyüktü. Bir hapisane hücresi için düşündüğümünden daha büyüktü. Ortada, üzerinde beyaz bir yorgan ve gri yastıklar bulunan gölgelikli bir yatak vardı. Yatağın sütunları, çiçekleri tamamen açmış bir gül bahçesinin siyah-beyaz büyük bir fotoğrafını çerçeveleyiyordu. Yatağın yanında bir komodin ve bir şifonyer vardı ama odada herhangi bir kişisel dokunuş yoktu.

Titreyen bacaklarımla, mermer zeminli, krom armatürlü ve duş kabininin yanındaki köşeye yerleştirilmiş büyük bir jet küvetli bir banyoya açılan bir kapı bulana kadar duvarı bana rehberlik etmesi için kullandım. Güzel bir banyoydu, babamın evindekinden bile daha güzeldi. Bir mahkûm olarak daha kötüsünü de yapabilirdim.

Banyoya göz atmak ya da boş gömme dolabı aramak için kendime fazla zaman tanımadım. Midemin bir başka atışı beni ileri fırlattı, içindekiler dökülmeden önce tuvalete zar zor ulaştım.

İki saat sonra, mermerin üzerine uzanmış, porselene sarılmış ve hayatımın farklı olması için dua ederken beni buldu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MERCER

"Onunla tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?" Sandalyede arkama yaslandım, arkadaşımı izliyordum.

"Onunla ne yapacağımı sanıyorsun?" diye hırladı. Hiç alınmadım. Kazadan bu yana geçen beş yıl içinde ruh hali sık sık kötüleşmişti.

Ayaklarımı masasının üzerine koydum ve bana doğru attığı bakışları görmezden geldim. "O artık senin karın."

Bu durumdan kesinlikle iğrenmiş görünüyordu. "Farkındayım, teşekkür ederim."

"Yani karısı olan bir adam olarak..." Sözcüklerin havada kalmasına izin verdim, atlayıp atlamayacağını görmek için bekledim, ama gerçekliği fark edince gözleri donuklaştı. "Artık bir karın var Adam. Bu değişmeyecek, o yüzden buna bir an önce alışmanı öneririm."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun!" diye tersledi.

"Plan nedir?" Onu tekrar zorladım. Bu onun pisliğiydi ama tek başına bu yükün altına girmesine izin veremezdim.

"BEN..." Elini saçlarında gezdirerek normalde mükemmel olan saçlarının dağınık bir şekilde yana savrulmasına neden oldu. "Bilmiyorum. Enine boyuna düşünmedim. Bir dürtüydü. Kız ikisine de aitti, bu yüzden ona sahip olmalıydım."

"İkisi de senin için geliyor," diye iç geçirdim.

"Bırak onları. Şimdi kaybedecek neyim var ki? Her şey yıllar önce gitti."

"Ne kadar zavallısın, değil mi?" Onun saçmalıklarına seslendim. Çok şey yaşadığını, benim başa çıkmak isteyeceğimden çok daha fazlasıyla uğraştığını biliyordum. Ama bu şekilde daha fazla devam edemezdi. Hayatına devam etmesi gerekiyordu. Belki durum ideal değildi ama bu onun lehine olabilirdi. Bizim lehimize. "Şimdi kaybedecek neyin var? Yeni karın ne olacak?"

"Yeni karıma karşı hiçbir şey hissetmiyorum," diye alay etti.

"Onu en fazla iki saattir tanıyorsun. Biraz daha zaman vermeye ne dersin?" Öne doğru uzandım ve bir kâsedden bir avuç fındık aldım. "Ayrıca, bu sefer farklı."

"Nasıl yani?" Öne doğru uzandı, kaseyi aldı ve kendine doğru çekti, böylece onlara ulaşamadım. Bencil piç.

"Ace ve ben varız. Biz buradayız. Onu hayatımız pahasına koruyacağız. Sana söz veriyorum." Ace burada değildi ama onun adına konuşmam için burada olmasına gerek yoktu. Beş yıl önce her zaman birbirimizin arkasını kollayacağımıza karar vermiştik. Şimdi de farklı olmayacaktı.

"Karım konusunda bana yardım etmeniz için size güvenemem," diye homurdandı. "Neden?"

Soruma cevap vermedi, onun yerine bir el salladı ve devam etti. "O daha genç."

"O kadar da yaşlı değilsin." Sırıttım.

"Üzerinde en az on yıl var," diye belirtti.

"Aslında on iki. Ace gitmeden önce kiliseden onun eşyalarını aldı." Bu darbeyi indirdikten sonra tekrar arkama yaslandım.

"Tanrım." Elleri yine saçlarını karıştırdı. "Cehenneme gideceğim."

"Zaten orada emekli olacak değildin ya." Boğazımı temizledim, rahatsız edici bir şey söylemek üzereydim. "Fazla bir şeyi yoktu. Kilise çantasında iki parça kıyafet vardı. Elizabeth'le hemen hemen aynı beden-"

"Hayır." Eski karısının eşyalarından bazılarını vermesini önermeme fırsat vermeden sözümü kesti.

"Tamam." Zorlamadım. Sadece düşündüm ki, beş yıl olmuştu. Beş yıl boyunca eşyaları bir tapınak gibi durdu. Eğer bir karısı olacaksa ve eşyalarından kurtulmayacaksa.

belki işine yarayabilir. "Ona bir şeyler almamız gerekecek. Yine de beklemek zorunda. En azından birkaç günlüğüne mülkten ayrılmanın akıllıca olacağını sanmıyorum, özellikle de onunla birlikte."

"Hiçbir yere gitmiyor." Sesi öfkeyle yükseldi ama bana değil.

"Plan bu mu ya n i ? Ona evinde bir mahkum gibi davranmak mı? Çünkü artık burası öyle. Burası onun evi."

Dönerken sandalyesi gıcırdadı, ikimiz de onun sadece bu durumdan kaçmaya çalıştığını bildiğimiz halde evrak işleriyle uğraşıyormuş gibi yapıyordu. "Kime ait olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gidemez."

"Ah, demek o bir mahkum." Bakışlarını görmezden geldim. "Ama biraz kafam karıştı. Onu istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü sinyaller biraz bulanık. Bir an hiçbir yere gitmediğini söylüyorsun, sonra hiçbir şey değilmiş gibi davranıyorsun. Hangisi? Onun korunmasını mı istiyorsun, yoksa gitmesini mi?"

"Gitmeni istiyorum."

Homurdandım. "Öyle bir şey olmayacak. Sana yıllar önce burada kalacağıma dair söz vermiştim ve şimdi seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Seni temin ederim, bu pek de hayal kırıklığı olmayacak," diye homurdandı ama içten içe bir tür sevgi beslediğini biliyordum. Hayatımızın çoğunda arkadaşlık. Bana takılıp kalmıştı.

Ayağa kalktım ve gerindim. "Akşam yemeği altıda, geç kalmayın."

"Burası benim evim. İstedğim zaman yemeğe gelebilirim," diye itiraz etti. Hep tartışıyorlar.

"Akşam yemeği saat altıda. Karınız da orada olacak. Size de orada olmanızı tavsiye ederim, yoksa Ace ve ben onu eğlendirmek zorunda kalacağız."

"Sanırım onu eğlendirmek sana kaldı." Omuz silkti, ama gözlerindeki parıltıyı gördüm, umursamadığı bir kız için duyduğu kıskançlığı, ama şimdi umursuyordu.

"Sanırım öyle olacak." Ben Ace'in peşine düşüp bir sonraki hamlemizi planlarken onu kendi yarattığı çılgınlığın içinde boğulmaya bırakarak odadan çıktım. Çünkü bir sonraki hamleye ihtiyacımız vardı. Kendini daha fazla ofisine kapatmasına izin veremezdik. Bu sağlıklı değildi. Onu bu küçük intikamı almaya zorlamak yeterince zordu ve bu kadar ileri gideceğini hiç tahmin etmemiştik. Eve lanet bir karıyla döneceğini hiç tahmin etmemiştik.

İki saat sonra kızın kapısını çalıyordum, elimde çantası ve onu oyalamak için kendi dolabımdan çıkardığım bir yığın giysi vardı. Büyük geleceklerdi ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Minyon bir şeydi. Güzeldi ama bunu yüksek sesle dile getiremezdim. Bunu yaparsam Adam'ın nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Onu istiyor muydu? İstemiyor muydu? Adam karar veremiyordu ve ondan her bahsedildiğinde yüzünde beliren savaş bunu daha da pekiştiriyordu.

Kapıyı iki kez çaldım ama kapı kapalı kaldı. Tokmağı çevirerek açtım. "Uyanık mısın?"

Oda sessizdi. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sessizdi. Odaya girdiğimde yatağın hâlâ yapılı olduğunu fark ettim. Midem bulandı. Kargaşa şimdiden beni ele geçirmekle tehdit ediyordu.

O-

Hayır, yapabileceği tüm o sert şeyleri düşünmek için kendime izin veremezdim. Düşünmezdim. Zaten bu kız ve onun iyiliği konusunda geçmişimdeki şeytanların yüzeye çıkmasına izin veremeyecek kadar kafam karıştı.

"Bellamy?" Seslendim ve banyodan hafif bir ses duydum. Onu takip ettim, banyodaki fayanslara basmadan önce eşyalarını geride bıraktım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duyabildiğim tek şey buydu.

Sonra onu gördüm.

Hafifçe buruşmuş hali tuvaletin yanında top gibi kıvrılmıştı, sanki yalnız olduğu süre boyunca oradaymış gibi. Belki de öyleydi.

"Lanet olsun," diye küfrederek yanına gittim ve anında dizlerimin üzerine çöktüm. "Ne oldu?"

Cevap vermedi, sadece başını bana doğru salladı. İri yeşil gözleri söylemeyi reddettiği tüm sırları saklıyordu. Banyoda yerde top gibi olmasına rağmen incinmiş gibi görünmüyordu. "Hasta mısın?" Çok açık bir soru, kimse hasta değilse tuvaletin etrafında dolanmaz. Sırtını duvara yaslayacak kadar yükselip itmeden önce başıyla bir selam verdi.

"Muhtemelen stresten ve araba kullanmaktan. Yarın eski haline döneceksin," diye söz verdim, tüm uyarı zilleri bunun bir yalan olduğunu haykırırsa bile. Şüphelerimi bir kenara ittim ve ona doğru eğildim.

onu. "Seni kaldıracağım, tamam mı? Seni sadece yatağa koyacağım. Sana zarar vermeyeceğim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yürüeyilirim."

"Yürüeyilseydin, burada bulunduğun son birkaç saat içinde yürürdün," diye belirttim.

"B birkaç saat mı?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı.

Kahretsin. Bayılmış mıydı? Telefonumu çıkardım ve Adam'a bir mesaj gönderdim. *Karınla ilgili bir şeyler oluyor. Bizimle onun odasında buluşmak ister misin?*

Cevabı neredeyse anında geldi. *Hallet.*

Lanet olsun. Bu boku kabul etmemiştim. Hayatın bana sunduğu pek çok şeyi kabul etmemiştim ama işte buradaydım.

Gözleri çökmüş olan kıza baktım. "Sanırım susuz kalmışsın. Seni yatırmama ne dersin, sonra sana biraz çorba ve belki biraz da kraker getiririm?"

"Ben iyiyim."

"Küçük kız, öyle olsaydı banyoda yerde yatıyor olmazdın." Eğildim ve itirazlarına aldırmadan onu kucağıma aldım. "Kocan bu akşam meşgul, bu yüzden akşam yemeğini altıda iptal etmekten kurtulabileceğimizi düşünüyorum. Ama yarın kahvaltıda olsan iyi olur."

Onu taşıırken bana karşı koymadı. Aslında, eğildi, başı neredeyse omzuma yaslandı ve bu basit hareket kalbime bir şey yaptı, onu düşündüğümde daha fazla sıktı. Birine böyle sarılmayalı ne kadar olmuştu? Kendime izin vermeyeli ne kadar olmuştu?

O Adam'ın karısı. Bunu biliyordum. Ama bir an için gözlerimi kapatıp benimkiyle aynı hizaya gelen vücudunun sıcaklığını içime çekmekten kendimi alamadım.

Yatakta, onu şiltenin üzerine yerleştirmeden önce bir elimle örtüyü geri çektim. Etrafını saran örtülerle iyice sarmalandıktan sonra tekrar konuştum. "Geri geleceğim."

Cevap vermesini beklemedim. Zaten cevap vereceğinden de şüpheliydim. Ben hâlâ düşmandım. O hala bizim esirimizdi. Ve ona ne kadar iyi davrandığının bir önemi yoktu. Asla arkadaş olamayacaktık. Çıkarken kapısını kapattım, sonra doğruca Adam'ın ofisine gittim.

Kapının tokmağını çevirmeden önce bir kez vurdum. O ve Ace'in sohbet ediyor olmalarını umursamadım; onların yerine ben konuştum. "O senin karın ve ona bakmak senin görevin."

"O iyi." Bana el salladı.

"O iyi değil," diye karşı çıktım. "Odasına girdiğimde onu banyoda yerde top gibi yatarken buldum. Susuz kalmanın eşiğinde. O hasta. Ve sen pek umursuyor gibi görünmüyorsun."

"Bugün çok fazla aksiyon oldu. Çok fazla ölüm." Adam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eminim bu onun sinirlerini bozmuştur."

"Elbette," diye tersledim. Bunun sinirden öte bir şey olduğunu düşündüğüm gerçeğini dile getirecek kişi ben olmayacaktım. Kafasına koymuştu. Çenesindeki sertlikten bunu anlayabiliyordum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu, hiç yardım etmek istemiyordu. "Bu akşamki yemeği iptal ettim. Memnun olursun diye düşündüm."

"Aç değildim."

"Hm," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, "belki de sinirlerimdendir."

Dikkatini tamamen bana çevirdiğinde sandalyesi gıcırdadı. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Ne?" İnsanları arıyormuş gibi yaparak etrafıma bakındım. "Ben mi? Hayır. En iyi arkadaşımın tam bir ahmak olduğunu kesinlikle düşünmüyorum." Kapı çerçevesini ittim. "Bana ihtiyacın olursa, karına çorba ve elektrolit getiren kişi ben olacağım."

"Merc-"

Onu görmezden geldim. Onu da tavırlarını da sikeyim. Kendini bu karmaşanın içine soktu ve her şeyin onun etrafında parçalanmasını görmek için sabırsızlanıyordum. Şu anda ondan hoşlanmıyor olabilir ama en fazla bir ay veriyorum ve burada bir kadının varlığı onu yumuşatacaktır. İnatçılığı bir kadıninkiyle boy ölçüşemezdi ve dış zırhının parçalarının düşmesini memnuniyetle izlerdim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACE

İlginç.

Son yirmi dört saat içinde hayatımızı fırtınaya çeviren olaylar ancak bu şekilde tanımlanabilirdi.

İlginç.

Hâlâ en yakın arkadaşımın, ölen kız kardeşimin kocasının başka biriyle evlendiği gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyordum. Buna engel olmamıştım. Bu dünyadaki her şeyin en iyisini hak ediyordu ama bu son olay değişikliğini bir türlü kabullenemiyordum.

Dün gece bir puro ve viski eşliğinde bana durum hakkında ne hissettiğimi sormuştu ve aklıma gelen tek kelime uyuşmaktı. Hiçbir şey hissetmiyordum. Bir süredir hissizdim ve onun başka bir kadını öptüğünü görmek içimde zerre kadar duygu uyandırmadı. Sadece hissizleştiğimi hissettim.

Ama üzerime çöken o uyuşukluk bile iblislerin saldırısını durdurmadı. Bana musallat olan rüyaları durdurmadı. Bu sefer daha keskindiler, kız kardeşimin kanlı yüzü geçmişte olduğundan daha belirgindi. Hafızamın zayıfladığını düşünmüştüm. Onu bir süredir görmemiştim. Ama sanırım yanılmışım.

Ya da belki de bugün zihnimi benimle oyun oynamaya teşvik ederek onu tekrar yüzeye çıkardı. Yine de hiçbir şey hissetmedim. Ne nefret ne de

Korku. İstirap değil. Ya da öfke.

Uyuşuk.

Muhtemelen sonsuza kadar böyle hissedeceğim.

Dolaptan bir tava çıkardım ve önceden ısıtmak için fırına koydum. Kahvaltı yapma sırası bendeydi ve normalden erken olmasına rağmen uyuyamadım. Nadiren yaptığım bisküviler için hamura başladım ama Adam'ın en sevdiği bisküviler olduğunu biliyordum. Ve eğer Adam'ın en sevdiğini yapıyorsam, Mercer'ın en sevdiği patatesleri de yapmalıyım.

Mercer mutfağa girdiğinde bisküvileri sıcak döküm tavaya yeni yerleştirmiştim. Gözleri yarı açıktı, saçları dağınıktı ve kahve barına doğru tökezleyerek yürüyordu. "Taze mi?"

"Evet. Yirmi dakika önce yaptım." Sapı beni yakmasın diye bir tutacak aldım ve bisküvileri fırına yerleştirdim. Sonra sosisleri karıştırdım. "Bu Kolombiya rostosu."

"Ben alırım," diye mırıldandı bir bardağa biraz doldururken.

Adam tekrar insan gibi görünene kadar bardağın yarısını içti ve sonra üstünü kapattı. "Zor bir gece miydi?"

Kupasının üzerinden bana ters ters baktı. "Zor bir gün olmak üzere. Patron daha kalkmadı mı?"

"Eğer öyleyse, henüz ortaya çıkmadı." Patatesleri karıştırdım. "Bunun nasıl gideceğini düşünüyorsun?"

"Oh." Mercer kaşlarını kaldırdı. "Tam ve mutlak bir yıkım. Hiç şüphe yok. Eller aşağı, tam bir felaket."

"Görüyorum ki aynı fikirdeyiz o zaman."

Kıkırdadım. "Sen nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Ne sorduğunu biliyordum. Kız kardeşimin kocasını başka bir kıza zincirlenmiş görmek nasıldı? Onun hayatına devam ettiğini bilmek nasıl hissettirdi? İsteksiz de olsa?

Uyuşuk.

Uyuşmuş hissediyorum.

"Bu onun için iyi. Görecek."

"Sorduğum şey bu değildi." Mercer'ın her zamanki yoğun mavi gözleri bilerek beni izledi.

"Teklif edebileceğim tek şey bu." Bir nefes verdim. "Sahip olduğum tek şey bu."

Beni zorlamadı ve bunun için minnettarım. Onun yerine, sosisin yanmaması için karıştırmaya başladı. Sessizce, yan yana çalıştık. Sadece dört kişi yiyecekken bir orduyu doyurabilecek bir kahvaltı hazırladık. Artanları muhafızlara falan ikram ederdim. Belki fazladan kahve de yapardım. O meyveleri kesmekle uğraştı; ben de rue yapmakla. Kız mutfağa adımını atana kadar ikimiz de bir daha konuşmadık.

Geldiğini duymamıştık. Girdiğini görmemiştik. İkimiz de düşüncelerimizin içinde sıkışıp kalmıştık, korumalarımız açıkça indirilmişti. Bizi öldürebilirdi. Onu suçlayabilir miydim? Henüz bunu denememiş olması şaşırtıcıydı.

"Ben-" Durakladı ve dudaklarını yaladı. Neden gözlerim bu hareketi takip ediyor, yeni eşin her bir parçasını görmek için yanıp tutuşuyordu? "Biraz su alabilir miyim, lütfen?"

Mercer onun ricası üzerine yaptığı işi bıraktı ve neredeyse düşecekti. Dolaptan bir fincan aldı ve buzdolabına doğru yürüdü. "Soğuk mu yoksa oda sıcaklığında mı istersiniz?"

Dudağını ısırdı, yeşil gözleri ne tür bir tehdit olduğumuzu değerlendirmek için aramızda gezinirken kocaman görünüyordu. "Soğuk lütfen?"

Mercer onun temkinli tavrını görmezden geldi. "Susadıysan sormana gerek yok. Açsan da. Burası artık senin evin. Buzdolabının kapısında soğuk su var. Ama oda sıcaklığında su istersen kilerde şişeler var. Ya da şişe suyu tercih edersen, istersen buzdolabına onlardan da koyabiliriz. Sen nasıl istersen."

Tanrım, bu kızın onu lanet bir aptal gibi saçmalattırdığının farkında mıydı?

Suyu aldı ve onun önünde durarak bardağı ona uzattı. Kadın bardağı aldı, hâlâ şaşkın ve emin görünmüyordu. "Teşekkür ederim."

"Evet. Sorun değil."

Sonra orada öylece durdu. Geri çekilmedi, bardağı dudaklarına götürürken ona bir santim bile boşluk bırakmadı, başını eğdi ve her damlasını içti. Boğazının nasıl çalıştığı büyüleyiciydi. Suyunu tüketirken yavaşça çekmesi ve sallanması. Bakışlarımı başka yöne çevirip elimdeki işe geri dönmek için itiraf edeceğimden daha fazla irade göstermem gerekti.

Mercer tekrar konuşurken sos yapmak için rue'ye biraz krema ekledim. "Daha iyi hissediyor musun?"

Ona cevap vermedi, sadece meyve kestiği yere doğru adım attı. Bıçağın hemen yanında durarak, titreyen elleriyle, "Bir tane alabilir miyim?" diye sordu.

"Sormana gerek yok," diye tekrarladı kendi kendine. Kahretsin, parmaklarının iki santim ötesinde öylece duran silahı görmemiş miydi?

Tek kelime etmeden uzandım, avucumu ondan önce bıçağın üzerine koydum ve çekip aldım. Parmaklarımı silahın etrafına sarmadan ve onu vücudumun diğer tarafına yerleştirmeden önce gözlerimiz buluştu ve tutuştu.

Bir portakal dilimi aldı. "Seni bıçaklamazdım. Kaçmak için arazideki herkesi bıçaklayamazdım."

"Hm," diye homurdandım. Gördüğüm kadarıyla en azından bunu düşünmüştü. Akıllı kız. Artık gerçekten de kaçmayı düşündüğünü biliyordum. Sadece bunu başarmanın en iyi yolunu henüz düşünmemişti.

Mercer boğazını temizledi. "Kahvaltı neredeyse hazır. Oturmak isterseniz, kısa süre içinde masaya yemek koyacağız."

Yapar mıyız?

Tabakları ve çatal bıçak takımlarını alarak, ona nereye oturacağını göstermek için yemek odasına açılan açılır kapanır kapıdan geçerek gözden kayboldu. Dışarıda sandalyeleri çekip oturmasına yardım ettiğine şüphe yoktu. Kızın ona ait olmadığını unutmuş muydu? Bize ait olmadığını mı?

Burada olmayı o seçmedi. Bizi o seçmedi. Eğer seçmiş olsaydı, kocaman gözleri en ufak bir hareketten bile bu kadar korkmaz ve varlığımız karşısında bulantıdan hafifçe yeşile dönmezdi. Bir dakika geçmeden yanımda yeniden belirdi, önceki halinden daha neşeli görünüyordu.

"Onun evli olduğunun farkındasın, değil mi?"

Ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Ne ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey." Omuz silktim. Neyi ima ettiğimi çok iyi biliyordu.

"Sadece nazik davranıyorum çünkü bu evde başka kimse mümkün. Hoşuna gitse de gitmese de burası onun evi ve kendisini bir mahkum gibi hissetmesini istemiyorum."

"Öyle," diye belirttim.

"Sonsuza kadar olmayacak." Meyve tabağını aldı. "Ona özgürlüğünü verecek."

Ev yapımı sosis sosunu bir kâseye doldururken nefesimin altında, "Önce ona gününü göstermesi gerek," dedim.

Mercer tezgâhtan uzaklaşırken bana ters ters baktı ama bu gerçeğe itiraz etmedi. İkimiz de Adam'ın onunla herhangi bir şekilde iletişim kurmasını sağlamak için çok fazla itiş kakış gerekeceğini biliyorduk. Hatta çoğu zaman bir şey yapmasını sağlamak için itip kakmak gerekiyordu. Ama bu değişmek üzereydi. Yeniden oyuna dahil olmuştu. Yerel organize suç örgütlerinin liderlerine saldırmıştı. Tüyleri diken diken etmiş, ortalığı karıştırmıştı ve uzun süre sessiz kalmaları mümkün değildi.

Bu an için hazırlanmıştı. Adamlar kazanmıştı. Planları güvence altına almıştı. İttifaklar bile kurmuştu. Ama bu yeterli olacak mıydı? Yoksa Accardo'nun başlattığı işi bitirmek için mi yola çıkmıştı... hayatı sönmüş ve kalbi artık atmıyor muydu? Kalbinin uzun zaman önce durduğunu iddia ederdi ama ben bile bunun yalan olduğunu biliyordum. Öyle olsaydı, bizim için bu kadar uzun süre dayanmaz, şimdiye kadar bitirirdi.

Mercer içeri girdiğinde bisküvi tabağını ve bir kase et suyunu aldım. "Pastırma ve patatesleri de alır mısın?"

"Tamamdır." Yanımdan geçerken beni selamladı ve ben de yemek odasına girmeden önce yemeğin geri kalanını getirmesini bekledim, hepsini aldığından emin oldum.

Kapıdan içeri adımımı attığımda, Adam'la karşılaştığımda soğukluk içime çöktü, gözleri kıza kilitlenmişti, sessizlik o kadar yoğun ve ağırdı ki, o kadar boğucuydu ki hareket edemiyordum. Dondum kaldım, Mercer sırtıma vururken neredeyse yemeği düşürüyordu. Yine de içeri girmedim, odanın yanmayacağını bana bildirecek sinyali bekledim.

"Bakıyorum da uyanmışsın." Adam sonunda bakışmayı kesti. Sözleri soğuktu, herhangi bir duygudan yoksundu. Ama bu nasıl olabilirdi ki, bu dünyada hiçbir şey hissetmeyen ben bile öne çıkıp o yeşil gözleri onun gazabından korumak için ani bir istek duyarken?

"Görüyorum ki dün sadece bir kabus değilmiş," diye fısıldadı ve bunu duymak isteyip istemediğimden emin değildim ama yine de duyduk.

"Maalesef öyle görünmüyor, Bayan...."

"Crusiaux," diye ekledi, adam düşüncelerini tamamlamadığında, sanki onları işlemekte zorlanıyormuş gibi.

"Ferrari," diye düzeltti ve bu doğru gelmedi. Gözlerinin masumiyetine karşı soyadı, ama sanırım her şeyin doğru olması için doğru olması gerekmiyordu.

Önündeki boş tabağa baktı, elleri sımsıkı sıkılmıştı. Sesi fısıltıların en küçüğüydü ama bir şekilde kelimelerin en gürültüsü gibi görünüyordu. "Ferrari. Ait olmamam gereken bir başka isim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

ADAM

Kızın başka bir soyadı kendi soyadı olarak iddia etmeye çalışmasından belli bir düzeyde rahatsızlık duydum. Onu almamı engellemek için yeterince çaba göstermediği belli olan babasıyla aynı soyadı. Onu bir erkekle değil, bir oğlanla evlendirecek olan, hayatı tehlikede olsa bile onu korumayacak olan babayla aynı soyadı.

Asla tehlikede değildi. Biz kadınları öldürmeyiz, en azından önce onlar saldırmadığı sürece. Yine de babasının bunu bilmesine imkân yoktu. Daha fazlasını yapmalı, adamlarımla savaşmalı ve kızını kurtarmak için özgür kalmalıydı. Ama yapmadı.

Ferrari. Ait olmamam gereken bir isim daha.

İşte burada yanıliyordu. Eğer bu isim onu bulduysa, o zaman buraya aitti. Tıpkı bu odadaki herkes ve bu mülkteki her gardiyan gibi. Sadece henüz hangi kapasiteye ait olduğundan emin değildim.

Bir sandalye çekip oturmadan önce bir süre daha onu izledim. Onun olmadığı belli olan giysileriyle onu içime çekerken içimi bir sıkıntı kaplamıştı bile. Adamlarımla bu konuyu daha sonra konuşacaktım. Sanırım bu onun hatası değildi ama bu hoşuma gittiği anlamına da gelmiyordu.

Burada olmak istemediğim halde kelimelerle, herhangi bir kelimeyle boğuşurken sonunda "Umarım odanızı iyi bulmuşsunuzdur" diye mırıldandım.

Cevap vermedi ve bu sorun değildi çünkü konuşkan bir ruh halinde değildim. Yemeğimi servis ettim. Mercer ve Ace de aynısını yaparken o boş tabağını doldurmaya çalışmadan bizi izledi. Tekrar konuşma zahmetine girmeden önce birkaç çatal dolusu bisküvi ve sos yedim. "Yiyin."

"O kadar aç değilim." Sesi o kadar sessiz, o kadar yumuşaktı ki, erkeklerin yaşadığı bir eve yakışmıyordu.

"Yine de ye," diye emrettim. "I-"

Onun bahanelerini duymak istemedim. Benim masama oturursan, yemek yersin. Bu kadar basit. O lanet olası asi açlık grevleri ya da itaatsizlikle uğraşmıyordum. O sadece kendine zarar veriyordu ve ben buna izin veremezdim.

"Ye dedim."

Gözleri yaşlarla doldu ve bir inilti kaçtı, ama daha fazla tartışmadı. Uzanıp tepsiden bir bisküvi aldı ve tabağına biraz meyve ekledi. Hâlâ neredeyse boş bir tabaktı ama sanırım öğle yemeği zamanı geldiğinde bu onun sorunu olacaktı. En azından karnının doyduğunu bilerek ayrılabilirdim.

"Bugün ofise gidiyorum." Kimseye özel bir şey söylemedim. Anonsum üzerine Ace ve Mercer'ın duraksamasını kaçırmadım.

Mercer tabağının etrafındaki yiyecekleri itti. "Ofise nadiren gidiyorsun."

Gizli anlamı yakalamıştım. Beni kaçmakla, durumla uğraşmamak için evde yapmayı tercih ettiğim işleri günah keçisi olarak kullanmakla suçluyordu. Haklı olabilirdi. Masamdaki kızla aynı odada olmaktansa ofise gitmeyi, gürültünün tavan yaptığı ve sarhoşların koridorlarda dolaştığı dumanlı kumarhanede saklanmayı tercih ederdim.

"Sanırım başlama vaktim geldi. İş ahlakımı geliştirmeye ihtiyacım var, sence de öyle değil mi?" Bakışlarımla onu delip geçtim, bana meydan okuması için cesaretlendirdim.

Yavaşça bir cevap oluştururken göz temasını kesmedi. "Şimdi olması hiç olmamasından iyidir sanırım. Burada tek başına iyi olacak mı?"

Kıza en ufak bir bakış bile atmadım çünkü bilmiyordum. Umurumda mıydı ki? "Drew ve Max'i ona göz kulak olmaları için göndereceğim."

Sanki karısı değil de bir tehditmiş gibi onu izliyordu. "Geride kalabilirim," diye teklif etti.

"Sana ihtiyaç var. Öğlen bir toplantın var," diye hatırlattı Ace ona. Bir toplantı. Neredeyse homurdanacaktım. Mercer'ın dahil olduğu hiçbir toplantı iyi geçmezdi. Aslında, genellikle lekeli bir şekilde sona ererdi.

ve bir ton temizlik.

Gözlerini yana çevirirken vücudu kaskatı kesilmişti. "Yeniden planlayabilirim."

"Muhtemelen yapmasan daha iyi olur." Ace boğazını temizledi. "Bu toplantı iki yüz bin dolar değerinde. Uzun zamandır hazırlanıyordu."

Ödeyemeyeceği bir borcu alan aşağılık bir pislikle geçen uzun bir zaman. Uyarılar, tehditler ve sahte geri ödeme vaatleriyle dolu uzun bir zaman. Paramızı almak ya da canını almak dışında hiçbir mazeret kalmayana kadar bir pisiğin yalanlarına göz yumduğumuz uzun bir zaman.

Kız boğazını temizlerken gözlerini tabağındaki portakal diliminden ayırmıyordu, sanki odadaki en ilginç şey oymuş gibi. Konuşmayınca, "Söylemek istediğin bir şey mi vardı, karıcığım?" diye sordum.

Başlık düşünmeden, doğal bir şekilde dudaklarımdan döküldü ama bu kelime beni rahatsız etti. Gözlerini yavaşça benimkilerle buluşturmadan önce dudağını ısırdı. "Hayır, efendim."

Sadece benim değerlendirmem yüzünden elleri titriyor muydu?

"Bu odadaki herhangi bir erkekle açıkça konuşabilirsiniz. Burada özel koşullar altında bulunuyor olmanız size değer verilmediği anlamına gelmez."

İşte. Bu bizden korkmaması için yeterli olmalı. Benden korkmamasını.

Anladığını başıyla onayladı ama tek kelime etmedi, ben de dikkatimi tekrar Ace'e yönelttim. "Personele yeni bir üyemiz olduğunu bildirin. Makul ölçülerde ona istediği her şeyi verebileceklerini söyleyin."

Mantık çerçevesinde, çünkü personelimiz yeni küçük karıma güvenmekte dikkatsiz davrandı diye gözlerimi bir yangın kazmasıyla oyduracak değilim. "İlk iş bunu yapacağım."

Dikkatimi Mercer'a çevirdim. "Toplantıyı 11'e ertele. Katılmak istiyorum."

Dikkatimi dağıtmak işime yarayabilirdi. Dünden beri vücudumda biriken gerginliğin bir kısmını atmak bana iyi gelecekti ama öğlen benim için iyi değildi. Her ne kadar kanunların gözünden uzakta çalışmayı sevsem de, yerine getirmem gereken yasal iş taahhütlerim vardı.

Kızdan bir ses daha geldi. Başımı ona doğru çevirdim. "Konuş." Kafasını kaldırıp bakmadı, emrimi kabul etmedi. Otoritemi açıkça hiçe sayması, onun hayatıyla benimkini birleştiren tüm bu durumdan beri kabaran öfkemi körükledi. Avuç içim masaya çarparak mumluğun devrilmesine ve tabakların takırdamasına neden oldu. "Konuş dedim!"

Mercer ayağa kalktı, kızı korumaya hazırdı. Ona asla zarar vermeyeceğimi bilmiyor muydu? Yıllar içinde o kadar çok değişmiş, ne yapacağı belli olmayan biri haline mi gelmişim ki asla değiştirmeyeceğime yemin ettiğim o temel değeri sorguluyordu?

Gözleri nihayet yükseldi. Mercer yavaşça sandalyesine geri dönerken yeşilin ezber bozan tonu beni bir anlığına hapsetti. Dudakları titriyordu ve ağlayıp ağlamayacağından emin değildim. Gözyaşlarıyla başa çıkamazdım. Hayatım şu anda onlar olmadan da yeterince karmaşıktı. Ama sonra omuzlarını geri çekti, dudağı sabitlendi ve sesini buldu.

"Sadece-" Dudaklarını yaladı ve kısa bir an için dudaklarının tadının az önce yediği portakal gibi olup olmadığını merak ettim. Sonra umursamadığımı hatırladım. Umursamamalıyım. İsmen benimdi ama onu istemiyordum. "Yirmi dört saatten kısa bir süre önce kilisede etrafımda yığılan ölümleri izlerken, sanki senin gibi adamların günlerini toplantılarda geçirdiğine inanacak kadar safmışım gibi yanımda şifreli konuşuyorsun."

"Toplantılarımız var." Mercer, normal görünmek için söylediğimiz küçük yalanları yatıştırmaya çalıştı.

Bir an için ona baktı, aralarında bir şey geçti. Gözlerinde beni en iyi arkadaşından kıskandıran küçücük bir yumuşaklık vardı. "Sanırım gerçek bir toplantı yaptınız." Devam etmeden önce dudağının sol tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Onlar, o kadar değil."

Ace ofladı, bugün bu odada Mercer gibi kana susamış bir piç değil de medeni bir toplantı yapan kendisi olsa bile tartışmak için tek bir kelime bile harcamak istemiyordu. En kanlı ellere ve en karanlık ruhlara sahip olan kendisiyken, kızı bu kadar kısa sürede nazik biri olduğuna nasıl ikna etmişti? Hiç mantıklı gelmiyordu. Ama yaralarımın beni tasvir ettiği gibi bir canavar olduğuma inanmak istiyorsa, ona izin verirdim. Ona hayatımla ilgili hiçbir açıklama borçlu değildim.

"Rahip bu akşam son evrakların imzalanması için gelecek. Hazır olun ve olay çıkarmayın. Sana yardım etmeyecek." Sandalyede arkama yaslandım, Mercer'in önüme koyduğu kahve fincanını kaptım ve kocaman bir yudum aldım.

"Ruhsat için hiç başvurmadık." Çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı.

"Benim gibi parası ve gücü olan birinin bunu çoktan aşmadığını mı sanıyorsunuz?"

Gizlemeye çalışsa da kendine olan güveninde küçük bir azalma oldu. "Demek istediğini anladım. Artık gitmeme izin verebilirsin. Beni en yakın havaalanına bırakın. Gönderin beni."

Bir kolumu masaya dayayarak öne doğru eğildim. "Peki ya baban?"

Cevabını düşünmeden verdi, tek bir saniye bile tereddüt etmedi. "Oraya asla geri dönmem."

İlginç. Ne yapmıştı? Sormaya cesaret edebilir miydim? Hiçbir şeyden korkmazdım, ama nedense içgüdülerim onun nedeninden korkmamı söylüyordu. Ben bir korkaktım. Kumarhaneye gider gitmez nedenini araştıracağımı bildiğim halde sormadım. "Peki ya damat?"

"Peki ya o?" Babasından bahsederken yüzünün soğuk olduğunu düşünmüştüm ama çocuktan bahsederken yüzü buz gibiydi.

"Onu sevdin mi?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sanki aşk yüzünden bir oğlanla nikâh masasına oturup oturmadığı sorum o kadar çirkinmiş gibi tam olarak kavrayamamıştı. "Onu tanı mıyordum bile."

Bu gerçek de aynı derecede ilginçti. "O zaman neden onunla evlenmeyi kabul ettiniz?"

"Neden seçme ansım olduğunu düşündünüz? Kimsenin bana ne istediğimi sormadığı açık değil mi?"

Omuz silktim, kayıtsız mış gibi davrandım. "Burada olmak istemeyebilirsin, küçük Belle." Bu lakap dilimden dökülürken neden bu kadar doğru gelmişti? "Ama madem babanla gitmek istemiyordun ve Accardo ailesiyle evlenmek istemiyordun, o zaman neden buradaki konumunu kabul etmiyorsun? Bizimle savaşmana gerek yok. Sen sadece kendi yarattığın tutsaksın."

"Ama ben hâlâ bir mahkmum," diye fısıldadı.

"Hepimizin zincirleri var. Seninkini gevtetebileceğimi kanıtla."

Birbirimize baktık. İkimiz de önce göz kırpmak istemedik. İkimiz de eşit derecede inatıydık ama inatılığımı destekleyecek güce sadece ben sahiptim. Bana bütün gün meydan okuyabilirdi ve ben kımıldamazdım. Neden edeyim ki? Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ama onun için, kesinlikle her şeye sahipti.

nce pes etti, neredeyse hiç dokunmadığı tabağa baktı. "Ve beni kovduğunda, yapacağın gibi beni fırlatıp attığında, en azından sırtımdaki kıyafetlerden daha fazlasıyla göndereceğine söz veriyor musun?"

"Hangisi? Gitmek mi istiyorsun, kalmak mı?" Meydan okudum çünkü bana karışık sinyaller veriyordu.

"Ben-" Durakladı. "Bilmiyorum."

Buna inanırdım. "Ben de inanmıyorum."

"Seni tanımıyorum." Yine dudağını ısırdı.

"Merhaba, benim adım Adam Ferrari, ama sanırım bunu biliyorsunuz. Yanınızdaki de Mercer Alexander." Merc'e işaret etmek için çenemi kullandım. "Ve diğer yanında da Aiden Barrett var ama bu bilgiyi sana söylememe gerek yok. Zaten biliyorsun, değil mi?"

Ace, kendisine verilen ismin kullanılmasını onaylamayarak boğazını temizledi. "Ace."

Sessizce başını salladı.

"Ne bilmek istiyorsun?" Ben sordum.

Her şeyi bilmek istediğini ama sormaya korktuğunu söyleyen bir bakışı vardı. Bu onun suuydu. Ona bir fırsat vermiştim.

O lanet olası alt dudağa daha fazla zarar verdi ve artık işkenceyi zar zor izleyebiliyordum. Sonunda serbest bıraktı. "Dün gitmek istedim."

"Bu olmayacak."

"Sanırım bunu biliyorum." Parmağı kalktı, portakal kabuğunu karıştırıyordu.

"Ben de seni kovmuyorum."

"Yine de," dedi nefesinin altında. "Dinle, babama geri dönmek istemiyorum ve Accardo ailesinin bir parçası olmak istemiyorum. Ama aynı zamanda senin karın olmak da istemiyorum."

Ayağa kalktım, artık bu konuşmaya devam etmeyi umursamıyordum. Söylemesi gerekeni söyledi, ben de öyle. Bir tehdit olmadığımızı biliyordu. Hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordu. O sadece kendi yarattığı bir mahkûmdu.

"Üçte iki fena değil." Mercer ortamı yumuşatmaya çalıştı. Ama işe yaramadı.

"Ben ofise gidiyorum. İyi bir kız ol ve bugün adamlarıma sorun çıkarma. Bununla başa çıkabilir misin?"

Bu basit soruya cevap vermedi. "Dün gece aldığım çantamda telefonum yoktu. Ona ihtiyacım var."

Güldüm. "Öyle bir şey olmayacak, küçük

Belle." "Arama yapamaz mıyım?"

"Arama yapman konusunda sana güvenemem," diye hatırlattım ona. Gözleri parladı ve bana o telefon görüşmesini yapmanın doğru karar olduğunu gösterdi. Onun planları vardı, ama benim de vardı ve benim planlarım arasında yeni karımı planlı bir kaçış yaptıktan sonra yakalamak yoktu. "Hak ettiğin zaman arayabilirsin. O zamana kadar cep telefonun benim."

"Ama-"

Daha fazla tartışma duymadan odadan çıktım. Karım olabileceğini ama düşmanımın kanı olduğunu ve bu yüzden ona güvenemeyeceğimizi unutmuş muydu? Onu rahat ettirmek için istediği her şeyi verecektim -arkadaşıma ait olmayan kıyafetlerden başlayarak- ama ona entrika çevirme fırsatı vermeyecektim.

ALTINCI BÖLÜM

BELLAMY

Crusiaux.

Accardo.

Ferrari.

Ait olmadığım tüm isimler. Yine de buradayım, bir şekilde
Hepsi.

Buraya geldiğim gün kızgın, korkmuş ve hastaydım. İstedim ki Bu adamların elinden kurtulup kaçmaktan, geleceği kesin olan kaderden kaçmaktan başka bir şey yapamazdı. Ama gece ilerledikçe hiçbir şey olmadı. Odamın dışında kendi özel alanlarında, kendi ayrı işlerini yaptıklarını duymuştum ama Mercer bana çorba getirdikten ve beni kontrol ettikten sonra tek bir adam bile odaya gelmedi.

Gece ilerledikçe, en azından bir süreliğine burada güvende olabileceğime dair ufak da olsa bir umut oluştu. En azından sırrımı öğrenene kadar. Öğrenecekti, bunu biliyordum. Denesem bile sonsuza kadar saklayamazdım. Ama hayatımı çözene ve Hannah'yı ele geçirene kadar güvenli bir yer isteyebileceğim tek şeydi.

Keşke bir telefon bulabilseydim, en iyi arkadaşımı arayabilirdim ve o da bana yardım ederdi. Bir barda çalışırken kazandığı sınırlı parayla yapabildiği kadarıyla, ama bunu benim için yapardı. Bundan emindim.

Söz verdiğim gibi, titreyen ellerimle evliliğimizi resmileştiren kağıtları imzalamıştım, sonra yeni kocam o yasak batı kanadında kayboldu ve...

Beş gün olmuştu.

Yeni eşimden beş günlük mutlu bir sessizlik.

Odamda kapalı kaldığım beş gün boyunca, duvara yapıştırılmış televizyon yerine okuyacak bir kitabım olmasını diledim.

Beş gün boyunca iki adam beni mutfığa kadar takip etti, çünkü gitmeye cesaret edebildiğim tek yer orasıydı.

Ve beş gün boyunca pimin ne zaman düşeceğini ve kaosun ne zaman patlak vereceğini merak ettim.

Kapının çalınması düşüncelerimi böldüğünde neredeyse temassızlığın altıncı gününe girmiştim. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürürken düşmemesi için büyük boy eşofmanımın kravatını düzelttim. Avuçlarım terledi, nabzım hızlandı ve kapının tokmağını çevirip kendine kocam diyen adamla yüzleşmekten korktum.

Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Ne zaman yatıp karılık görevlerimi yerine getirmemi ve kanunen kendisine ait olanı almasına izin vermemi bekleyecekti. Ama her gün geçti ve o gelmedi. Benden kaçtı ve ben buna minnettardım.

Kapıyı açtığımda kapı kolu parmaklarımın altında serindi ve k a r ş ı m d a duruyordu. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, yara izlerine bakmamaya çalışıyordum. Baksaydım gücenir miydi? Bunu yaptığım için beni suçlar mıydı? Yaralı bedeni, yara izleri ve... hakkında o kadar çok sorum vardı ki.

"Yemeğe gelmediniz," dedi.

"Gerekli olduğunu bilmiyordum." Bu bir yalandı. Mercer buraya geldiğim ilk gün de aynı şeyi söylemişti.

"Her gün kahvaltı ve akşam yemeğini birlikte yiyoruz. Şu andan itibaren orada olmazsan aç kalırsın," diye tehdit etti, sesi sertti. Gerçi anaç hizmetçisinin buna izin vereceğinden şüpheliydim. Her zaman beni doyurmaya çalışırdı, her zaman onun karısı olduğum için hak ettiğim konforu bana dayatmaya çalışırdı. Kabul ettiğim gibi değil. Yemek yeme düşüncesi midemi rahatsız edici bir şekilde kabartıyordu. Ama anaç bir kadındı, şişman ve neşeliydi ve benim hakkımda bir şeyler öğrendiğinde sevinci gözlerinden okunuyordu. Keske kocam da aynı şeyi hissetseydi.

İstiyor muydum ki?

"Beni anlıyor musun?"

Gözlerimi kırdım, benimle konuştuğunu unutmuştum. "Evet, efendim." "Benim adımı kullanabilirsin," diye işaret etti.

"Evet, Adam."

Bir an sessiz kaldı. Ben büyük gelen eşofmanları tutarken gözleri üzerimde gezindi. Sonra bana iki poşet fırlattı. Poşetleri fark etmemiştim bile. Elllerine bakmak yerine onun yüksek boyuna bakmakla meşguldüm. Onları almadığımda, "Al onları" diye emretti.

İsteksizdim. "Ne oldu?"

Basit sorum karşısında neden bu kadar sinirlenmiş görünüyordu? "Çantaları benden alsaydın, bilirdin."

"I-" Tekrar ellerine baktım, biri mükemmeldi, diğerinde ise yara izleri ve dalgalanmalar vardı, yüzüne uyacak şekilde hasar görmüştü. "Özür dilerim."

Uzanıp çantaları elinden aldım, çantaların ağırlığı kollarımı anında aşağıya çekti. Bir tanesini açıp içine bakana kadar giysi torbaları olduğunu fark etmedim. "Teşekkür ederim-"

Baktım ve gitmişti.

"Tamam..." Çantaları odama taşımak için kaldırmadan önce içimi çektim ve kapıyı kapatmak için geri döndüm.

Çantaları yatağıma taşıdım ve eşyaları çıkarabilmek için pelüş yüzeyin üzerine kaldırdım. Her seferinde küçük bir yığın olacak şekilde çantaları boşalttım ve ben hayranlıkla bakarken kıyafetleri yatağımın üzerinde düzenledim. Bana küçük bir giysi dolabı getirmişti. Her parça babamın sağladığından daha kaliteliydi ve her biri benim bedenimdeydi.

Fazla bir şey değildi, ama son birkaç günü Mercer'ın eşofmanları ve tişörtleri olduğunu varsaydığım şeyleri giyerek geçirdiğimi düşünürsek, şimdi bir çift Lulu's ile dolaşabileceğim ve onları tutmaya konsantre olmam gerekmeyeceği gerçeğini takdir ettim.

Çantalarda taytlar, sade düz renkli gömlekler, birkaç kazak, iç çamaşırları, pijamalar ve banyo malzemeleri vardı. Şişelerden birinin kapağını açtım ve lüks kokuyu içime çekerken gözlerimi kapattım. Losyon, vücut yıkama suyu ve şampuanın hepsi hafif bir çiçek kokusuyla eşleşiyordu ve bu da beni losyondan bir miktar avucuma döküp ipeksi pürüzsüzlükteki sıvıyı cildimde

hissetmeye teşvik etti.

Bir fırça, saç bağları, yüz yıkama suyu ve yüz nemlendiricisi vardı ve kısa bir süre için neye ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini merak ettim, ama sonra umursamadığıma karar verdim. Ne alırsam alayım minnettar olacaktım çünkü hiçbir şey istemeyi reddediyordum. Mümkün olduğunca sessiz olursam, olabildiğince az sorun çıkarırsam, onları rahatsız etmezsem, belki o zaman telefonumu geri alabilirdim.

Tanrım, Hannah'yı çok özledim.

Birkaç saat sonra duş almış, losyon sürmüş ve yüzümü nemlendirmiştim. İnsanoğlunun bildiği en yumuşak pijamalar tenimi sarmıştı ve buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi rahatlamış hissediyordum. Neredeyse uykuya dalmak üzereydim, gözlerim kapanıyordu ki dışarıdaki bir kargaşa dikkatimi çekti. Panikle birlikte adrenalinin yükseldiğini hissederek yerimden sıçradım.

Ev saldırı altında mıydı?

Beni yakalayacaklar mıydı?

Yapmalarını istedim mi?

Pencereye yaklaşırken parmaklarım büyük boy gece gömleğimin kumaşına dolandı. Derin bir nefes alarak tüm sinirlerimi topladım ve dışarı bakmaya cesaret ettim. Sonra donup kaldım. Saldırı altında değillerdi, en azından geleneksel türden bir saldırı. Onun yerine, su akmayan çeşmenin yanında, büyümüş bir çalının yanında duran Mercer'dı ve elinde bir köpek yavrusu vardı.

Eğildi, küçük mavi bir top aldı ve kolunu geriye doğru uzatıp güçlü bir atışla topu bıraktı. Minik enerji yumağı peşinden zıpladı, havladı ve topu çalılarının arasında bulana kadar heyecanla bağırdı ve ona geri koştu, bulduğunu göstermek için önünde zıpladı. Yanlarında duran Ace, çiftin bu eğlenceli hareketi tekrarlamasını etkilenmeden izledi.

Denesem bile gözlerimi kaçıramazdım. Onları izlerken bir tür çekim hissediyordum. Sağlıklı ve tatlıydı ve bu evdeki bir erkeğin nasıl davranacağını hiç düşünmemiştim. Yine de kocamın arkadaşlarını tanımak için kendime zaman vermemiştim, değil mi?

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi Mercer başını kaldırdı. Bakışlarımız çarpıştı. Bir elini kaldırdı, parmaklarını bana doğru uzatarak dışarı çıkmam için beni çağırıyordu. Gelmek istiyor muydum? Yapmalı mıyım? Köpek mutlu bir şekilde

havladi,

Dikkatini çekerek bir süre daha durdum ve arkamı dönüp bir pantolon ve sweatshirt aramaya başladım.

Burada bulunduğum günler boyunca evden hiç çıkmamıştım. Her hareketimi takip eden korumalarım varken ve dışarıda mülkün silahlı adamlarla çevrili olduğunu biliyorken dışarı çıkmayı hiç istememiştim. Ama birdenbire serin esintiyi tenimde hissetmek istedim, sadece bir saniyeliğine bile olsa.

Ayaklarımı kilisedeki çantamda bulunan bir çift ayakkabının içine soktum. Özel bir şey değildi, sadece o gün elbisemi giymeden önce binaya gelirken giydiğim bir çift kanvas ayakkabıydı. Ama ayaklarımı kuru tutacak ve bana zarar verebilecek dallara basmamı engelleyeceklerdi. Yatak odamın kapısını açtım, dışarı adım atmaya cesaret edemedim önce Adam'ı görmemeyi umarak iki tarafa da baktım. Evi fazla keşfetmemiştim ve sadece ön kapıyı kullanmıştım. bir kez ne zaman Mercer vardı led Ben İçeride. I vardı olmuştur Korkuma ve kusmamaya o kadar konsantre olmuştum ki fazla bir şey gözlemleyemedim. Yine de kapıyı kolayca buldum. Büyüktü ve gözden kaçırmak neredeyse imkânsızdı. Gözden kaçırdığım şey yukarı doğru çıkan merdivenlerdi. Yukarıda ne vardı? Buranın iki katlı olduğunu nasıl fark etmedim? Yoksa buranın devasa bir bina olduğu gerçeğini görmezden gelmeyi mi seçmiştim? Ben kendimi tek kişilik bir odada kilitli tutarken?

Çift kapı kolayca açıldı ve dışarı adımımı attığımda durakladım, yüzüme çarpan hafif esintiye karşı gözlerimi kapattım. Babamın evinde, dışarıda durup esintiyi hissetmek gibi bir lükse asla sahip olamazdım ve merak ediyordum, Adam böyle yaptığını bilseydi, bunu yasaklar mıydı? Babamın yaptığı gibi beni her hareketim için izin almaya zorlar mıydı?

Basamakları yavaşça çıktım, basamaklarda düşüp herhangi bir yaralanma riskini göze almak istemiyordum. Şu anda hayatıma eklemeyi göze alamayacağım tek şey buydu. Aşağıya indiğimde Mercer beni fark etti. Dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı ama yanıma gelmek için hiçbir hareket yapmadı. Gelmelerini bekliyor muydum? Emin değildim. Dudağında beliren hafif gülümsemeyle Ace konuşmayı bırakıp döndü, kaşları birbirine yaklaşırken bakışları ağırlaşmıştı. Duymak için yeterince yakın olmadığım bir şey söyledi ve ikisi de sessizleşmeden önce Mercer cevap verdi.

Mercer bana seslendiğinde on adım uzaktaydım, "Görüyorum ki o havasız odadan çıkmaya cesaret etmişsin."

Kendi kendime uyguladığım izolasyon hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim. "Bir köpeğin var."

Hiperaktif küçük yavruya gülümsedi, sonra uzanıp tüylerini karıştırdı ve topu tekrar fırlatmak için yerden aldı. "Onu sevdin mi? Onu bugün satın aldım."

"Edinilmiş mi?" Ne kadar komik bir ifade şekli.

"Evet." Bir an için gözleri sertleşti, sonra mavi gözleri sık sık gördüğüm oyuncu gözlerine dönüştü. "Sahibi maalesef vefat etti ve onu tek başına bırakamazdım."

"Öldü mü yoksa öldürüldü mü?" Sanki doğduğum günden beri bu hayatta hiç büyümemişim gibi davrandı.

"Bir ve aynı." Omuz silkti ama ben altında yatan anlamı anladım. O ölmüştü ve bunun sebebi bu evdeki adamlardı.

Yavru köpek bana doğru koştu, beni selamlarken heyecanlı havlamaları ve zıplamaları bulaşıcıydı. Eğildim ve parmaklarımı tüylerinde gezdirdim. "Adı ne?"

"Hanımefendi."

"Hanımefendi," diye tekrarladım. "Bu..."

Orijinal olmadığını söylemenin güzel bir yolunu bulmaya çalışırken kelimenin orada asılı kalmasına izin verdim. Ben bir şey söylemeyince, "İsmi hakkında söyleyecek bir şeyin var mı küçük kız? Ona uyuyor. Hayatımdaki tek hanımefendi o."

Köpekten bahsettiğini biliyordum. Öyle olmalıydı. Ama lanet olsun ki bu sözler üzerine gözleri içimi yakıp kavurmadı. Ben onun arkadaşının karısıydım. İçten içe bunu biliyordum. Ama bu benim kendi seçimim değildi ve gözlerinin içimi yakması, adeta bu konuda bir şey söylememi istemesi, kanımın damarlarımda ateşe dönüşmesine neden oldu.

Genelde sessiz biri olduğunu gördüğüm Ace homurdandı ve sonra nefesinin altından, "Elde edebileceği tek kadın," diye mırıldandı.

Bunun doğru olmasına kesinlikle imkân yoktu. Görünüşe göre evliydim ama kör değildim ve önümde duran iki adam da muhteşemdi. Ace uzun saçları ve düşünceli gözleriyle, Mercer ise kalın kaslı kolları ve çenesindeki kıllarla. Her şey

En azından Hannah'nın babam bakmıyorken bana kaçırdığı aşk kitaplarında.

Mercer hiç uyarmadan Ace'in pazusuna bir yumruk atarak onun sendelemesine neden oldu ve o noktayı ovarken dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Pislik herif."

"Topu onun için atmak ister misin?" Mercer salyalarla kaplı topu tutarak sordu.

Uzandım ve aldım, onunla oynamaktan mutluydum. Hiç köpeğim olmadı ama hep bir tane istemiştim. Babam her zaman bir amaca hizmet etmedikleri sürece evcil hayvanların işe yaramaz olduğunu düşünürdü. Bekçilik yapması gereken hiçbir köpek, tek bir ödülle yalvartılırsa etkili olamazdı. Belki de istediğim bir evcil hayvan değil, sadece şefkatti, çünkü bunun için yalvarırdım ve babam hizmet etmem için bir amaç bulana kadar beni yine de işe yaramaz bulurdu.

Gözlerimi kapatırken elim karnıma gitti ve bu düşünceyle gelen duygulara karşı savaştım. İstediyini elde etmek için gerçekten de elinden geleni ardına koymuyordu. Bu düşünce ruh halimi biraz bozdu ama değiştiremeyeceğim şeyler üzerinde duramazdım.

"Neredesin?" Mercer kaşlarını kaldırarak sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini birkaç kez kırptırdım, gözleriyle buluşmadan önce zihnimi temizledim. Gözlerinin elimden gözlerime doğru gezinmesini kaçırmadım.

Hayır.

Elimi hızla bıraktım, sonra topu atarak dikkatini dağıttım. Topu attıktan sonra Lady'nin peşinden koşmasını izledim ve "Düşünüyordum" dedim.

Gözleri bir an karnıma kaydı, "Paylaşmak ister misin?" "Hayır."

İçimi çektim. "Hizmetçiniz iyi birine benziyor."

Güzel bir konu değişikliği, diye düşündüm, *tarafsız bir zemin.* Güldü. "Bizi bir konuda sıkıştırmadığı sürece."

"Asla yapmaz." Gülümseyerek başımı salladım. "O çok tatlı."

Ace gözlerini köpekten ayırmadan, "Biraz zaman ver," diye ekledi. "Onu almanıza izin vermeyecektir."

"Onu barınağa bırakmayacağım." Mercer yavruyu kucağına aldı ve arkadaşıyla konuşmaya devam etmeden önce şanslı kızın yüzüne öpücükler kondurdu. "Ayrıca, onu yanımda götüremediğim zamanlarda Bellamy'ye arkadaşlık edebilir, değil

mi? Evdeki iki kız, bağ kuruyor?"

Bağlanmaktan korkuyordum, sadece koparılıp alınmasından ve gerçek bir köpeğe sahip olmanın bir parçası olmaktan duyduğum sevinç arasında kalmıştım. Bu benim çocukluk hayalimin gerçekleşmesiydi. "Ciddi misin?"

"Elbette." Köpeğe gülümsedi. "Ayrıca, onun için zaten her şeyi aldım. Adam oyunbozanlık yapıyor diye hepsini geri alamam."

Ace ellerini kaldırdı. "Bu senin savaşın o zaman. İyi şanslar."

Mercer köpeği bana uzattı. Ağırılığı, bir gün büyüüp bir canavara dönüşecek bir şey için hafifti. Başına bir öpücük kondurmadan önce ellerimde kıvrılırken güldüm. Sonra onu oturttum, beni yakalayabilsin diye etrafta şakacı bir şekilde koşturuyordu.

Yavruyla on beş dakika oynadıktan sonra ben ondan daha fazla yorulmuştum. Onu kaptığım gibi Mercer'a sunmadan önce başına bir sürü öpücük kondurdum. "Hanımefendiniz, efendim."

Yavruya uzanırken gözlerinde eğlence dans ediyordu. "Biraz enerji çektiğin için sana teşekkür ediyor."

"Tükenmiş." Güldüm. "Hayır. Bu kız ikinci raunda hazır."

Yavru köpeği havaya kaldırdı ve onu sertçe öptü. "Baban gibi enerjiksın. Bütün gece devam edebiliriz, değil mi bebeğim?"

"Bruh," diye tükürdü Ace, "o buradayken bunu söyleyemezsin."

"Ne?" Mercer ağzından ne çıktığını bile fark etmemiş gibi sordu. Ne olduğunu anladığında gözleri büyüdü. "Kahretsin. Özür dilerim."

"Böyle konuştuğunu duyarsa kafanı bir çuvala sokar." "Asla bilmeyecek." Köpeğini kolunun altına sıkıştırdı. eve doğru dönerek oyun zamanının bittiğini işaret etti.

O asla bilmeyecek. Ancak başımı kaldırdığımda, üzerimdeki gözlerin ağırlığını hissettiğim ve kocamın orada durduğunu, gözlerinin izlerken sertleştiğini gördüğümde, düşündüğümüzden daha fazlasını bildiğine dair bir his vardı içimde.

YEDİNCİ BÖLÜM

MERCER

Yüzümü yalayan yavru bir köpeğin soğuk diliyle uyandım. Gözlerimi kapattım ve bir dakika boyunca bana ilgi göstermesine izin verdim, sonra kolumu tüy yumağına doladım ve yuvarlandım, onunla güreştim. Hep bir köpeğim olsun istemiştim. Yeri ve zamanı bir türlü denk gelmiyordu ama şimdi değilse ne zaman? Sonunda pes etmezsem, bu hayatta kendime ne zaman tek bir sevinç yaşamaya izin verecektim?

Sanırım annem onu çok severdi. O her zaman bir hayvan severdi.

Alarmım çalmaya başladığında sırt üstü yuvarlandım. Lanet olası bir gün daha ve... kahretsin. Bununla yüzleşmek istemiyordum. Bellamy'nin düşünceleri dün gece beni uyutmadı, hatta birkaç şey almak için dükkâna koştuktan sonra bile, bunun vicdanımdaki çekişi çözeceğini umuyordum.

Bu evde hepimizin bu kadar çok sırla yaşaması çok komik. Sürekli bir parmak ucunda yürüme oyunu. Ama Bellamy? Onun sırrı, saklamak için çok uğraştığı sırrı, okunması en kolay olanıydı. Tek gereken gözlem yapmaktı. Söylemem gerektiği halde söylemedim. Ama bu bana düşmezdi. Bu evde onunla ilgili sahip olduğum tek yer korumaydı ve bu da kıskırttığı duyguları içermemeliydi.

Bellamy'nin duvarın diğer tarafından gelen sesini duymazdan gelmeye çalışarak duş aldım. Sonra Lady'yi tuvalet molası için dışarı çıkardım. Bu

Yemek yapma sırası Ace'deydi, bu da benim lehime oldu çünkü Lady'nin gezintisini bitirip masaya oturduğumda Adam içeri girdi. Üçümüze baktı, her birimiz çoktan oturmuştuk ve durakladı.

Onun katılmasını talep ettiğini unutmuş muydu?

Birkaç kez göz kırptıktan sonra konuştu. "Yemek odamda bir köpek var." Hepimiz sessiz kaldık. Hiçbir şey söylemezsem sorunun ortadan kalkacağını umuyordum. Ama sonra Lady havladı, onu selamladı ve bir evcil hayvan bekledi ve bu umudu paramparça etti. Gözleri bana dikildi, hayvanın kime ait olduğunu açıkça biliyordu. Nasıl? Emin değildim. "İtini masadan uzak tutacaksın."

"Hanımefendi," diye fısıldadı Bellamy.

Başını ona doğru çevirdi. "Pardon?"

"Onun adı." Dudağıyla oynadı, konuşmaktan korkar gibi görünüyordu. Nedeninden emin değildim; onu asla incitmezdi. "Adı Lady."

"Gördüğüm kadarıyla köpekle yakın arkadaşsınız. Lady'yi masadan uzak tutmasına yardım etmekte sorun yaşamazsınız."

"Evet, efendim." "Adam" diye düzeltmeden önce gözlerini masadan kaldırdı.

"Güzel." Bir sandalye çekti ve kız başını çevirdiğinde, kısa bir saniyeliğine gözlerinin yumuşadığını gördüğüme yemin edebilirim. Sonra o an geçti ve sert duvar tekrar yerine oturdu. Onun peşindeydim. Sinirlenmemesinin tek nedeni kızın köpek yavrusunu sevdiğini bilmesiydi. Sadece umursamıyormuş gibi davranıyordu.

Kırk dakika sonra, Bellamy'yi taparcasına takip eden Lady de dahil olmak üzere masadaki herkes dağılmıştı. Bulaşık sırası bendeydi ama Adam masayı topladı. "Softy" dediğimde yanıma bir yığın tabak koymuştu.

"Affedersiniz?"

"Beni duydu. Sen lanet bir yumuşaksın. Sadece ben olsaydım, o köpeği bu eve adını atar atmaz gönderirdin. Ama onu seviyor, o yüzden izin veriyorsun."

Kalçasını tezgâha yasladı. "Ondan kurtulmanı sağlamamı mı tercih edersin? Çünkü bu ayarlanabilir. Bu duruma kayıtsızım."

"Çok geç. Karınız aşık ve siz kadınlar ve onların mutluluğu hakkında ne düşündüğünüzü bilirsiniz."

Bu onunla alay etmek için yanlış bir şey olabilirdi çünkü kaşları çatılmadan ve duyguları sertleşmeden önce yüzünde binlerce duygu süzüldü. "Köpeği hizada tut, yoksa onu barınağa ben götürürüm."

Bir zamanlar karısının onu ne kadar yumuşattığını unutmuş muydu? Kendi mutluluğuna mal olsa bile onun mutluluğu için nasıl her şeyi yapabileceğini? Bellamy, Elizabeth olmayabilirdi ve asla da olmayacaktı. Ama şimdi onun bir parçası değilse, aynı rolü oynamıyorsa ne olayım. İstese de istemese de, ona karşı anlık bir yumuşaklık hissettiğini görmüştüm.

"Onu yoldan uzak tutacağım." Söz verdim.

"Ve Tanrı aşkına, onu eğit," diye homurdandıktan sonra takım elbisesinin ceketini düzeltip uzaklaştı.

Beni göremese de ona doğru bağırdım, "Bunu planlamıştım!"

Öyle de yaptım. Onu birkaç hafta içinde başlayacak olan eğitim sınıflarına kaydettirmiştım ve aşıları da iki gün içinde başlayacaktı. Veterinerin onu alabileceği en kısa süre buydu ve sağlıklı davranıyorsa acele etmek için bir neden görmüyordum. Ama şimdi biraz daha düşününce, aşıları olmadan Bellamy'nin etrafında olup olmaması gerektiğini merak ettim.

Telefonumu açıp hızlı bir Google araması yaptım, bu da içimi biraz rahatlattı. Sonra odama gittim ve Bellamy'nin köpeğe bakmak için o gün ihtiyaç duyacağı malzemeleri aldım. Bu onun için iyi olacaktı. En azından ben öyle umuyordum. Burada neredeyse bir haftadır tek yaptığı kendini odaya kilitlemektir. Yazık oldu, çünkü arazinin sunabileceği çok şey ve keşfedilecek çok fazla yarık vardı.

Elim kolum eşyalarla doluydu, kapıyı çaldım ve cevap vermesini bekledim. Bir dakika sonra kapıyı açtı. Yavru köpek hemen peşindeydi, her şeyi yalıyor ve kokluyordu. Kucak dolusu yavru köpek bakım ürününü havaya kaldırdım, "Köpek bakım malzemeleri getirdim."

Dişleri dudağını çekiştiriyordu ve lanet olsun ki uzanıp onu kurtarmak cazip gelmiyordu. Onun kötü alışkanlığı benim takıntım haline gelmeye başlamıştı,

ve bunun ne kadar kötü olduğunu biliyordum. Bunun neden olduğu şehvetin kurbanı olmama izin veremezdi. Ama kendimi örümcek ağına takılmış bir sinek gibi hissediyordum. Kendime onu aklımdan çıkarmamı söyledikçe, bir noktaya daha çok takılıp kalıyordum.

Elini yatağa doğru götürdü. "Devam et ve onu oraya koy. Geri istiyor musun? Yoksa köpek bakıcılığı görevim süresince bu benim mi olacak?"

Her ne kadar bunu bir angarya gibi göstermeye çalışsa da heyecandan yerinde duramıyordu. Eşyaları bırakmaya giderken yanından geçtim. "Sende kalabilir. Bu küçük hanım için yeterince eşyam var. Muhtemelen yarısını bile kullanmayacaktır."

Yere attığım vitamin kavanozunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Evet, küçük kız. Biliyordum. Ve şimdi o da bildiğimi biliyordu. Dün gece bunu doğruladıktan sonra uyuyamadım. Markete koştum, vitaminleri aldım çünkü bu evde kendi başımızın çaresine bakmamamız mümkün değildi. Sırrını sonsuza kadar saklayamazdı, ben de saklayamazdım. Ama en azından o zamana kadar ona iyi bakılacaktı.

"I-"

"Dinle," diye kestim sözünü. "Bu beni ilgilendirmez. Ama beni ilgilendiren, en iyi arkadaşlarım ve onların çıkarlarıdır. Bunu aklında tut. Küçük Leydimi almak için öğleden sonra erken döneceğim. Öğleden sonraki işleri benimle birlikte yapabilir."

Ayak işleri çok gevşek bir kelimeydi. Ama hepsi sahip olduğum işin ve sürdürdüğüm hayatın bir parçasıydı.

"Ona söyleyeceğim," diye mırıldandı.

Güldüm. "Tekrar söylüyorum, küçük kız, bu beni ilgilendirmez. Ama benim fikrim? Birbirinizle iletişim kurmak için hiçbir hamle yapmadığınıza göre birbirinize hiçbir şey anlatmıyorsunuz. İkiniz bir odadayken kırık camların üzerinde yürümek gibi bir şey bu. Acı verici ve keskin."

"Henüz atılamam." Gözyaşlarının süzüldüğünü gördüm ve bu benim gitmem için bir işaretti.

"Bebeğim, hiçbir yere gitmiyorsun."

Sakladığı sırları bildiğimi bilerek onu orada bıraktım ve işe gittim. Söylediği yalanlar başka bir gün için başka bir projeydi.

Üç saat sonra, parmaklarımdan kan sızıyordu ve sikim kaya gibi sertleşmişti. Hayatı beton zemine akarken sikicinin damarlarıyla senkronize bir şekilde atıyordu. Dün gece geç saatlerde kapının yanında bulunmuştu, etrafı gözetliyordu, bir giriş noktası arıyordu. Bu onu ölü görmek için yeterli bir sebepti.

Ama ikincisi, yayınlamaya yemin ettiğim ölümü daha acı verici kılan, Bellamy'nin babası için çalışmasıydı. Yükselmek isteyen düşük seviyeli bir satıcı. "Ona dokunabileceğini mi sandın?"

Kalçasından çıkan bıçağı çevirirken, "Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Kimden bahsettiğini bilmiyorum."

"Hayır mı?" Güldüm, asit dolu bir damlacık aldım ve yavaşça bir yaraya damlattım. "Göğsündeki dövme bana farklı söylüyor."

Çıglık attı, küfretti ve acıdan öğürdü ve bu sadece benim daha fazla zevk almama neden oldu. Bizim adamlarımız böyle bir işkenceye asla boyun eğmezdi, ama bu adamın sesi küçük bir kız çocuğu gibiydi, burnunu çekiyor, sızlanıyor, ağlıyor ve hıçkırıyordu. Benim için tanıklık etmek, onun için de sergilemek utanç vericiydi.

"Kahretsın. Kapa şu lanet çeneni. Sadece küçük bir damlaydı. Ölmeyeceksin." Henüz. Ama bu son kelimeyi söylemek hercai menekşenin daha çok ağlamasına neden olacaktı.

Asidi yere bıraktım ve tahta bir sandalyenin arkasını tuttum. Adama doğru sürüklerken sandalyeyi çevirdim. Önünde durdum, sandalyeye ters oturdum, kanlı yüzüne baktım, tamamen şişmemiş tek gözüne temas ettim. Benden uzaklaşmak için umutsuzca arkasına yaslanırken başımı eğdim.

"Hey, ne planladığını biliyor musun?" Çenemi sandalyenin arkasına dayadığım yumruğuma dayadım. "Gerçekten ilgileniyorum."

Bağlarına karşı mücadele ederken başı titriyordu. Çenesinden aşağı kırmızı salyalar akıyordu. Öne uzanıp gömleğinden bir parça aldım ve çenesini sildim. "Dur sana getireyim."

İnledi ve ben kahkahalara boğulmamak için mücadele ettim çünkü çok eğleniyordum. Koca koca adamları ağlatmak bu işe girmemin ana sebebiydi. Peki ya diğeri? Parmaklarımdan arasından damlayan kanın verdiği his, sikimi hiçbir kadının yapamayacağı kadar sertleştirmişti.

En iyi seçeneğin hangisi olduğuna karar vermeye çalışarak alet tepsime bakarken zamanın durmasına izin verdim. Bir insan ölmeden önce ne kadar acıya dayanabilirdi? Sınırları zorlamayı severdim. Merhametle öldürmek yoktu. Gözleri bana kilitlenmişken kalpleri durana kadar son saniyelere kadar çekerdim. Bazıları bana acımasız diyebilir, ama içimdeki canavar dökülen her damla kan için çabalıyor.

En sevdiğim aleti elime aldım ve sııttım. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?" Bilmiyordu. Belli ki ölüm sanatında benim kadar yetenekli değildi. "Ben ona Lizzy diyorum. O bir Liston kemik kesicisi ve yaptığı iş kusursuz. Görmek ister misin?"

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, dostum." Göğsü kabardı; korkusu o kadar yoğundu ki tadını alabiliyordum.

Sandalyenin üzerine eğildim ve sandalyenin kol dayanağına bağlı olan elini tuttum. Çekmeye çalıştı ama ipin hiç esnekliği yoktu. "Lütfen, yapma. Hayır, hayır, hayır."

Parmağının ucu ayaklarımın yanından geçerken çığlık odayı doldurdu. Tekmeledim, neredeyse bana dokunacaktı, tiksindim. Lanet olsun, eğer Lady şu anda burada olsaydı, parmağımı yiyor olurdu. Bellamy ile kaldığı için minnettardım. "Peki ya şimdi?"

"Kahretsin." Hıçkırarak ağladı, gözlerini kaçırmaya çalışırken başı yana düştü. "Sadece içeri girmenin bir yolu olup olmadığını öğrenmek istedi. Kaç tane koruman olduğunu. Programını."

"Peki ne kadar rapor verdin?" Kemik pensini birkaç kez şaklatarak onunla alay ettim.

"Hiçbir şey."

Uzandım, aynı parmağın boğumunu geçtim ve tekrar kestim. Pantolonunu ve acı çığlıklarını duymazdan gelerek başparmağını tuttum, parmak baskı altında kalıp kanlı posası yere düşene kadar kemiği çıtırdattım. Üçüncü parmağa uzandım ve beni durdurdu.

"Lütfen. Ben aradım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Telefonun ve tüm arama kayıtları bende. Bilmek istediğim şey ne dediğin." Yüzüne doğru bağırdım ve irkilmesini izledim. Tekrar üçüncü parmağımı uzattım ve ona oyun oynamayı bıraktığımı gösterdim.

"Ona gördüğüm her şeyi anlattım." Burnunu çekti.

"Lütfen." "Her şey neydi?" Arkama yaslandım.

"Saydığım muhafızlar. Hepiniz onu her gün yalnız bırakıyorsunuz. Ondan bir iz görmediğimi."

Görünüşe göre bunlar değiştireceğimiz şeylerdi. Bellamy'yi kaç adamın koruduğunu bilmelerine izin veremezdim ve onun bir daha yalnız kalmasına izin veremezdim. Sinirden sandalyeye uzandım ve mücadele etmeyi bile düşünmeden orta parmağını kestim.

"Tüm söyledığım buydu. Yemin ederim." Öğürdü. Muhtemelen acıdan.

"Eğer üzerime kusarsan, yemin ederim sıradaki alet olur." Soğukkanlılığını toplamaya çalışırken başını çevirdi. Kendini toparlamış görüldüğünde devam ettim, "Sana söz veriyorum, kızımız gayet iyi."

"Bizim kız," diye araya girdi Adam'ın sesi ve ben onun orada durduğunu bile fark etmeden döndüm.

Bize doğru yürüdü, beni izlerken kaşları yukarı kalkmıştı, parmakları gömleğinin kolunda çalışıyordu, dirseğine doğru yuvarlıyordu. Kelime sürçmemle ilgili gözlemini görmezden geldim. "Korumalarımızı artırmalı, rotasyonları kademelendirmeliyiz. Orada yalnız bırakılmamalı."

"Yalnız değil. Yanında Max ve Drew var," diye belirtti. "Ve babası bizim burada olmadığımızı biliyor."

"Hm." Sandalyeye bağlanmış kanlı adamı izlerken dudaklarını büzdü. "Bunu değiştireceğiz. İzin verir misiniz?"

Adam dokunmak için izin isterken çenesini adama doğru uzattı. "Benim olan senindir."

Başını salladı, yaklaşmadan önce kaşları bir an için çekildi. Ayağa kalktım, ona yer açmak için sandalyemi çektim. Ayağa kalkarken bana bir bakış bile atmadı, konuşurken sırtı bana dönüktü. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Fazla değil ama başka bir şeyi olduğunu da sanmıyorum." Bir bez parçası alıp ellerimdeki kanın bir kısmını sildim. "O bir casustu ama kapıdan içeri hiç giremedi."

"Mükemmel," diye homurdandı Adam, öfkesini serbest bırakmadan saniyeler önce, organları sonunda pes edene ve kalbi teslim olana kadar hırpalanmış adamın etine vurdu. Adam yere yığılıp öldü. Onun

Hâlâ bağılı olduğu sandalyede yüzü tanınmaz haldeydi. Adam geri çekildi. "Karımın güvenliğini tehlikeye attın. Ölmeyi hak ettin."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ACE

Adam'ın ofisine gelen telefon beklenmedik değildi ama yine de gitmek için bir isteğim yoktu. Ferrari Industries'in imza atmayı planladığı ortak bir girişimle ilgili olarak bir yatırımcıyla yaptığım toplantıdan yeni çıkmıştım. Tekrarlayan, sıkıcı ve o kadar zihin uyuşturucuydu ki tek düşünebildiğim biraz kestirmektir.

Ayaklarımı sürükleyerek binanın en üst katına çıktım; dumanlı, gürültü dolu katları ve misafir odalarını geçerek ofis odalarına ulaştım. Adam'ın resepsiyon görevlisini görmezden gelerek doğrudan ofisine gitmeyi tercih ettim. Daha önce hiçbir toplantı için giriş yapmamıştım ve şimdi de yapmayacaktım. Bu şirketi o kurmuş olabilirdi ama birlikte inşa etmiştik ve hisselerimiz neredeyse onunki kadar sağlamdı.

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim, kapının arkamdan otomatik olarak kapanmasına izin verdim. Adam ve Merc zaten bekliyorlardı, ayaklarını sehpaye uzatmışlardı, vücutları rahat bir şekilde uzanmış, ellerinde viski bardakları vardı. Bu, arkasında durabileceğim bir toplantı türüydü. Parmaklarım otomatik olarak kravatıma gitti ve onu gevşetti. "Neden bana planladığınız şeyin bu olduğunu önceden söylemediniz? Daha hızlı gelirdim."

Merc homurdandı. "Erken gelmeyi asla teşvik etmem, bunu biliyorsun."

"Ahmak."

"Tek ve biricik." İçkisinden bir yudum daha aldı.

Adam, "Kendine servis yaptır ve otur," diye emretti ve bana iki kez söylemesine gerek kalmadı. Bu sabah uyandığım andan beri zihnimi uyuşturacak bir şeylere hasret kalmıştım. Kahvaltıya giderken koridorda Bellamy'yle karşılaşmak alkol ihtiyacımı daha da artırmıştı. Bu kızda ne olduğunu bilmiyordum, yüzeyin hemen altında tenim uğulduyordu. Kızgınlık belki? İtme mi? Arzu-

Hayır.

Onu arzulamadım.

Kendime böyle bir lüks tanıyamazdım.

Dolaptan bir bardak çıkardım ve buz kovalasını açarak büyük bir küp buz çıkarıp bardağıma yerleştirdim. Sonra kendime biraz viski doldurdum ve ayaklarımı dayamak için aynı sehpayı kullanarak onların karşısına oturdum.

"İnşaata başlamaya hazırız. Bence bu tesis ne kadar baş belası olursa olsun, inanılmaz bir gelir getirecek. İnsanlar sümüklü küçük bok kafalarını tatile götürmeye bayılıyor."

"Doğru terimin çocuklar olduğuna inanıyorum. Ve tatil bir aile olarak yapılır. Kaçamağın nedeni budur."

Burnumu kıvırdım. "Bundan emin misin? Otomatik bir hayal kırıklığı gibi görünüyor."

Adam başını geriye atarak oturduğu kanepenin arkasına yasladı. "Genellikle öyledir. Ama bu tesis çocuk bakım hizmetleri de sunacak. Elimize geçecek nakit akışını bir düşünün."

"Temel atma iki gün sonra. Orada olacak mısınız?" İçkimin tadına bakarak sordum, boğazıma dokunduğunda tanıdık yanmaya karşı gözlerimi kapattım.

"Orada olmalıyım," dedi. "Senin de öyle. Merc, sana evde ihtiyacım var."

"Neden?" Kaçırdığım bir şey yoksa, bu oldukça aşırı görünüyordu. Korumalarımız var.

Merc, "Çit hattımızın etrafında gizlenirken yakaladığımız casus, babasına güvenliğimiz hakkında bilgi verdi," dedi.

"Önemli bir şey değil. Onu güçlendiririz." Bedenimi minderlere bırakmadan önce omuz silktim.

"Evde olmadığımızı biliyor ve onu yalnız bıraktı. Biz- Adam onun bu bilgiyi saldırı için kullanmasından korkuyor. Korumaları geçebilirse, içeride sadece Max ve Drew var. Ona ulaşmak çok kolay olur."

"İçeriye daha fazla gardiyan koyun. Bu kadar basit." Gözlerimi kapattım. Kahretsin, bu kanepede uyuyabilirdim.

"İkimizden birinin sürekli evde olmasını istiyorum," dedi Adam. Ben ayağa fırladım. "Bize bebek bakıcılığı görevi mi veriyorsun?"

"Sonsuza kadar sürmeyecek. Birkaç hafta sonra belki onu evden dışarı çıkarabiliriz. Haftada birkaç gün buradaki ofisimde takılsın."

"Bunu istiyor musun?" İsteddiğini sanmıyordum. Benim bakış açıma göre, ne istediğini bilmiyordu, ama onun bile olmadığından emindim. Onun fikri, evet. Daha doğrusu bakacak bir eşe sahip olma fikri, çünkü bir zamanlar harika bir kocaydı. Ama o kız? Onu bu kadar korumacı yapacak ne gibi bir ortak noktaları olabilirdi ki?

"I-" Bunu düşünürken parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Ne istediğimi bilmiyorum. Ama konuşmamız gereken bir şey var."

Konuşmamız gereken tonlarca şey vardı ve hiçbirisi hayatımızı işgal eden kızla ilgili değildi. "Tükürmen biraz daha uzun sürerse, emekliliğe ayrılacağım."

Bir iç çekiş ve ardından derin bir nefesle, iliklerine kadar hissettiğini bildiğim bir şeyi itiraf etti. "Elizabeth'e bakmak için yeterli değildim."

Öne doğru eğildim ve ön kolumu baldırıma dayadım. "Hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sen fazlasıyla yeterliydin ama saldırının geldiğini göremedik."

"Gardımı düşürdüm."

"Hepimiz öyle yaptık."

Hepimiz onu hayal kırıklığına uğrattık. Bazen onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum. Arabada onlara katılmamı istedi. Ben yetişirim diye ısrar ettim. Rüzgarı saçlarımda hissetmek istedim. Arabama binmek istedim.

O hafta ilk kez motosiklet kullanmıştım ama önce biraz bakıma ihtiyacı vardı. Ona yetiştiğimde beni kanlı bedeninin ve kaldırımdaki cansız gözlerinin karşılayacağını tahmin etmemiştim. Ona tutamayacağım pek çok söz vermiştim ve bu hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayabilirdi.

"Belle'i hayal kırıklığına uğratamam."

"Artık takma isim mi kullanıyoruz? Bu çok hoş." Sözlerim alaycılıkla doluydu ve bana ters ters baktı. "Onu tanı mıyorsun bile."

"Babası ve Accardo hakkında bilgi aldınız mı?" diye sordu.

"Henüz değil. Adamım üzerinde çalışıyor," diye cevap verdim suçlulukla. "O zaman evet, onu iyi tanımıyorum."

"İnsanları tanımanın kağıt üzerinde olmayan başka yolları da var. Bunu hiç denediniz mi?" Merc işaret etti, ancak onunla iletişim kurma girişiminde bulunmamasının onunla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin değer verdiği ve kaybettiği karısıyla ilgili olduğunu biliyorduk.

"Onu tanı mıyor olmama rağmen, o benim karım."

"Bunun nedenini hiç düşündün mü?" Bunu neden yaptığını merak ettiğim için zorladım.

"Önemli değil, olan oldu," diye iç geçirdi, "ve onun korunmasını istiyorum."

"Ve ona bakıcılık yapmak bunu mu sağlayacak?" Güldüm.

"Bu sadece bebek bakıcılığıyla ilgili değil." Yüzü daha önce hiç görmediğim bir ifadeye bürünmüştü ve bu dehşet vericiydi. Neredeyse sormaya korkuyordum. Yine de sordum.

"O zaman ne hakkında?"

"Onu tanımanızı istiyorum." Cümlesini tamamladıktan sonra hızla bir yudum alkol aldı.

Kızı tanımak o kadar da kötü değildi. Bunu yapmak istiyor muydum? Hayır. Ama hepimiz aynı evde yaşıyoruz ve bir noktada onun hakkında bir şeyler öğrenmem gerekiyordu, değil mi? Koyu kahverengi saçının tek bir telinin, ne kadar iterse itsin yüzüne düşmesinden daha fazlasını. Sevdiği bir şeyi yerken çıkardığı mutlu seslerden daha fazlası. Parmaklarının

Zorlayıcı bir şey söyleyeceği zaman hep birbirine sarılır.

"Sen de mi onu tanıyacaksın?" Merc tam da benim dile getirmek istemediğim şeyi söyledi.

Adam onu görmezden geldi. "Onu hepimizin tanınması önemli." Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdım, gözümü kırpmadan ona baktım. O benden önce davrandı. "Merc iyi bir noktaya değindi ve beni düşündürdü."

"Amaç neydi?" Mercer ve ben hep bir ağızdan sorduk.

Soruya cevap vermedi, sadece öğleden sonra kaç kadeh içtiğini sorgulamama neden olan bir gevezeliğe devam etti. "Elizabeth'i korumaya çalıştım ama yeterli olamadım. Yaşadığımız bu hayatta bize ait olanı korumak için tek bir adam yeterli değil."

"Biliyorsun, her şeyde birlikte olacağımıza söz vermiştik. Onunla ilgileneceğimize söz verdik." Gerçi ben 'onunla ilgilenmek'ten kastın bebek bakıcılığı değil, katilleri durdurmak olduğunu sanıyordum.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Onun da bundan fazlasına ihtiyacı var." Başını iki yana salladı. "Yarın ölürsem, ona ne kalacak? Hiçbir şey."

Merc gözlerimle buluştu. Adam'ın bardağını kapmak için öne doğru uzanmadan önce sessiz bir konuşma geçti. "Senin için biraz fazla, dostum."

"Sarhoş falan değilim," diye homurdandı Adam, içkisini geri alırken. "Ben sadece... Ben bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

"Çok kafa karıştırıcı bir konuşma," diye ekledim.

Kendini toparlayarak gözlerini kapattı. "Senin olan benimdir." Gözlerini kırıştırarak bize baktı. "Mercer öyle dedi. Casusa onun bizim kızımız olduğunu söylemiş."

"Takip etmiyorum."

"Ben de öyle." Adam'ın neden bahsettiğini anlamaya çalışan Mercer'ın kaşları birbirine çarpılmıştı.

Adam alnını ovuşturdu, sanki migreni tutmuş gibi davranıyordu. "Onu korumak için yeterli değilim ama çabalarımızı birleştirecek, üç kişi olursak, kimse ona dokunamaz."

"Artık kimsenin ona dokunacağını sanmıyorum." Bunu gerçekten anlamıyordum.

"Soruyorum... Yani... Sanırım sana söylüyorum... Bellamy ile birlikte olmayı dilediysen, istediysen ya da ne bileyim,

arzuladıysan

Çünkü onu korumak için yeterli değilim ve sonsuza kadar burada olmayacağım. Onu güvende tutmak için hepimize ihtiyaı var."

Lanet olsun, o-

"Karını paylaşmamızı mı istiyorsun?" Merc aklımdan geçen soruyu dile getirdi. Sözleri şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla doluydu.

"Yani, eğer istersen tabii ki." Adam boğazını temizledi. "O da istiyor. Benim için sakıncası yok. Onu tek başıma güvende tutamam. Bunu fark ettim. Elizabeth'le yaptığım hataydı ve bu hatayı bir daha yapmayacağım."

"Bunu önermek senin için ne kadar zor oldu?" Oda garip bir şekilde sessizleştiğinde sordum.

"Midem bulanıyor," diye onayladı.

"Ve bu his size hiçbir şey anlatmıyor mu?"

"Mide bulantısı tekliften değil, tepkilerinizden korktuğum için. Yeni ya da eski, karımın bana bakması, sevmesi, tehlikelerden koruması ve el üstünde tutulması düşüncesinden daha doğru bir şey hissetmedim."

"Tüm bunları Elizabeth'le tek başına yaptın," diye belirttim. "Bize ihtiyaın yok."

"Korumak dışında hepsi. Eğer unuttuysan, o öldü." Yüzümü buruşturdum. "Asla unutmam."

"Bunun tekrar olmasına izin veremem." Sesinde uzun zamandır onda görmediğim bir çaresizlik ve korku vardı. Hiçbir şeyden korkmuyordu ama belki de bunun nedeni Bellamy'ye kadar kaybedecek başka bir şeyi olmamasıydı.

"Yapamam," diye çıktım sonunda.

Yavaşça başını salladı. "Anlıyorum." Gözleri Mercer'ın üzerine düştü. "Merc?"

Ne söyleyeceğini düşünürken dudaklarını yaladı. "Bilmiyorum Adam. Sadece-"

"Sorduğum için özür dilerim." Adam başını salladı. "Unut gitsin."

Ancak şimdi bunu söylediğine göre, seçenek dile getirildiğine göre, aklımdan düşünmek istediği tek şey buydu. Kızı istediğimi düşünmüyordum ama içimde bir yerlerde, paylaşırsak nasıl olacağını merak eden bir şey vardı. Hangi kuralları iğneyecektik? Hangi bağları kurardık? Sonunda hepimizi mahveder miydi?

DOKUZUNCU BÖLÜM

ADAM

Masamın çekmecesinden gelen vızıltı giderek dikkatimi dağıtmaya başlamıştı. Kendime bu şekilde işkence etmeyi neden tercih ettiğimden emin değildim. Lanet cep telefonunu kapatabilirdim. Ama merak ediyordum. Karım dediğim kız hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Çekmeceye uzandım ve cep telefonunu çıkardım.

Hannah: Neredesin?

Cidden bebeğim, korkmaya başladım. Polisi aramaya hazırım.

Nasıl oldu da kayıp olduğun bildirilmedi? Hannah:

Sence FBI yardım edebilir mi?

Tanrı aşkına, Hannah'nın kendini kontrol altına alması gerekiyordu. İki hafta olmuştu, bir yıl değil. Karımın yeni telefonunun olduğu kutuyu elimde tuttum. İçinde sadece benim, Ace'in, Mercer'ın ve o delicesine sinir bozucu baş belası Hannah'nın numaraları programlanmıştı. Kendime iyilik yaptığımı söyledim, Belle'in bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için değil. Muhtemelen korumalarının numaralarını da oraya programlamalıydım ama bir yanımda yardım için başka birini aramasını istemiyordu.

Hannah'dan başka kimseden mesaj almaması bana çok garip gelmişti. Ne arkadaşlarından, ne ailesinden ve en ilginç de kendisinden tek bir mesaj bile gelmemişti.

Baba. Elbette, telefonunu alacağımı bildiğini varsaymışım. Bunu yapmamak ne kadar aptalca olurdu? Ama lanet olsun, insanlar onu hiç umursuyor muydu?

Telefonu ters çevirdim, çekmeceye koymak üzereydim ki çaldı. Bir an ne yapacağımı bilemeden telefona baktım. Sonra cevap verdim.

"Alo?"

"Merhaba, ben Dr. Stevens'in ofisinden Amanda. Bellamy Crusiaux'yu arıyorum."

Boğazımı temizledim. "Ferrari. Bu onun kocası."

"Oh, özür dilerim. Değişikliğin farkında değildim ama bunu çizelgesine not edeceğim. Buralarda mı?" Kadın benim hoşuma gitmeyecek kadar neşeliydi.

"Şu anda telefona ulaşamıyor. Mesajınızı alabilir miyim?"

"Oh evet. Tabii ki." Klavyenin tıklaması Amanda'nın çoklu görev yaptığını anlamamı sağladı. "Sadece yarınki randevusunu hatırlatmak için aramıştım."

"Randevu mu?"

"Evet." Durakladı. "On iki haftalık kontrol gibi görünüyor. Kadın hastalıkları ve doğum bölümüne nasıl gideceğiniz konusunda talimatlara ihtiyacınız var mı?"

Kalbim hızlandı. Parmaklarım nemlendi. "Sanırım onu bulacağız." dediğimde sesim titriyordu.

"Harika. Onu sabah 10'da görmeyi dört gözle bekliyoruz ve tebrikler."

Telefonu kapattığında klik sesi duyuldu ama zihnim bana verilen bilgileri yakalamaya çalışırken Belle'in cep telefonunu gereğinden uzun süre havada tuttum. Bu sadece bir randevu olabilirdi, değil mi? Belki de doğum kontrolüne başlayalı on iki hafta olmuştu, birlikteliğini bekliyordu ve bu bir kontroldü. Ama beni tebrik etmek için?

Telefonu çekmeceye koyduğumda hissizleştiğimi hissettim. Yeni eşimle ilgili beklediğim onca sorun arasında bu asla onlardan biri değildi. Gerçek beni hamlaştırdı, zaten istikrarsız olan duygularımın yüzeye çıkmasına neden oldu. Duygularımı gizleme konusunda uzmandım ama bunun bana hissettirdiklerini gizlemenin bir yolu olduğundan şüpheliydim. I

Hissettiğim tüm duyguları yuttum ve Belle'in yeni telefonunun bulunduğu kutuyu alarak ayağa kalktım. Batı kanadının koridorunda yürürken duvarlara bakmayı reddettim. Yürüme yolunda sıralanan fotoğraflara bakmayı reddettim. Ve kaybettiğim ailemin yerine geçen yeni eşime doğru yürürken, rahmetli eşimin suçlayan gözlerine bakmayı kesinlikle reddettim.

Belle'in kapısında durdum, duvara yaslanmış boyanın soyulmasını izleyen Drew'u kovdum. Burada olmasına gerek yoktu. Hava neredeyse kararmak üzereydi. Mercer ve Ace birazdan eve gelecek, Belle'e istemediği ama Max'e kulağa ne kadar hoş geldiğini söylediği hamburgerleri getireceklerdi.

Şimdi tamamen mantıklı geldi.

Kapısını çaldım ve bekledim. Yumuşak ayak sesleri yaklaştı ve o kapıyı açana kadar nefesimi tuttum. Odasına geldiğim için şok olmuş gibi bir soluk alıp verdi. Gerçekten o kadar uzak mıydım?

"Akşam yemeği birazdan burada olur," diye teklif ettim.

"Kimse yemek yapmıyor mu?" Başını yana eğdi.

"Her zaman yemek yapmıyoruz," dedim ve gözlerimin onun yüzüne bakıp midesine gitmemesini diledim.

"Ama sen hiç yiyecek satın almadın." Kaşlarını kaldırdı. "Olay nedir?"

Bilmiyorum küçük Belle, neden bana söylemiyorsun?

Bu düşünceyi içimde tuttum. Zar zor. "Fırsat yok."

"Oh." Dudağıyla yaptığı o şey tam bir işkenceydi. "Bir programın olduğunu biliyorum, ama sence-"

Konuşmayı kesti ve kelimenin havada asılı kalmasına izin verdi. "Ne düşünüyorum?"

"Ace'e sorsam bana hayır diyeceğini biliyorum. Ve Mercer şüpheli çünkü Ace onu bu hale getirdi ama..."

"Neden bana değil de onlara sordun?" Merak ettim.

"Seni göremiyorum." Sanki bir sorun olduğunu yeni fark ettiğim bir gerçeği söylemesi patlamama neden olacakmış gibi bir adım geri çekildi.

"Benden korkuyor musun?" Sesim bu sefer daha yumuşaktı.

"Olmalı mıyım?" Gözlerimin içine bakmadan önce kirpiklerini kırıştırdı. "Bu dünyada pek çok şeyden korkmalısın, Belle, ve Bu dünya bizden korkmalı. Ama sizden asla."

Başını sallamadan önce uzun bir süre düşündü. "Tamam."

"Ne soracaktın?" Ben sordum.

"Sence ben de yemek yapabilir miyim ya da yardım edebilir miyim? Ace yaklaştığım her bıçağı hareket ettiriyor." Yerinde kıpırdandı.

"Bunu yapmak için bir nedeni var mı?" Sadece gerçeği öğrenmek istiyordum.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Neden şüphelendiğini anlayabiliyorum. Ama eviniz bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Size zarar vermeyeceğim."

"Tamam," diye kabul ettim. "Tamam mı?"

"Ace endişeleniyorsa, normal bir bıçak sayımı yapabilir." "Teşekkür ederim."

Bana teşekkür mü ediyorsun? Ona yemek yapabileceğini söylemek gibi küçük bir şey için. Bu çok saçmaydı. "Burası senin evin," diye belirttim. "Hiçbir zaman izne ihtiyacın olmadı."

"Sadece..."

Bu kız sürekli alt dudağıyla uğraşıyor. Kalıcı olarak morarmamış olmasına şaşırdım. Hiç düşünmeden uzandım ve dudağımı onun saldırısından kurtardım. Donup kaldık, ikimiz de hareket etmiyor ya da konuşmuyorduk, dokunuştan aynı derecede şok olmuştuk.

Odaklan, diye kendimi azarladım. "Sadece ne?"

"Babam mutfağa girmeme izin vermedi." Nedenini sorgulamama ya da bunun ne kadar mantıksız olduğunu belirtmeme fırsat kalmadan öne atıldı. "Elbette gizlice girerdim ve Bayan Molly, yani aşçımız, bana öğretir ve yardım etmeme izin verirdi. Ama babam etraftayken asla."

Ne tür bir deliyle yaşıyordu da mutfağı kullanamıyordu? Bu hiç mantıklı değildi ama yine de itirafı beni şok bile etmedi. Babası psikopattı. "Baban..."

Cümlemi tamamlamadım çünkü ondan nefret ediyordum, evet. Hayatımı mahvetti. Ama o hala onun kızıydı.

"Söyleyebilirsin. Sorun değil. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum." Gözleri kederliydi.

"Onun hakkında seninle konuşmak bana düşmez." "Buraya gelme sebebim bu değildi." diye devam ettim.

"Neden geldin?" Hâlâ kapısının önünde duruyorduk ve bir parçam beni içeri davet etmesini, sakladığı tüm sırları anlatmasını diliyordu. Ama hak etmediğim bir şey için yalvarmayacaktım.

"Sana bunu getirdim." Elimdeki kutuyu ona uzattım.

Gözleri bir an için parladı, sonra bunun sadece sınırlı iletişim için kullanılabileceğini fark edince donuklaştı. "Teşekkürler."

Boğazıma yerleştiğini hissettiğim ve konuşmamı engelleyen yumruyu yuttum. "Numaralarımız programlanmış."

"Tahmin etmiştim." Başını salladı.

"Programlanmamış başka hiçbir numara aranamaz ve her şey izlenir. İsteyebileceğin her oyunu da önceden yükledim," diye teklif ettim, bunun onu memnun edeceğini umarak.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Elimi saçlarımdan arasından geçirdim, üzgün olduğunu biliyordum ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. "Bir şeye ihtiyacın olursa istediğin zaman herhangi birimize mesaj atabilir ya da arayabilirsin. Drew ve Max'in numaralarını daha sonra onaylananlar listesine ekleyeceğim."

"Hiçbir şeye ihtiyacım olmayacak," diye söz verdi.

Onunla iletişim kurmak neden bu kadar zordu? Her denediğimde bir şekilde batırdım. "Eğer yaparsan..."

"Yapmayacağım."

"Tamam. Şey... yemek birazdan burada olur." Geri adım attım, hatırlamadan önce kapıdan üç adım uzaklaştım. "Bu arada Hannah'yı ara, yoksa bu gezegendeki tüm devletler seni aramaya başlar."

Nefesi kesildi. Sesi umut doluydu. "Hannah."

"Evet. Onu da oraya koydum. Seni önemsiyor gibi görünüyor. İzleme konusunda söylediklerimi unutma. Onu çıkarttırmayın bana."

Kutuyu göğsüne bastırdı. "Yapmayacağım, yemin ederim."

Sonra kapısının kapanma sesini ve ardından yankılanan bir ciyaklamayı duyarak oradan uzaklaştım. Ofisime dönene kadar ona randevuyu hiç sormadığımı hatırladım.

Bir sonraki sefer kapısının önünde durup çaldığımda saat sabahın yedisidi. Sinirlerim gerilmişti; cildim sanki

sürünüyordu. Cevap verdiğinde saçları dağınıktı, gözleri kısık bir şekilde bana bakıyor ve sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Hiçbir sorun yok," diye ağızımdan kaçırdım hemen. Ama bu doğru muydu? Hâlâ randevusunun nedenini bilmiyordum, ancak tahmin edilebilirdi. Ve bu tahmin hakkında ne hissettiğimi de bilmiyordum.

Rahatlamış bir şekilde iç çekti ve bu beni gülümsemeye zorladı. Bizim için endişeleniyor muydu? "Daha çok erken. Önemli bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Bu önemli," dedim. "Sana kahvaltıya gitmek isteyip istemediğini sormak istiyordum."

Nefesi kesildi. "Buradan ayrılmak gibi mi?"

Başımı salladım. "Bunun için sana yeterince güvenebilir miyim?"

Belki yapabilirim diye düşünmüştüm ama benim topraklarımdan ayrılmak söz konusu olduğunda kaçmaya hazır görünmesi beni biraz temkinli yaptı. "Elbette bana güvenebilirsiniz. Yani... Kaçmayacağım."

"Henüz."

Sırıttı. "Henüz."

"Bunu bilmek iyi oldu çünkü Ace ve Mercer güvenlik nedeniyle bize katılacaklar."

Kaşları çatıldı. "Sadece biz değil miyiz?"

"Sadece ikimizin olmasını mı istiyordun?" Merak ettim. Belki de benden söylediği kadar nefret etmiyordu?

"Bilmiyorum."

"Onlara yanımda ihtiyacım var," diye açıkladım. "Dr. Stevens ile bir randevumuz var."

Gözleri büyüdü; elleri titredi. "I-"

"Bilmem gereken bir şey var mı?" İsminden bahsedildiğinde bile tepkisi çok yoğundu.

"I-" Ondan sonra konuşmadı. Dudağı titriyordu. Korktuğu şey neydi? Eminim benim tepkim değildi? Bana şu anki bakışına rağmen tam bir canavar değildim.

"Sekiz gibi çıkacağız." Kapısını kapatıp ofisime doğru yürümeden önce başımı salladım ve bana bakan fotoğrafların rahatsız edici bakışlarını hissettim.

Elizabeth ne yapmak üzere olduğumu bilse nasıl hissederdi? O öldükten sonra yaptığım seçimler için benden nefret eder miydi? Tek istediğim onunla birlikte yarattığımız aile iken, üstlendiğim aile için? Midem, hasta olup olmayacağımı sorgulayacak kadar bulandı. Ona, karıma ihanet etmişim.

Hayır. Bu tam olarak doğru değil. Karım evin diğer tarafında, şu anda bile söylemeyi reddettiği bir sır taşıyor.

Yüzümü avuçlarımın içine aldım, kendimi toparlamaya çalışırken zor nefes alıyordum. Ne halt ediyordum ben? Onu en iyi arkadaşlarıma sunmuştum, onu paylaşmayı, korumayı teklif etmişim ve şimdi... karşıma yeni katılanla birlikte. Onları güvende tutmak için yeterince güçlü olup olmadığını, yeterince sağlam olup olmadığımızı bilmiyordum.

Telefonum masanın üzerinde çaldı ve bir an için açıp açmamaya karar vererek ona baktım. Bugün toplantılarım vardı ve tek yapmak istediğim hepsini iptal etmektir. Telefonu çevirdiğimde Mercer'ın adı ve ışıklı bir mesaj gördüm.

Mercer: Ne olduğundan emin değilim ama Bellamy üzgün. Ne yapacağız?

Karımın duygularını yakınlaştırması hiç zaman almadı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Ona ilgilenmesi için izin verdim. Hatta ona yalvardım bile. Sadece zaten orada olduğunu fark etmemişim.

Ben: Bugün evlenmeden önce aldığı bir randevuyu hatırlattığım için üzgün.

Mercer: Oh. Nihayet.

Sonunda mı? Bu da ne demek oluyor? Karım bana gelmeden önce ona güvenmiş miydi? Eğer öyleyse, neden bana söylememişti? O *benim* en iyi arkadaşımdı, onun değil.

Ben: Biliyor muydun?

Mercer: Sadece eğitimli bir tahmin. İşaretler oradaydı.

İşaretler oradaydı da ne demek? Ben hiçbir işaret görmedim. Tek bir tanesi bile, beni hâlâ sersemleten randevusuna işaret etmiyordu. Ama yine de, ondan aktif olarak kaçmışım, değil mi? Elizabeth'e ne kadar derinden ihanet ettiğimi kabullenmek istemiyordum.

Ben: Sekizde çıkıyoruz.

Ondan sonra cevap vermedi. Onu karıma bebek bakarken, gününü aydınlatmaya çalışırken bulacağımdan şüpheleniyordum, çünkü o böyle bir insandı. Altın kalpli bir katil. Ace'in kaşlarını çatarak durduğu ön kapıya yaklaştığımda şüphelerim doğrulandı ve Mercer Belle'in yanında duruyordu, dizleri onunla göz hizasında olacak şekilde bükülmüştü ve kelimeleri anlayamayacağım kadar alçak sesle konuşuyordu.

"Eğleniyor musun?" Bana her an kalbini sökecekmişim gibi bakarken ona bu kadar yaklaşabilmesine sinirlenerek havladım.

Mercer'ın sırtı dikleştı. "Sadece bir moral konuşması."

"Moral konuşmasına ihtiyacımız var mı, Belle?" Sesim sertti ve anında pişman oldum. Cevap vermeyince, "Belle, sen benimlesin. Çocuklar ayrı ayrı gidecekler."

"Bu akıllıca mı?" Mercer emirlerimi sorguladı, bu onun hiç yapmadığı bir şeydi.

"İki koruma aracım var, biri önümüzde, biri arkamızda," diye bilgi verdim. "Korunuyoruz."

Korunmama düşüncesi hiç hoşuma gitmedi. Karımın başına gelenlerin tekrarlanması - sadece Belle kaldırımda yataırken, kırık ve kanlar içinde, yanmış ve cansız, çocuğumuz artık karnında hareket etmiyor - yeni bir kabusumdu. Bunun olmasına izin veremezdim. Bir daha asla.

Ama araçlarımıza bindiğimizde, arabalarımız harekete geçtiğinde, düşünebildiğim tek şey buydu. Asit boğazımı tırmalıyor, korku nefesimi kesecek kadar sıkıyordu ve yanımda genç karım oturuyor, benim yüzümden hayatından endişe ediyordu. Ona verecek sevgim kalmamıştı. Bu yeteneğimi uzun zaman önce kaybetmişim ama onun korkusu içimi kemiriyor, endişelenecek hiçbir şeyi yokken onun korkmasına neden olduğum için kendimi daha az erkek gibi hissetmeme neden oluyordu. Ona zarar vermezdim. Onu hayatım pahasına koruyacaktım.

Umarım şimdi beş yıl önce yaptığımdan daha iyi bir iş çıkarırım.

ONUNCU BÖLÜM

BELLAMY

Kahvaltı gergin geçti. Şehrin hemen dışında küçük bir lokantada yedik. Beni bir kabine sıkıştırdılar ve tek istediğim temiz hava almaktı. Bu çok fazlaydı; *onlar* çok fazlaydı. Bunalmış, boğulmuş, tam bir panik atağın eşiğinde hissediyordum. Kocamın sırrımı bildiğine dair ince imasından beri yüzeyin hemen altında, patlamak için bekleyen bir panik atak.

Ona gerçeği söylemeyi düşündüm ama ağzımı her açtığımda kelimeler çıkmıyordu. Donup kalmıştım, onun duymak istediğini bildiğim şeyi söyleyemiyordum. Kendi kendime bunu arabada konuşacağımızı söyledim, ama kaşları sürekli çatık olan yaralı, şekilsiz yüzüne bir kez baktım ve bunu yapamadım. Bunu yapmaktan korkuyordum.

Onlardan korkmamı gerektirecek bir şey olmadığını iddia etti. Yine de böyle görüldüğünde, öfkesi aramızda titreşecek kadar güçlüyken, nasıl bu kadar emin olabilirdim?

Hepsi bana yalvarıp birkaç ısırık almam için ısrar etse de yiyemedim çünkü bu benim için iyiydi. Ace hariç hepsi benden nefret ediyormuş gibi öfkeyle bakıyordu ve ben nedenini bilmiyordum. Çok az konuşmuştuk. Beni tanıımıyordu. Sonunda yemeği paket yaptırmaya karar verdik. Hiçbir şey istemememe rağmen. Sinirlerim altüst olmuşken ve kalbim durmadan çarparken olmazdı.

Tıbbi binaya yanaşmak bir olaydı. Üç adamla birlikte ofise girdiğimde tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissettim. Resepsiyonda ağzımı açmaya başlamıştım ki Adam araya girdi ve evrak işlerine kadar check-in işlemlerini üstlendi.

Evrakları doldurmasını izlemek, hepsini kendim doldurabilecekken bana sorular sormak çok evcilceydi. Ama o bunu reddetti, benim için alınmış bir randevuda parmağımı bile oynatmama izin vermedi.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, sigortalısın," diye alçak sesle mırıldandı, böylece benden başka kimse duyamayacaktı.

Değildim. Aslında sigortam olup olmadığını bir kez bile düşünmemiştim, çünkü zihnimin odaklandığı tek şey alanımı dolduran ve sırlarımı öğrenen üç adamdı. Bunu uzun süre saklayamazdım. Eminim biliyorlardı, ama bir ihtimal bilmiyorlarsa, belki yine de rol yapabilirdim.

Bunu çözene kadar bir sığınağa ihtiyacım vardı. Beni şimdi kapı dışarı etmelerine izin veremezdim ve babamın yanına dönmemin imkânı yoktu. Hannah'ya gidebilirdim ama dün güvenli hatta ona iyi olduğumu ve tehlikede olmadığını söyledim.

Ne boktan bir yalandı.

Etrafımdaki adamlar tehlike saçıyordu.

"Bellamy Ferrari." Açık kapının yanında duran hemşire adımı söylediğinde neredeyse sert ofis koltuğundan düşüyordum. Yeni isim, beni yanımdaki güçlü adamla ilişkilendiren isim.

Ben ayağa kalktım ve diğerleri de kalktı. Ne yaptıklarını sanıyorlardı ki? "Ben hallederim."

"Biz hallederiz," diye düzeltti Adam. "Geliyoruz."

"Kesinlikle olmaz," diye tısladım, gecikmeden dolayı biraz sabırsız görünen hemşireyi izlerken. "Bu özel bir randevu."

"O randevuya yalnız gideceğini sanıyorsan, hayal görüyorsun demektir."

"Hepinizi alamam." Kahretsin, denesem bile bana izin vereceklerini sanmıyordum.

"Bunun için çok geç." Çoktan kapıdan girmiş olan ve bizi bekleyen Ace ve Mercer'a başıyla işaret etti.

Sikeyim.

Takip ettim çünkü panikleyip itaat etmekten başka ne yapabilirdim ki? Bunlar üç büyük mafya adamı ve bir küçük bendim ve vücudumu bir kâğıt önlüğün içine sokmak ve hepsinin bir adım ötesinde bacaklarımı yukarı kaldırmak üzereydim.

O kilisede ölmeliydim. En iyisi bu olurdu.

Hemşirenin yanından geçerken Adam'ın gözleri kafatasımı yakıyordu. Kapının kapanmasına izin vermeden önce Adam'ın kapıdan geçmesini bekledi. Eğilerek fısıldadı, "Babası hangisi?"

Ace boğuldu, kendini kontrol altına almak için göğsüne vurdu. Mercer ona doğru eğildi ve fısıldayarak, "Sürpriz," dedi. "Siktir git," diye mırıldandı Ace.

Onları görmezden gelerek hemşireyi takip ettim. "Neden seçim çağındayız. Olasılıklar sonsuz."

Hemşire güldü. "İyi bir müstehcen kitabı severim. Rüya yaşıyorsun."

"Benim tavsiyem, bunu bir rüya olarak saklayın." Hemşire yolu gösterirken Adam arkamdan boğazını temizledi. Ona döndüm ve ters ters baktım. "Ne?"

"Okuyor musun?"

"Bu benim en sevdiğim şey," diye bilgilendirdim onu. "Bilseydim-"

Hemşire araya girdi. "Burada tartının üzerinde durun ki kilonuzu öğrenebilelim."

Adam'ın eğilip aldığı ayakkabılarımı çıkardıktan sonra tartının üzerine çıktım. "O sayıyı yüksek sesle söyleme."

"Yüz kırk iki," diye teklif etti Mercer, çünkü elbette görebiliyorlardı. Hepsi dev gibiydi ve ben de ciddi şekilde boy özürlüydüm.

"Senden nefret ediyorum."

Odaya girdiğimizde omuz silkti ve hemşire beni masaya oturttu. Koluma bir manşet takarak kan basıncımı ölçtü. Şu anda hissettiğim stres miktarı düşünüldüğünde şok edici derecede normaldi. Tüm gözler üzerimdeydi, izliyor, bekliyor, nasıl vereceğimi bilmediğim cevaplar bekliyordum ve o gittiği anda soruların akacağına biliyordum.

Birkaç soru sorup birkaç not aldıktan sonra kâğıttan bir önlük çıkardı. "Bunu giy, önü açık. Her şey kapalı, bu kucağınızın üzerinden geçecek."

Delik, lütfen beni şimdi yut.

Giderken ıslık çaldı, kelimenin tam anlamıyla bir domatesten daha fazla kızardığının farkında değildi. Başımı yana çevirmek istemedim ama üç çift gözün ağırlığı üzerimdeydi. Sonunda baktığımda, hiçbiri eğlenmiyordu.

"Peki randevu için aramadıysan, bana söylemek için ne kadar bekleyecektin?" Adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Peki neden seçim yapmak ne anlama geliyor?" Mercer ekledi.

"Bu tür bir randevu olduğunu bilmiyordum." Ace biraz solgun görünüyordu. "Neden kimse bana söylemedi?"

"Evet, bizim de kafamız biraz karışık," diye cevap verdi Adam.

"Hepiniz sadece..." Parmağımı kullandım ve döndürerek dönmelerini sağlamaya çalıştım.

Adam bir hışımla döndü ve diğerleri de onu takip etti. Konuştuğunda yüzü duvara dönüktü. "Bilirsiniz, eğer bir çıplak beden gördüyseniz, hepsini görmüşsünüzdür."

"Aslında ben bunu doğru bulmuyorum-" Adam, Mercer'ın yan tarafına dirsek attı.

Kıyafetlerimi aceleyle çıkarmaya çalıştım, iç çamaşırlarımı ve sütyenimi pantolonumun içine katlamadan önce gömleğimin içine soktum, sanki Adam bana verdiği diğer kıyafetlerle birlikte iç çamaşırı almamış gibi. Yine de askıdaki iç çamaşırları ile giydiğim iç çamaşırları farklı hissettiriyordu. "Bunların hiçbiri içime sinmiyor."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Ace.

"Neden yine buradayız?" Mercer sordu.

"Ben burada olmak zorundayım, sen de olmak zorundasın." Adam homurdandı. "Geri dönebilir miyiz?"

Kucağımdaki kâğıt örtüyü düzelttim. "Gelmemenizi tercih ederim ama gelmeniz gerekiyorsa, bilginiz olsun, hiçbirinizden burada olmanızı ben istemedim. Bu sizin seçiminizdi."

Hepsi arkalarını dönmüş, kâğıttan bir önlük içinde, hayatlarının en utanç verici deneyimini yaşamak üzere olan beni gözden geçiriyorlardı.

Hayatıma tanıklık edeceklerdi. Paniğimi daha fazla bastıramadım. Bu noktaya gelene kadar bunların hiçbirini yokmuş gibi davranabilirdim, ama şimdi? Hepsinin gözleri beni delip geçiyordu, beni tamamen moral bozucu bir şekilde görüyorlardı ve neden yer yarılıp beni içine çekmemişti? Neden burada onlarla birlikteydim? Göğsüm sıkışıyor, parmaklarım titriyor, hava almak için çırpınırken bacaklarımın aşağı yukarı zıplamasına engel olamıyordum.

"Nefes al Belle," diye bağırdı Adam ama alamadım. Tek yapabildiğim üzerimdeki tek giysi olan çoraplarıma bakmak ve buradan ayrıldığımızda ne olacağını merak etmektir. Bana ne yapacaklardı? Artık işe yaramaz ve kullanılmış olduğuma göre benden nasıl kurtulacaklardı?

Bir el benimkini kavradı, sıktı ve başımı kaldırıp baktığımda Ace'i görünce şok oldum. Sesindeki sertlik tüm dikkatimi ona vermeme neden oldu. "Tek bir iyi şey bul ve ona konsantre ol. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Yapabilir miydim? Düşüncelerim ve duygularım her yerdeyken ve bir zamanlar sahip olduğum iyi olan her şey bir süredir hayatımdan çıkmışken emin değildim. Gözlerimi kapattım, onun dokunuşuna, bu hayatta hiç sahip olmadığım bir şeyin, bir elin elimi tutuşuna odaklandım ve nefeslerim yavaşlayana kadar derinleşmesine ve paniğin azalmasına izin verdim.

Kapının çalınması beni sıçrattı ama o sadece elini daha da sıktı. Kapı kolu sallandı, kapı açıldı ve doktor içeri girdi, iki adım sonra ellerini göğsünde birleştirerek durdu. "Aman Tanrım. Çok fazla şey var..." Gözleri alana tıktırılmış erkeklerin her birinin üzerinde gezindi. "Hemşire alışılmadık bir ilişkiniz olduğu konusunda beni uyarmıştı."

Alışılmadık bir ilişki dediğinde Ace kaşlarını kaldırdı, kafası karışmıştı. Bunu ona açıklamayacaktım. Bu, hepsinin burada olabilmesi için kullandığım bir kılıftı ve daha fazla yalan söyleyecek enerjim yoktu. Bunun yerine, "Gidebilirler," diye teklif ettim.

"Oh, hayır. Onlar iyi. İzninizle." Mercer'ın iri gövdesinin yanından geçip gitti. "Hangisinin baba olduğunu biliyor muyuz?"

Sanki gerçekliğim şimdi yüzlerine vurmuş gibi tüm adamların rengi soldu. Ben daha konuşmadan Adam'ın boğuk sesi konuştu. "Ben."

"Çok güzel."

"Evet. Çok güzel," diye mırıldandım.

Bir köşede saklanmış olan ve üzerinde ekipman bulunan bir tepsiyi çıkardı ve sinirlerim hızla ateşlenmeye başladı. Ace parmaklarımı sıktı ve benden nefret ettiğini düşünürken bana teselli vermesi garipti. Kaşları çatıldı. "Onunla ne yapıyorsun?"

Lavaboda durduğu yerden ellerini kuruladı, ardından eldivenlerini taktı. Omzunun üzerinden bakarak ona cevap verdi. "Sıradan bir muayene."

"Bu biraz istilacı görünüyor." Gözleri tepsiye yapışmıştı.

"Önemli bir şey değil. Sadece orada burada küçük bir sızı hissedecek. Önemli bir şey değil. Kayıtlarımıza göre yıllık kontrol zamanı gelmiş. Bunu halledeceğiz, sonra da burada bulunma sebebine geçeceğiz."

Ne lanet bir yalancıydı. Küçük bir çimdik mi? Asla küçük bir çimdik değildi.

Bacağımı okşadı. "Tamamen aşağı kay. Biraz daha. İşte böyle, bacaklarını kaldır."

Artık ölebilir miyim?

Göz temasından kaçındım, bacaklarım olabildiğince açılmışken pratik yabancıların takılmasından zaten utanmıştım. Sadece bakmayacak kadar kibar olmalarını umuyordum. Nefes aldım, sonra derin nefesler almaya çalışarak nefes verdim, bir yandan da dudağımı öyle sert ısırdım ki kan tadı aldığıma emindim.

"Whoa, whoa, whoa..." As bir elini kaldırdı. "Onunla ne yapıyorsun?"

Doktor iç çekti. "Efendim, eğer açık değilse başka nasıl muayene edebilirim?"

"Tanrım, şaka yapıyorsun, değil mi? Bu gerçek olamaz."

"Ace. Otur lan yerine. Şimdi," diye homurdandı Adam, ona karşı sabrının tükendiği belliydi. "Bırak da işini yapsın."

Avucunu benimkinden ayırmadan önce beni son bir kez sıktı ve beni tamamen savunmasız bırakarak uzaklaştı. Bundan nefret ediyordum. Bu dünyada yapayalnız olmaktan nefret ediyordum. Sahip olduğum azıcık rahatlığın da benden nefret eden bir adamdan gelmesinden nefret ediyordum. Ve en çok nefret ettiğim şey

En iyi arkadaşım yanımda değildi, çünkü korkuyordum ve o anda tek istediğim oydu.

Doktor işe koyuldu, üç yabancı dehşet ve kayıtsızlık içinde bakarken vajinal flaş ışığını amıma tuttu. Birkaç acı dolu dakikadan sonra ayağa kalktı, parmaklarını vücuduma gömdü ve etrafı kontrol etti. Bu adamlara bir daha asla bakamayacaktım. Asla. Yeterince uzun yaşamayacaktım. Onlara bir Accardo çocuğu taşıdığımı doğruladıktan sonra, yolun kenarında bırakılacağımdan eminim.

Muayene masasının yanına gelirken eldivenlerini çıkardı. Çok soğuk elleriyle karnımı yoklamadan önce göğüslerimi inceledi. İş bittiğinde ve işlerin daha kötüye gitmeyeceğinden emin olduğumda ellerini birbirine vurdu ve neşeyle "Babam küçük bebeğini görmek istiyor mu?" diye sordu.

Yasal olarak kocam olan adama bakamadım. Yüzündeki tiksintiyi görmek istemiyordum. Ama doktor onun cevap vermesini beklemedi. Bunun yerine, herkesin ekranı görebileceği şekilde ayarladığı bir makineyi bana doğru çekmeye başlamıştı bile.

"Bu soğuk olacak." Jeli karnıma boşaltmadan önce bana iki saniyelik bir uyarı verdi. Asayı cildime doğru ayarlamadan önce kendini rahatlattı ve kemiğe acı verici bir şekilde girene kadar çeşitli açılardan ovuşturdu. Herkesin görmesi için ekranı açtı. "İşte oldu. Görüyor musunuz? Mutlu bir şekilde hareket ediyor."

Bir şeye hafifçe vurdu ve odayı ağır ritmik bir ses doldurdu.

"Bu..." Mercer sorarken nefesi kesilmişti ve cümlesini hiç bitirmedi.

Doktor yine de ne sorduğunu biliyordu. "Kalp atışı. Sağlıklı bir altmış."

Geri kalan süre boyunca odada ses yoktu. Bir iğne düşebilir ve bu ağır sessizlikte yankılanabilirdi. Birkaç düğmeye bastı ve makineden birkaç fotoğraf çıktı. Onları yırttı ve bana uzattı. "Her şey mükemmel. Bir ay sonra tekrar görüşürüz."

Sonra gitti, kapıyı kapattı ve beni göbek adlarını bile bilecek kadar iyi tanımadığım üç adamla bir odada bıraktı. Kapı tıklandığı anda Ace öne çıktı, elimdeki sonogram fotoğraflarını aldı ve her ayrıntıyı incelemek için yüzüne götürdü.

"Bu delilik."

Lanet olası delilik hayatımın trendi.

Adam sessizce oturduğu sandalyeden kalkıp beni yalnız bırakmak için arkasını döndüğünde, "Bırakın giyinsin," diye talimat verdi.

"Gidip randevusunu ayarlayayım," diye teklif etti Mercer, çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Ace?"

Bir duraklama oldu. "Gidip ona yardım edeyim. Bunları alabilir miyim?"

Dümdüz duvara baktım ve elimle almasını işaret ettim. Sadece üzerime bir şeyler giymek istiyordum. Kendimi daha az savunmasız hissetmeme yardımcı olacak en ince koruma olarak kıyafetlere ihtiyacım vardı. Kapıyı bir kez daha tıklattığımda üzerimde sadece kâğıttan bir önlük ve aşağılanmış bir halde kocamla baş başa kalmıştım. Elimden geldiğince çabuk giyindim.

Tamamen giyindiğimde nihayet konuştum. "Ben iyiyim."

Yavaşça döndü, gözleri vücudumda geziniyordu. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Onun delici gözleri altında sinmeyeceğim. "Hayır."

"Hala bununla mı devam ediyorsun? O ekranda çocuğumuzun hareket ettiğini gördükten sonra bile mi? Kalbinin titrediğini görmeme rağmen?"

İki kez yutkundum. Yutkunduğum yerdeki yumru bir an için kelimeleri çıkarmamı imkânsız hale getirdi. "Bizim mi?"

"Söylediğimi söyledim. Sen benim karım değil misin?" Sesinde hiçbir duygu yoktu ve bu dehşet vericiydi. Burada benimleydi, fiziksel olarak yanımdaydı ama konuşurken bile başka bir yerdeydi.

"Öyleyim." Teknik olarak. Yine de o kısmı söylemeye cesaret edemedim. "O zaman sorun değil. Biz hallederiz."

İcabına bakmak mı? Yani...

Gözyaşlarım yüzümden aşağı, onları silebileceğimden daha hızlı akıyordu. Kolumu kaldırıp onları silmeye çalıştım ama ben orada durup sessizce hıçkırırken durmadılar. Sadece onunla ilgilenemedim. Ben yapmadım

istedim. Bu durumdan hoşlanmamış olabilirim ama bebek hala benim bir parçamdı ve-

"Ne diye ağlıyorsun?" diye homurdandı, yeni karısının duygusallaşmasından rahatsız olduğu belliydi.

"Sadece-"Burnumu çektim ve yüzümü sildim. "Kürtaj olmak istemiyorum. Bunu yapamam. Özellikle de bebeği gördükten sonra ve-"

"Belle." Bana doğru bir adım atıp elini yüzüme dokunmak için kaldırdığında sözümü kesti. İrkildim ve o da elini bıraktı. "Kürtajı kastetmemiştim. Tanrım, bunu asla önermem. Ben birçok şeyim, Belle. Bana canavar de, canavar olduğumu söyle, hatta beni cinayetle suçla... ama asla bir çocuğa herhangi bir şekilde zarar verecek kadar zalim olduğumu ima etme."

"Kürtaj istemiyor musun?" Dudağımın titrediğini biliyordum, ama lanet olsun ki bunu durdurabilirdim.

"Ona bakacağımızı söyledim ve bunda ciddiym. O bizim çocuğumuz, üçümüz ve senin aranda; onu hayatımız pahasına koruruz."

"İstiyorsun-"

"Evet. Sen benim karımsın. Bu da demek oluyor ki o benim çocuğum. Senin için hecelelememe gerek var mı?"

Onu kızdırdım. Bunu görebiliyordum. Ama kızgın olsam bile, aniden ondan birkaç hafta önceki gibi korkmuyordum.

Adamları öldürdüğünü, beyaz elbisemi kanlarıyla lekelediğini görmüştüm. Neler yapabileceğini biliyordum ama yine de bana zarar vereceğini düşünmemiştim. Şimdi değil, kesinlikle bu durumda değil, hatta hamile bile değilken. Henüz bana zarar vermemişti.

"Beni kovmuyor musun?" Emin olmak için sordum.

"Karımın hamile olduğunu öğrenmekten başka bilmem gereken bir şey var mı?"

Gözyaşlarımdan sıırıslam olmuş ıslak kollarımı çektim. "Hayır."

Bebeğin babası dışında. Ama o öldü ve eğer şanslıysam, büyükbabası bizim için gelmezdi.

"O zaman gidelim." Elini bana doğru uzattı ve tutmamı bekledi. Bunu daha önce yapmamıştım, ona dokunmamış, ona uzanmamış, verdiği teselliye almaya çalışmamıştım. Etrafta sert bir şekilde dolaşırken, sürekli surat asarken ve emirler yağdırırken bunu teklif edebileceğini bilmiyordum. Yine de elimin onunkini bulmasına izin

verdim ve otuz yıl içinde ikinci kez

Dakikalar boyunca acımı dışa vurmak yerine bana teselli sunan
birinin elini tuttum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ACE

Biz küçükken kız kardeşim panik atak geçirirdi. Nefesi kesilir ve vücudu titrerdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bunu durdurmak için elini tutmaktan ve ona iyi bir şeye odaklanmasını söylemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek bir iyi şey çünkü hayatımızda birden fazla iyi şey yoktu. Bu, beş yıl önce ölmeden önceydi, çocukluğumuzun yarısını ayrı geçirmeden önceydi, hayatın hiç de kolay olmadığını fark etmeden önceydi.

Birdenbire kendimi her zamanki kadar uyuşmuş hissetmedim.

Elimdeki kâğıdı buruşturmamaya çalışarak tuttum, ama gördüklerimi aklıma yerleştirmeye çalışıyordum. Adam'ın böyle bir odaya ilk gelişi değildi. Her randevuya kız kardeşimle birlikte gitmiş, hep onun yanında olmuştu. Ama bu benimdi ve zihnim, hayatımda pek çok şey bir yanılsama gibi görünürken gördüğüm şeyin gerçek olduğunu nasıl hesaplayacağını bilmiyordu.

Bu senin değil. Ve bunu biliyordum. Ama bu ifadeyi tekrarladığımda bile, nasıl olabileceğini düşünmeden edemedim, belki biraz.

Son beş yılda hayatımda çok şey olmuştu ve Mercer ile Adam'a sahip olduğum için şükrediyordum ama onlara ne kadar değer versem, ailem desem de bir şeyler eksikti. Göğsümdeki sıkışma bana bu çocuğun, bu çocuğun

Kız, bu muydu? Ama o Adam'ındı ve teklifi bu kadar güvenle yapılırken bile bunu hatırlamam gerekiyordu.

"Bu şimdiye kadar sakladığım en zor sırdı," diye mırıldandı Mercer, ileri uzanıp resepsiyonistten bir randevu kartı alırken.

"Sana o mu söyledi?" Bu beni neden bu kadar kızdırdı? O da bana güvenebilirdi. Ama bunu düşünürken bile, buna inanmadım. Ben ona güvenmemesi için her türlü sebebi sunarken o neden bana güvensin ki? Güven iki taraflı işliyordu ve ben onun bir bıçağa dokunmasına izin vermezsem, sırları konusunda bana nasıl güvenebilirdi ki?

"Ne? Hayır." Başını iki yana salladı. "Bir yatak odasının duvarını paylaşıyoruz, bu rahatsız edici olabiliyor. Evdeki ilk birkaç hafta oldukça hastaydı ve hiçbir şey yemek istemiyordu. Bilmiyorum. İpuçlarını bir araya getirdim. Ona doğum öncesi vitaminler getirdim ve bunu hiç inkar etmedi, ben de doğru olduğunu varsaydım."

Tüm işaretleri nasıl kaçırmışım? Belki de onları görmezden gelmek istedim, tıpkı onun aramızdaki yerini kabul etmek istemediğim gibi. Belki de hala istemiyorum. Gerçekten ne istediğimi bilmiyordum; karışık duygular içindeydim, ama kabul ettiğim şey, Adam ve kız ofisten çıktıklarında, el ele tutuşmuş, gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarıyla, bir an için onun yanında, onu teselli eden ben olmak istedim.

"Randevu alındı." Mercer randevu kartını havaya kaldırdı. "Bu vesileyle dondurmayı hak ettiğimi düşünüyorum."

"O beş yaşında değil." Bu sözleri düşünmeden söyledim ama sonra gerçekten düşündüm. Az önce ona yaptıklarından sonra, istediği her şeyi alabilirdi ve ben de ona verirdim. Kadın Bellamy'nin acı içinde kıvranmasına neden olduğunu umursamıyor gibi görünüyordu. "Yani, dondurma yiyebilirim."

"Hayır," diye cevap verdi Adam onun yerine. "Bugün evden yeterince uzak kaldı. Tehlikeye davetiye çıkarmak istemiyorum."

"Az önce hayatın çeneleri vücudunu açıyordu. Eve dönerken ona istediği her şeyi ikram edebiliriz." Ona karşı gelen ben miydim? Ne düşünüyordum ki? Her zaman kabul ederdim. Daha kolaydı ve hayatımı kolaylaştırmak için çabaladım.

"Onu kahvaltıya götürmek yeterince tehlikeliydi," diye hatırlattı bana ve haklı olduğunu biliyordum. Bu dünya büyümek için eğlenceli bir yer değildi.

içinde. Her köşe başında tehlike ve ihanet vardı ve dikkatli olmazsanız, dışarı çıkarılırdınız. Yine de, ona hayatımızda bir mahkûm değilmiş gibi davranmayı borçlu değil miydik?

"Fazladan korumalarımız var," diye belirttim.

Adam onun elini bıraktı ve kollarını beline dolayarak öne çıktı, kulağıma doğru eğilerek alçak sesle konuştu. "Kız kardeşin için bir kez kuralları çiğnedim ve bak bizi ne hale getirdi. Başka birinin hayatını riske atacağımı mı sanıyorsun? Karımın, başka bir çocuğumun, dondurma için?"

Kendi kardeşimin ölümünü ve bunun ona, ikimize verdiği acıyı unutmuşum gibi benimle konuşması canımı yaktı. Sesim takıldı. Sesi çıkarmak için iki kez yutkunmam gerekti. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyiz."

"Bunu şansa bırakamam. Neredeyse üç saattir baygın. Rahatlamak için çok uzun bir süre." Bir adım geri çekildi, elini sırtına götürerek onu ileri doğru itti. "Evde buluşuruz."

Öne doğru bir adım attı, kızı sertçe yönlendiriyordu ve onu istiyor muydu yoksa küçümsüyor muydu anlayamıyordum. Belki de ikisinden de biraz vardı. Çocuğu görmek içimde bir şeyleri harekete geçirdiyse ne hissettiğini hayal bile edemiyordum. Adam'a fotoğrafları vermek için adımlarımı hızlandırarak arkasından gittim.

Kâğıdı benden aldı, ne yapacağından emin olamadan bir süre tuhaf tuhaf baktı, sonra katlayıp cebine koydu. Sonra öne doğru uzandı, kapıyı onun için açık tuttu ve ben geçene kadar geçmesini engelledi. Eğer kurşunlar havada uçuşuyorsa, onun için bir tane almakta sakınca görmezdim. Bu ona verdiğim bir sözdü ve şimdi de kendime verdiğim bir söz.

Bizimkine oturmadan önce onlar birlikte araca binene kadar bekledik. Mercer bana döndüğünde araba henüz çalışmamış, anahtarlar kontakta bile değildi. "Dondurma ister misin?"

"Bu biraz ahmakça bir hareket, sence de öyle değil mi?" Adam ona hayır dedikten sonra dondurma alma düşüncesi mideme oturdu ve ekşi hissettirdi.

"Bizim için demedim." Düğmeye basarak arabayı çalıştırdı. "Onun için dedim. Onları eve kadar takip etmek ve kapıya vardıklarında gidip bir şeyler almak ister misin?"

Gidecek bir yeri olup olmadığını sormalıydık, ama siktir et, var mı diye sormadı. Karısıyla birkaç dakika geçirmesi için onu yalnız bırakmak onu öldürmezdi. "Ona en sevdiği şeyin ne olduğunu sordun mu?"

"Hayır." Omzunun üzerinden baktı. "Hepsini satın alacağız."

Ben de kabul ettim ve Adam'ın arabası kapılardan geçip bizim arazinin balta girmemiş ormanında kaybolana kadar sessizce yolumuza devam ettik. Sonra yola devam ettik, bir dondurmacının önüne gelene kadar durmadık, neredeyse hiç tanımadığımız bir kız için her bir aromayı sipariş etmeye hazırдық ve bu beni genellikle tüketen uyuşukluk gibi hissettirmiyordu. Hatta yıllar sonra ilk kez yaşadığımı bile hissedebilirdim.

Ön kapıyı açar açmaz Lady bizi karşıladı. Elimi uzatıp onu sevdim, hayvanın kulaklarının arasını kaşıdım ve sonra doğrulup elimdeki poşeti yukarı kaldırdım. Yavru ne düşünürse düşünsün, dondurma poşetini almasına izin veremezdim. Bu onun için iyi değildi. Arkamda Mercer kapıyı kapattı ve kendi dondurma kolunu zıplayan köpekten uzak tuttu.

"Bu senin için değil," dedi köpeğe ve o da itirazını haykırdı. "Bellamy!"

Sesi yüksek tavanda yankılandı. Ama koridorun derinliklerinden çıkan Bellamy değildi. Adam'dı. Bize bakarken çenesi gergindi. "Ortadan kayboldunuz."

"Pek sayılmaz," diye homurdandı Mercer.

"Dondurma aldık." "Dondurma yok dedim," diye homurdandı.

"Hayır." Mercer başını salladı, her zaman en aptalca şey için Adam'a meydan okurdu. "Dondurma almaya gidemeyeceğini söyledin, geri getiremeyeceğimizi değil." Birbirlerine bakarken durakladı, sonra tekrar bağırdı. "Bellamy!"

"Ofise gitmem gerekiyor," diye bizi bilgilendirdi.

"Burada bir ofis var." Mercer omuz silkerek ayakkabılarını çıkardı ve koridora doğru ilerlemeden önce kapının yanına bıraktı.

"Şahsen görüşmem gerek."

"Sorun nedir?" Mercer omzunun üzerinden baktı. "Gergin bir araba yolculuğu mu?"

"Siktir git." Adam o kadar kırgın görünüyordu ki, tam on ikiden vurduğuna emindim.

Mercer döndü ve Adam'ın tam önünde durdu. "Duygularından sonsuza dek saklanamazsın, biliyorsun. Bu senin için çok erken gibi görünebilir ama boş ver, doğru zamanda ihtiyacın olan şey bu. Bir yıl daha somurtup hayatını ölü bir adam gibi yaşayamazsın. Önünde yeni bir fırsat var. Biraz yaşa. Ve Tanrı aşkına, biraz dondurma ye. Kimse dondurma yerken deliremez."

Adam konuşmadı, Mercer'ı izlerken gözlerini kırpmayı reddediyordu, sonunda pes etti, uzandı ve çantayı Mercer'dan aldı. "Git karımızı getir."

Bizim mi?

Bu düşünce gülünçtü. Lanet olası bir eşi paylaşamazdık. Yine de hepimiz burada, elimizde dondurma, evimizdeki tek dişiye memnun etmeye çalışıyorduk, sanki bunu yapmak bizim işimizmiş gibi.

Mercer dönüp koridorda kaybolmadan önce birkaç dakika daha onun önünde sabit durdu. Gözden kaybolduğunda kaşlarımı kaldırdım. "Karımız mı?"

"Ben öyle bir şey söylemedim," diye reddetti.

"Kesinlikle öyle." Adımlarım beni mutfağa doğru götürdü. Adam da Lady'nin peşinden onu takip etti.

"Benim dediğime eminim," diye ısrar etti. "Bu köpek neden beni takip ediyor?"

"Yemeğin var ve senden hoşlanıyor," diyerek bariz olanı ifade ettim. "O çok tatlı. Bir ara onu sevmeyi dene."

"Bir köpeği sevmek mi? Kesinlikle olmaz." Sözlerinden damlayan tiksinti neredeyse elle tutulur gibiydi. Bu düşüncenin onu ne kadar tiksindirdiğini hissedebiliyordum.

Kâğıt torbayı mutfak adasının üzerine koyduktan sonra içindeki strafor kartonları boşalttım. Benim çantam boşaldığında Adam'inkini aldım ve aynısını yaptım. Bellamy tam içeri girerken Adam sordu: "Neden bu kadar çok aldın? Bunu asla bitiremeyeceğiz."

"Hangi aromayı sevdiğini bilmiyorduk."

Bellamy dondurma kutularına bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Eğildi, Lady'yi aldı ve kulaklarının arasını ovuşturdu. "Bunu benim için mi yaptınız?"

Gözleri sulanıyor muydu? Kahretsin. Kanla, bağırsaklarla, sıçrayan beyinlerle başa çıkabilirdim ama hiçbir tür gözyaşıyla başa çıkamazdım. Kendimi zayıf ve çaresiz hissetmemeneden oluyordu ve gözyaşlarım akarken durduramadığım kadar kontrolden çıkmış hissetmeyi asla istemezdim.

Mercer bir ayağından diğerine geçerken rahatsız görünüyordu. "Dondurmaya gidemedin, biz de sana getirdik."

"Bu..." Dudağı titredi. "Teşekkür ederim."

Köpek hâlâ elindeyken ayak parmaklarının ucuna kalkıp Adam'ın yanağına bir öpücük kondurdu ve ben daha kıskançlık olduğundan şüphelendiğim duyguyu sindiremeden yanıma geldi, dudakları benim de yanağımı okşadı. Adam gözlerinde okunamaz bir ateşle bana bakıyordu, ama sonra, bu dondurma işinin yürütülmesiyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, kadın uzanıp Adam'ın yanağını öptü ve geri çekildiğinde Adam'ın kaskatı kesilmesine neden oldu.

Elini yanağına götürdü, bu şefkati nasıl karşılayacağından emin değildi. Şaşkınlığı Lady'nin eğilip kendi öpücük versiyonunu sunmasıyla sona erdi. Birkaç dakika önce olduğu gibi köpekten tiksiniş gibi davranmak yerine, eli yanağından ayrıldı ve başını okşadı.

Bellamy bizi içine soktuğu trans halini fark etmemiş gibiydi. Bunun yerine, köpeğe sıkıca sarılmış bir halde adaya doğru yürüdü ve dondurma kutularını toplayıp üzerlerinde keskin kalemle yazılmış tatları okumaya başladı.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu ve başımı kaldırdığımda doğrudan bana bakıyordu.

"Ne kalırsa yerim. Seçici değilim." Kahretsin, neredeyse sinirli bir çocuk gibi kekeliyordum.

"İstediğim bu değildi." Tatlara bakarken uzun kirpikleri yanağını dalgalandırdı. "En sevdiğin hangisi?"

En sevdiğim dondurma hakkında hiç düşünmemiştim. Çocukken dondurmanın tadını çıkarma lüksüm hiç olmadı. Ama dondurma aldığımda her zaman fıstıklı olanı seçerdim çünkü kız kardeşim onu severdi. Belki de beni ona bağlayan bu anıydı çünkü bugün bile onu seçiyorum ve yediğimde onu düşünüyorum. "Antep fıstığı."

Uzandı, fıstığı bulana kadar kartonları okudu, sonra plastik bir kaşıkla bana uzattı. Aldım ve bir süre baktım, tüm bu paylaşım

nasıl başa çıkacağımdan emin değildim

benim beğenilerimi dikkate almasıyla birleşti. "Bunu senin için aldık."

"Ve senin de fıstıklı yemeni istiyorum." Mercer'a dönmeden önce bir kaşını kaldırarak sorulmamış bir soruya cevap vermesini beklediğini belirtti.

Kız konuşmayınca dudağının bir kenarı eğildi ve gözlerinin aşka benzer bir şeyle parladığına yemin ettim. "Kurabiye ve krema."

Ona kurabiye ve kremalı dondurmayı uzattı, sonra Adam'ın en sevdiği dondurmayı beklerken kalçasını eğdi. "Ben dondurma sevmem."

O lanet bir yalancıydı. Dondurma yediğini biliyordum. Ama ben daha bu gerçeği söyleyemeden Mercer onun yerine cevap verdi. "En sevdiği dondurma Rocky Road. Dondurma en sevdiği yiyeceklerden biridir ve yaşlılıktan bıkmış olması sizi yanıltmasın. Sekreterine haftada en az bir kez gizlice dondurma yedirir."

Ona dondurmasını uzatmadan önce muzaffer bir edayla gülümsedi. "Teşekkürler Mercer, çok yardımcı oldun."

"Ne zaman istersen, küçük kız." Tezgâha yaslanmış, dondurmasına yumulmuştu bile. "En sevdiğin hangisi?"

Kalemle yazılmış etiketlerin üzerinden geçerek onları inceledi. "Sık sık dondurma yememe izin verilmezdi ama babam şehir dışındayken şefimiz bana gizlice dondurma yedirirdi. Kurabiye hamurunu hep sevmişimdir, tabii Noel zamanı değilse, o zaman da şekerleme soslu baston şekeri."

"Peki ya annen?" Merak ettim çünkü babası dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.

"Doğum sırasında öldü. Ben tek çocuktum. Babamın izinden gidecek bir erkek değil de bir kız çocuğunun olması babam için büyük bir hayal kırıklığıydı."

"Bir çocuğun benim izimden gitmesini asla istemem." Dondurmadan bir ısırık aldım ve yüzeye çıkan iniltiyle savaştım. "Sadece mutlu olmalarını isterdim."

Dondurma kutusuna bakarak dondu kaldı ve düşünceli bir ifadeyle, "Gerçekten tek istediğim buydu," dedi.

Bebekten bahsettiğini biliyordum. İçinde mutlu bir şekilde kıpırdandığını gördüğümüz. Bunu değiştireceğimizi mi düşündü?

Elbette? Tek istediğimiz ona hiç sahip olmadığımız sevgi ve güveni vermekken, o çocuğu kötü niyetle kullanacağımızdan mı şüpheleniyordu?

Biz.

Aklımı başıma toplamam gerekiyordu çünkü zaten bu çocuk bizimmiş gibi davranıyordum. Hepimizin. Bir çocuğu büyütmek için bir köy gerekir derler ve bu doğru olabilir, ancak düşüncelerimi hızlı bir şekilde düzene sokmazsam, eğlenmemem gereken bir fikre çok fazla bağlanabilirdim.

Oda sessizleştğinde, herkes dondurmasının içinde kaybolmuş, tezgâhlara yaslanmış, oturmaya zahmet etmeden dondurmalarını yerken Adam kendi kendine fısıldadı: "Ben de onların mutlu olmasını isterdim."

Bunu söylediğinin farkında olduğundan şüpheliyim. Yine de başımı kaldırıp baktığımda onu izlediğini, vücudunun her yanını kaplayan yara izlerini santim santim incelediğini gördüm ve bunu hissettim. Bakışlarıyla birlikte gelen hüznü hissettim. Sahip olamadığımız bir şeyi özlemenin ve istemenin verdiği hüznü ve özlemi. İsteddiği o muydu? Yoksa bir zamanlar paylaştığı aşkın gerçekliği mi? Sahip olamadığı bir şeye özlem duyduğu için onu suçlamadım, çünkü derinlerde bir yerde ben de onunla birlikteydim, bir kez olsun sevmek için yeterince kurtarılabilir tek bir niteliğe sahip olmayı diliyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MERCER

Onu kumarhaneye doğru sürüklerken parmaklarım cılız kuryenin pazusunu kavradı. Öfkemden doğrudan onun sorumlu olmadığını biliyordum ama yine de bir şekilde kendini öfkemden nasibini almış buldu. Demir gibi kavrayışımın altında inledi ve bırakmam için yalvardı, gözleri çoktan sulanmıştı, nefes nefese kalmış ve bölgedeki dumandan hırıltılar çıkarıyordu.

Accardo'nun adamlarından biri değildi; bunu biliyordum. Bu hayatın bir parçası olamayacak kadar zayıf ve omurgasızdı. Ama teslim edilen paket karşılığında adamdan para almış olmalıydı. Malın parayla takas edilmesi onu da aynı derecede suçlu yapıyordu.

Onu neredeyse sürükleyerek merdivenlerden bodruma indirdim, anahtar kartlarımı ve güvenli şifrelerimi kullanarak bizden başka kimsenin girmesine izin verilmeyen yasak kapıyı açtım. Bu en iyisiydi. Biz kana bulanmışken ve ayaklarımızın dibinde cesetler varken sıradan personelin içeri girmesine izin veremezdik. Bu bodrum katında pek çok şüpheli şey yaptık ve ihtiyacımız olan tek şey temizlikten Glenda'nın meraklı olduğu için travma yaşamasıydı.

"Beni bırakabilirsin," diye yalvardı. "Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim."

"Kimseye söyleyecek misin?" Sesinin bu kadar zavallı çıkmasına güldüm. "Şu anda beni tam olarak neye ispiyonlayacaksın ki? Sana tek bir şey bile yapmadım." Durakladım. "Henüz."

"Oh Tanrım. Lütfen. Sadece paketi teslim ediyordum, hepsi bu." "Kim verdi onu sana?" Onu bir odaya iterken talep ettim. Ses geçirmezdi, zemini çimentoydu ve kolay temizlik için tam ortasında bir gider vardı.

"Bir not ve ödeme ile birlikte ofisimize bırakıldı." Kelimeleri aceleyle söyledi. Açıklaması o kadar hızlı geldi ki tökezledi.

"Bunu açtın mı?" Kalın zarfı elime aldım. Köşesinde Accardo'nun amblemi olan zarfı. İçinde ne olduğunu bilmiyordum ama umurumda da değildi. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Accardo'nun dahil olduğu hiçbir şeyden iyi bir şey çıkmazdı.

Kapı arkamızdan çarpmadan önce bir kez daha itti ve öne doğru sarsıldı, ayağı takılıp betona s e r t ç e düştü. Bu kesinlikle çürütürdü. Acıyı fazla hissedecek kadar uzun yaşamasını beklemiyordum. Boynunun arkasından tuttum ve onu odanın ortasındaki beton zemine cıvataladığımız zincirlere doğru çektim, zemin giderlerinin hemen yanında. Onu bırakmadan zincire uzandım ve bileğine geçirdim. Güvende olduğundan emin olduğumda boynunu serbest bıraktım ve diğerini tuttum, yerine oturtmadan önce kolunu sertçe çektim. Cılız olabilirdi ama işimi şansa bırakamazdım.

Bazen savaş ya da kaç, erkeklerin sahip olduklarını asla hayal edemeyeceğim bir güce sahip olmalarını sağlar.

Geri adım attım. "Bunu bize kimin gönderdiğini biliyorsun, değil mi?" Başını çılgınca salladı. "Yemin ederim bilmiyorum."

Ona doğru eğildim, çürümüş ter kokusundan ürperdim. "Bu adam, tam burada... en iyi arkadaşımın karısını öldürdü. Diğer en iyi arkadaşımın kız kardeşini. Benim arkadaşımı. O benim de arkadaşımdı. Ve bu boktan bir şeydi, beni yanlış anlama. Ama şimdi? Şimdi de kızımızı istiyor. Ne tür bir tehdit savurduğunu hayal edebiliyor musun?"

Bizim.

Adam'a ya da Ace'e henüz itiraf etmemiş olsam bile, bu kelime bana çok doğru geliyordu.

O bizden biriydi. Bizim.

Korumamız gereken.

Bizimdir.

Bakmak bizim görevimiz.

Başı o kadar hızlı bir şekilde bir o yana bir bu yana hareket ediyordu ki, kendini kırbaçlamamış olması şaşırtıcıydı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Bu zarfa dokundun, bu yüzden sen de işin içindesin." Onun standartlarına göre bu hatalı bir mantıktı. Bizimkine göre ise bir yaşam biçimiydi. Yanına bir sandalye çektim ve oturdum, Adam'a mesaj atmak için telefonumu çıkarırken onu izliyordum.

Ben: Kumarhaneye bir teslimatımız var.

Adam: İskeleye gönder.

Ben: Accardo'dan. Açmamı ister misin?

Yazıda bir duraklama oldu ve parmağımı sandalyenin tahtasına vurdum. Bu hareket, her dokunuşta adamın neredeyse zıplamasına neden oluyordu, her an saldırabileceğime dair ince bir alaydı bu. Aldığı bu nefes son nefesi olabilirdi. Boğazını kestiğimi fark edemedi kanı ellerime bulaşabilir, ayakkabılarımı kaplayabilirdi ve tek yapabileceği bunu kabullenmekti.

Avucumdaki vızıltı, düşüncelerimi yakında teslim edeceğim ölümden uzaklaştırdı. Adam'ın mesajına baktım. *Onu bana getir.*

Ben: Peki ya elçi?

Ona iyi bak. Çabuk olun. O pakete bir saat içinde ihtiyacım var.

Saatime baktım. Eğlenmek için yeterli zaman yoktu. Yavaşça kalktım, sandalyeyi duvara yaslamadan önce onun etrafında döndüm. "Gitmek zorundayım."

"Tamam." Titriyordu, bacakları onu zar zor ayakta tutuyordu.

"Keşke birbirimizi daha iyi tanıyabilseydik. Gerçekten isterdim. Oldukça sevimli biri olduğumu göreceksiniz. Aslında, bazıları benim çekici, şefkatli, bir tür sığınak babası olduğumu söyleyebilir. Her zaman başkalarına yardım ederim."

"Eminim." Sözcükleri ağzından çıkarmakta zorlanıyordu, korku onu sıkıca kavıyordu. "Bir dahaki sefere o zaman."

"Evet." Etrafında bir tur daha attım ve görüş alanımın dışında durdum. "Bir dahaki sefere."

Sözlerimi anlaması için geçen sürede ellerim çoktan kafatasını kavramış, başını o kadar hızlı döndürüyordu ki

Göz açıp kapayıncaya kadar ölmüştü, kafası içten kesilmişti. Vücudu çökerken iç çektim. Başı doğal olmayan bir şekilde öne doğru sarkmıştı. "Daha sonra döneceğim. Bir yere gitme."

Kodu yazarken kendi kendime kıkırdadım ve odanın kilidi açıldı. Paketi aldığıma emin olduktan sonra kumarhane katına döndüm ve nöbetçi müdürü arayarak bugün için ayrılacağımı ve önemli bir şey varsa bizden birine iletmesini söyledim. Sonra binadan ayrıldım, kapalı otoparkta arabamı buldum ve biraz zaman ayırarak evimin yolunu tuttum.

Arabayı garaj yoluna çektim, Bellamy'nin Lady ile oynamasını uzaktan izlerken kalbim eriyordu. Küçük tatlı yavru ona tapıyor, onu takip ediyor, çoğu zaman ona gerçekten kimin sahip olduğunu unutuyordu. Oraya gidip onlarla yakalamaca oynamayı teklif etmek, kızların sonbahar gününün tadını çıkarmasını izlemek istedim ama koltuğumdaki lanet zarf bunu yapamayacağımı garantiledi. Bunun yerine, Max ve Drew benim sadece olmak isteyebileceğim yerde, kızları izleyerek ve onları zarardan koruyarak orada oldular.

Eğer başarısız olurlarsa, onları kendim öldürürüm.

Manilla zarfı gerekenden daha sıkı tutarak Adam'ı aramak için evin merdivenlerini çıktım. Ace'i bulamayacağımı biliyordum. Yeni inşaatın şantiyesindeydi ve parçası olmak zorunda kalmadığım için şükrettiğim akıl almaz işlerle uğraşıyordu.

İçeri girer girmez ayakkabılarımı çıkardım ve batı kanadına inip ofisini aramadan önce kapının yanına bıraktım. Yaklaştığımda kapı kapalıydı ve kapıyı çalmadan açtım. Başını kaldırıp baktığında kaşları birbirine çatılmıştı, ancak gelen kişinin ben olduğumu fark edince rahatladı.

"Elinde ne var?"

Elimde ne olduğunu biliyordu. Soru sadece zarfı vermem için beni teşvik eden bir formaliteydi. Kolumu uzatarak zarfı ona uzattım. "Kurye tarafından teslim edildi, organizasyonun bir parçası değil."

"İcabına bakıldı mı?" diye sordu.

"Çabucak yaptım. Daha sonra atacağım."

Zarfı yırtıp açarken başını salladı. Dikkati artık bende değil, gizlenen şeydeydi. Zarfın yırtılmasıyla

açıp masasının üzerine bıraktı. İçinde bir flash bellek vardı ve olası bilgileri bilgisayara takıp bakmamız için bizimle alay ediyordu.

"Sence bu bir tuzak mı?"

"Muhtemelen." Öne doğru uzandı, eline aldı ve birkaç dakika parmaklarının arasında gezdirdi. "Bana eski bir bilgisayar getir. İşler kötü giderse diye her şeyimi mahvetmeyeceğim."

Çekmecede birkaç yıl önce silinip temizlenmiş bir tane vardı. İhtiyacımız olur diye saklıyordum. Pilin bittiğinden emin olmama rağmen bunun mükemmel bir fırsat olduğu ortaya çıktı. Yerini buldum ve şarj cihazında birkaç dakika kaldıktan sonra, acı verecek kadar yavaş bir şekilde çalıştı. Çalışmaya başladığında sürücüyü aldım ve fişe taktım, ardından sürücüyü açmak için programlar arasında gezinirken oturdum.

"Hazır mısınız?"

"Dürüst olmam gerekirse, aslında emin değilim." Pencerenin yanında duruyordu ve onu izlediğini biliyordum. Pişmanlığı mı düşünüyordu? Onun başka biri olmasını mı diliyordu? Pencereden uzaklaştı ve yanıma geldi, ben dosyayı tıklarken yanımdaki kanepeye oturdu.

Bir gecikme oldu, eski ekipmanlarda her zaman lanet bir gecikme olur. Bir ekran açılmadan önce çemberin dönmesini, programların performans göstermekte zorlanmasını izledik. İlk başta ne gördüğümüzü anlamak için birkaç dakika izlememiz gerekti. Bellamy'nin babası, mutfak gibi görünen bir yerde bir içki karıştırıyordu.

Bellamy içeri girene kadar, parlak gülümsemeler ve muhteşem, gerçeklik battı. Bir içki karıştırıyordu ama kendisi için değil. İçine koyduğu toz, ilk başta düşündüğüm gibi tatlandırıcı değildi. Bilgisayarı sertçe kavradım, yumuşak metal gücümün altında çatırdıyordu ve yanımdaki Adam da pek iyi değildi.

"Bu olamaz-" Başını sallıyordu, doğru olduğunu bilsek bile gördüklerimize inanmak istemiyordu. "Bu onun kızı."

Yine de, hareketleri yavaşladığında, dengesi sarsıldığında, biliyorduk. Baba dediği canavarın onu uyuşturmaktan kesinlikle pişmanlık duymadığını biliyorduk. Yere yığıldığında

onu yakaladı, ancak adamlarının öne çıkıp onu elinden almasına yetecek kadar uzun sürdü.

Klip gözden kaybolduklarında kesiliyor, ancak onu Accardo'ya teslim ettikleri bir toplantıda yeniden bağlantı kuruluyor. Videonun bir başka kesilme anı ise, Accardo'nun çıplak oğlunun yanında yatan ve üzerinde baygın bir Bellamy'nin bulunduğu bir yatağın görüntüsüdür.

Şu anda, burada kusma ihtimalim vardı. Daha fazlasını görmemize gerek yoktu. Ben de görmek istemiyordum. Eğer büyük bir sırrı açığa çıkardığını düşünüyorsa, sadece kısmen haklıydı. Bebeği zaten biliyorduk ama babasını?

Adam sertçe yutkundu. "Öldüğüne memnunum. Elimde olsa onu tekrar öldürürdüm."

Titriyordu, fiziksel olarak titriyordu, tanık olduğu şeyin öfkesini içinde tutmaya çalışıyordu ve benim öfkem de ondan geri kalmıyordu. Bir babanın çocuklarını koruması gerekirdi, onların zarar görmesine sebep olması değil.

"Bana Belle'i getirin" dediğinde sesi sertti. Ace'i telefona bağla. Babasını bu akşama kadar bodrumumuzda istiyorum, gecikme yok."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BELLAMY

"Hanımefendi! Hemen buraya gelin!" Köpek tüm gücüyle arazinin uzak tarafındaki yabani çalılıklara doğru koşarken bile bağırdım. Hiç bu kadar uzağa gitmeye cesaret edememiştim, kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Ama yaklaştıkça birkaç şey dikkatimi çekti.

Sadece büyümüş çalılar değildi. Bir zamanlar aşırı büyümüş bir bahçe olduğu anlaşılıyordu. Çalılar bir sınır oluşturuyordu, üzerimde yükselen bir tür çit vardı ve çalıların arasındaki bir delikten, sarmaşıklarla kaplanmış taş bir çeşmeyi fark edecek kadar görebiliyordum. Bir zamanlar güzel olan bu bahçeye ne olmuştu da bu kadar kötüleşmişti?

"Bellamy?" Mercer'ın sesi beni ürküttü, çünkü uzaktan beni arıyordu.

"Lanet olsun, hanımefendi. Başımızı belaya sokacaksın. Neredesin sen?" Omzumun üzerinden beni takip eden ama mesafeyi koruyacak kadar saygılı olan Max ve Drew'a baktım.

Köpek havladı ve ben de onun sesini takip ederek sola döndüm. Çimler yüksekti. En son ne zaman kesildiğini kim bilebilirdi ki? Ama bir yılanı basmamak için dua ederek yoluma devam ettim. "Hanımefendi!"

Bir havlama sesi daha duydum ve çalı yapının etrafında döndüğümde Lady'nin tırmaladığı demir bir kapı buldum. Parmaklarım uzandı, mandala dokundu, metal tenime karşı soğuktu.

"Bellamy."

Yerimden sıçradım ve Mercer'ın bakışlarıyla karşılaşmak için döndüm.

"Burası çok tehlikeli. Yıllardır hiçbir şeye bakım yapılmadı."

"Lady'yi almaya çalışıyordum," diye teklif ettim, Lady'yi almanın önceliğim olabileceğini biliyordum, ama merak onun peşindeydi.

"Adam seninle konuşmak istiyor." Uzandı, parmaklarının arasında kurumuş bir yaprağı ovuşturdu, bir an derin düşüncelere daldı.

"Bir sorun mu var?"

Gözleri üzgün bir şekilde bana baktı, bakışları bir anlığına karnımda uzun süre kaldı. "Artık her şey yolunda." İçini çekti ve elini yapraktan çekti. "Leydi'yi alıp Adam'ın ofisinde buluşalım."

Sahibini görür görmez kaçan ve çalıların arasında saklambaç oynamaya çalışan köpeğe ıslık çalarak yanımdan geçti. Eve doğru yürümeden önce gözden kaybolmasını bekledim, midemde korku birikiyordu. Randevudan sonra Adam benimle en basit temaslar dışında her şeyden kaçınıyor gibiydi. Bu adamın bir an sıcak, bir an soğuk olabilmesi sinir bozucuydu.

Sonogram fotoğraflarımı buzdolabına koyarken bana bakmayı reddediyor.

Geç saatlere kadar çalışıyor ve ihtiyacım olan her şey ve daha fazlası için benimle ilgilenilmesini sağlıyor.

Bana çiçek bırakırken benden kaçıyor.

Ve bu duygularımın kaldıramayacağı kadar fazla, bir saniye önce sevgi yanılsaması verirken bir saniye sonra varlığımdan nefret ettiğinde beni önemsediğini ummak için çok fazla.

Dışarıdaki taş basamaklara adım attığımda ayaklarım ağırlaşmıştı. Ayaklarımı yukarı doğru her sürükleyişimde kurşun beni aşağı çekiyormuş gibi hissediyordum. Ofisinde onunla yalnız kalmak istemiyordum. Ama merak ediyordum. Batı kanadına hiç gitmemiştim, onun böyle özel bir bölümüne hiç davet edilmemişim.

Orası hariç her yeri keşfetmiştim, bunun mahremiyet ihlali olduğunu hissediyordum. Özellikle de Mercer bana doğrudan oraya gitmememi söylediği için. Üst katta sadece kilitli kapıları olan odalar ve Mercer ile Ace için ofisler vardı. Alt katta ise yaşam alanları, mutfak, yemek odası

oda ve hayal edebileceğiniz her türlü rahat koltuğa sahip milyonlarca alan gibi görünüyordu. Ama batı kanadı bir gizem olarak kaldı.

Neyse ki endişelerim boşunaymış çünkü eve girdiğimde Adam koridordan çıkıyordu. Yüzü okunmaz haldeydi. Hissettiği bir tür kargaşanın ürünüydü, yine de o sessizce bakarken, ilk kez gerçekten ona bakmama izin verdim.

Uzun boyluydu ama yine de hepsi öyleydi. Kumral saçlarının kesilme zamanı geçmişti ama umursadığını sanmıyordum. Onun gibi bir adamın umursadığı pek bir şey olduğunu sanmıyordum. Yeşilin herhangi bir tonundan çok kahverengi olan ela gözleri, söylemek istediği kelimelerle çılgılık atıyordu, ama kendini kontrol altında tutuyordu, göz temasını kesmeyi reddederken vücudu gergindi. Bir zamanlar onun grotesk olduğunu düşünmüştüm ama bu hiç de doğru değildi. Hayır, bir zamanlar klasik anlamda yakışıklıydı, bundan emindim. Tüm kızların flört edip gülümseyeceği, şehvetle kirpiklerini kırıştıracağı türden bir yüz. Şimdi, lekeli cildi ve yara izleriyle, eskiden hayal ettiğimden daha az yakışıklı olduğunu düşünmüyordum, sadece... farklıydı.

Max yanımızda bir yerde öksürdü ve Adam'ın başı ona doğru döndü, bana kusursuz yan profilini hediye etti ve kocamın ne kadar yakışıklı olduğunu görünce sertçe yutkundum. Bu adama, canavara, yüzeyin hemen altında kıpırdanıp duran, emirler yağdıran ve bana nasıl tepki vereceğimi bilemediğim sıcak ve soğuk yoğunlukta davranan vahşi ruha mı ilgi duymaya başlamıştım?

"Bizi yalnız bırakın," diye adamlarına emretti ve adamlar tereddüt etmeden dönüp uzaklaştılar, Mercer'in içeri girmesi için kapıyı açtılar ve arkalarından kapattılar.

Mercer yavru köpeği yere bıraktı ve o da beni tekrar gördüğü için mutlu bir şekilde bana doğru koştu. Kocama karşı duyduğum rahatsız edici çekim hissine karşı kendimi geri çektim ve eğilmeyi tercih ettim, mutlu bir şekilde zıplayan yavrunun başına öpücükler kondurdum.

Köpek vahşice davranırken Adam, "Eğit onu," dedi.

"Ben de aynısını söyleyebilirim." Mercer güldü ama Adam bunu komik bulmadı. Bunun yerine Mercer köpeği kucağına almadan önce içini çekti. "Üzerinde çalışıyorum."

Lady'yi koridora doğru taşıdı ve onu kendi odasına koyacağını biliyordum. Mercer gözden kaybolduğunda Adam dikkatini tekrar bana çevirdi. "Oturun."

İçimi gergin bir enerji kapladı ve otururken vücudumu ele geçiren hafif titremeyi gizlemek için avuç içlerimi stratejik olarak uyluklarımın altına yerleştirdim. Sessizliğe büründüğünde, ne olduğuna dair hiçbir işaret vermeden bana baktığında, sessizliğe dayanamayarak ve odayı bir şeylerle doldurma ihtiyacı duyarak konuştum. "Merak ediyordum, yani bugüne kadar merak etmemiştim ama mümkünse hayır diyebilirsiniz tabii ki..."

"Söyle Belle," diye inledi.

"Senin mülkün-"

"Bizim," diye araya girdi.

Garip bir şekilde dudağımı kemirdim. Bizimki beni de kapsıyor muydu? Yoksa sadece Mercer ve Ace ile ortak mülkiyetten mi bahsediyordu? En güvenli şekli seçtim. "Mülk aşırı büyü müş."

"Burada tadını çıkaracak kimse olmadığında bakım için pek bir neden göremiyordum," diye itiraf etti.

"Sorun olmazsa bahçede çalışabilir miyim?"

Gözlerini devirmekle eşdeğer olduğunu tahmin ettiğim bir şey yaptı. "Bu seni mutlu edecek mi?"

"Hem de çok." Hep bahçeyle uğraşmak istemiştim ama babam çoğu gün evden çıkmama izin vermezdi, bizim aramızda olsa bile.

"O zaman ne isterseniz yapın. Yapılması gerekenlerin bir listesini yapın, biz de birini turalım. Katılmak istediğin iş için ihtiyacın olan araç ve gereçleri yaz." Sonunda oturdu, bana o kadar yakındı ki birkaç santim eğilse vücut ısını hissedebilecektim. Bu düşünce midemin birdenbire pek de aşına olmadığım bir duyguyla yanmasına neden oldu.

Onun yakınlığının uyandırdığı hisler üzerinde fazla durmama izin vermeden önce Mercer elinde bir dizüstü bilgisayarla odaya girdi ve yanıma oturdu. Adam bana dönüp konuşmadan önce sadece gözlerini kullanarak bir tür sessiz konuşma yaptılar.

"Hamile kalmadan önce bakire miydin?"

"Affedersiniz?" Eğer bir şey içiyor olsaydım, boğulurdum. Bu h a l i y l e , keskin nefes alışımından zar zor kurtuldum.

Öksürüyor.

"Bakire miydin, Belle?"

"Bunun aramızdaki ilişki için önemli olduğunu sanmıyorum." Yüzüm ateş gibiydi ve aynaya baksam kıpkırmızı olacağını biliyordum.

Adam iç çekti, "Lütfen. Akıl sağlığım için benimle dalga geçme ve soruya cevap ver." Hâlâ konuşmadığımda sesi daha da yükseldi, tonu o kadar sertti ki "Cevap ver" diye hırlayınca sıçradım.

İşte o anda kocamın kontrolünü sıkı tuttuğunu anladım. Belli ki o bir erkekti. Ama derisinin altında, serbest bırakılmayı bekleyen ne tür bir vahşi hayvanın gizlendiğini merak ettim. Dedikodular buradan mı kaynaklanıyordu? Geceleri babamın toplantılarına kulak misafiri olurken duyduğum fısıltılar.

Canavarlar yok edilmeli.

Canavarlar yine ilk hamleyi yaptı.

Canavarlar saklanırken nasıl bu kadar kontrol sahibi olabiliyorlar? Onları yeterince ezmedik mi?

Acımasızdırlar, istediklerini elde etmek için her şeyi yaparlar.

Onlar insan değil; ahlakları yok. Onlar gerçekten canavarlar.

Elbette tüm fısıltılar, o sırada beni esir alan adamlarla ilgili olduğunu bilmediğim yorumlar. Yoksa kurtarılabilecekti? Aradaki çizgi bulanıktı. Ama kilisedeki anlardan sonra, uzun süre arkalarından fısıldayan adamları, düşmanlarını acımasızca öldürmelerini izledikten sonra, neredeyse her şeyi yapabileceklerinden hiç şüphem yoktu.

Adam gözlerini kapadı ve nefesini yavaşça dışarı bıraktı. "Öfkem sana yönelik değil Belle. Benim öfkem asla sana olmaz."

Titreyen dudaklarımla gerçeği itiraf ettim. "Evet."

Babamın gözünün önünden ayrılmama asla izin verilmezken nasıl başka bir şey olabilirdim ki? Yanında bir refakatçi olmadan mülkünün dışına çıkmama asla izin vermedi. Dışarı çıkmak için izin aldığım bir sefer hariç, ve bir şekilde...

"Joseph Accardo'nun çocuğumuzun büyükbabası olduğunu biliyor musunuz?"

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kulağımda kükreyen tek ses buydu.

Nereden biliyordu? Ona kim söyledi? "Evet."

"Bana söylemeyecek miydin?" Bakışlarının yoğunluğu sinir bozucuydu. Başka tarafa bakmak istedim ama bunu yapmak

sadece

bakışlarını Mercer'ınkilere çevirdi, gözleri de aynı derecede sertti.

"Gidecek hiçbir yerim yoktu. Babama geri dönmek istemedim." Gözlerimle yalvardım, bana inanmaları için yalvardım. "Ama eğer bilseydiniz..."

"Çocuğumuzun karımı öldüren adamla akraba olduğunu bilseydim. Oğlum..."

İrkildim. Bilmiyordum, tam olarak değil. Şüphelenmiştim. Hikâyenin tamamını bilmiyordum. Ama ağzından çıkan kelimeleri bu kadar net duymak korktuğum şeyi daha da pekiştirdi. Kalmama izin vermeyecekti. Nefret ettiği adamın kanı bebeğimin damarlarında akarken olmazdı.

"Özür dilerim." Ağlamak istemiyordum ama yine de gözyaşlarım aktı. Kelimeler yetersizdi ama elimden gelen tek şey onlardı. Bundan geri dönüş yoktu, emindim. Şu anda onun karısı olabilirdim ama asla onun istediği gibi bir eş olmamıştım.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Seni suçladığımı mı düşünüyorsun?" "Sen suçlamıyor musun?"

"Senden özür dilemeliyim, Belle." Yutkundü. "Seni buraya intikam duygusuyla ve küçük olma arzumla getirdiğimi kabul ediyorum. Seni istemedim. Başka bir eş istemedim. Bunların hiçbiri sana yansımıyor, sadece benim zihniyetimin bir yansıması. Ama artık buradasın ve bize aitsin." Gözleri Mercer'a kaydı. "Hepimize ve senin kontrolün dışında gelişen olaylar için seni asla suçlamam."

"Ama-" Çok net hatırlamasam da hamile olduğumu ve bu eylemlerin bir nedeni olduğunu savunmaya çalıştım.

Sözümü kesti. "Videoyu gördük, Belle."

Video. Kafam karışmıştı. Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. "Neden bahsettiğini bildiğimden emin değilim."

"Bilmiyor muydun?" Mercer'ın yüzü sertleşti. Bana karşı genellikle nazik davranan bir adam için mümkün olduğunu düşündüğümünden daha sertti.

"Neden bahsettiğimizi anlamıyorum." Nabzım o kadar şiddetliydi ki bir an için bayılacak mıyım diye düşündüm. Beni korkutuyorlardı. Beni hiç böyle oturtmamışlar, vücudumdaki her sinirin nabzını attıracak kadar dikkatle bakmamışlardı. Aslında, birlikte yememiz için ısrar ettikleri yemekler o l m a s a y d ı

Onlardan biriyle aynı odada birkaç saniyeden fazla kaldığım bir zamanı hatırlamıyorum.

"Bir video var, Belle." Adam'ın yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu. "Genç Accardo'yla birlikte olduğunuz bir video."

"I-" Başımı salladım, içimi korku kapladı. "Bilmiyordum. İzlediniz mi?"

"Evet."

Bu adamların bir kiliseyi taramasını, çocuğumun babasını benden birkaç santim ötede öldürmesini izlemiştim ama yine de hiç böyle bir dehşet hissetmemiştim. "Hayır."

İnkâr etmeye çalıştım ama beni görmezden geldiler. "Görmek ister misiniz?"

Görmek istedim mi? Kesinlikle hayır. Ama o videoda tam olarak ne olduğunu merak ediyordum. Dehşete düşmüştüm ama merak ediyordum. Bilmekten korkuyordum ama hakkımda sahip oldukları bilginin dışında kalmaktan da korkuyordum. Cevap vermeyince Mercer bir bilgisayar açtı ve önüme koydu. "Hazır olduğunda oynat tuşuna bas."

Asla hazır olamayabilirim.

Yine de uzanıp oynat düğmesine bastım ve babamın mutfagımızda masumca bir içki karıştırmasını izledim. Hannah'yla buluşacağım kıyafeti giyerek içeri girdim ama Hannah bana babamın hasta olduğumu söyleyip buluşmamızı iptal ettiğini söylemişti. Sonra içtim ve işte o zaman masum sahne kalbimin tamamen yıkılmasına dönüştü. O anı çok net hatırlıyordum ama şimdiye kadar unutmuş olmalıydım. Tedirginlik hissi, bir şeylerin yanlış gittiğini bilmek ama bunu tam olarak tespit edememek. Sonra, hiçbir şey hissetmedim.

Babam beni kucağına aldığı anda nefes alışım hızlandı. Beni bir çöpmüşüm gibi birine teslim ettiğinde neredeyse kontrol edilemez hale geldi. Mercer elini uzatıp duraklattı. "Devam etmemizi ister misin?"

Başımı salladım ve Adam uzanıp yanağımdan düştüğünü bilmediğim bir damla gözyaşını sildi. "Çal bakalım."

Emirde neşe yoktu. Olacakları görmemi istemiyordu ama anlamam neredeyse imkânsız olsa da izlemem gereken bir şey olduğunu bildiğinden şüpheleniyordum.

"Hayır." Joseph Accardo ve adamlarına baygın bir şekilde teslim edilirken bir nefesle ağızımı kapattım. Yapmazdı. O

Babam berbat bir ebeveyn olsa da ben hâlâ onun kızıydim. Bunu bana yapmazdı. Kanıtın önümde oynaması dışında, acınası gerçeğin bir makarası benimle alay ediyordu.

Sonuna kadar izledim. Korkunç ayrıntıların her saniyesi, unuttuğumu sandığım hafızamın boşluğunu dolduruyordu. Video bittiğinde ve umutsuzluktan başım döndüğünde, Adam önüme uzandı ve yayını sonlandırdı.

"Bunu gösteriyorum çünkü bilmeniz gerekiyor." Boğazını temizledi. "Babanı öldüreceğim. Ve ondan sonra Accardo'nun da sonunu getireceğim."

Bir soru değil, sadece sıradan bir bilgi. Onu öldürecek ve ben... Ben hiçbir şey hissetmedim. Ondan sonra hissetmedim. Genetiğimi paylaşan adam için tek bir savunma bile yapmadım. Bundan sonra olmaz.

Başımı salladım, kelimeleri çıkarmaya çalıştım, ona babamın sahip olduğu her şeyi ve daha fazlasını hak ettiğini söylemeye çalıştım. O iyi bir insan değildi. Yıllar boyunca bana çok kötü şeyler yapmıştı ama bu, bu en kötünün de kötüsü olmalıydı. Ama nefes alamıyordum. Konuşamıyordum. Kalbim çok hızlı çarpıyor, vücudum titriyor, beni tüketen duygudan başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Ace'in burada olmasını diledim. Ne yapacağını bilirdi ama o yoktu ve panik beni ele geçiriyordu. Panik beni tüketiyordu. Beni içten içe kemiriyor, içimdeki her yüzeyi tırmalıyordu.

"İyi misin?" Mercer'ın sesi boğuktu, zar zor duyulabiliyordu.

"Siktir," diye homurdandı Adam, "tut onu."

Ve tam görüşüm kararırken, dört el beni tuttu ve bir boşluğa düşmeden önce beni güvenlikle sardı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACE

Vinnie Crusiaux gibi bir adamı ele geçirmenin zor olacağını düşünürdünüz. Ama değildi. Vinnie alışkanlıkları olan biriydi. Daha iyi bilmesi gerekirdi, ama yine de saat gibi, yaklaşık on yıldır gittiği aynı yerde haftalık poker oyununa katılmaya devam ediyordu.

Araştırmamızı yapmıştık; düşmanlarımız hakkında hep öyle yaparız. Sonra bunu göğsümüzde sıkı sıkı tuttuk, saldırıya hazır olabilmek için zamanımızı bekledik. Ne yazık ki bugün Vinnie için o gündü. Adam'dan emri aldığımda nedenini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama yaklaşan saldırıyı tehlikeye atmak istemediğim için sorularımı kendime sakladım. Gözlerim bir süredir bu pisliğin üzerindeydi, kızı benimkinin karşısındaki odada uyumadan çok önce.

O bir pedofiliydi. Bir tacir.

Gördüklerimin hepsinden daha kötü bir ahlaka sahipti ve bu adamla Bellamy'nin nasıl aynı aileden olduklarını anlamakta zorlanmıştım. Uysal ve tatlıydı. Düşüncelerini dışa vurmak için mücadele ediyordu ama omurgası ortaya çıktığında, itiraf etmekten nefret ediyordum ki bu beni sertleştiriyordu. Kahretsin, Adam'ın karısıydı ama bazen onu izlemek tek bir erkeğin kaldıramayacağı kadar ağır geliyordu.

Vardiylar halinde ona göz kulak oluyor, güvenliği için endi eleniyorduk. Bu süre zarfında küçük fare hakkında biraz bilgi edindim. Kitapları seviyor, ne kadar müstehcen olursa o kadar iyi, her ne kadar onları saklamaya  alı sa da. Fıstık ezmesine karşı zaafı var ve bir şeye ihtiya ı olup olmadığı sorulduğunda, bunun doğru olmadığını bilseniz bile her zaman hayır diyor. Çoğu zaman ona günde       n yemek yemesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyoruz.

En  ok Mercer'la vakit geçirmekten ho lanıyor gibi görünüyor, ama sanırım bunun nedeni benim temkinli olmam ve Adam'ın kendini pek göstermemesi. Bunu deği tirmeliyim. Değiştirmek istiyorum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum ve yapsam bile başkasının karısına zaman ayırmam uygunsuz bulunur mu?

Çatıya çıkmak için halat kullanmadan hemen önce adamlarıma "Bu kapılardan tek bir adamın bile çıkmasına izin vermeyin" diye emrettim.

Poker binası neredeyse penceresizdi, g zetlenmekten kaçınmak için uyguladıklarından   phelendiğim bir güvenlik geleceğiydi bu. Ama ben hiçbir zaman yüksekte korkan bir adam olmadım. Çatıdaki tavan penceresinin keyfini çıkarırken biraz esinti ak amımı geçirmek için mükemmel bir yoldu. Vantuzlar birbirine yapı mı  gibi pencereye tutunuyor ve silah için yeterince büyük bir alan a mamı kolayla tırıyordu.

Altı.

Altı adam yeterince basitti. Gerçi    numaralı cinayete kadar kaçmaya  alı acaklarını biliyordum. Kendilerini isteyerek soktukları kafesten kaçmaya  alı acaklardı ama artık çok geç olacaktı. Kaçmak mümkün olmayacaktı. Tüm  ıkı ları tutulmu ken ve tek kaderleri  l mken olmazdı. Vinnie'yi canlı getirecektik elbette. Kafasına sıkılan basit bir kur undan daha fazlasını hak ediyordu ama geri kalanı çabucak halledilecekti.

Adam'ın Drew'la birlikte yardıma gönderdiği Max'e baktım, ona elimle bir işaret verdim ve ilk atı ımdan önce parmaklarımla geri saydım. Aşağı doğru ittiğim her parmakla birlikte, yumruğum kapanana ve  erefsizlerin zamanı tükenene kadar binanın yan tarafına ilettiler.

İlk atı ım kusursuzdu. Susturucu, oyuncunun kafası k ğitlerinin üzerine d  ene ve kan iskambil masasının yeşil keçesi üzerinde birikene kadar fark etmelerini imkânsız hale getirdi. O an

kayıtlı, ikincisi aşağıdaydı. Sandalyesinden kalkarken vücudu geriye doğru itildi. Üçüncü atışla birlikte grubu kaos sarmıştı, sanki bu onları kurtaracakmış gibi emirler ve talepler haykırıyorlardı. Kurtarmayacaktı. Bizimki gibi bir hayat yaşadığınızda kurtuluş onların elinde değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde, kimse başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi. Belki nerede olduğumu bildiklerinden ya da göz göze gelirsek sıradakinin kendileri olacağından korktukları için. Yine de kalan adamlar ayrıldılar ve çıkışlara doğru ilerlerken birbirlerini ittiler. Kapıların dışında bekleyen adamlarımız olmayacak kadar aptal olduğumuzu mu düşünmüşlerdi? Umursamamışlar mıydı? Ya Vinnie? En çok mücadele eden, en çok iten, kaçma içgüdüsüne teslim olan ve yoluna çıkan herkesi lanetleyen oydu.

Max'e döndüm. "Çocuk oyuncağı."

Aşağı bakıp kapıdaki karmaşayı incelerken yavaşça gülümsedi. "Biraz kek alabilirim."

"Her zaman yemekle ilgili," diye kıkırdadım.

"Bu hayatta sahip olduğum tek şey bu." İpi işaret etti. "Önce aşağı mı iniyorsun?"

"Olabilir." Eğildim ve ipi yakaladım, ayaklarımı ayarlarken sıkıca kavradım, sonra tuğladan aşağı doğru yürümeye başladım, berbat etmemek ve kafamı aşağıdaki çimentoya çarpmamak için dua ettim.

Ayaklarım yere değdiğinde, bugün gitme günüm olmadığı için şükrederek tuttuğum nefesi dışarı üfledim. Max ipi yakalamış, inişe başlamıştı ki ben arkamı döndüm ve sızan cesetlerle dolu kapıya doğru yürüdüm. Ayakkabılarıma kan bulaşmasını önlemeye çalışarak aşağıya baktım. "Vinnie'yi hayatta tutun, değil mi?"

Drew homurdandı. "Öyle mi yapmam gerekiyordu? Sanırım 'Bu kapılardan tek bir adamın bile çıkmasına izin vermeyin' demiştiniz."

Benimle alay etmek için sesini değiştirdi. "Benimle taşak geçme.

Başka biri olsaydı ölmüş olurdun." Ters ters baktım Drew'a baktım. Öfkemden hiç etkilenmemişti. O buna alışkındı. Neredeyse Adam ve Mercer kadar uzun süredir arkadaşımı.

Gözlerini devirdi. "Birinin gevşemeye ihtiyacı var, belki de sevişmeye." Keşke bilseydi. "Evet. Yaşıyor. Balodan önce terk edilmiş histerik bir kız gibi ağladığını duymuyor musun?"

"Vinnie bu mu?" Kendimi tutamayarak bir kahkaha attım. "Tanrım, ne kadar acınası. Yerel suç ailelerinden birine liderlik etmesi mi gerekiyordu?"

"Bellamy daha az ağladı." Drew sırtıttı ve ben ayıldım.

"Onun hakkında konuşmuyoruz."

Çaresizlik numarası yaparak ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim dostum, öyle demek istemedim. Kıza karşı bir şeyim olmadığını biliyorsun. Çok tatlı biri. Ve çok güzel sandviç yapıyor."

"Sana yemek mi yaptı?" Kurşun mideme yerleşti.

"Um." Benden başka her yere bakıyordu. "Seni beslemedi mi?"

Hayır. Cevabım hayırdı. Ve çoğu zaman bana bir bakış bile atmazken, onun korumasının özel ilgi görmesinin beni neden bu kadar kızdırdığını bilmiyordum. Ama bu benim yarattığım bir durumdu, değil mi? Adam onun bizim olduğunu söylese de reddedilmekten, alay edilmekten, çok fazla önemsememe izin veririm kendimden toplamak zorunda kalacağım parçalardan korktuğum için kendimi kasıtlı olarak geri tuttum, ona en azını verdim.

"Onu beceriyor musun?" Sözcükler ben onları durduramadan, hiçbir şey olmadığını bildiğim bir şey için hissettiğim kıskançlık ve ihaneti fark edemeden ağzımdan çıkmıştı.

"Ne?" Drew şok olmuş görünüyordu ve belki de bu yüzden biraz suçluluk duyuyordum ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdim. "Siz üçünüz benim en yakın arkadaşlarımsınız. Bu iş olmasaydı, yarattığınız ailenin sadakati olmasaydı, muhtemelen ölmüş olurdu. Size asla böyle ihanet etmezdim."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Özür dilerim. Biliyorum, sadece..."

Sözlerimin havada kalmasına izin verdim çünkü neyi itiraf etmek üzere olduğumu bilmiyordum. Sadece... Ben deli miyim? Kıskanıyor muyum? Sadece... Bu kızı istememem gerektiğini bile bile isteyebilir miyim? Bu muydu? Onu istiyor muydum yoksa sadece ona sahip olma fikrini mi seviyordum?

"Sadece hissetmeyeli uzun zaman oldu." Drew sözümü bitirdi, her zaman saklamaya çalıştığım tüm saçmalıkları yüzüme vurdu, neden yapması ki? Beni erkeklerimizin çoğundan daha uzun süredir tanıyordu, ergenliğin garip aşamasını bile tam olarak atlamadan önce beni tanıyordu. Yalanlarımı ve doğrularımı biliyordu, belki de benden bile önce.

"Evet." Sırtını sıvazladım ve ayaklarımın dibindeki cesedin üzerine bastım. Tam bir karmaşa. Bu işte en nefret ettiğim şey buydu.

İki adamımın arasında diz çökmüş olan Vinnie'ye doğru rahatça yürüdüm. İki silah kafatasına doğrultulmuştu. Birisi kollarını arkadan bağlayacak kadar kibardı. Adamların lideriyken kirli bir depo zemininde burnunu çeken sümüklü bir pisliğe dönüşmek ne kadar aşağılayıcıydı. Yeterince yaklaştığımda başını kaldırmaya cesaret etti ve bakışlarımla buluştu.

"İ-"

"Konuşma lan." Öne doğru uzandım, saçlarını çekerek başını geriye yatırdım, gözlerinin sadece ve sadece bende olduğundan emin oldum. "Yakalanmanı öncelik haline getirmek için ne yaptın bilmiyorum ama uzun zamandır beklediğime emin olabilirsin. Düğün yüzünden mi? Kapımın önünde yaptığın keşif mi? Damadını bu kadar kızdıracak başka ne yaptın?"

Başını sallamaya çalıştı ama tutuşum hareket edemeyeceği kadar sıkıydı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Güldüm. "İkimiz de bunun lanet bir yalan olduğunu biliyoruz. Bizim gibi erkekler nadiren masumdur."

"O da annesi gibi bir sürtük. Sana her ne söylediyse, doğru değil. Bir erkekten diğere, bunu biliyorsun. Kadınlara güven olmaz."

Burnuna vurduğum dizim ona söz konusu dışının bize ait olduğunu hatırlattı. Korumasına teşekkür etmedim. Dışarıya doğru püsküren kan kıyafetlerime sıçradı ve ben yüzümü buruşturmamaya çalıştım. "Bellamy hakkında bir daha böyle konuşmamı tavsiye ederim. Aslında, onun adını dudaklarından ve aklından uzak tut çünkü o senin olabileceğinden yüz kat daha iyi bir insan ve ben bunu onu tanıdığım on saniye içinde anladım."

"O bir fahişe. Şimdiye kadar duymadın mı?" Kanlı sırtışı dişlerinin bir kısmını sökmem için bana yalvarıyordu. "Henüz icabına bakmadın mı? Fahişeliğinin kanıtlarından kurtuldun mu?"

Eğildim. "Bunu neden yapalım ki? Sakladığın bir şey mi var, Vinnie?"

Bir an için gözleri parladı ve bakışlarını sertleştirmeden önce küçük bir korku kıvılcımı parladı. "Endişelenecek bir şey yok

sen."

Sırıtişım uğursuzdu. "Onun dahil olduğı her şey beni ilgilendirir."

Daha fazla saçmalamak için ağzını açamadan, zayıflığıma yenik düştüm ve onu bayıltırken birkaç dişini söktüm. Her ne saçmalık söylemek istiyorsa, ölmeden hemen önce kocasıyla konuşabilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ADAM

Videonun neden olduğu ruhsal çöküntüyü gördükten sonra onu terk etmekten nefret ettim. Ama ailesinin işlediği suçların cezasız kalmasına da izin veremezdim. Karıma böyle saygısızca davranmak iğrençti. Babasının bunu yapma şekli ise iğrençti. Böyle iğrenç bir şey yapmamış olsaydı, en azından bir süreliğine yaşamasına izin verebilirdim.

Bayıldığında onu zar zor yakaladık. Mercer'ın refleksleri benimkiler kadar iyi olduğu için şükreliyordum. Onu sabit tuttuğumuzda kollarıma aldım ve arkadaşşıma bakmadan önce saç tellerini yüzünden uzaklaştırdım. "İyileşecek, değil mi?"

Başını sallayarak beni rahatlattı. "Şok oldum."

Gözlerimi kapadım, içimde kabaran öfkeyi dizginlemeye çalıştım. "Bir doktora görünmeli mi?"

"Nöbetçi doktorumuzu arayacağım. Bakalım ev ziyareti yapabilecek mi?" Boğazıma saplanan taş yutkunmamı

zorlaştırıyordu. Nemli ellerim onu her an düşürecekmişim gibi hissettiriyordu. "Ben

Onu odama götürüyorum. Geldiğinde doktoru içeri gönderin."

Mercer soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı ama ben koridorda yürüyüp yatak odamın kapısını tekmeleyerek açarken tek kelime etmedi. O lanet köpek her zaman peşimdeydi. Odamın içinde yatıyordum.

Onu yatağa yatırdım, sonra bir tulum alıp üzerini örttüm. Köpek ayağa fırladı ve ben de ona hırladım. "Çekil."

Dinlemedi, sadece Belle'in yanına çökmeden önce bir daire çizerek yürüdü ve başını Belle'in karnına koydu. Ters ters baktım. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu yüzden doktor geliyor."

Köpek ofladı ve ben de onu tersledim. Onu ve yargılarını sikeyim. Belle başa çıkamasa bile yapılması gerekeni yapıyordum. Bu onun için de, ikisi için de en iyisiydi. Zehirli babası arka planda gizlenmeyecekti, her zaman bir tehlikeydi. Accardo'nun o videoyu göndererek nasıl bir güç gösterisi yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama eğer ittifakına geri dönmek ve tehdidi ortadan kaldırmak istiyorsa, bunu onun için memnuniyetle yapardım.

Bir sandalye çekip oturdum ve karımı izlemeye başladım. Çok güzeldi ve bunu itiraf etmek kalbimi sıkan bir mengene gibi hissettiriyordu. Elizabeth'i seviyordum ve Belle'i izlerken bir şeyler, herhangi bir şey hissetmek bana ihanet gibi geliyordu.

Karımın hiç uyumadığı odaya baktım. Onu buraya hiç almamıştım, özel alanlarıma hiç davet etmemiştim. Nedenini bilmiyorum. Bu oda hiçbir zaman Elizabeth'e ait olmamıştı. O oda batı kanadındaki kapalı bir kapının ardında kilitliydi. Yine de, niyetim yeterince saf olsa bile, Elizabeth'in Belle'i yatağıma yatırdığım için kızıp kızmayacağını merak ediyordum.

Mercer kapıyı çalma zahmetine katlanmadan içeri girerken, "Yatağında iyi görünüyor," diye yorum yaptı.

"Köpeğin benimle yatmıyor."

"Ben Lady'den bahsetmiyordum." Ve haklıydı da. Belle'in kremsi teni ve kahverengi saçları siyah çarşafımda üzerinde bir portre gibiydi.

Neyi ima ettiğini anlamamıştım. "Köpeğiniz hareket etmeyi reddetti."

"Annesi için endişeleniyor." Yatağın kenarına uzandı. "Doktor yirmi dakika içinde burada olacak."

"Annesi mi?"

Omuz silkti. "Bu evdeki tek kız o ve Lady hâlâ bir bebek."

"Bir an için teklifimi yeniden düşündüğünü sandım." Belle kıpırdanırken sesimi alçak tuttum.

"Bunu düşündüm. Gerçekten de tek düşünebildiğim bu." Öne doğru uzanıp köpeğin başını okşarken iç çekti. "Zaten karar vermek ona bağlı değil mi?"

"Ona ihtiyacı olan her şeyi veremem." *Ona maddi olmayan pek bir şey verebileceğimi sanmıyorum. Zaten boktan bir iş yapıyorum.*

"Neye ihtiyacı olduğuna onun karar vermesine izin vermen gerekmez mi?" Haklı olmasından nefret ediyordum. İhtiyacı olan şeyi istemek, almak ona bağlıydı ve ben ona verebileceğimizden daha fazlasını isteyip istemeyeceğini bilmiyordum.

Gözlerini sıkmadan önce bir an için gözleri dalgalandı ve ben öne doğru eğildim. "Hey tatlım, sadece dinlen, tamam mı? Seni kontrol etmek için bir doktor gelecek. Yeni gibi olacaksın. Sadece bayıldın, hepsi bu."

Uyanmak için mücadele ediyordu, bilinci yerine gelmek için savaşıırken göz kapakları hareket ediyordu. Sonra Lady daha da sokuldu ve Belle iç çekerek yavru köpeğin ağırlığı altında rahatladı. Sanırım hayvanları pek sevmesem de köpek kalabilirdi. Kızımızın rahat etmesi için her şeyi yaparım.

Beş saat sonra doktor geldi ve Belle'nin sağlıklı olduğunu söyleyerek bol bol dinlenmesini ve sıvı almasını önerdi. Bebeğin kalbi güçlüydü ve Belle nihayet uyandığında gayet iyi görünüyordu. Yine de hareket etmesine izin vermedim. Riske atmak istemedim.

İtirazlarına aldırmadan onu Mercer'la birlikte odamda bırakıp film izlemeye başladım ve taş basamaklardan bodruma indim. Aşağısı soğuk, ıslak ve karanlıktı; ben onlarla uğraşmak isteyene kadar bir mahkûmu tutmak için mükemmel bir yerdi.

Ve Vinnie Crusiaux bir mahkumdu.

Ace bir saat önce gelmiş, Belle'in onu kanlar içinde görmesine izin vermeyerek üst kata çıkmadan önce onu doğruca bodruma bırakmıştı. Akıllıca bir hareketti. Babası ölmeyi hak etmişti ama Belle bunun sonuçlarını görmeyi hak etmiyordu.

Ace'in dönüşünden sonra Belle'in yanından ayrılmak için bir saat bekledim. Vinnie'nin hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Ace o n u güvence altına almadan orada bırakmazdı. Artı,

Drew ve Max kapıyı koruyorlardı ve kimsenin Belle'e dokunmasına izin vermeyeceklerini biliyordum.

Beni bodruma kadar takip ettiler, yardıma ihtiyacım olursa diye nöbet tutuyorlardı. Yardıma ihtiyacım olacağını tahmin etmemiştim. Yerde yatan yaşlanmış, çökmüş adam, mihrapta kızını alıp gitmeme izin veren adam değildi.

"Vinnie. Arkadaşım." Bu kelime hiç hoşuma gitmemişti ve Vinnie başını kaldırdığında, yüzü kurumuş kanla kaplanmış ve burnu yamulmuştu, Vinnie'nin Ace'le zaten kendi sohbetini yaptığını biliyordum.

"Kızım nerede? Bunu yapmana izin vermez."

Sevincimi belli ederek yavaşça gülümsedim. "Üst katta, benim yatağında. Ve ondan izin aldım bile."

Neden orada olduğuna dair detayları atlamış olabilirdim ama bunun bir önemi yoktu. O benim karımdı ve bu adama bir açıklama borçlu değildim.

Öfkelendi, sonra da bu hareket karşısında yüzünü buruşturdu. "O bir fahişe."

Dişlerimin arasından hava emdim ve bir ısıklık sesi çıkmasına neden oldum. "Vinnie, bu gerçekten doğru değil, değil mi?"

"Yeterince yakın." Eksik dişleri konuşurken biraz peltek konuşmasına neden oluyordu, bu bir mafya adamına yakışmıyordu.

Bir süre ona bakarken kollarımı önümde kavuşturdum. Kararımdan tatmin olduğumda, duvarda asılı duran bir dizi araba şarj kablosunu aldım. Aktarma kablolarından birini ona bağlı olan metale bağladım, sonra Mercer'in bu amaç için değiştirdiği bir makineyi çıkardım ve diğerini kola bağladım.

Düğmeyi açtım ve hızlıca kapattım, öyle ki bir sarsıntı geçirdi. Ben "Sadece test ediyorum" diye anons ederken o hoşnutsuzluğuna küfretti.

"Siktir git," diye tükürdü.

"Hayatın kelimenin tam anlamıyla ellerinde olan bir adama söylenecek hoş bir şey değil bu," diye mırıldandım.

"Her şekilde beni öldüreceksin." Sırf bu tavrı yüzünden ona bir atış daha gönderdim.

"Bu doğru," diye kabul ettim. "Ama önce birbirimize yardım etmemizi tercih ederim."

"Öldür beni şimdi. Sana asla yardım etmeyeceğim." Bana tükürdü ve ıskaladı.

"Bu küçük pelteklik çok sevimli. Ace sana yardım etti mi?" Onunla alay ettim. Cevap vermeyince, "Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye devam ettim.

"Vay be, hiç bilmiyorum." Bana gözlerini devirdi ve ben de bunu yapmasına izin verdim. Şu anda hareket ettirebildiği tek şey gözleriydi. "Tüm nedenleri sıralamama izin ver."

"Sadece bir tane var." Vücudunun sarsılması ve gözlerinin geriye kayması hoşuma gittiği için sistemine uzun, uzun süren bir şok gönderdim. "Acaba yıldırım çarpması böyle bir his mi?"

Göğsü kabardı, nefes nefese kalırken gözleri kapandı. "Sanırım öyle."

"Harika. Bir dahaki sefere kullandığımda bunu aklımda tutacağım," diye neşeyle karşılık verdim, voltajı yükseltmeden ve onun tutukluğunu izlemeden önce.

Elektriği bir süreliğine kapattıktan sonra elime biraz oda spreyi aldım ve etrafa sıktım. "Burası yanık saç gibi kokuyor."

"Rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz," diye alaycı bir şekilde soluk soluğa konuştu.

Gözünü kırpmasına fırsat vermeden üzerine atıldım, gözlerine oda spreyi sıktım ve göz bebeklerini yakarken attığı acı çığlıklarının tadını çıkardım. "Bana neden burada olduğunu söyle."

"Bilmiyorum amına koyayım," diye homurdandı.

"Bence biliyorsun!" Başka bir elektrik şokuyla ona vurmadan önce ona karşılık verdim.

"Yok!" diye feryat etti.

"Bu öğleden sonra yakın arkadaşın Joseph Accardo'dan bir teslimat aldım," diye haber verdim ona. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu, neyin teslim edildiğini biliyordu. "Görünüşe göre iyi arkadaşın artık seni müttefiki olarak istemiyor."

"Siktiğimin piçi." Vinnie hareket ettikçe zincirler takırdadı. "Açıklayabilirim."

"Yapabileceğinden gerçekten şüpheliyim." Ama yine de kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum ve kışından asla yeterli olmayacak bir açıklama çıkarmasını bekledim. Hiçbir şey yeterli olmayacaktı. "Devam et, bekliyorum."

Sert bir şekilde yutkundum, enerjisinin azaldığı bir sırada yeterince değerli olacağını düşündüğü bir tür mazeret bulmaya çalıştı.

onu affet. "Bir ittifaka ihtiyacım vardı. Adamlarım var... birçoğu ölüyor ve nedenini bilmiyorum."

"Ve kızın ittifaka değer miydi?" Hırladım.

"Yaşadığımız hayatta herkesin oynayacağı bir rol var, bunu biliyorsun." Bana bakışı daha fazlasını anlatıyordu; ailemin ölümünün daha büyük bir planın parçası olduğunu düşünüyordu ve bu fedakârlığı sorun etmiyordu. Sadece bunu düşündüğü için dilini kesip ağzından çıkaramadan devam etti. "Seni ele alalım. Eğer hayatın boka sarmasaydı, bu kadar acımasız olmazdın. Sen yumuşak kalpliydin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bizim gibi iş adamları yumuşaklık için yaratılmamıştır. Eğer Accardo yapmasaydı, başka bir şekilde olurdu. Yıllardır kumarhanen aracılığıyla uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor, başkalarının tedarikçilerini ve hırslarını kurcalıyorsun. Bunun sonuçları olmayacağını mı sanıyorsun?"

"Başkalarının hırsları beni hiç ilgilendirmiyor," diye öfkelen dim. "Ben daha güçlü bir oyuncuyum, daha iyi bir adamım."

"Şimdilik, ama bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun? Accardo her zaman kontrol ettiğiniz bölgeden bir parça istedi. Verdiğiniz küçük tehditlerin onu etkilediğini mi sanıyorsunuz?" Vinnie güldü. "Titremiyor bile."

"Tehdit ettiğimi mi düşünüyorsun?" Bu kez odayı dolduran benim kahkahalarım dı. "Onlara doğru neredeyse hiç üflemedim. Ben sabırlı bir adamım. Bunu fark edeceğinizi düşünmüştüm. Ne de olsa, benden aldıklarına karşılık Accardo'dan bir şeyler almam beş yılımı almadı mı?"

"Karısının peşinden mi gidiyorsun?"

"Daha kötüsü." Sesimi alçalttım. "Çok daha kötü."

Kadınları incitmezdim, hayatlarımızın çapraz ateşinde kalmış olsalar bile. Ama hayatı boyunca uğruna çalıştığı her şeyi yok etmekte bir sorun görmedim. Zamanı geldi. Beş yılın intikam almadan geçip gitmesine izin vermiş tim ve bu beş yıl içinde zar zor hayatta kalmış tım. Ama şimdi, artık yaşamaya hazırdım.

"Bunu neden yaptın?" Açıklamaya gerek duymadan sordum. Ne sorduğumu çok iyi biliyordu. Neden kızını bir ittifak için bu kadar sert ve acımasız bir şekilde satmış tı? Ne tür bir canavardı?

"Başka seçeneğim yoktu." Kıkırdadı. "Ama olsaydı bile, muhtemelen yine yapardım. Bir eş kaybettin; bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Bellamy olmasaydı, benimki hâlâ burada olurdu. Benden her şeyimi aldı ve ben hâlâ umurumdaymış gibi davranmak zorundaydım. Umursamadım. Onun varlığından nefret ettim. O kilisede ona zarar vermeni engellemeye çalışmamın tek nedeni benden bunu yapmamı bekleyen seyircilerdi. Yalnız olsaydık, mihrapta niyetlendiği gibi ölebilirdi."

Bazılarının kalp dediği içimdeki o tozlu organ, yatağımın üst katındaki kız için acı çekiyordu. Bunu hak etmiyordu, hiçbirini. Daha iyisini hak ediyordu, tapınılmayı hak ediyordu, seilmeyi hak ediyordu. Ona bunları verebilecek kişi olduğumdan şüpheliydim ama lanet olsun, Ace ve Mercer bunun için vardı. Onun için daha iyisini yapabilirdik.

Elektriği düşük voltaja ayarladım ve açık bıraktım, köşedeki çekmecelere doğru yürürken seçirmesine izin verdim. İçine uzanıp bir neşter çıkardım. Geri döndüğümde vücudu kendi kontrolünün dışındaydı. Sırıttım. "Altına işemişsin gibi görünüyor. İğrenç." Telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim. "Bunu paylaşacağımdan eminim, böylece seni takip eden adamlar seni kırmak, kontrolünü kaybettirmek için ne kadar az şey gerektiğini görebilirler. Biliyorsun, içlerinden birinin işe ihtiyacı olması ihtimaline karşı her zaman yeni eleman kabul ediyorum."

"Siktir git." Sesindeki nefret beni yatıştırdı.

"Yapacağımı sanmıyorum." Ona doğru yaklaştım, neşteri döndürerek bir sonraki adımın ne olacağını tahmin etmesini sağladım. Yeterince yaklaştığımda elektriği kapattım. "Bana ittifakın ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

"Sana zaten söyledim." Bıçağın önünde dönmesini izlerken kıvranıyordu. "Adamlarım öldürülüyordu. Kendimi güçlendirmem gerekiyordu."

"Ya da en büyük rakiplerinizden birinin peşine düşmeyi planlıyordunuz. Benim," dedim, çünkü bu bir sır değildi. Gerçektir. Kendimi oyundan çıkardığım beş yıl boyunca başımı eğdim, güç topladım, onların başları dönerken yavaş yavaş devraldım.

"Seni dışarı çıkarmanın bir faydası oldu. Yalan söylemeyeceğim. Ama asıl amacım bu değildi." Neşteri pazusuna götürdüm, feryadını dinlerken bir B harfi oydu. Tekrar konuşmadan önce bir E ekledim.

"İronik, sence de öyle değil mi?" Yüksek sesle düşündüm. "Accardo beni canavar yapmadan çok önce dünya bize canavar diyordu."

Vinnie inledi. "Dünyanın sana ne dediği hiç umurunda olmadı. Öyle olsaydı, belki eylemlerinde daha dikkatli olurdun. Depolarını ateşe vermeseydin Accardo asla saldırmazdı."

Kolundan akan kan bıçağımı yağladı. "Sevkiyatımı kaçırıp bir gemi dolusu adamı öldürmeseydi depolarını asla ateşe vermezdim."

Uludu ve ben de durup sözünü bitirmesini bekledim. "Onu kurtarmak için çok uğraşmadın. Bunun bir rol olduğunu biliyorum ama... hiç umursadın mı? Hiç mi?"

"Annesi hayal kırıklığına uğrardı," dedi sonunda, çığlık atmaktan sesi zayıflamıştı, "ona yaptıklarımın, onu nasıl bıraktığımdan dolayı."

"Bu konuda seninle tartışmayacağım." Neşteri derisine sapladım, T'yi oluştururken gereğinden fazla baskı uyguladım. "Ama hayatının karanlık kısmını seninle yaşayarak atlattığı için kıızıyla gurur duyardı. Bil diye söylüyorum, bunu çocuğumuza asla yapmam." Eğildim. "Ve o artık benim. Bunu bir an bile sorgulama."

"O-" için gelecek

Avuç içimin boğazını sıkıca kavradığını fark edemedi hareket ettim ve havasını kestim. Neşter göğsüne saplandı ve ben etini oyarak kalbini aramaya başladım. Kemikleri görmezden gelerek derisini yırttığımda, vücudu mücadeleyi bıraktı ve uzuvları gevşedi. Nefes alıp vermesi sığlaştı, elim ona hava vermeyi reddederken göğsü zar zor inip kalkıyordu. Ve son nefesini vermeden hemen önce, yaşamı sıfıra inmeden saniyeler önce, neşterimi kullandım, keskin aleti ileri doğru iterek kalbini ikiye ayırdım.

"Bırak gelsin. Ailemi asla ikinci kez alamayacak."

ON ALTINCI BÖLÜM

MERCER

Çukura inip toprakta yatan iki cesede baktık. Ölümleri gerçekten de mükemmel bir zamanlamaydı. Başka zaman olsa cesetlerden kurtulmak için saatlerce uzağa giderdik. Ama yeni kumarhane tesisinin inşası sayesinde fazla uzağa gitmemize gerek kalmadı.

"Burada tam olarak ne oluyor?" Çimento yavaşça çukura akarken Ace'e sordum, garip bir şekilde tatmin edici olan ıslak, tıkırtılı sesler çıkarıyordu. Bu sesle uykuya dalabilirdim.

"Bir çeşme." Bizim maaş bordromuzda olan ekibe başıyla işaret ederek biz olmadan bitirmelerini onayladı. "Muhtemelen Adam'ın kayınpederinin kaybolmasından sonra onun anısına yapılmış."

"İroni." Gökyüzüne bakarken güldüm. Boğazımı temizledim. "Hava aydınlanıyor ve yemek yapma sırası bende. Kahvaltı için kahve ve çörek almak ister misin?"

"Bu yemek yapmak sayılmaz, göt herif. Bebek lanet çöreklerle nasıl beslenecek?" Biz arabaya yaklaşırken Ace kaskını çıkardı.

"Ona biraz meyve keseceğim ve bir protein bulacağım. Bu onun için eşit olmalı, değil mi? Eminim kahvaltı sandviçi falan satıyorlardır, değil mi? Belki onlardan bir tane alır ve sonrasında bir çörek yiyebilir?" Bir an düşündüm, sonra iç çektim. "Haklısın. Aptalca bir fikirdi."

"Hayır. Donut alacağız. Buna bayılacak," diye onayladı Ace. "Öğle yemeğinde beslenmesini ikiye katlayacağız."

Ona göz kulak olmamız bazı açılardan iyi oldu. Bu, eğer istersek her gün birimizin onunla öğle yemeği yiyebileceği anlamına geliyordu. Adam'ın bunu yaptığından şüpheliyim, Ace'in de sık sık yaptığını sanmıyorum. Ama ben gözetimim altında olduğu her zaman onunla öğle yemeği yeme fırsatını değerlendirdim.

Araba kullanma sırası bendeydi, bu yüzden arabaya bindiğimizde otomatik pilota geçtim ve arabayı en sevdiğim çörekçiye doğru sürdüm. Yola çıktığımızda, yolcu koltuğunda oturan ona baktım. "Dün gece bir sorun çıktı mı?"

"Pek sayılmaz." Homurdandı. "Bir gangster yuvasını ortadan kaldırmak hiç bu kadar kolay olmamıştı."

"Yaşlandıkça dikkatsizleştiler." Sessiz bir sokaktan sola döndüm. "Bunun adamları için ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Birisi lider olarak ortaya çıkacak. Bazı adamlarını kaybedecekler, bazılarını kazanacaklar. Tehdit gerçekleşene kadar bilinmez. Hareketi görene kadar bu konuda endişelenemeyiz bile."

Homurdanarak onayladım. "Başımızı öne eğmekten bu hale nasıl geldik?"

"Hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum," diye itiraf etti. "Vinnie resmin dışında. Ama gerçek şu ki, Accardo'nun torunu bizim çatımız altında. Oğlu öldüğüne göre, o bağı geri almak için her şeyi yapabilir. O videoyu gönderdiğinde bir tür plan yapmaya başlamıştı bile." Ace videoyu Vinnie çoktan ölene kadar görmemişti.

Muhtemelen en iyisi buydu, çünkü bunu görseydi, Adam'ın eline geçmeden önce adamı öldüreceğinden emindim. Ace'i daha önce hiç bu kadar öfkeli, bu kadar kontrol edilemez bir öfkeyle dolu görmemiştim. Onu bir arada tutan tek şey Bellamy'nin bir oda ötede, film izlerken uykuya dalıp çıkmasıydı. Hem de Adam'ın yatağında, ki bu da Adam'ın nasıl sindireceğini bildiğinden emin olmadığım bir bilgiydi. Duyguları bütün gece Adam'ın üzerine çöktü ve sonunda onu orada bıraktı, kalması için ısrar ederken yatağa gitmeyi de reddetti. Onunla biraz zaman geçirmek onu öldürür müydü? Onun sevdiği ve sevmediği şeyleri öğrenmek ve onu neyin güldürdüğünü görmek?

Dünyanın en iyi donut dükkânı olduğunu düşündüğüm yerin önündeki kaldırıma yanaştım. "Sence bu işi nasıl halletmeliyiz?"

"Accardo hiçbir konuda masum değil. Aslında, hayatlarımızı milyonlarca kez mahvetti ve Adam kaynama noktasında. Ona sertçe, durmaksızın saldıracak, onu geri dönüşü olmayan bir noktaya getirecek. Onu kendisiyle yüzleşmeye zorlayacak." Ace haklıydı elbette. Tartışmanın zamanı geçmişti. Adam intikam almayı hak ediyordu ve oğlunu öldürmek Adam'ın Accardo'ya çekirtmeyi planladığı acıların sadece küçük bir kısmıydı.

"Önümüzde uzun bir kaç ay var." Kapıyı açtım, zilin masum sesi ve tezgâhın arkasındaki neşeli yaşlı kadını görünce içimi bir huzur kapladı.

Beni görünce gülümseyerek tezgâhın etrafından dolaştı ve yanaklarımı tutarak, "Uzun zaman oldu oğlum," demeden önce her birine birer öpücük kondurdu.

Güldüm. "May, ben artık bir erkeğim. Çocuk değilim. Bunu aşmıştık."

May başını salladı ve Ace'e az önce bana yapılan muamelenin aynısını sunarken benimle konuşmaya devam etti. "Sen her zaman hatırladığım ayakkabısız küçük çocuk olarak kalacaksın."

İçten içe, bu anıyı hatırlayınca ürperdim. Ayakkabısız dolaşmayalı uzun zaman olmuştu. Bana tatlı ikramlarda bulunan bir hanımefendinin nezaketinden ve ara sıra umutsuzca arzuladığım kucaklamadan başka hiçbir şeyi olmayan bir çocuk olalı uzun zaman olmuştu. "Bu uzun zaman önceydi."

"Zaman sandığınızdan daha kısa." Bize bir parmak salladı. "Bugün size ne getirebilirim? Müesseseden."

"Cesedimi çiğnemedim." Bana kaşlarını çattı ve ben de teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Bugün büyük bir sipariş var."

"Oh?" Kaşlarını salladı. "Senin ve iki hayvanın besleyeceğinden daha mı fazla?"

Gözlerimi devirmiştim. May her zaman bana bok atıyordu. "Sadece bir tane."

"Ne istiyormuş?" diye sordu, çöreklerine bakıp vitrini işaret ederek.

"Bilmiyorum. Hamile ve ne istediğini bilmiyorum." May'in nefesi kesilince ekrana bakmak için eğildim.

"Hamile!" Göğsünü tuttu, tüm vücudu heyecanla titriyordu. Kahretsin, başıma nasıl bir bela açtım? "Hamile kalacaksın."

için-"

"Hayır." Güldüm. "Kesinlikle olmaz. Paketlemenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim."

Tezgâhın üzerinden uzanıp bana vurdu, sonra da dikkatini Ace'e çevirdi. "Umarım sen-"

Cümlesinin ortasında onu durdurdu. "Dur bakalım, May Anne." Adamın kendisine taktığı bu lakap karşısında anında yapış yapış oldu. "Hiçbirimiz biyolojik olarak onun babası değiliz. Bu biraz karışık."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Karmaşıklaştırma."

Keşke her şey bu kadar basit olsaydı. Ama hayatımızda devam eden çok fazla karmaşıklık katmanı vardı. Ona buraya nasıl geldiğimizin tüm hikayesini anlatmak gerekirse, Adam zaten hamile olan ve düşmanının torunu o l a n bir kızla evliydi... şey... çok karmaşıktı.

Karmaşıklaştırmaya çalışmama gerek yoktu. Ace bunu benim yerime yaptı ve ona başka sorulara yer bırakmadı. "Kızımız bize olduğu gibi geldi ve biz kimiz ki bunu sorgulayalım?" Bizim kelimesini kullanırken meraklı bakışlarını kaçırmadım. Sonra tekrar, ben de ona o bakışı atıyordum. İkimizin de bakışlarını görmezden gelerek konuyu değiştirdi. "Merc'in bir köpeği var."

Gözleri parlıyordu, sonunda sahip olduğum çocukluğumun bir parçası için heyecanlıydı. Eğilirken avuçlarını sıkıca vitrinin üzerine koydu. "Resimler nerede?"

Telefonumu çıkardım, yeni gurur ve sevincimi göstermekten çekinmedim. Ama fotoğraflarımı açtığımda tek bir tanesinin bile yalnız Lady'ye ait olmadığını fark ettim. Ace ekranıma baktı ve boğazından beni yargıladığı anlamına geldiğini bildiğim bir ses çıkardı, ama şimdi bu konuda ne yapabilirdim? Lady'nin Bellamy'den uzak kalmayı sevdiği pek sık görülmezdi. "Pekâlâ."

Boğazımı temizledim. "Evdeki iki bayan birbirlerinden ayrılamazlar. Bu Lady. Köpek, yani adı Hanımefendi."

May'in bunu sorgulamamasını umarak hayatımdaki iki kızın fotoğrafını kaldırdım. Ben asla bu kadar şanslı olamazdım. Gözleri ekrandan yüzüme ve tekrar yüzüme kaydı. "Bu o mu?"

"Onu' tanımlar mısınız?"

May oflayarak cevap verdi, "Kız. Çöreklerle ihtiyacı olan."

"Evet." Ace ilk konuşan olduğu için kendisiyle gurur duyuyor gibi görünerek p'yi patlattı. Rahatsızlığımın her saniyesinden zevk alıyordu. "Bu Bellamy. Senin oğlanı küçük parmaklarına dolamış."

"Bu doğru değil." Ona, May'in önünde, Bellamy'nin benden silah zoruyla, maskesiz, polis departmanının önünde bir banka soymamı isteyebileceğini ve bunu yapacağımı itiraf etmeden önce öleceğim güne kadar inkar ederim. İsteddiği her şeyi yapardım. Ama hiçbir şey istemedi. May bana saçma sapan yalanlarıma inanmadığını belirten bir bakış attığında, inkâr etmeye devam ettim. "Öyle değil, May."

"Madem öyle diyorsun. Kızlarınız çok güzel. Hanımefendi de çörek ister mi?"

"Tabii ki. Hanımefendi ağzına alabildiği her şeyi yer." Konuyu değiştirdiğim için mutluydum. Ace'in ifadesinin uyandırdığı duyguları kabul etmek istemiyordum.

May sattığı en büyük kutuyu çıkarıp ağzına kadar her tür çörekle doldurdu. Sonra fincanın kenarında kavrulmuş marshmallow ve krem şantiyi süsleyen nane serpintileri olan bir çeşit özel sıcak çikolata yarattı ve Bellamy dışında kimsenin almasına izin vermemesi için kesin talimatlar verdi. Ödeme yapmamıza izin vermedi. İhtiyar bunak, yaşlandıkça daha da inatçı olmuş gibiydi. İsteddiği kadar paramı reddedebilirdi ama bahşiş kavanozuna bir yığın yüzlük koymamı engelleyemezdi.

Bir kez daha kucaklaştıktan sonra vedalaştık ve gökyüzünde sarı ve turuncu tonları belirirken eve dönüş yolundaydık.

Döndüğümüzde Bellamy'nin hâlâ uyuyor olacağını düşünmüştüm ama sanırım dün dinlenmiş olması bu sabah enerjik olacağı anlamına geliyordu çünkü kapıyı açar açmaz Lady mutlu bir şekilde zıplayarak bize doğru geldi. Yavru köpeği çağırırken küçük tatlı sesi mutfaktan yankılandı. Lady tabii ki dinlemedi ve zihnimde Adam'ın hırlayarak *onu eğittiğini* duyabiliyordum.

Dişiler hiç gerçekten eğitilebilir mi?

Lady'ye ıslık çaldım ve Ace ile ben Bellamy'yi bulacağımızı bildiğimiz mutfağa doğru ilerlerken o da beni takip etti. İçeri girdiğimizde sırtı bize dönüktü ve Lady çılgınca onu orada olduğumuz konusunda uyarmaya çalışsa da Bellamy bir kez bile dönmedi. Bunun yerine Lady'ye sakinleşmesini emretti - köpek hemen itaat etti - sonra yemek yapmaya devam etti.

Kahvaltı hazırlıyordu. Bizim için. Mutfakta onu izlerken kalbim çarpıyordu, sanki tek arkadaşı köpeğiymiş gibi onunla konuşuyordu. Yanımda, Ace'in gözleri de ona takılmıştı, eli onun gurme sıcak çikolatası ve kendi fincan kahvesiyle doluydu.

"Küçük kızlar sabahın bu saatinde uyuyor olmalı." Sesim onun sıçramasına ve elindeki spatulayı düşürmesine neden oldu. Göğsünü tutarak çok hızlı bir şekilde döndü. "Seni korkuttum mu? Korkutmak istememiştim."

"Ben- Kahretsin." Küfür dudaklarından dökülürken gözleri kocaman oldu. "Özür dilerim, küfür etmek istememiştim."

Ben sııttım ve yanımdaki Ace de konuşmadan önce aynı şeyi yaptı. "Tatlım, en tatlı sözler bazen en iğrenç olanlardır. Biz iffetli değiliz."

Bu kez dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Uyuduğunu sanmıştım, hepsi bu. Uyandığını duymadım."

"Uyuyor musun?" Güldüm. "Daha yatağa bile girmedik." Bir adım öne çıkıp kutuyu tezgâhın üzerine bıraktım. "Kahvaltı mı hazırlıyorsun?"

Ben ona yaklaşırken mutfaktaki dağınıklığa baktı. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Şaşırdık," diye ekledi Ace.

"Bize kahvaltı hazırlıyorsun," diye tekrarladım, ne gördüğümü anlayamıyordum. Yemek yapmayı sevdiğinden şüphelensem de bizi hiç doyurmamıştı. Eğilip iki elimi arkasındaki tezgâha koymadan önce tam önünde durdum ve onu içeri hapsettim. "Bize ne yapıyorsun, küçük kız?"

Nabızı çenesi boyunca atıyordu ve dudaklarımı o noktaya götürüp ağızıma almak, nabızı dilimle yatıştırmak için içimdeki tüm dürtüyle savaştım. "Sosis, yumurta, pastırma ve Fransız tostunu yaptım."

"Tüm favorilerim," diye mırıldandım bir an gözlerimi kapatıp ballı kokusunun beni sarmasına izin verirken.

"Gerçekten mi?"

"Sadece sen yaptığın için." Kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım, onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmamak için aramıza biraz mesafe koydum. "Çörek getirmiştik ama senin yaptığın çok daha iyi görünüyor."

Donutlardan bahsedince gözleri parladı ve sakız pembesi şekerleme kutusunu bulmak için yaptığı işi bıraktı. Kapağını kaldırdı. "Çok fazla var."

"Mercer aç olduğunu sanıyordu," diye şaka yaptı Ace ve ben ters ters baktım. "May adında bir kadın var. Eskiden bana bedava çörek verirdi."

çocukken beni kendi bölgesinde gördüğünde." Sokaklarda yürürken, yalnız, yalınayak, aç. Gerçi Bellamy'nin bunu bilmesine gerek olduğunu sanmıyordum. "Bu yüzden zaman zaman gidip onu ziyaret etmeyi, nasıl olduğunu görmeyi ve ona iyi bakıldığından emin olmayı seviyorum. Bizimle kaldığını duymuş ve bunları almamız için ısrar etti. Eminim gardiyanlardan bazıları bunları yemekten mutlu olacaktır. Kahvaltıdan sonra birazını kenara koy, kalanını da biz dağıtırız."

Ace saf şeker karışımını ona doğru itti. "May Anne bunu da senin için gönderdi. Sıcak çikolata."

"Mama May" diye tekrarlarken gözleri parlıyordu. Ona teşekkür ettiğimi söyle."

İçeceği eline aldı ve bir yudum aldı, dudağına yapışan beyaz hatmi kabartısıyla geldi. Gördüğüm en şirin şeydi. Ace uzandı, başparmağıyla dudağını çekiştirerek yapışkan maddeden arındırdı ve lanet olsun, çok kıskandım. Keşke parmaklarım onun ağzına o kadar yakın olsaydı da hafif bir hareketle başparmağımı yastık gibi dudaklarının arasına çekip emebilseydi.

Hay sikeyim. Ne düşünüyordum ki? Bu Adam'ın karısıydı.

Onu düşününce, Ace ondan uzaklaşırken boğazını temizleyerek ortaya çıktı. "Gördüğüm kadarıyla herkes bugün erken kalkmış."

Dün gece uyumadığımızı çok iyi biliyordu. Aslında, onun da bildiğinden şüpheliyim. Ama Bellamy hala uyuyor olmalıydı. Tam da benim düşüncelerimle aynı anda, "Dün akşam çok uyudum ve hepinize sürpriz yapmak istedim," dedi.

Çok uyudu. Geçirdiği panik ataktan sonra muhtemelen vücudunun buna ihtiyacı vardı. Ve ben de onun yanındaki devasa yatağa uzanıp aramızdaki bir buçuk metrelik mesafenin her santimini hissederek, film izlediği süre boyunca onu izlemekte bir sakınca görmedim. Bunu yaptığının farkında değildi. Kendini battaniyenin derinliklerine gömerken o kadar dalmıştı ki, köpeğim de Lady'nin kalın tüylerini okşayan eliyle ona gösterdiği ilgiyi yalayıp yutuyordu.

"Yine de dinlenmeye ihtiyacın var." Ses tonu sertti, bir ifadeden çok bir talep gibiydi, ama kadın buna aldırmadı.

"Eğer merak ediyorsan, üzgün değilim."

"Affedersiniz?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Kötü hissetmem gerektiğini biliyorum, değil mi? Babamı öldürmeni kabul ettiğim için üzülmeliyim, değil mi? Yani, normal insanlar böyle yapar, değil mi? Umursarız? Değil mi? Ama bu konuda hiçbir şey hissetmedim. Sanırım uzun zamandır hissetmiyordum, ama o video... sadece nasıl hissettiğimi mühürledi, bilirsin, belki de hissetmem için bana izin verdi. Yani, ne yapman gerekiyorsa yap. Benim için sorun yok."

Keşke yapıldığını bilseydi. Biz zaman kaybetmeyiz.

Adam bir kez başını salladı. "Biz normal insanlar değiliz, Belle. Başkalarının bizden beklediklerini hissetmeyiz."

"Sanırım bunu biliyorum. Sanırım, bilmiyorum, belki de kabullenmek zor geliyordur." Başını kaldırmadan önce elindeki fincanla oynadı, birden neşelendi. "Kahvaltı hazırladım, çocuklar da çörek getirdi."

Çocuklar. Bu düşünce karşısında homurdandım. Uzun zamandır erkektik ama yine de bu sabah bana iki kez oğlan çocuğu denmişti. Bu kadınlar bizi yaralamaya mı çalışıyor? Ego ve güven katliamıyla ölmek, gitmek istediğim yol değil. Bir kurşun yiyeyim, bir bıçağı kalbime sapla, beni zehirle ki boğazım kapansın ve son nefesimde boğulayım. Tanrım, eğer beni dinliyorsan, bana en erkekçe ölümü ver ki bu kıza onun sandığı gibi bir çocuk **o l m a d ı ğ ı m ı** kanıtlayabileyim.

"Oh?" Adam ilgileniyormuş gibi yaptı. "Kahvaltı."

"Fazla bir şey değil. Yani, daha fazlasını yapmak istedim, ama eve geldiler ve ben, şey, biraz daha ayakta kalmayacaklarını düşündüm ama-"

Kızın küçük, sevimli gevezeliğini kesti. "Mükemmel, Belle. Teşekkür ederim."

Bana işaret etti. "Yardım etti."

"Çörek getirdim, bebeğim. Bu yardımcı olmuyor. Yemek yapma sırasının bende olduğunu düşündüm ve mutfağımızda yalınayak ve hamile bir kızın yemek için köle gibi çalıştığını fark etmedim."

Yanakları pembenin en güzel tonuna kadar kızardı. Ace biraz fazla yüksek sesle, "Yalınayak ve hamile olmak yeni fetişin mi?" diye fısıldayarak anı mahvedene kadar bu manzaranın tadını çıkardım.

Onu iterek geçtim, omzunu kontrol ettim. "Pislik. Hey Bellamy, neden masaya oturmuyorsun? Yemeği biz getiririz."

Aramıza baktı, dolgun küçük dudağı dişlerinin arasına sıkıştı, sonra bıraktı. "Eğer eminsen..."

Ace, "Sanırım üç koca adam kahvaltıyı masaya taşımanın üstesinden gelebilir," diye onu temin etti. "Gidin, sadece bir dakika sürecek."

Giderken hepimiz onun kıcını izledik. Mükemmel derecede yuvarlak ve giydiği yoga pantolonunun içinde adeta sergileniyordu. Hamile olsun ya da olmasın, gerçekten de çok şirin bir vücudu vardı. Adam'ın karısı olduğu ve dürüst olalım, benden on yaş daha genç olduğu için bakmamam gereken şirin bir vücut.

Hepimizden

daha fazla.

Kahretsin.

Bazen kaç yaşında olduğumu unutuyorum. Hayatın sonsuz olmadığını hatırlatmak için gerçeklik gibisi yoktur. Değer vermemiz gereken anların önemini fark edemediğimiz hayatın yanımızdan geçip gitmesi ne kadar da adaletsiz. Hayatımın yarısı çoktan gitti, peki elimde ne var? Hangi anıları göğsümde sıkıca tutuyorum? Kötü anılardan başka bir şey yok. İyi olan hiçbir şey beni şereflemedi.

"Hepiniz rahat görünüyorsunuz." Sessizliği ilk bozan Adam oldu ve odaya girdiğinde hepimize biraz fazla yakın durduğumuzu hatırlattı.

"Karışık sinyaller alıyorum. Mutfak adasının uzunluğunu aramızda tutmamızı ister misin?" Ace cevap verdi, sözlerinden alaycılık damlıyordu.

"Hayır." Her iki eline birer tabak aldı ve döndü. "Bu sadece bir gözlemdi."

"Bizden ne istiyorsunuz?" Ace iç çekti. "Ona dokunmadık. Ve dokunmuş olsaydık bile, bize izin verdiğin için geçebileceğimizi düşünüyorum."

"Aslında, ona dokunuşunu izledim," diye belirtti Adam, "ve şikayet etmiyorum."

"Dudağında lokum vardı!" Ace inledi. "Bunun sayılacağını pek sanmıyorum."

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Adam yemek odasına baktı. "Hiçbir şey istemiyorum."

"Ondan hoşlanıyorsun,"
diye gözlemledim. "I-"
Durakladı. "Bilmiyorum."

"Artan sevgin kafanı karıştırıyor, değil mi?" Ben ittim.

"Hayır." İnkâr etti ve inkâr etmeye devam edebilirdi ama gerçek açıktı. Kızdan hoşlanmaya başlamıştı ve bu onu rahatsız ediyordu. "Çocuk için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Korkuyorsun."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Sesi gereğinden yüksekti ve yan odadan duyulduğuna emindim.

"Hissetmekten korkuyorsun." Güldüm, ama hiç neşem yoktu. "Bu çok ironik değil mi? İntikamdan başka bir şey hissetmek istemediğin için kendini bu duruma soktun ve bir şekilde intikam seni yakalıyor."

"Lanet sesini alçalt."

"Yoksa ne olur? Bize musallat olan hayaletlerin duymasından mı korkuyorsun?" İçine attığı duygular ve öfkeyle karanlık ve fırtınalı gözleriyle karşılaştım. "Biliyorsun... Sanırım fikrimi değiştirdim." Ne hakkında olduğunu sormadığında, gözleri içimi yakarken tek bir kelime bile etmediğinde devam ettim. "Sanırım ondan hoşlanıyorum. Aslında onunla ilgili her şeyden hoşlanıyorum. Belki de teklifini kabul ederim... Ne de olsa bu odadaki bazı insanlar gibi onun avuçlarını tenimde hissetmekten korkmuyorum."

Ciddi miydim? Emin değildim. Belki de sadece onu kıskırtmaya çalışıyordum. Yine de söylediklerim karşısında sertçe yutkundum. "Korkmuyorum."

"O zaman kanıtla."

Henüz masaya taşımadığı yemek tabağına baktı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman öğrenmenin tam zamanı." Onu en az hepimiz kadar arzuladığını bildiğim Ace'e baktım. "Ve sana da. Yapı sağlam ve yerine oturmuşken duvar örmek yıkmaktan daha kolaydır. Eğer o duvarları örerse, kendini korumayı bitirecek çünkü sen ona ihtiyacı olan ilgi ve bakımı gösteremeyecek kadar inatçısın. Yalnız öleceksin. Yalnız. Çaresiz. Sefil."

"Ben zaten-"

Adam bir şey söyleyemeden sözünü kestim. "Sen lanet olası bir sefilsin. Kendini o kadar uzun zamandır buna inandırmışsın ki, bu senin boş düşüncen olmuş. Bu senin kimliğin de olabilir. Beş lanet yıl geçti ve kalbin hâlâ atıyor. Gayet iyi gidiyorsun."

"Korkuyorum," diye fısıldadı Adam ve bu kelimeyi ondan duyacağımı hiç düşünmemiştim. Yüksek sesle değil. "Elizabeth bunu mu isterdi?"

Ace dikkatini tekrar bize vermeden önce gözlerini uzaklara dikmiş, nefesinin altından küfrediyordu. "Kız kardeşimin asla kin tutmadığından eminim."

"Sadece-"

"Bahane üretiyoruz," dedi Ace. "Daha önce hiç bir kızı paylaşmadım. Şunu açıklığa kavuşturalım. Hiçbirimizin paylaştığını sanmıyorum. İşlerin tuhaflaşmasını istemiyorum ve eğer tuhaflaşmayacağına söz verirsen... o zaman bilemiyorum... ben de varım."

"Ne için?" Döndüm ve bakışlarımı Bellamy'nin iri geyik gözlerine kilitledim.

Adam boğazını temizledi, rahatsız olduğu belliydi. "İş meseleleri, Belle. Hadi yiyelim."

Ve konuşma bittiğinde, kızla ilgili durduğumuz yer bu siyah beyaz dünyada hala çok griydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BELLAMY

Bu sabah eve gelen kutuların sayısı endişe vericiydi. Sıradan bir hayat yaşasaydım endişelenirdim. Ama benim hayatım sıradan değil ve bunun bir tür büyük uyuşturucu sevkiyatı olabileceği düşüncesi bile beni korkutmuyor. Babam uyuşturucudan daha kötü işlerle uğraştı.

Babam.

Ölümünden bu yana geçen haftalarda, ailemden geriye kalan son kişinin de bu evdeki adamlar tarafından öldürülmesiyle ilgili bir şeyler hissetmek istedim. Topluca canavar olmaları gereken ama bana nazik jestler ve saygı dışında hiçbir şey göstermeyen adamlar. Kısa bir süre, çok kısa bir süre, bu yabancıların elinden kurtulmak ve babamın bakımına geri dönmek istedim, ama bu kilise katliamını takip eden saatlerdeydi, görebildiğim tek şey kandı ve yankılanan çığlıkları duyabiliyordum.

Şimdi, oraya asla geri dönmek istemedim.

Bu burada kalmak istediğim anlamına mı geliyordu? Emin değildim. Ama en azından şimdilik yeterince güvendeydim. Yiyecek ya da çocuğumun büyükbabasının gelip hakkı olduğunu düşündüğü şeyi talep edip etmeyeceği konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Her şey farklılaşmıştı ve bunun kötü mü, iyi mi yoksa ikisi arasında garip bir gri alan mı olduğundan emin değildim. Ama Ace ve Mercer'ın eve çöreklerle gelmesinden bu yana geçen haftalarda dinamikler değişmiş ve her şey yavaş yavaş değişmişti. Bunu anlamıyordum, tam olarak değil. Ama bunun o gün mutfakta yaptıkları konuşmayla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Keşke yeterince sessiz kalıp dinleyebilseydim, her birinin her zaman yanı başımda, her zaman bana eşlik etmeye istekli olduğu şeye kulak misafiri olsaydım. Adam hariç hepsi, o da değişmişti ama farklı bir şekilde. Neden hep bu kadar temkinliydi? Neden bu kadar korkuyordu?

Parmaklarım toprağı kazıyor, bahçenin ilerleyişini seviyordum. Adam'a sorduğumda bilmiyordum ama burası gül fidanları, çeşmeler ve ortadaki taş bankla dolu bir bahçeydi. Bahçenin aşırı büyümesine neden izin verdiklerinden emin değildim ama Adam sözünün eri olarak benim için gerekli malzemelerin listesini ve istemediğim şeyleri getirmişti. İstedikten iki gün sonra bir ekip geldi ve tek yapmam gereken talep etmektir, onlar da bunu gerçekleştirdiler.

Keşke gelişmeleri görebilseydi ama arka bahçeye gitmiyor. Onun yerine, ofisinde ya da kumarhanede çok zaman geçiriyor. Orada olmadığı zamanlarda da içeride, herkesin çok gizli tuttuğı bir proje üzerinde çalışıyor.

Kökleri toprakla örttükten sonra geri çekildim ve yaptığım işe hayran kaldım. "Hanımefendi, sakın buna cüret etmeyin."

Yavru bana kocaman gözlerle baktı, gül fidanını gömdüğüm yerden çıkarmayacakmış gibi davranıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Max köpeğı birkaç metre öteden, çukur kazdığım yerden. "Sakın ona dokunma. Bunu yapmak zorunda olduğumdan bir dakika daha fazla yapmak istemiyorum."

Yanında Drew homurdandı ve nefesinin altından "Amcık" diye fısıldadı. Duydum ama duymamış gibi davrandım. İstemeyerek de olsa yardım ettiği için minnettardım.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğimde on çalılık mesafedeydim. Kafamı kaldırdım ve kapıdan yaklaşan Ace'i gördüm. Üçünün her zaman yaptığı gibi her ayrıntıyı inceliyordu. Kazmayı bıraktım, elimi ağrıyan belime koydum ve yaklaşmasını bekledim. Ne düşündüğünü asla bilemezdim ve bu

sinir bozucuydu. Mercer rahat biriydi. Adam her zaman çekingendi, ama Ace, o sadece... o aralarındaki gizemdi. Bazen sıcak, bazen soğuk. Onunla nerede duruyordum?

Yeterince yaklaştığında, "İçeri girmem gerekiyor mu?" diye sordum. "Ne? Hayır." Başını salladı. "Sen istemedikçe mi? Gerçi sen

sakin olmalısın. Ağrın mı var? Bunu yapması için birini tutabiliriz. Sıcak çarpmasını istemiyorum."

"Saat sabahın dokuz buçuğu. Sanırım iyiyim." Gözleri etrafa bakıyordu ve ben o anı profilinin detaylarını özümsemek için kullandım, çenesindeki dokunmam için yalvaran küçük yara izine kadar.

Hiç düşünmeden elimi uzattım, parmağımı yara izinde gezdirdim ve sonra çekerek bir kir izi bıraktım. Kir izi, onun olduğu fonda o kadar yersizdi ki. Pürüzsüz teninde, bembeyaz gömleğinde, kırışksız pantolonunda kusurlara yer yoktu. "Seni kirlettim. Özür dilerim."

Gözleri konuşmaya cesaret edemediği kelimeler ve sırlarla yanıyordu. "Bu sadece pislik."

"Biliyorum, ama sen gidiyorsun." Beni hep geride bırakırlardı. Evden sadece randevular için ayrıldım, sonra da hemen buraya döndüm. "Hep gidiyorsunuz. Hepiniz."

"Kalabilirim," diye teklif etti ve bunu ondan istemekten nefret ediyordum, bir işi, bir hayatı olduğunu, ben bu karışıma katılmadan çok önce dikkatinin etrafında döndüğü şeyler olduğunu biliyordum.

"Sorun değil. Max ve Drew var," diye belirttim, böylece beni terk ettiği için kendini kötü hissetmeyecekti. Ama bunun onu rahatlattığından emin değilim.

Yüzünde tiksinti ifadesi belirdi ve Max ona bir parça toprak fırlattı. "Bunu gördüm."

Üzerindeki kirin tozunu aldı ama gömleği çoktan parçalanmıştı. "Sanırım artık kalmak zorundayım." "Beni nerede istiyorsunuz patron?" diye sorarken kollarını sıvadı. Siz tezgahı denetleyin, biz de bütün işi yapalım."

"Patron mu?" Tek bir kaş soru sorar gibi kalktı. "Ben de çalışabilirim."

"Yapabilir misin? Çünkü bir prensesin tek bir parmağını bile kaldırdığını görmedim." Öfkelendim. "Prenses. Ben hiç prenses olmadım."

Gözleri vücudumun üzerinde gezinirken karardı ve benim bu ilgiden dolayı yandı. "Haklısın. Sen bir prenses değilsin." Reddedilmişlik hissiyle yutkundum. Ama bu reddedişin yerleşmesine izin vermeden devam etti: "Sen kralların inindeki kraliçesin."

Boğazım yutkunmak için çok zorlandı, buna ne diyeceğimi bilemiyordum. "Bir in mi?"

"Hata yapma, küçük kraliçemiz. Bizler bu bölgenin kralları olabiliriz, ulaşabileceğiniz en yüksek mertebede olabiliriz ama pençelerimiz keskin, kükrememiz güçlüdür ve herhangi bir tehdidi parçalara ayırmakta tereddüt etmeyiz. Bizler hayvanız. Bunu inkar edemeyiz."

"Beni uyarıyor musun, Ace? Çünkü küçük bir çizikten korkmuyorum." Flört mü ediyordum?

Göğsü yükseldi ve bir nefes verdi. "Uyarıya ihtiyacın var mı?"

"Seninle başa çıkabilirim."

"Sanmam tatlım. Ama deneyebilirsin." Tanrım, erkekler neden bu kadar ukalaydı?

Ne söyleyeceğimi düşünürken ağzımı açtım, o sırada aramıza bir toprak yığını düştü. Hep birlikte başımızı çevirdiğimizde Max'in sırttığını gördük. "Bu bahçe kendi kendine ekilmeyecek."

"Siktir git," diye homurdandı Ace ama dizlerinin üzerine çöküp bir gül fidanını açtı.

"Ace. Bunlar elbise pantolonu," diye işaret ettim yanına diz çökerken. "Onları kirletiyorsun."

"Yenilerini alırım." Omuz silkti.

"Gitmen gereken bir yer yok mu?" O

sadece geçiştirdi. "İptal edildi."

"İptal etmek için telefon bile etmedin," diye itiraz ettim.

"Bir yolunu bulurlar."

"Gerçekten kalıp... bana yardım edecek misin?" Onun böyle bir şey yapacağı düşüncesi neden bu kadar anlaşılmazdı bilmiyorum. Bana söyledikleri şeyi her zaman yaparlardı, genellikle ben daha sormadan. Yine de, onun toprağı kazdığı, normalde çok iyi olan benliğinin kirlendiği düşüncesi kalbimin yerinden fırlamasına ve vücudumun fokurdayarak sıvı lav haline gelmesine neden oldu. Son zamanlarda çok az sürdü. Mide bulantısı geçtiğinden beri yerini bir türlü bastıramadığım bir istek almıştı.

"Neden bu kadar şaşırmış gibi davranıyorsun?"

"Ben sadece-" Bunun Mercer'in yapacağı bir şey olduğunu söylemek istemedim, asla o yapmazdı. Ama Mercer etkileşime giren ve dahil olan kişiydi. Ace ve ben şimdi ona arkadaş diyebileceğim bir alana zar zor girmiştik. Birkaç hafta önce baş belası gibi hissetmeme kıyasla büyük bir gelişmeydi bu. Yine de bu Ace... farklıydı.

İçini çekti. "Dinle, hepimizin Mercer kadar arkadaş canlısı olmadığını biliyorum. O bir köpek yavrusu gibidir. Özellikle güzel bayanların ilgisini çekmek için can atıyor. Bu arada bunu söylediğimi ona söyleme. O her zaman en arkadaş canlısı olmuştur. Bu bir yanılsama, biliyorsun. O hepimizin en ölümcülü."

Buna güldüm. Onu kilisede öldürürken görmemiş olsaydım, yalan söylediğine inanırdım. Yine de en ölümcül kişi olduğundan şüpheliydim. "Beni caydırmana gerek yok. Favorilerimle oynayorum."

Avuç içleri teslimiyetle havaya kalktı. "Sana sadece gerçeği söylüyorum."

"Sen öyle diyorsan." Bitkilerin köklerinin etrafındaki plastiği açarken ona omuz attım.

O da bana vurdu ama başka bir şey söylemedi. Birlikte yan yana çalışarak Drew ve Max'in kazdığı çukurlara güller diktik. Açıkçası bizim işimiz daha kolaydı ama yine de güneş çıkmıştı ve hava kavurucu olmasa da ter omurgamdan aşağı yuvarlanıp sırtımın alt kısmında birikmişti. Ace'in çalışmasını izledim, alnındaki teri silmek için kolu sürekli yukarı kalkıyordu. Yine de şikâyet etmedi, bunun için her türlü nedeni olmasına rağmen, çünkü burada rahat olamayacak süslü iş kıyafetleri içindeydi. Bunun yerine kaşlarını sıkıca birbirine kenetlemişti, bir zamanlar güzel olan bu bahçeyi yeniden canlandırmama yardım ederken derin düşüncelere daldığı belliydi.

Yirmi bitki diktikten ve duvarın neredeyse tamamını bitirdikten sonra nihayet konuştu, sanki bir anısı canlanıyormuş gibi dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Kız kardeşim burayı çok severdi. Bir zamanlar onun eviydi, biliyorsun. Bence burayı yeniden hayata döndürmen onun hoşuna giderdi. Adam'ın burayı bırakmasını asla istemezdi."

Kalbim sıkışmıştı. "Bilmiyordum."

Bana güven verirken gözleri gözlerimi tuttu. "O burada değil Bellamy. Birisi onu onun gibi sevmeli." "Ben

sadece... kızacak mı?"

"Eğer hangi bahçeden bahsettiğine dikkat etmediyse, bu onun suçu tatlım. Burası senin evin ve onunla ne istersen yapabilirsin, bilerek ölmesine izin verdiği bir şeyi geri getirmek olsa bile." Ayağa kalktı ve elini bana uzatmadan önce dizlerini fırçaladı. "Haydi, bebek yüzlü. Hava ısınıyor ve biraz daha güneşe çıkarsan korkarım bayılacaksın."

Elini tuttum; belki de o doktor gününden beri ilk kez. Ve bunun yanlış olduğunu biliyordum. Hiçbir şey hissetmemem gerektiğini biliyordum ama hissettim. Bırakmak istemedim. Belki de ilgiye açtım. Kabul görmeye açtım. Hayatım boyunca çok nadiren elde ettiğim dokunuşa açtım. Yavaş yavaş bir sığınağa dönüştürdüğüm bahçede, evin içine girene kadar beni çekmesine izin verdim, Lady topuklarımızın üzerindeydi.

Elimi bıraktığında, kaybımı hissettim. Tanıdık yalnızlık anında beni ele geçirdi ve onu kovalamak, parmaklarımızı birleştirmek ve asla bırakmamaktan başka bir şey istemedim. Ama o Ace'ti. Arkadaş sayılmazdık. Bu evde el ele tutuşmak isteyeceğim son kişi oydu.

"Git temizlen," diye emretti. "Ben üstümü değiştireyim, sonra sana yemek hazırlarım."

"Aç değilim," diye itiraz ettim çünkü lanet olsun, bu adamlar beni her beslemeye çalıştığında yeseydim, bu hamilelikte yüz kilo alırdım.

"O öyle demedi." Sırıttı ve karnımı işaret etti.

Yere baktım, bir gecede ortaya çıkan şişlik giydiğim bol gömleğin altında görünmüyordu. "Sence kız mı?"

"Öyle değil mi?" Karnımı dikkatle izlerken başını eğdi. "Hep bir kızım olsun istemişimdir; çocuk sahibi olacak kadar ciddi bir ilişkim olmadı. Ama küçük kızların bizim gibi erkekler üzerinde sahip olduğu gücün bir çekiciliği var."

"Peki ya erkekler?"

"Omuzlarında bu vahşi dünyanın ağırlığıyla doğuyorlar." İç çekti. "Ama biz onu yine de severiz."

"Babası olsa bile-"

O sözümü kesmeden önce cümlemi tamamlayamadım. "Babası bu çatının altında. DNA babalık yaratmaz. Şimdi gidin, temizlenin ki ikinizi besleyebileyim. Otuz dakikanız var."

Otuz dakika mı?

Bu, midemde uğuldayan enerjinin bir kısmını boşaltmak ve tenime yapışan kiri temizlemek için fazlasıyla yeterli bir zamandı. "Tamam. Ama bensiz yemek yeme."

"Asla yapamam."

"Yalancı," diye omzumun üzerinden fırlattım ve sonra neredeyse sekerek odama doğru ilerledim. Evinde bensiz yemek yiyebilecek tek bir kişi varsa, o da kesinlikle Ace olurdu. "Çabuk olacağım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ADAM

Odamın dışındaki kapıya vuruluyordu ve bu da konsantre olmamı imkânsız hale getiriyordu. Yanlış yere koyduğum kalemimi aramak için odama gelmiştim. Aptalcaydı, gerçekten. Ölmüş karım bana hediye ettiği için her gün kullanmakta ısrar ettiğim aptal bir kalem. Ama onun ölümünden bu yana geçen beş yıl içinde ilk kez dikkatsizce yanlış yere koymuştum. Onu bulmak için bütün evi dağıtırdım. Öyle de yaptım. En azından kapının çalınması beni rahatsız edene kadar.

Aralık bıraktığım kapıyı çekip açtığımda Mercer'ın Bellamy'nin kapısını çaldığını gördüm. "Neyin var lan senin?"

Bana doğru döndü, gözleri paniklemiş görünüyordu. "Kapıyı açmıyor."

"Ne zamandır kapıyı çalıyorsun?" Kapıyı yeterince yüksek sesle çalıp çalmadığını sorma zahmetine girmedim. Bütün ev onu duymuş olmalıydı. Ace bile koridorda dolaşıp yanımızda durmuş, elleri kalçalarında aramıza bakıyordu.

"Yeterince uzun. Ace onu öğle yemeğine götürmemi istedi." Ace başını salladı. "Kesinlikle birkaç dakika oldu."

Mercer yutkundu. Ne hissettiğini biliyordum, çocukluğundaki travmanın su yüzüne çıktığını biliyordum, savunmasız bir çocuk olduğu zamandan beri onu kovalayan hayaletler, yardım edemediği tek kişi

bağlıydı. Ama Belle onun annesi değildi. Uyuşturucu kullanmazdı; kasıtlı aşırı dozlara katılmazdı. Ve kesinlikle bizi böyle şeylerin sonuçlarıyla baş başa bırakacak kadar bencil olmazdı. O bizimdi ve düşünceleriyle bu kadar dibe çekilmesine asla izin vermezdi. Ne de olsa onu koruyacağımıza yemin etmiştik.

"O iyi," diye onu rahatlattım.

"İçeri girelim mi? Onu kontrol edelim mi?" Mercer sordu ve bunun yapmak istediği ilk ve son şey olduğunu biliyordum. Belle'imize kendini adamıştı ve hemen içeri girip onu korumakta tereddüt etmezdi. Ama asla geçmişte olduğu gibi, değer verdiği birinin ölü yattığı bir odaya girmek istemezdi.

"Bugün çok güneş gördü." Ace'in sesi biraz gergindi. "Belki de içeri girmemiz en iyisi olur. Sıcak çarpması ya da başka bir şey geçirmediğinden emin olmak için. Ne de olsa hamile. Bu vücudunu daha hassas yapmaz mı?"

Kapıyı çaldım; adını söylediğimde menteşeleri sallandı. Kimse cevap vermeyince kulağımı çerçeveye dayadım, ucuz karton duvarlar yerine pahalı bir yapıyı tercih ettiğim için kendimden nefret ettim. "Sanırım müzik sesi duyuyorum. Bizi duyduğundan şüpheliyim."

Yine de nasıl yapamadığından emin değildim. Uyurken bile Mercer'ın kapıyı yumruklama sesiyle uyanırdım. Yanımdaki Mercer da kulağını kapıya dayadı. "Sanırım ben de duyuyorum."

Kilidi açık bıraktığı için şükrederek kapının tokmağını salladım. Bakışlarıyla karşılaştım. "İçeri girip onu kontrol edeceğim."

Yanıtlarını beklemek yerine kapıyı iterek açtım ve anında müzikle karşılaştım. İçeri adım atmaya cesaret edemeden önce gözlerimle odanın etrafını aradım. Onu göremedim. En iyi arkadaşlarım peşimdeyken, onun banyosunun köşesini döndüm ve donakaldım. Kapıyı açık bırakmıştı, çıplak vücudunu görmek için pratik bir davet, başı arkaya eğik ve tamamen sergilenmiş...

"Siktir." Mercer'ın kelimeleri zorlanmıştı ve ben anladım. Tamamen anlamıştım çünkü kapanan boğazımdan tek bir kelime bile çıkaramıyordum.

"Keşke duş başlığı ben olsaydım."

Ace'e ters ters bakmaya zahmet etmedim. Hepimiz baskı altındayken aptalca şeyler söyleriz ve Belle'in kendini bir

duş başlığı baskı olarak kabul edilir mi?

İlerleyerek tezgâhtan telefonunu aldım ve müziği kapattım. Müziğin kapalı olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Sessizliği fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünü kaplayan dehşetle birlikte benimkilerle buluştu. Cildi anında kızardı, utandı sel baskını Onu, ve I Yapma. Biliyorum neden o utanırdı. Burası onun alanıydı. Yanlış bir şey yapmıyordu. Ona doğru adım attığımda nefes alışım hızlandı, gözleri irileşmişti.

Düşün buğusu etrafımı saracak kadar yaklaştığımda durdum. Gözlerimin göğüslerinde dolaşmasına izin vermemeye çalıştım, karnının hafif kıvrımını çekici bulmamaya çalıştım. Denedim ve başarısız oldum. Gözlerim açgözlülükle onu içine çekti, tek bir dokunuş bile olmadan onu yuttu. Çıplak bir kadına bakıyor, beş yıldır hissetmeme izin vermediğim şeyleri hissediyordum ve bunun yanlış hissettirmesi gerektiğini biliyordum. Ama lanet olsun ki şu anda çok doğru hissetmiyordum.

Elim uzandı, duş başlığını neredeyse demirden tutuşundan çekip aldı ve ait olduğu yere, başının üzerine yerleştirdi. Endişeli hallerinin kurbanı olan dişleri dudağını çekiyor, vücudu önümde titrerken ısırmasına neden oluyordu. Tek düşünebildiğim, başını arkaya eğdiğinde, kendi zevkinin peşine düştüğünde, bizim bir metre öteden onu izlediğimizi bilmeden yüzünde beliren mutluluk ifadesiydi.

Ayağa kalktım, boyum ona doğru uzanıyordu. Şimdiye kadar onun ne kadar küçük olduğunu nasıl fark etmemiştim? Yine de kendime pek bir şey fark ettirmedim, değil mi? Gözlerindeki yeşil ormanı ya da teninin ilahi kokusunu ve ihtiyacının miskini fark etmeme izin vermemiştim. Onun benim olduğu ve tüm ihtiyaçlarını tamamen görmezden geldiğim gerçeğini zar zor kabulleniyordum.

Bu olmamalıydı.

Bu evde ona istediği her şeyi verebilecek üç adam varken burada bulunmamalı, kendi zevkini yaşamamalıydı.

"I-"

Gördüklerimiz için özür dilemeden önce sözünü kestim. Önümüzdeki aylar boyunca tüm rüyalarımı körüklemeyecekmiş gibi davranmadan önce. "Beni delirtiyorsun, bunu biliyor musun? Aklım bana yapmamam gerektiğini söylerken seni tüm vücudumla

istiyorum."

Gözlerimle buluşmak istemeyerek aşağı bakarken kirpikleri yanaklarına çarpıyordu. Bir parmağımla çenesini yukarı kaldırdım ve dudaklarının bir santim ötesine fısıldadım: "Seni sinirlendiriyor muyum, küçük Belle?"

Cevap vermedi ve bu benim için yeterli bir cevaptı. "Burada tüm gücün sende olduğunu görmüyor musun? Tek yapman gereken bizden istemek, dizlerimizin üzerine çöküp sana her şeyi veririz. Bizi elinizde tutuyorsunuz. Bunu nasıl yaptın?"

Su, takım elbisemi sırlıslıkla etmişti ama umurumda değildi. Önümde çırılçıplak dururken, vücudunun ihtiyacı varken olmazdı. Onun sessizliği beni baştan çıkardı. Sadece bu seferlik ve belki daha sonra yalnız kaldığımda, yaptığım ihaneti düşünerek kendimi cezalandıracaktım ama şimdilik düşünebildiğim tek şey tam karşımdaydı, dokunuşumun altında titriyordu.

"İste," diye talep ettim.

Başını sallayarak isteğimi reddetti.

Israr ettim. "Ne istiyorsan iste Belle, yemin ederim sana vereceğim."

Göğsü inip kalktı ve gözlerim bir an için göğüslerine kaydı, elimi kaldırıp başparmağımı göğüs ucuna sürtmekten kendimi alamadım. Dokunuşun altında tısladı, göğüslerini dışarı iterken vücudu gerildi, sessizce daha fazlası için yalvardı. Bir elimi arkasındaki fayans duvara yasladım ve diğer elimle göğsünü avucumun içine aldım.

"Çok hassas, değil mi? Sor bana Belle, sana yalvarıyorum." Gözleri arkama düşüp Mercer ve Ace'i izlemeye başladığında, "Bana bak. Şu anda ne istediğin onları ilgilendirmiyor. Sen ne istiyorsun? Bu muhteşem memeyi emmemi mi istiyorsun? Parmaklarımı vücudunda gezdirmemi mi? Çılgılık attırmamı mı? Ağzımı amına sokmamı ister misin?"

Edepsiz kelimeler dudaklarımdan zahmetsizce döküldü ve utanmalıyım. O benim karımdı, evet. Ama ona hiç bu şekilde davranmamış, şehvet ve arzuyla dolu sözler söylememiştim. Kendime asla izin vermemiştim. Kilisedeki o günden sonra ona dudaklarımı bile değdirmemişim. İstemedim, ölmüş karıma ihanet etmek istemedim.

Ama Őimdi tek dűŐűnebildiĐim, onun sıcak teni ve boğucu iniltileri varken ihanet gűnahının ne kadar iyi olabileceğiydi. Daha fazla dűŐűnmeden dudaklarımı dudaklarına yapıŐtırdım, sessizce açması ve beni içeri alması için yalvardım, ağzının sıcaklığını hissetmememe ve onu tatmama izin verdi. Neredeyse geri çekiliyordum ve bu büyük bir utanç olurdu çünkü geri çekildiğim anda öne doğru eğildi, dudaklarımı kendi dudaklarıyla kovaladı, beceriksiz ağzıyla benimle alay etti ve ben bu kıza olan ihtiyacımın içinde kaybolup gittim.

Benden önce öpűŐműŐ müydű? İlk ben miydim?

Onun ilklerinden biri olma dűŐűnmesiyle sikim zonkluyordu. Sakinleşmek için kendimi zor tuttum çünkü patlamama saniyeler kalmıŐtı ve ona dokunmamıŐtı bile.

Suçu zamana atabilirdim. Bu kadar heyecanlı olmamın nedeni olarak beŐ yıldır seks yapmamıŐ olmamı suçlayabilirdim ama içten içe bunun yalan olacağını biliyordum. Arzum yoksunluktan kaynaklanmıyordu; Belle'i belki de ilk gördűĐűm andan beri istiyordum ve tek yaptığım bunu inkâr etmektir.

Daha sonra piŐman olabilirdim ama ıslak teni takım elbisemin sırlıslıkla malzemesine yapıŐtıĐında ve vücudu iniltilerle titreŐtiĐinde tek dűŐűnebildiĐim Őu andı. Eli yukarı kalktı, minik parmakları kalbimin hemen üzerindeki ıslak gömleği kavradı. Ölü olması gereken yeri. Ancak Őu anda öyle yüksek sesle atıyordu ki, canlılığını inkâr edemezdim. Elim onunkini yuttu ve parmakları kalbime yaslanırken avucumun altında kayboldu. Kendi sakinleştirici ninnimizin sabit tınısı.

"İste küçük Belle," diye fısıldadım dudaklarına, dudakları benimkilerle birleştiğinde oluŐan sızıyı hissederek. Bu kadın beni yalvarır hale getirmişken, istediği her Őeyi verebilmemiz için bizden istemesi için yalvarırken nasıl bu kadar güçlü bir adam olabilirdim? "Lűtfen."

Ona neredeyse yalvardığım diĐer zamanlarda yaptıĐı gibi bizi reddedeceĐini, beni reddedeceĐini dűŐűndűm. Onun yerine gözleri benimkileri tuttu. Avuç içi yukarı kalktı, başparmaĐıyla yanaĐımı hafifçe okŐadı ve ben her Őeyle savaŐtım, dokunuŐundan uzaklaşmamak için tüm gücűmű kullandım. Bana acıyarak ya da asla iyileŐemeyeceĐim parçamdandır iĐrenerek bakmasına izin vermemek için. Tenime karŐı taŐıdığım hatırlatma

hep orada olacaktı. Bunu değiştiremezdim. Ama içten içe onun beni kabul etmesini arzuluyordum, bunu yıllardır istediğim her şeyden daha çok istiyordum.

Gözleri derinleşti, dudakları titredi ve yine de fısıldarken gözlerini benden kaçırmadı. "Lütfen, dokun bana."

Dokunuşa karşı gözlerimi kapattım, derin nefes aldım. "Bana nasıl olduğunu söyle." "Lütfen Adam, sadece dokun bana."

Parmak uçlarında durdu, dudakları fısıldamadan önce hızlı bir öpücük için benimkini öptü. "Beni iyi hissettir."

Duşta dizlerimin üzerine çöküp suyun üzerimize dökölmesi için ihtiyacım olan tek davet buydu. Parmaklarımı kalçasına doladım, duvara yaslanması için onu dürttüm, sonra onu ayırdım, bir bacağını omuzlarımin üzerine koydum ve kendimi cenneti bulmaya bıraktım. Tenine karşı ziyafet çektim, dilime ilk tat değene ve karım için takıntılı ya da belki de ele geçirilmiş olana kadar özlem duyduğumu fark etmediğim bir yemek için a kaldım.

O kadar ıslaktı ki, ağlıyor ve benim için yalvarıyordu ve ben en onurlu adam olmayabilirdim, ama en azından şu an için, kendime izin verebileceğim en ileri noktanın bu olduğunu biliyordum. Çocuğuma hamileydi ve ona sunağım gibi saygı duyacak ve tapacaktım. Benim tanrıam, benim ilahım. Avuç içim uyluklarından birini serbest bıraktı, karnına yaslanmak için yukarı çıktı ve karnının yumuşak yuvarlaklığını nazikçe avuçladı.

Yaladım ve emdim, dilimle onu çılgına çevirdim, parmaklarımla onu kendinden geçirdim, ta ki parmakları salarımi çekene kadar, acı tüm hassas sinirlerimi kendinden geçirdi. Küfretti, ağladı, dudaklarından dökölmesini asla hayal edemeyeceğim sözler söyledi ve ben daha fazlasını istedim. Doyamıyordum. Onun sözleri benim duam oldu, düşüncelerim sustuğunda kafamın içinde söylenmesini istediğim tek şey.

Son bir nefesle kalçaları birbirine kenetlendi, serbest kaldığını inlerken başımın etrafında sıkıştı. Onu yalayarak temizledim, vücudundan akan her şeyi yuttum, her sesi ezberledim, ta ki bacakları onu tutamayacak kadar titreyene ve salarımdaki tutuşu gevşeyene kadar. Vücudunu yukarı doğru sürükledim, uzanıp suyu kapatmadan önce kızarmış tenine öpücükler bıraktım.

Parmaklarım yanağına yapışmış saçlarını düzeltti. "Kocan için çok iyi geldin."

Övgülerim karşısında yüzü kızardı. Kahretsin, utandığında ne kadar sevimli olduğunu nasıl fark etmemiştim? İstese de utancını gizleyemezdi. Mükemmel yuvarlak kulaklarının uçlarına kadar her yerine dokunuyordu. Titredi ve o daha Mercer'in uzattığını fark etmeden omuzlarını saran bir havlu belirdi.

Havluyu sıkıca çektiğimde, çenesini kavradı ve başını çevirerek gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bu çok ateşliydi."

Sonra, kız onun sözlerine tepki veremeden, dudakları onunkilere çarptı ve ona morartıcı bir öpücük sundu. Ona dokunan başka biri olsaydı kıskanırdım. Ama Mercer onu koruyacağına söz vermişti. Ona bu kadar bağlı birini nasıl kıskanabilirdim ki? Geri çekildiğinde gözleri benimkileri buldu. "Ben de varım."

Arkasını döndü, sinsice uzaklaştı ve ben nereye gittiğini biliyordum. Onu yatağıma yatırıp kendim duşa girecektim. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kalçasından tuttum. Dönüp banyodan çıkmadan önce onu omzuma attım. Ace hâlâ onun odasında duruyordu, bizi izlerken gözleri parlıyordu ve gördüğümün öfke mi yoksa onaylama mı olduğundan emin değildim. İğrenme ya da şehvet. Adı konmamış duygular etrafımızda dönüyordu, havada ağır bir şekilde. Ama umurumda değildi, en azından şu anda. Belki bu gece o uyuduğunda ve ben masamda ondan kaçarken. Pişmanlık genellikle o zaman sızar.

Ama pişmanlık
duydum mu?
Kaçınmaya çalıştım
mı?

Geçmişte yaptığım şeyler için kendimi affeder ve geleceğe odaklanmama izin verir miydin?

Ace'in yanından geçerken onu daha sıkı kavradım, gözleriyle karşılaşmak ve göreceğimi düşündüğüm yargıyla yüzleşmek istemiyordum. "Odamızda giyiniriz. Sonra seni besleyeceğim. Tamam mı, küçük Belle?"

"Beni yere bırakabilirsin." Sesi zayıftı.

Odasından çıkmadan önce ona bir çift iç çamaşırı aldım. Ayağımla yatak odamın kapısını iterek açtım ve odanın ortasına doğru yürüdüm.

ve onu benim, *bizim* yatağıımıza yatırdım. Üzerine eğildim, onu kafesledim. "Ben duş alacağım. Sen de benim gömleklerimden birini bulup giyeceksin, sonra da yemek yiyeceğiz."

Yemek yemekten bahsedince teni anında yandı ve ben de sırtarak ne düşündüğünü çok iyi bildiğimi ona gösterdim. "Odamdan kıyafet alabilirim" diye karşı çıkarken gözlerime bakmadı.

"Belle." Öne doğru eğildim ve burnumu onun boynuna soktum. Tanrım, bu yakınlığı nasıl da özlemiştim. Neden kendimi bu kadar uzun süre inkar etmiştim? "Kendi kıyafetlerini giyebilirsin ama şu anda benimkileri giymene ihtiyacım var. Seni onların içinde görmeliyim. Bunun gerçek olduğunu bilmem gerek. Bunu anlıyor musun?" Bu anı biraz daha kavramam gerekiyordu. "Sen istemedikçe sana dokunmayacağım ama seni burada istiyorum. Yatakta. Tamam mı?"

Söylemediğim şey, benim de buna ne kadar ihtiyacım olduğuydu.

Rahat olduğumdan daha uzun süre sessiz kaldı. O kadar uzun süre ki çok ileri gidip gitmediğimi sorgulamaya başladım. Belki de bir durumu yanlış okumuştum ve ondan vermek istediğini değil de kendi istediğini almıştım. Ama özür dilemek için ağzımı açtığımda ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı. Hiçbir kelime çıkmadı çünkü üzgün olup olmadığımdan emin değildim. Geri alıp alamayacağımı bilmiyordum.

Ve tam ona bunu söyleyecekken, yaptıklarım için üzgün olmadığımı söyleyecekken, dudaklarından yumuşak bir "Tamam," çıktı ve ben rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapattım. "Tamam" diye fısıldadığımda benim sesim de onunkine uyuyordu. Sonra alnına bir öpücük kondurdum ve onu biraz yalnız bırakmak için kendimi oradan uzaklaştırdım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ACE

Kıskanmıştım, pek de aşına olmadığım bir duyguydu bu. Ben kıskanmazdım. Olacak kadar da umursamazdım. Ama Adam'ı Bellamy'nin önünde diz çökmüş halde görmek baş edemeyeceğim kadar ateşliydi ve keşke ben olsaydım dedim. Olmadığı için kızgındım. Sonra Mercer'ın gidip yaraya tuz basması ve onu öpmesi gerekti ve ben öylece kalakaldım. Donup kalmıştım. Aptal gibi, bir hamle bile yapmadan.

Adam onu kucakladı, yanımdan geçip gitti ve alabildiğim tek koku onun kokusuydu, bu da beni inanılmaz derecede acıktırdı, eğer onun tadına bakmazsam ölecekmişim gibi hissettim. Parmaklarım avucumun içinde kıvrıldı ve dürtümü kontrol etmeye çalışarak nefes nefese kaldım. İstesem de peşlerinden gitmeyecektim. Onu kollarımın arasına alıp odama gitmek ve onunla birlikte olmak istiyordum.

Çizgi neden şimdi bu kadar bulanıktı?

Buraya ilk geldiğinde, yerimi biliyordum ve orada kalmakta bir sorunum yoktu. Ama bu evde ne kadar çok zaman geçirirse, sınırlar o kadar bulanıklaştı. Onu daha fazla test etmek, beni günahın ağırlığı altında ezmeden önce ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini görmek istedim. Bahçede, solgun tenine bulaşmış kirle o kadar güzel görünüyordu ki, tek yapmak istediğim bakmak, görüntüyü zihnime almak ve yanımda olmadığında onu yakınımda tutmaktı.

Ofise gidebilirdim. Hatta bunu planlamıştım bile. Ama gidiyor olmamın yarattığı hayal kırıklığı çok fazlaydı ve onu hayal kırıklığına uğratmayı reddettim. Birkaç kıyafet parası onun yüzündeki mutluluğun yanında hiçbir şeydi. Buna değerdı. Geçmişimin hayaletleri, kız kardeşim hayattayken ve onun bir gül bahçesi olması gerekirken, aynı şeyi daha önce yaptığım zamanları hatırlatarak beni rahatsız etse bile.

Yenilginin verdiği bir iç çekişle, adımlarımı öğle yemeğini hazırladığım mutfığa doğru zorladım. Şimdi soğuk olacaktı ama kimsenin umurunda olduğunu sanmıyordum. Herkes zamanında burada olamayacak kadar sikine takılmıştı ama ben pes etmeyi ve elimi zevk için kullanmayı reddettim. Eğer boşalacaksam, en azından onun parmakları sikimin etrafındayken boşalacaktım.

Yirmi dakika sonra Mercer tökezleyerek masaya geldi. Pembeleşmiş yanaklarına baktım ve kuru bir sesle, "İyi görünüyorsun," dedim.

"Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım," diye onayladı, duşta boşaldığını tüm evin bilmesinden en ufak bir utanç duymuyordu. "Henüz gelmediler mi?"

"Onları görüyor musun?" Gözlerimi devirdim.

"Bruh, bunu bizimle birlikte yaptığını inanamıyorum." İnançsızlıkla başını sallarken gülümsüyordu.

"Bana kardeşim deme. On beş yaşında mısın sen? Ve artık kimsenin bu terimi kullanmadığından eminim." Bir sandalye çektim ve eskiden sıcak olan jambonlu ve peynirli sandviçin önüne oturdum. "Neden yapmasın ki? Paylaşabileceğimizi söyledi."

"Her zaman ayrı ayrı demek istediğini düşünmüşümdür." Mercer uzanıp masanın ortasındaki kâsedden bir cips aldı. "Çok ateşliydi."

"O..." Kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdim çünkü lanet olsun, kız kardeşimin eski kocasının bir kızın amını seyretmem için sergilediğini görmenin nasıl bir şey olduğunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Bu görüntünün ne kadar hoşuma gittiğini ve tek pişmanlığımın ona dokunamamak olduğunu nasıl dile getireceğimi bilmiyordum.

Gözleri ciddileşti, ne düşündüğümü çok iyi biliyordu. "Aramızda utanılacak bir şey yok. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu evde sadece bizim yarattığımız kurallar var."

"Ama-" Tartışmam kesildi.

"Başta senin olmayan bir şeyi istediğin için kendini suçlu hissetmen dışında. Ama tahmin et ne oldu? Ben onu öptüm, o da beni öptü. Sence bu bizi istemediğine dair bir işaret mi?"

"Sen," diye açıkladım. "Ben değil."

"Saçmalık." Güldü. "Arkan dönükken seni izlemediğini mi sanıyorsun? Sakladığın her şeyin şifresini çözüyor. Birkaç hafta önce ona o videoyu gösterdiğimizde, paniklediğini hissettiğinde nefesinin altından ne fısıldadı biliyor musun? Seni. Orada olmanı diledi. Adam'ı istemedi. Ya da beni. Seni istiyordu."

Bu hiç mantıklı değildi. Çoğu zaman benden pek hoşlanmıyordu, değil mi? Daha yeni yeni arkadaş olmaya başlamıştık. "Yanlış duymuş olmalısın?"

"Ben yapmadım. Doktorda daha az paniklemesini sağladın ve o da bunu hatırladı. Senin yanında kendini güvende hissediyor," diye devam etti. "Bize katılacak mısın?"

Biz.

Bu kelime çok ağırdı. Bana yer var mıydı ki? Onun gibi masum ve mükemmel bir kız üç erkekten ne isteyebilirdi ki? Bırakın üçümüzü, birimizi bile istiyor muydu?

Tam soracaktım ki odaya girdiklerinde Adam'ın sesi duyuldu. "Bugünün geri kalanında evden çalışacağız. Bitirmemiz gereken bir proje var."

Kaşlarını kaldırdı, sözleriyle değil gözleriyle bizimle konuşuyordu. Bu proje, kızımıza hediye etmeden önce mevcut kütüphanemizi kızımızın isteyebileceği tüm müstehcenlikle doldurmaktı. Ama sürprizi belli etmek istemiyordu. Sekreteri tarafından özenle seçilmiş kutular dolusu kitap getirmişti ve neredeyse bitmek üzere olduğunu tahmin edebiliyordum. Bir insan daha kaç kitaba sahip olabilirdi ki? İki hafta geçti ve kitaplar gelmeye devam etti.

"Kat müdürüyle temasa geçeceğim. Bu akşam hiçbirimizi beklememesini söylerim," diye onayladı Mercer.

"Gerek yok. Sekreterim hallediyor." Adam, Mercer'ın yanına bir sandalye çekti ve Bellamy oturdu, Adam'ın dizlerine kadar inen gömleğini giydiği için gergin görünüyordu.

"Yeni elbise sana çok yakışmış, küçük kız." Mercer'ın gözleri kızın bacaklarına bakarken ısındı. "Bir dahaki sefere benimkini giy."

Adam'ın cüretkâr emri karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı ve Adam'ın bu evde ne yapmayı planladığını onunla konuşup konuşmadığını merak ettim. Bundan şüpheliydim. Tabağı ona doğru itmeden önce bir dirseğimin üzerinde öne doğru eğildim. "Bellamy, kocan ev halkı için ne planladığını seninle hiç konuştu mu?"

Adam'a baktı, sanki ona karşı konuşmaktan korkuyormuş gibi hızlı ve korkulu bir hareket yaptı. Bu evde korunmaktan başka bir şey olmadığını fark etmemiş miydi? Yine de, içsel bir savaştan sonra omuzlarını dikleştirdi ve eminim hissettiğinden daha kendinden emin görünüyordu. "Kocam ve ben nadiren konuşuruz."

Adam yüzünü buruşturdu ama bu ifadenin ardındaki gerçeği inkâr edemezdi. Organize suçun büyük, kötü liderinin küçük karısından kaçmak için kullandığı tüm yaratıcı yöntemlere tanık olmuştum. Çok kurnazdı. Ama içimden bir ses artık ondan kaçmayı planlamadığını söylüyordu. Aslında, tahmin etmem gerekirse, yeni planı güzel küçük şeyle gösteriş yapmak, ona tapmak, garip bir şekilde oluşan ilişkiyi sahiplenmekti.

Adem gibi bir adamın bile savunmasını zayıflatacak kadar güzel bir tat mıydı?

Hiçbir şeyin onu zayıflatamayacağına inanmak istiyordum ama tek bir bakış bana aksini söylüyordu. Konumunu onunki olarak kabul etmişti ve şimdi hayatındaki çoğu şeyde yaptığı gibi tüm gücüyle devam ediyordu. Mercer'ın da onu takip etmekte, arkasında bıraktığı artıkları toplamakta hiçbir sorunu yoktu. Ama bu beni nereye götürüyordu?

Adam boğazını temizledi ve onun yanındaki yeri aldı. Beni masanın bir tarafında yalnız bırakırken, onlar diğer tarafta birleştiler. Sessiz odada yüksek sesle haykıran bir ayrılık. Adam yerleştiğinde öne doğru uzandı, tabaktan bir sandviç aldı ve ardından cips ekledi. Onun da ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olduktan sonra konuşmaya cesaret etti.

"Bu konuyu Mercer ve Ace ile konuştum ve senin için de uygunsa elbette onlara seninle vakit geçirmeleri için izin verdim. Seni tek başıma güvende tutamam ama onlarla birlikte her zaman korunmuş olursun."

Kafası karıştığı için kaşları çok sevimli bir şekilde çatıldı. Açıklama konusunda berbattı ama bunu onun için yapmazdım. "Ben zaten onlarla vakit geçiriyorum. Açıklamak zorunda değilsin."

"Bence asıl noktayı kaçıyorsun." Gözleri yardım için yalvarıyordu. Bocalamasına izin verecektim. En başta planlarını bizim yerimize onunla konuşmalıydı. "Artık hepimiz seninle vakit geçiriyoruz. Bu doğru. Ama eğer istersen, yani seni paylaşmak isterim."

"Beni paylaşmak mı?" Gözlerini kırıştırdı.

"Yatağının başucundaki roman gibi." Mercer ona ipuçları verdiğini ve Adam'a yardım ettiğini gizlemeye çalışarak elinin içine konuştu. Bilgi netleştiği anda yüzü kıpkırmızı oldu. Mercer onun utancından beslendi. "Evet, sevgilim. O sayfaları karıştırdım. Kocan o müstehcen şeyleri okuduğunu biliyor mu?"

"Belli ki kocasının kendi teklifini oluşturması umurunda değil," diye mırıldanarak Adam'dan ters bir bakış yedim.

Mercer devam etti, "Sorun yok bebeğim, hepimizin bir şeyi var." Tanrım. Şu evcil hayvan isimlerini bırak. Burnumu kıvırdım, yüzüm tiksintiyle buruştu. "Mesela benimki-"

"Yeter," diye homurdandı Adam, Mercer'ın sapkınlığının ne olduğunu bilmek istemediği belliydi. Bunun için ona daha sonra teşekkür edecektim, çünkü bu bilgiyi hiç almadığım için ne kadar şükretsem azdı. "Seni hiçbir şeye zorlamadığımı açıkça belirtmek isterim, Belle. Ama bir seçeneğin var. Ya hepsi ya da biri. Her iki durumda da kızmam. Güçlü ve zayıf yönlerimi anlıyorum ve bence sen güçlü yönlerden başka hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Ama hazır olduğunda bu senin seçimin olacak."

Gözlerini tabağından ayırmıyor, bize bakmaya ve duygularını ele vermeye cesaret edemiyordu. Bizi boğacak kadar ağır bir sessizlikten sonra nihayet "Bu bir tuzak mı?" diye sordu.

Adam ağzına tek bir cips attı, "Neden böyle düşündün?" diye sormadan önce çıtırtısı odada yankılandı.

Sonunda başını kaldırıp onun gözleriyle buluştu. "Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Şimdi ise benden nefret edebilecek bir kocam ve hakkında hiçbir şey bilmediğim ya da asla tam olarak anlayamayacağım bir zorunluluktan dolayı bana eşlik etmek için peşimde dolaşan iki adam var.

Üstelik bu masada oturan ve benden hoşlandıkları için mi yoksa sen söylediğin için mi arkadaşım olmak istediklerine bir türlü karar veremediğim iki adam da buna dahil değil."

"Belle-"

Ama elini kaldırdı ve sandalyesini geri iterken Adam'ın sözünü kesti. "Aslında aç değilim. Sanırım biraz kestireceğim." "Belle, yemek yemelisin," diye karşı çıktı. Ama o çoktan kalkmış, odasının güvenliğini ararken bizi terk etmişti. Dışarı çıktığında Adam, "İyi gitti," diye homurdandı.

"Daha kötüsü de olabilirdi." Gülümsedim, o anın işkencesini seviyordum.

Ters ters baktı. "Bundan şüpheliyim."

"Hayır demedi." Omuz silktilim. "Bence söylediği her şey doğru olduğu için daha çok sinirlendin. Her şeyi mükemmel bir şekilde saptadı. Bizim küçük uysal kraliçemiz senin sandığından çok daha dikkatli."

"Bazı şeylerin değişmesi gerekiyor," diye mırıldandı.

"Belli ki," diye güldüm. "Bir kere am yedin diye dizlerinin üstüne çöküp yaptığın her şeyi öveceğini mi sanıyorsun? Gerçek bir iş yapmıyorsun, en azından fiziksel olarak. Entelektüel hiçbir şey, bu kesin. Ve optimum sonuçlar bekliyorsun."

"Berbat bir ruh halindesin." Tabağını itti. "Ben kütüphaneye gidiyorum. Eğer yeni bir başlangıç yapacaksam, en azından bunu büyük bir şekilde yapabilirim. İşleri ne kadar boktan bir hale getirdim."

Elini tutup ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek değildim. Onunla daha önce konuşmalıydı. Karısını, lanet olası *karısını* bizim için bir yan parça olarak sunmadan önce. Yan parça olur muydu? Keşke evet diyebilseydim ama ruhumdaki her şey asla diyemeyeceğimi haykırıyordu. O evde beni beklerken asla başka bir kadınla birlikte olamazdım.

Ama *beni* evde beklemezdi, değil mi?

Kocası Adam ve fino köpeği Mercer her zaman onun emrindeyken olmazdı. Kiskanıyor muydum? Böyle mi hissettiriyordu? Bahçede biraz ilerleme kaydetmemiş miydik?

Mercer çoğu şeyden etkilenmediği gibi benim ruh halimden de etkilenmemişti. "Bizi seçecektir. Belki şu anda değil ama bizi istiyor. Ve dinle, okuduğu o kitaplar... lanet olası bir suç.

Bir kızın bunu yaşama fırsatına sahip olup da kabul etmemesi mümkün değil. Sikime dokunmaya ne dersin?"

Tam bir ağız dolusu su içerken bu soruyu sordu, ben de "Affedersiniz?" diye boğulurken masanın üzerine püskürttüm.

"Tamam, lanet olsun. Sanırım seninkine dokunacağım. Dramatik olmaya gerek yok."

"Kimse kimsenin sikine dokunmuyor," diye açıkladım. "Neyin var senin?"

"Hoşuna giderdi."

"Eminim o da bir midilli isterdi ama ben bir tane almayacağım." Ayağa kalktım ve yenmemiş yemek tabaklarını aldım. Max ve Drew bunları yerdı. Yemin ederim önlerine konan neredeyse her şeyi yerlerdi. "Ne kadar yalvardığın umurumda değil Merc. Senin sikine asla dokunmam."

Sesi içeri süzülmeden önce kahkahası beni mutfağa kadar takip etti. "Ünlü son sözler."

YIRMİNCİ BÖLÜM

BELLAMY

"Yatağımda değilsin."

Başımda dikilen Adam'ın sesiyle irkilerek uyandım.

Varlığından korkmadım, belki de korkmalıydım. Bunun yerine, konsantre olabildiğim tek şey beni tekrar altına çekmeye çalışan uyku sisi oldu. Gözlerimi kapattım, bir el çıplak kalçama dokunduğunda sürükleniyordum. Sıcaklık beni ona doğru eğilmeye zorladı, bedenim onun getirebileceği rahatlığı arzuluyordu.

"Belle." Uyanmak istemediğim için gözlerimi sıktım. "Belle."

Kalçamdaki el beni hafifçe salladı ve puslu havada kalmayı tercih etmeme rağmen beni uyanmaya zorladı. Gözlerimi açtığımda Adam yatağımın kenarında diz çökmüş duruyordu. Elimi kaldırıp uykumu ovuşturmadan önce birkaç kez gözlerimi kırptım. Elimi çektiğimde Adam'ın eli benimkini yakaladı ve parmaklarımızı birleştirdi. "Benim yatağımda değilsin."

Bir an için kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındım, sonra beni yatağında istediğini söylediğini hatırladım. Ama bu beni duşta keşfettikten sonraydı.

"Teninin şu güzel kızıl tonuna bak. Anılarınla yüzün kızardı mı, küçük Belle?"

Neden erkekler hep egolarını yükseltmek ister ki? Evet, hatırladıkça yüzüm kızarıyordu. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve hepsi onun sayesinde olmuştu. Bu gerçeği nasıl sindireceğimden emin değildim. Ondan asla yardım istemezdim ama böyle bir orgazmdan sonra beni mahvetmiş olmasından korkuyordum. Bir daha tek başıma boşalabilecek miydim?

"Mercer'in getirdiği yemeği yememişsin." İçinde biraz kraker ve meyve olan tabağa doğru başıyla işaret etti. Önemli bir şey değildi ama bir sonraki yemeğe kadar beni idare edecek kadar vardı. Her zaman benimle ilgilenmeye çalışırdı.

Öğle yemeği teklifleri bir gösterge ise belki biraz fazla.

"Aç değildim," diye mırıldandım, sesim uykudan pürüzlüydü.

"İnatçısın, biliyorsun değil mi?" Boştaki eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Çocuğumuz için yemek yemelisin."

Bizim çocuğumuz.

Ağzından çıkan kelimeleri anlıyordum ama sürekli bir inançsızlık içindeydim. Neden düşmanlarıyla bağlantılı bir çocuk istesin ki?

"Aç değildik." Kaşları havaya kalkarken sııttım.

"Beslenmeye ihtiyacı var." Ayağa kalktı, kolumdan çekerek beni oturmaya zorladı. "Senin de öyle."

"O mu?"

"Erkek olduğu belli değil mi? Biz mafya adamları böyle üretiriz." Kalkmamı beklerken kollarını kavuşturmuş, önümde duruyordu.

I yükseltilmiş benim Silahlar, germe benimuzuvlar.

"The kusur için bir mafya babasının kızı olmam ve kadın olmamdır."

"Kızıydın," diye düzeltti. "Artık kraliçemizsiniz ve geçmiş hayatınızın bir önemi yok."

Bizim.

Daha önce yapılan teklifi hatırlayınca midem bulandı. Neden böyle tepki verdiğimden emin değildim. Hakkında hiçbir şey bilmediğim insanlar için hepsinden yeterince hoşlanmıştım. Ama onun ağzını vücudumda bu kadar yakından hissettikten sonra kendimi hassas ve utangaç hissediyordum. Benimle elden ele dolaştırılacak bir nesneymişim gibi konuşmaları pek hoşuma gitmemişti.

Üçünü de istiyor muydum?

Bırakın üçünü, *birini bile* istediğime ikna olmamıştım. Vücudum evet lütfen diye bağırırken, zihnim bir sürü komplikasyon için hazırlandığım mantığıyla savaşıyordu. Yine de hiçbirini bana kötü davranmamıştı ve bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Ve *bu* Adam, beni kontrol eden ve onun alanında olmadığım için hayal kırıklığına uğramış gibi görünen aniden tatlı olan. Ona alışabilirdim.

"Ace onun bir kız olduğunu düşünüyor."

Kaşlarını çattı. "Ace her şeyi mahvetmek istiyor."

"Yani kız olsaydı onu istemez miydin?" Sertçe yutkundum, cevabı konusunda gergindim.

"Belle, her iki durumda da heyecanlanırım, bundan şüphen olmasın. O ya da o, pişmanlık duymadan burada bizimle birlikte yerini buldu."

Gözlerinde görmediğimi umduğu hüznün dışında hiçbir pişmanlığı yoktu. Bu çocuğun var olmamasını mı diliyordu? Yoksa bundan daha fazlası mıydı?

"Üzgünsün," diye gözlemledim.

"Üzücü anılar, yeni ve daha mutlu anılara yer olmadığı anlamına gelmez." Elini uzattı. "Hadi, bir sürprizimiz var."

Birkaç kez göz kırptım. Benim için bir sürprizleri mi vardı? Sürprizi hak edecek ne yapmıştım ki? Elini tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim. Elimi bırakmadı, sadece beni odadan çıkarıp koridorda ilerletirken parmaklarımızı birleştirdi. Merdivenlere varana kadar hiç konuşmadı.

"Dikkatli ol. Düşmeni istemiyorum."

"Sanırım merdivenlerle başa çıkabilirim," diye güldüm, çünkü bazen bu adamlar mantıksız olabiliyordu.

"Sadece tedbirli davranıyorum." Sahanlıkta sola döndük. "Neredeyse hiç kullanmadığımız bir üst katımız var. Ama eğer sorun olmazsa, sütlerimizi buraya taşımayı düşünüyorum. Başka bir odaya bağlanan bir oda var. Kişisel oturma odanız için mükemmel olur. Özellikle de bebek gece yarısı uyandığında."

Bu fikir hoşuma gitse de odam yeterliydi. Bulunduğum yerde iyiyken onları sıkıntıya sokmak istemedim. "Odam gayet iyi."

"Belle." Sesi sertti ama hiçbir tehdit içermiyordu. "Seni yatağında istediğimi söylerken ciddiydim. Eğer yardımı olacaksa, seni

Diğerleri de burada kalsın. Belki Max ve Drew'e alt kattaki odaları veririz, nasıl olsa hep buradalar." Diğerlerini de mi üst kata taşıyalım? Bu ima karşısında midem bulandı. Beni paylaşıyorlarsa onlara üst katta ihtiyacım olacaktı. Farkında olmadan elini sıktım ve kafasını çevirip bana baktı. "Ne seçersen seç."

Ne seçtim? Karar vermek için bu kadar baskı altındayken nasıl seçim yapabilirim ki? Bu süreçte birinin duygularını incitebilir miydim? Elbette, kitaplarda okumuştum ama bunu gerçek olarak yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Böyle bir gerçeklikle başa çıkabilir miydim? Her biri çok erkeksi, iri, heybetli ve evet, şu anda nadiren hepsiyle aynı anda bir odada bulunuyordum. Ama onlarla üçlü bir ilişki bunu değiştirebilir. O zaman nasıl hissederdim?

Belki de bunu kabullenmeliyim. Hayatım zaten karmaşık bir karmaşa. Bir komplikasyon daha nedir ki?

Adam kapı kolunu kavradı ve durup bana baktı. "Bence bu konuda çok fazla düşünüyorsun. Buraya taşınıyoruz, Belle. Sen ve ben. Buna odaklan, gerisi kendiliğinden gelecektir. Ya da gelmeyecektir. Bu kadar basit."

"Çok konuşuyorsun," dedim, sonra yutkundum, çünkü bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Kızgın değildi; onun yerine gözleri, yaralı yanağındaki sert çizgileri yumuşatan bir eğlenceyle parlıyordu. "Haklısın. Belki de kendi tavsiyeme uymalıyım. Hadi, gözlerini kapat ve dikizlemek yok."

İsteksizce gözlerimi kapattım, kapının diğer tarafında ne olduğu konusunda gergindim. Ama bana zarar vermeyeceğini bilecek kadar ona güveniyordum. Kapıyı iterek açarken elimi bırakmadı. Mentşeler hafif bir gıcırta çıkararak öne doğru adım attı ve beni de yanına aldı. Beni ileriye doğru götürdü, durmadan önce muhtemelen odanın içinde on adım atmıştı.

"Bir süredir bunun üzerinde çalışıyorduk. Okumayı sevdiğini öğrendiğimizden beri. Gözlerini aç." Sesinde heyecan vardı ve bu his bulaşıcıydı, sinirlerimi gıcıkıyor ve gözlerimin açılmasını sağlıyordu.

Odayı incelerken dudaklarımdan bir nefes kaçtı, muhtemelen üzerinde saatlerce çalışmış olan adamların yüzlerini gözden kaçırmadım. Yavaşça döndüm, yeni kitaplarla karışık eski kitapları inceledim. Yerden tavana kadar her yerde raflar vardı. Bazılarına sadece hareketli bir merdivenle ulaşılabilirdi. Başımı kaldırıp yüksek tavana baktım, bunu nasıl başardıklarına hayret ettim.

"Bu..." Söyleyecek sözüm yoktu. Kelimenin tam anlamıyla nutkum tutulmuştu. Uzun bir aradan sonra nihayet, "Gördüğüm en harika şey" diyebildim.

"Beğendin mi? Gerçekten mi?" Adam yanımda durmuş, milyarder bir mafya babasının olabileceği en gergin haliyle bana bakıyordu. "Burası hep vardı, çoğunlukla senin ilgini çekmeyecek kitaplarla doluydu. Onları tavana doğru taşıdık, böylece merdiveni kullanmak zorunda kalmayacaksın. İstemiyorsan tabii, sadece etrafta olduğumuzdan emin ol. Tamam mı?"

"Tamam."

"Sizin için tonlarca kitap gönderdik." Mercer ıslıl ıslıldı. Öne doğru uzandı, elimi tuttu ve beni rafa doğru çekti. "Tam istediğin gibi."

Sadece sevdiğim şey doğrudur. Raflar aşk kitaplarıyla doluydu. Karanlık, romantik, gizemli; bir dizi popüler yazarı kapsayan her aşk kitabı vardı. "Eminim öyledir."

Mercer bir kitap aldı ve öne doğru itti. "Çıplak halim ondan daha iyi görünüyor." Omuz silkti. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Değildim."

"Ah." Adam tekrar konuşmadan önce sessizlik garip bir an boyunca uzadı. "İstediğiniz başka bir şey varsa bize ya da Adam'ın sekreterine haber verin. Bunların hepsini o seçti."

"Günlerdir gelen kutular bunlar mı?" Sonunda başımı arkaya doğru eğip, elimi uzatıp parmaklarımı dikenlerin üzerinde gezdirmek için can atarken sordum. Kocama baktım, tam olarak anlayamadığım bir şey hissediyordum. Bu aşk değildi. Onu sevecek kadar tanıımıyordum. Şefkat belki? Tek kelime etmeden başını sallayarak cevap verdi. "Bayıldım."

"Burası sizin. İçindeki her şey, her kitap, bu odanın her santimi. Artık senin."

"Bir okuma koltuğu aldık," diye ekledi Ace, bizden uzakta, kenarda durduğu yerden dışlanmış hissederek. "Eğer beğenmezsen başka bir şey alırız. Senin neyi seveceğini bilmiyorduk."

Gözlerim köşede, aralarında bir yan sehpa bulunan pelüş gri koltuğa ve aşk koltuğuna takıldı. Yan sehpanın üzerinde bir okuma lambası vardı ve aşk koltuğunun üzerinde katlanmış, şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak görünümlü örtü duruyordu.

"Mükemmel," diye fısıldadım. "Hepsi."

Bu yer.

Bu kitaplar.

Onlar.

"Her şey kesinlikle mükemmel," diye tekrarladım. "Mükemmel."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MERCER

"Sakin ol," diye homurdandım, Bellamy'nin yanımdaki koltukta kıpırdanışını izliyordum.

"Emin misin? Adam kızmayacak mı?" Parmaklarını kucağında birbirine geçirmiş, sevimli bir şekilde gergin görünüyordu.

"Sana kızmayacak," diye söz verdim. Öte yandan ben, günün sonunda taşaklarımı bir kavanozun içinde bana teslim edecekti ama benim için sorun yoktu. Kız çıldırmak üzereydi ve her gün ofise gidiyorsak neden o da bize katılmasındı ki? Drew ve Max bizi takip ediyordu, ayrıca kendi arabalarında birkaç kişi daha vardı. Biz bir koruma kervanıydık. O güvendedi.

"Çok öfkelenecek," dedi yine, muhtemelen yüzüncü kez.

"Hayır." Başımı salladım. "Seks kitabını al ve gidelim. Sonsuza kadar otoparkta kalamayız."

Yüz hatlarında bir utanç ifadesi belirdi ama bunu hemen gizledi. "Bu bir seks kitabı değil."

Onu kızdırmaya bayılırdım. "O zaman adamın kıyafetleri nerede?" "Eminim pantolonu vardır."

"Bilmiyorum. Hayal gücüm bana aksini söylüyor," diye zorladım, kapağın amacının bu olduğunu çok iyi biliyordum.

"Hayal gücün sekse aç olmalı." Sanki böyle bir şey söylemeye niyetlenmemiş gibi konuşurken gözleri büyüdü.

"Bu gözlem doğru olurdu." Kapımı çekip açmadan ve dışarı atlamadan önce güldüm. Kapıyı kapattıktan sonra koşarak Bellamy'nin kapısına gittim ve kapıyı açtım. Ona elimi uzattım. "Eskortun, küçük kız."

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ama uzanıp elimi tuttu. Dışarı çıktığında gitmesine izin vermedim. Parmakları benimkilerde iyi hissettiriyordu, sanki buraya aitmiş gibi. "Teşekkür ederim."

Sesi yumuşaktı ve elini sıktım. "Müstehcenliğini unutma."

Uzanıp kendi kitabını aldı, sonra da ciltsiz kitabı alıp koluma vurdu. "Bu müstehcen değil."

"Oh?" Kapısını kapatıp alarmı kurarken kaşlarımı kaldırdım. "Lütfen, olay örgüsünü dinleyelim."

Vücudunu yakın tutarak onu asansöre doğru yönlendirdim. Bir an için kitaba baktı. "Biliyor musun? Haklısın, bu müstehcen."

İçimden bir kahkaha patladı. "Hayır. Bundan o kadar kolay kurtulamazsın. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Anahtar kartımı özel asansöre doğru tuttum ve kapıları açtım. İçeri girdikten sonra kartımı okuttum, pin numaramı girdim ve kapılar kapandı. "Max ve Drew ne olacak?"

"Bir sonrakine yetişecekler. Bu asansör doğrudan Adam'ın ofis katına çıkıyor. Güvenlidir." Ona baktım. İri yeşil gözleri beni izlemek için yukarı doğru eğilmişti. Hiç düşünmeden boştaki elimi kaldırıp çenesine sürttüm. "Olayı dinleyelim bebeğim. Artık konu değiştirmek yok."

Bir insana aşık olan bir grup vampirle ilgili bir kitabın konusuna girmeden önce bir an için yana baktı ve bir şekilde, yol boyunca, karışıma bir kurt kralı ve bir ogre ekledi. Meğer kendisi insan değilmiş, nesiller boyu ailesini rahatsız eden eski bir kehanetin parçasıymış.

Asansörün kapısı açıldığında bana kitabın özetini anlatmayı yeni bitirmişti. "Ama müstehcenlik var, değil mi?"

Bir parça saçını gözlerinden uzaklaştıran bir nefes üfledi. "Evet. Tamam. Müstehcenlik var." Haklı olduğumu söylememe gerek yoktu. Yüzüm her şeyi anlatıyordu. "Öyle bakmayı kes!"

Önce ben çıktım, onu da peşimden sürükledim. "Ne? Yüzümü beğenmedin mi?"

"Eğer iltifat bekliyorsan, benden iltifat alamazsın." "Ne yaptığını biliyordun." diye homurdandı.

"Yemin ederim yapmadım." Kalbimi çaprazladım. Kahretsin, bu hareketin gücü olsaydı ölmüş olurdum, ama onu kızdırmayı ve onunla biraz uğraşmayı seviyordum. Adam'ın sekreter masasına çıkan kısa koridorda yürüdük. Janie bilgisayarının başında oturmuş bir şeyler yazıyordu. "İyi günler, Janie."

Başını bana doğru çevirdi ve bir gülümseme oluştu. "Mercer."

"Janie, Bellamy ile tanıştın mı? Adam'ın karısı." Janie'nin gözleri büyüdü ve ayağa kalkarken sandalyesi neredeyse devriliyordu.

Kadın hiçbir uyarıda bulunmadan masasının etrafında döndü, kollarını iki yana açarak Bellamy'yi kucakladı. "Aman Tanrım. Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Canavarı evcilleştirmek için ne kadar özel bir kadın." Kadın güldü, bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu fark etmemişti.

Bellamy selam vermekten fazlasını yapamadan ben içeri girdim. "Janie, içerideki canavar karısını buraya getirdiğimi bilmiyor. Biraz huysuz olabiliyor ve henüz yemek yemediğini biliyorum. Bize bir şeyler sipariş edebilir misin?"

"Tabii ki. Herhangi bir şey. Herhangi bir kısıtlama var mı?" Bellamy'ye seslendi ve Bellamy'nin çiçek açan vücudu ilk kez gözünün önüne geldi. Janie'nin eli şok içinde ağzına gitti. "Aman Tanrım! Adam yolda bir çocuğu olduğundan bahsetmemişti. Ne kadar heyecan verici! Söğüş et ya da çiğ balık yemiyorsun sanırım. Herhangi bir tiksinti var mı?"

"Sadece taahhütler için," diye mırıldandım ve Bellamy'nin ayağıma hafifçe vurmasını kazandım. "Hamile kadınlar için onaylanmış her şey iyidir Janie. Pek seçici değildir. Sadece aralarından seçim yapabileceği geniş bir yelpaze gönder."

"Anlaşıldı."

Adam'ın ofisine doğru birkaç adım attım. "Oh, ve Janie. Sen benim favorimsin."

Annem umutsuzluk ve uyuşturucu çukuruna batmamış olsaydı, annem olabilecek yaştaki kadına gülümsedim. "Mercer, git buradan. İstediğini elde ettiğin için bu kadar abarttığını biliyorum. şimdi git buradan. Eminim Adam karısını görmeye bayılacaktır."

"lebilirim. Ama evet, karısını ona götüreceğim." Janie sadece başını salladı.

"ok dramatik."

Belli ki benim tanıdığım Adam'ı tanıımıyordu. Katil Adam'ın değil, iş adamı Adam'ın farkındaydı. Ofisinin kapısına yaklaştığımızda Bellamy koluma eğildi ve onu kavrayarak, "İyi birine benziyordu," diye fısıldadı.

Biraz eğilerek ona baktım. "O bir engerek. Yaşlı çantanın seni kandırmasına izin verme."

Bellamy'nin bana hediye ettiği yumruk hiç acıtmamıştı ama pazılarımı ovuşturarak oynadım. "Ahh. Kocan tacizci olduğunu biliyor mu?" Mırıldandım.

"Aile geçmişim göz önüne alındığında, eminim o da bundan şüphelenmiştir."

Bir elimi sırtının alt kısmına koydum, diğer elimle de kapıyı açtım. Onu içeri soktuğumda Adam telefonla konuşuyordu, sırtı bize dönüktü ve kapıyı kapattıktan sonra işinin bitmesini bekledik. Aramızdaki işte sır yoktu. Bu yüzden içeri girmemizi umursamayacağını biliyordum. Ancak Bellamy'nin evimizin rahatlığında değil de ofisinde durmasına çok kızacaktı.

"Galaya bir haftadan az bir süre kaldı," diye homurdandı. "Tatil köyünün açılışı ondan bir hafta sonra. Birini nasıl eğiteceğiz? Başından beri bu işi halledeceğine söz vermiştin Steven."

Bir duraklama oldu ve Adam her geçen saniye daha da sinirlenmeye başladı. Omuzları gerildi ve Steven'ın duyacaklarından hoşlanmayacağını biliyordum. Birkaç derin nefes aldıktan sonra Adam bağırdı, "Eğer ğleden sonraya kadar bir baş barmen bulamazsam, Steven - nitelikli, eğitimli ve sertifikalı bir barmen - kovuldun. Beni duyuyor musun?"

Adam telefonu kapatıp kabaca yakındaki sandalyeye fırlatmadan önce sessizlik vuruşları odayı boğdu. Yanımda Bellamy'nin elleri gergin bir şekilde birbirine kenetlenmişti.

Adam'ın öfkesi. Ama ben onu rahatlatamadan sertçe yutkundu ve konuştu. "Hannah sertifikalı bir barmen."

Adam o kadar hızlı döndü ki bir şey çekmemesi şok etkisi yarattı. Gözleri bir an için parladı, sonra kıza takıldı ve sakinleşti. "Belle? Burada ne işin var?"

Beni otobüsün altına atma zahmetine katlanmadığı o dayanışma anını takdir ettim. "Evden çıkmak istedim. Bu Mercer'ın suçu değil. Pes edene kadar ona yalvardım. Burada Max ve Drew da var."

"Ve tesisin personelinin yarısı," diye ekledim, bugün ölmeyeceğimi umarak.

"Aramalıydın. Eve gelirdim." Evet ama kız bizi hiçbir konuda aramadı ya da mesaj atmadı.

"Buraya gelmek istedim." Duruşu düzeldi. "Öğle yemeği geliyor. Yemek yedin mi?"

Yorgun ve teslim olmuş görünüyordu. Ona cevap vermek için birkaç dakika bekledi. İç çekerek sonunda benim zaten bildiğim bir şeyi doğruladı. "Hayır."

"Güzel."

Geniş gözleri etrafa bakarken onu odanın içine doğru yönlendirdim. Çok büyük bir ofisti. Muhtemelen çoğu apartman dairesinden daha büyüktü. Adam'ın şirket kurulduğundan beri burada çok zaman geçirdiğini düşünürsek, büyüklüğü mantıklı geliyordu. Köşedeki bir kapıyı işaret ettim. "Banyo şurada. İçecekler barın altındaki buzdolabında, seni de şuradaki kanepeye yerleştiriyorum."

Kanepenin önünde durdum ve oturana kadar omuzlarını aşağı doğru ittim. "Bu çok güzel."

"Seni buraya getirmemeliydi," diye devam etti Adam, sanki bu davranışları değiştirecekmiş gibi, hoşnutsuzca.

"Ama yaptı ve işte buradayım. Yolunuza çıkmayacağım. Bir kitap getirdim." Müstehcen görünümlü kapağını göstererek kitabını kaldırdı.

Adam eğlenceye karşı koydu. "Ah, eğitici okumalar, anlıyorum." "Sadece kütüphanede yolumu bulmaya çalışıyorum, hepsi bu." Gülümsedi.

"Bunun için tekrar teşekkürler."

"Bana teşekkür etmeyi bırak, Belle." Masasına oturdu, sonra bana hitap etti. "Baş barmenimizi kaybettik. Açılışı o yapacaktı."

tatil köyü. Açılış öncesi gala için ekibi yönetti. Siktiğimin Steven'ı. Ona güvenmemem gerektiğini biliyordum ama bir şeyi doğru yapabileceğini düşündüm."

"Ace'in onunla ilgilenmesini ister misin?" Bellamy'nin yanına oturup bacaklarımı açarken sordum.

Adam bir an sessiz kaldı, düşündü. "Üç vuruşunu da yaptı. Ace onu getirsin."

"Güzel." Bu akşam yaşayacağım eğlenceyi düşününce içimi bir neşe kapladı. Bodrumda biriyle birlikte olmayalı birkaç hafta olmuştu ve çoğunlukla buna aldırıyordum. Bellamy'nin dikkatimi dağıtması beni tatmin etmeye fazlasıyla yetiyordu. Ama kan ve ölüm beni çağırıyor ve cevap vermem için yalvarıyordu. Ben kimdim ki bunu reddedecektim? "Bellamy'yi galaya götürüyor muyuz?" Ace'e bir mesaj gönderirken sordum. Adam'ın ne planladığını merak ediyordum. Gala büyük bir olaydı. Tüm şehir yetkilileri orada olacaktı.

Başını salladıktan sonra, "Uzun bir gece olacak," diye açıkladı.

Bellamy kitabını bıraktı, geniş gözleri yalvarıyordu. "Lütfen. Tutsak olmaktan bıktım."

"Sen bir mahkum değilsin, Belle."

"Öyle değil miyim?" Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Yaptığım her şey korunuyor ve mülkünü asla terk edemiyorum. Haftalardır ilk kez bugün çıkıyorum."

"Bu korunmak için," diye hırladı

Adam. "Boğucu," diye karşılık verdi kadın.

Onu desteklemem için bana baktı ama kadın haklıydı. "Bu boğucu. Bakın, etkinlik güvenli. Korumalarımız var. Bütün şehir yetkilileri orada olacak. Ona bir şey olmayacak."

Tanrım, umarım öyledir. Eğer öyle olmasaydı, sadece kendimi suçlayabilirdim.

"Mercer ve Ace her zaman yanımda olacaklar," diye söz verdi. "Onları bırakmayacağım."

"Peki ya ben senin yanında olmak isteseydim?" Adam sordu.

Adamın bakışlarının yoğunluğu altında zorlukla yutkundum. "Sadece düşündüm ki-"

"Yapacak daha önemli işlerim olduğunu mu? Belle, senden daha önemli bir şey yok." Belle'in gözleri bu açıklama karşısında yumuşadı.

"Sizin korunmanız benim en önemli önceliğimdir."

"Beni al, lütfen. Güvende olacağım," diye yalvardı, gözleri o kadar boğucuydu ki sınırları aşmam ve sikimi yastık gibi küçük dudaklarının arasına sokmam için bana yalvarıyordu.

Adam sonunda yumuşamadan önce homurdandı. "Yanımızdan ayrılmayacaksın, anlıyor musun? İşemen gerekiyor; bizi de yanında götürüyorsun. Birine önlük seçenekleri bıraktıracamız." Sanki Tanrı onu, kendisini kolayca kontrol eden küçük bir kadının gücünden koruyabilirmiş gibi yukarı baktı. "Beni pişman etme."

"Yapmayacağım, söz veriyorum."

Şüpheyle baktı ama devam etti. "Pozisyon için insanları incelememiz gerekiyor. Steven'ın bize yardımcı olamayacağı açık."

"Ace'in onunla işi bitene kadar olmaz. Onu asla işe almamalıydım," diye belirttim.

"Bir iyilik borcum vardı," diye hatırlattı bana. İyilikten hayır gelmezdi ama geri ödeme ihtiyacını anlıyordum.

"Dersimi aldım sanırım." Kapının çalınması odaya yayılırken pelüş koltuğa yaslandım.

Janie elinde bir torba yiyecek ve bir tepsi içeceklerle kapıyı iterek açarken Adam, "İçeri gelin," diye emretti.

"Yemekler geldi." Sehpaye doğru yürüdü ve önümüze koydu. "Sana limonata getirdim. Kafein bebek için kötüdür."

Bellamy gülümsedi ve karnındaki şişliği ovuşturdu. "Teşekkür ederim."

Çantaları boşaltmaya çalışan Janie'yi kovaladım. "Ben hallederim. Teşekkür ederim."

Ellerini önünde birleştirerek Adam'a döndü. "Başka bir şey yoksa?"

"Git yemeğini ye. Biz hallederiz. Şirket kartını kullan."

Başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, efendim."

Kapı kapandığında Bellamy sırtıttı. "Yemek için teşekkürler.

Efendim." "Ukala," diye mırıldandı ama onun yanına gelip

eğildi,

ve oturmadan önce alnına bir öpücük kondurdu. "Evden ayrılmanı istemiyordum ama burada olmana sevindim. Günün geri kalanında kalmayı düşünüyor musun?"

"Sakıncası yoksa." Kitabını salladı. "Manzara değişikliği hoşuma gitti."

Bir tabak çıkardı ve bir calzone koydu, yanına da salatadan bir porsiyon ekledi ve tabağı ona uzattı. "Ye bakalım. Bitirmem gereken k bir iş var ve sonra seni eve grecekim."

Kocaman bir ısırık aldı, ağız dolusu peynirin etrafında inledi. iğneyip yuttuktan sonra tekrar konuştu. "Hannah bir barmen."

"Affedersiniz?" Adam yemeğinden bir ısırık almadan önce sordu. "En iyi arkadaşım. Belki o yardımcı olabilir."

Tekrar konuşmadan önce yemeğini bitirdi. "Onu unutmuşum."

Telefonunu ıkarıp Max ve Drew'a kızı getirmelerini isteyen bir mesaj gnderdikten sonra yemeğine devam etti. Konuşma yeterince iyi ilerledi ve Adam kızın burada olmasına kızmış gibi davransa da, kızın tam da grmeye ihtiyaç duyduğu şey olduğundan şüphelendim. Kızın bizimle yaşadığı ilk haftaların çoğunu hiç ilgisi yokmuş gibi davranarak geçirdiği için ironikti.

Yemeğini bitirdi, sonra işine dnd ve onu kanepede bir kitapla kıvrılmaya bıraktı. Bir battaniye sonra gözleri huzurlu bir uykuya dalmıştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan ona katılmıştım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

BELLAMY

"Yemin ederim, beni hemen yere bırakmazsan tırnaklarımla beynini deşerim!"

Çığlık beni uykumdan koparıp tanımadığım bir çevrenin berrak gerçekliğine götürdü. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve sonunda Adam'ın kumarhanedeki ofisinde olduğumu hatırladım. Ayaklarımın nasıl olup da uyuyan Mercer'ın kucağında, başımın da Ace'in kucağında olduğu aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ace buraya ne zaman gelmişti ki? Bana baktı, uykulu gözleri çığlıkların onu da uyandırdığını söylüyordu.

"İşte bu kadar! Çıplak ellerimle kafanı koparacağım. Yapamayacağımı mı sanıyorsun, koca oğlan?" Çığlık atmaya devam etti. "Bana gülme. Göründüğümünden daha güçlüyüm."

"Sanırım uyku vakti sona erdi." Ace'in sesi sertti ama parmakları saçlarımın telleriyle oynarken nazikti.

"Sanırım öyle." İçimi çektim. Her şeyin bitmesini istemiyordum. Aslında burada, Ace'in kucağında olmaktan son derece memnundum. Onun bu nazik ve samimi yönünü görmeme hiç izin vermemişti ve bunu teşvik etmemem gerektiğini biliyordum ama paylaşma konusu her zaman aklımın bir köşesindeydi ve beni ya olursa diye düşündürüyordu. Ya sadece bir parçamın istediğini alsaydım?

"Yemin ederim ben bir cadıyım ve hayatının geri kalanında geçtiğin her köşede ayak parmağını yere vurmanı sağlayabilirim." Tanıdık bir ses beni rahatsız etti ve doğruldum. Hannah'nın,

elindeki

Max açık ofis kapısından geçerken omzunun üzerinden baktı. Beni fark etti. "Merhaba Bella boo. Seni gördüğüme sevindim." Arkadaşımın sesi tekrar sertleşmeden önce şurup gibi tatlıydı. "Beni hemen yere bırakmazsan seni ısırırım. Yeterince uyarı aldın."

Drew onun kolunu ovuşturdu. "O da yapacaktır."

"İçine şeytan girmiş." Max onu öne doğru iterek Adam'ın masasının önündeki sandalyeye düşürdü.

Adam eğlenerek baktı. Arkadaşımı izlerken gözleri parlıyordu. Ayağa kalktım, battaniye yere düşerken arkadaşıma doğru yürüdüm, onu uzun zamandır ilk kez görmenin heyecanı içindeydim. Yaklaştığımda Drew aramıza girdi, beni Hannah'dan korumaya hazırды. Benim Hannah'm. Benim tatlı en iyi arkadaşım.

"Hannah karıncayı bile incitmez. Bırakın geçeyim," diye talepte bulundum. Drew dış izleri olan bir kolunu kaldırdı. "Hayır."

"Bırakın geçsin," diye emretti Adam, arkadaşına zerre kadar anlayış göstermeden. "Eminim bizim küçük Belle piranayla gayet iyi başa çıkabilir."

Drew sesini alçaltarak patronuyla alay etti, "Eminim küçük Belle'imiz odadaki en büyük tehdidi kolaylıkla idare edebilir."

Adam'ın göğsü sessiz kahkahalarla sarsıldı ama en iyi arkadaşımın biraz dengesiz olduğuna itiraz etmedi. Dürüst olmak gerekirse, her zaman böyle değildi. Ama hiç görmediğiniz bir ofise bir yabancı tarafından götürülmenin biraz korkutucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Durum vahim olduğunda savaşımadan teslim olmayacağını bilmek güzeldi.

Drew yolumdan çekilince öne atıldım, kollarımı arkadaşıma doladım ve onu sıkıca kavradım. Kahretsin, onu görmek çok güzeldi.

Geri çekildi. "Sen de mi kaçırıldın?"

Korumalarıma baktım, ters ters baktım ve karşılığında sadece omuz silkme cevabı aldım. "Kaçırıldı mı?"

Max, "Ondan gelmesini istedik ama o reddetti," diye açıkladı.

"Benden gelmemi *istemediler*." Hannah gözlerini devirdi. "Sanırım söylediği şey, 'Adın Hannah mı?' oldu ve ben onaylayınca, 'Benimle gel' dedi. Sanırım siktir git ve beni rahat bırak doğru yanıt değildi çünkü bir de baktım ki

Pislikler beni bir cipin arka koltuğuna attılar. Beni çocuk gibi kilitlediler. Beni beş yaşındaymışım gibi kilitlediler."

"Beş yaşında gibi davranıyorsun," diye araya girdi Drew.

"Onu yere bıraktığımız anda kaçmakla tehdit etti." Max arkadaşını destekledi.

"Çocuklar," diye bağırdı Mercer ve ikisi de az önce onlara tatlı yok demiş gibi baktılar. "Beyefendi gibi davranın."

Dikkatlerini Adam'a çevirdiler. "Bize başka seçenek bırakmadı."

Adam gülmemeye çalışırken dudağını ısırdı. Bu yetişkin adamları boş zamanlarında çimenlikte kavga ederken görmüştüm. Çok iyi nişan aldıklarını ve neredeyse her şeyi vurabildiklerini duymuştum. Yine de burada, tavır sorunu olan 1.80 boyundaki bir sarışından korkuyorlardı.

Ace ve Mercer, arkadaşımın beni kendisiyle paylaşmam için çektiği sandalyenin yanına yaklaşırken Adam, "Sana bir iş teklif etmek istiyoruz," dedi.

Kocamın teklifin nasıl sonuçlanacağını düşündüğünden emin değildim ama yüzündeki ifadeye bakılırsa reddedilmeyi beklemiyordu. "Hayır."

Adam birkaç kez gözlerini kırptırdı, bu kelimeye alışık olmadığı belliydi. "Affedersiniz?"

"Hayır dedim. Senin işini istemiyorum. Benim istediğim kaçırılan arkadaşımı kurtarmak ve onu evine götürmek." Bana döndü. "Kocan seni bir katilin kaçırdığını biliyor mu?"

Bu muhtemelen günümün en önemli anıydı. Muhtemelen haftamın. Hatta belki de yılımın. Ciddi, çoğunlukla huysuz, talepkâr kocamın bunu yaşamasına asla izin vermeyecektim. İçimi çekmeden önce başımı yavaşça salladım. "O serseri bana ait. O benim kocam." Benim sahiplik beyanıyla göğsü kabardı. Sonra ekledim, "Bütün serseriler benim."

Yüzü asıldı. "Hepsi. Bir kız için çok fazla sosis. Biraz da bencilce."

Mercer bir kahkaha attı ve Ace'in dudağı hafifçe seğirdi. "Drew ve Max benim korumalarım. Onlar-"

"Kim olduklarını biliyorum. Vahşiler." Bir o yana bir bu yana baktı. "Üç hala biraz..."

Kaşlarını oynatması üzerine konuyu değiştirdim. "Adam'ın bir iş ilanı var ve seni tavsiye ettim."

"Adam masanın arkasında bebeğin babası mı olacak?"

Ben cevap veremeden, inkâr etmeden araya girdi.

"Evet."

Birçok kez aklımdan geçmesine rağmen ona gerçeği söylememiştim. Accardo ailesiyle evleneceğimi bile bilmiyordu. Bilseydi, eminim çıldırırdı. Dedikoduları biliyordu. Karanlık işlerde çalışıyordu. Bir şeyler duymuş, öğrenmiş ve kendi iyiliği için görmezden gelmişti. Onu korumak için sırlarımı ondan sakladım, korunmaya ihtiyacı varmış gibi değil. Ama kiminle evlendiğimi bilseydi, bir canavarın çocuğunu taşıdığımı bilseydi... Onu bu konudaki düşüncelerini saklamayacağını bilecek kadar tanıyordum. Ve bu düşünceler, silah kullanan dikkatsiz adamlara kusulacaktı. Neredeyse ailem dediğim düşmana.

"Peki ya güvenilir yardımcılar?" Hannah başını sağa ve sola eğerek Ace ve Mercer'ı işaret etti.

"Benim," dedim ve nedenini bilmiyordum çünkü ortada resmi bir şey yoktu ama bunu söylemek doğru geldi.

Alçak sesle ısıklık çaldı. "Eminim senin evinde pijama partileri oluyordur."

"Hannah," diye tısladım.

"Evet, bu doğru." Elini karnıma götürüp okşarken dikkatini Adam'a çevirdi. Adam'ın gözleri bu harekete kilitlendi. İçlerinde ufak bir kıskançlık alevlendi. "Teklif ettiğiniz bu işi istediğimi nereden çıkardınız? şu anki işverenimi seviyorum."

Max homurdandı. "şu anki işverenini kimse sevmiyor. Davis tam bir pislik ve sen de bunu biliyorsun. Herkesi bahşışlerinden mahrum bırakıyor, sana asılıyor ve maaşından her şeyi kesiyor. Pisliğin teki."

Buna itiraz etmedi. "Müşteriler iyi."

Drew, "Eminim elleri yıkanmamış, gündüz içen bir sümüklü böcek, ben içeri girdiğimde striptizciymişsin gibi gömleğinin altına para koymaya çalışmıştır," dedi.

"Sen olmadığın için kıskandın mı?"

Adam boğazını temizledi. "İş şu anki maaşının üç katı, artı yan haklar."

"Menfaat mi dedin?" Hannah'nın merakı uyanmıştı.

"Haftada dört gün. Diğer her hafta sonu. Ayrıca tesisin spor salonu ve spa'sına ücretsiz erişim."

"F-F- Tesis?" Kekeleydi, her şeyi anlamaya çalışıyordu. Ona mümkün olan en iyi anlaşmayı yapıyordu ve bunun benim için özel olmasından kaynaklandığını biliyordum.

"Bu doğru. Tesis iki hafta içinde açılıyor. Baş barmenimiz beklenmedik bir şekilde istifa etti. Seni istiyoruz. İhtiyacınız olan diğer personeli siz seçersiniz. İlk iş olarak bir hafta sonra açılış galası var."

Ağzı açıldı ve kapandı, sonra açıldı ve açık kaldı. "Tatil köyü mü?"

"Evet, hanımefendi. Anlaştık mı?" Adam öne doğru eğildi, sandalyesinin derisi gıcırdıyordu.

"Tatil köyü," diye yineledi, belli ki şoktaydı.

"Bu bir anlaşma mı?" diye daha güçlü bir şekilde sordu.

"Evet... hayır."

"Hayır mı?" Güldü ve kaşlarını kaldırdı.

"Pazarlık yapmak istiyorum." Bacakları aşağı yukarı sallanıyor, sinirlerini ele veriyordu.

"Pazarlık mı?" Ace güldü. "Bundan daha iyi bir anlaşma yapamayacağınıza söz verebilirim. İşe alımların çoğuyla ben ilgileniyorum ve iş açısından bakıldığında, neredeyse üçte iki daha ucuza birini işe alabilir, sosyal haklar olmadan tesise erişim sunabilir ve boşluğu kolayca doldurabilir."

Hannah'nın kafası yana savruldu ve Ace'e ters ters baktı. "Yapabilirdi ve bu sadece bir işle ilgili olsaydı, eminim yapardı. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve bu onun teklifinde etkili oldu. Ziyaretler konusunda anlaşmaya varılırsa ayda iki yerine üç hafta sonu çalışırım."

Adam gülümsedi, saldırmak üzere olan bir köpekbalığı gibi görünüyordu. Dirseğini masasının üzerine koydu. "Tamamdır."

Hannah beşlik çakmak için elini kaldırdı, ben de onunkini karşılamak için elimi kaldırdım. "Yesss."

"Peki ya Hannah?"

Tekrar kocama baktı. "Evet?"

"Ziyaretler her halükarda gerçekleşecekti. Onu eğlendirmek için bizden başka birine ihtiyacı var. Bir hafta sonu için pazarlık yaptınız."

Farkına varması onu çok etkiledi ve küfretti. "Lanet olsun."
Başımı omzuna yasladım. "Ben buna değerim, değil mi?"

"Kocan-"

"Yeni patronun," diye hatırlattı ona.

"Cömert." Gerçi önceki kelimenin daha az nazik olduğundan şüpheleniyordum.

"Max, Drew. Onu dairesine götür ve taşınması için ne gibi düzenlemeler yapılması gerektiğine bak," diye emretti Adam ve Hannah kaskatı kesildi.

"Affedersiniz?"

"Taşınmanız," Adam sanki çok açıkmiş gibi kelimeyi tekrarladı. "Taşınmak anlamada yoktu."

"Belle ile takılmak mı istiyorsun? Onu güvende tutmak istiyorum. Bu kadar basit. Ya mülkümüzün arka tarafındaki kulübeye taşınırsınız ya da ziyaret için programlarımıza uyarsınız. Unutmayın ki biz meşgul adamlarız. Oyun oynayacak vaktimiz yok."

"Sadece..." Sandalyenin kolçağıyla oynadı, parmağıyla daireler çizdi. "Evim kira kontrollü, biliyorsun. Ve taşınmak için-"

Adam, "Tek yatak odası, tam mutfak, çamaşır makinesi ve kurutma makinesi mevcut," diye sıraladı.

"Neden bana bunlardan bir tane teklif edilmedi?" Mırıldandım. "Doluydular," diye cevap verdi Mercer.

"Artık değiller," diye dudak büktüm.

"Oh, öyleler, ama birinin yeri değiştirilmek üzere." Mercer omzunun üzerinden iki arkadaşına baktı ve ben onun kimi düşündüğünü anladım.

"Yerinde mi?" Hayranlıkla nefes aldı. "Kirasız."

"Bayılabilirim," dedi Hannah.

"Zayıf hissediyorsan Max'in seni taşıyabileceğine eminim." "Taşımamayı tercih ederim," diye homurdandı.

"Evli mi?" Hannah yüzünü yelpazeleyip kocama bakarken bana fısıldadı. Şaka yaptığını biliyordum.

Parmağımı yüzükle birlikte onun önünde oynattım. "Sanırım öyle."

"Ukalalar." Adam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Galadan bir gün önce taşın. Bu size eşyalarınızı düzene sokmak için yeterli zamanı verecektir. Toplanmana gerek yok; adam göndeririz. Seninle tanışmak güzeldi, Hannah. Şimdi izin verirsen karımla yalnız konuşmak istiyorum."

Hannah'nın gözleri benimkilerle buluştu ve ben de başımı salladım. Onu birkaç aydır ilk kez görüyordum ve gerginliğini anlıyordum. Ama Adam onu yakınına taşıyacağını söylediğinde ona inanmıştım. O her zaman ailemiz için en iyi olanı yapardı. Bizim mi? Bu doğru muydu? Biz böyle miydik?

"Sorun değil," diye fısıldadım, başımı onun ki ne yaklaştırmak için. "Mercer en iyi çörekçi yi biliyor. Belki onu bize biraz çörek almaya ikna edebilirim ve sen yerleştikten sonra arayı kapatabiliriz."

"Peki Mercer bu ateşli kaslardan biri mi?" Başını iki yana salladı ve bana onları hiç doğru düzgün tanıştırmadığımı hatırlattı.

"Sağa doğru," diye mırıldandım ayağa kalkarken.

Beni izledi, ayağa kalktı ve ona bakabilmek için kollarını başının üzerine uzatıyormuş gibi yaptı. Başını birkaç kez salladı. "Güzel." Kollarını tekrar uzatırken başını çevirdi ve Ace'e doğru baktı. "İki kat güzel."

"Sizinle otoparka kadar yürüyelim," diye teklif etti Mercer, kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Kapıyı açık tuttu ve Drew ile Max onu takip etmeden önce Hannah'nın içeri girmesini bekledi. Ace grubun arkasını kapattı. Kapıyı kapatmadan hemen önce bana bir göz kırptı.

Ve sonra yalnız kaldık.

Ofisinde dolaşırken Adam'a bakmaktan kaçınıyor, gözlerinin ağırlığını içimde hissediyordum. İlgimi çeken hiçbir kitap olmamasına rağmen raflarındaki her kitaba dokundum. Dekoratif küreyi döndürdüm, eğilip dönerek yavaşça dururken ondan kaçtım. Sonra arkasına geçip rafındaki fotoğraflara baktım.

Sessizlik çok ağırlaştığında, üç çocuğun resmini elime aldım. "Bu Mercer ve Ace ile sen misin?"

Neyi kastettiğimi anlaması için etrafında dönmesine gerek yoktu. Konuşurken bir şeyler yazmaya devam etti. "Gençlik yıllarımızda tanıştık. Aynı grup evine atıldık."

Boktan bir geçmişimiz var Bellamy ve bunu değiştiremem. Ama ailemiz için her zamankinden daha iyi olacağımıza söz veriyorum."

"Yapacağız," diye fısıldadım nefesimin altında.

Ayağa kalkarken bana "Senin olduklarını söylemiştin," diye hatırlattı.

Bir anlık zayıflık ve kafa karışıklılığıyla, onları ben sahiplenmezsem en iyi arkadaşımın sahipleneceğinden endişelenmiştim. "Hannah benden daha cesur. Eğer onlara göz koyarsa..."

"O zaman senin olanı alır." şimdi daha yakındaydı. Arkamda, bedenimin üzerinde belirdeğini hissedebiliyordum. Boynuma değen nefesi yakınlığımızın aşırı derecede farkında olmamı sağlıyordu. Elbette haklıydı. Benim olanın onun olmasını istemiyordum. Ve sanırım artık onlar benimdi. Bir şekilde, sadece platonik olsa bile. Platonik miydi? Adam'ın ağzı beni yuttuktan birkaç dakika sonra Mercer'ı öptüm ve bu hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti.

"Evet," diye itiraf ettim, sonra bir adım uzaklaştım, özel alanına yerleştirildiğine göre onun için bir anlamı olması gereken nesnelere ve çerçevelere baktım.

"Paylaşmayı sevmiyorsun," diye gözlemledi ve hayır, sevmiyordum. Bu evliliğe istemeyerek girmiş olabilirim ama içindeydim ve bağlanmışım.

"Öyle mi?" Raf boyunca bir adım daha atarken omzumun üzerinden ona baktım.

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun, Belle." Parmağını ahşap rafın üzerinde gezdirdi. "Ben bencilim. İsteyerek verdiklerim dışında hiçbir şey paylaşmam."

"Benim gibi."

"Bu isteğe bağlı. Ama onu bile tamamen vermiyorum. Senin sadece bana ait olan bir paran var. Seni paylaşırım, böylece her zaman korunur ve hiçbir şey istemezsin. Ama her zaman bana ait olacak bir paran var. Kabul et bunu."

Her zaman bu adama ait olan pek çok parça olduğundan şüpheleniyordum ama bunu itiraf edemezdim. Onun yerine kitaplarına, eşyalarına, çerçevelerine bakmaya devam ettim, ta ki biri gözüme çarpana kadar. Ayak parmaklarımın ucunda uzanıp onu yakaladım. Aşağı çektim, geç bir Ace ve Adam'ın biraz daha geç bir kadınla olan resmine baktım.

"Birbirlerine çok benziyorlar." Bir an durakladım, Adam'ın sevdiği kadını gözümün önüne getirdim. Bu onun gördüğüm ilk fotoğrafıydı ve bir parçam, bir daha asla paylaşamayacaklarını bilsem bile, paylaştıkları şeyi kıskanıyordu.

"Öyle," diye onayladı. "Bazen o resmin burada olduğunu unutuyorum. Ace onu yıllar önce oraya koymuştu. Onun favorisiydi. Elizabeth hayattayken hayat daha basitti ve benim böyle çirkin bir suratım yoktu."

"Hâlâ yakışıklısın, biliyorsun." Ve öyleydi. Bu konuda yalan söyleyemem. Onlara ilk katıldığımda, buz gibi tavı ve yaralı vücudu beni korkutmuştu. Ama şimdi onu tanıdığım için bunun bir rol olduğunu biliyordum. Bana asla zarar vermezdi. Soğukluğu kendini korumanın bir yoluydu. Şimdi kendime ona bakmak için izin verdiğimde, yumuşak kenarları ve sert çizgileri takdir ediyor, her ikisini de eşit derecede çekici buluyordum.

"Gurur verici. Ama ben katılmıyorum." Çerçeveye uzandı, elimden aldı ve düşüncelere dalmış gibi resme baktı.

"Özür dilerim," diye yumuşak bir sesle konuştum.

"Bazen Ace'in de birini kaybettiğini unutuyorum. Acı çeken tek kişinin ben olmadığımı. O zaman öldüğümü, hayatımın sona erdiğini ve yaşadığım sürece eskiden olduğum kişinin bir kabuğu olacağımı düşünürdüm."

"Eskiden mi?"

"Değişmeye, daha iyi olmaya, daha çok yaşamaya çalışıyorum." Elini kaldırıp çerçeveyi aldığım yere geri koyarken bana baktı. "Bana karşı sabırlı ol. Bu büyük bir değişim."

"I..." Konuşmaktan korkarak ve aklımdan geçenleri söylemek için gereken cesareti toplayarak dudağımı sertçe ısırdım.

"Ne? Ne yaptın, küçük Belle?"

"Yerine geçmek istemiyorum," diye itiraf ettim, bunun bencilce bir itiraf olduğunu biliyordum. O karısını, hayatının aşkını kaybetmişti ve ben ikinci en iyi olmak konusunda endişeliydim.

"Yedek mi?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Doğru değil mi?"

"Elizabeth'in yerini kimse dolduramaz," diye itiraf etti ve bunu beklememe rağmen kalbim yine de sızladı. Ama sonra devam etti, "Ve kimse senin yerini alamazdı. O geçmişten geliyordu. Sen şimdiki zamansın. Onlar

hayatımın farklı zamanları ve hiçbirisi diğferinden daha fazla ya da daha az anlamlı değıl. Özür dilerim, gerçekten özür dilerim çünkü bunu size gösterme konusunda pek iyi bir iş çıkaramadım. Ama deniyorum ve hala mücadele edeceğim günler var. Anlıyorsun, değıl mi?"

Beni göğsüne doğru çekerken eli etrafımı sardı. Avucunu karnıma dayadı. "Sanırım öyle."

"Bu raflar benim geçmişim ama geleceğim..." Beni çevirdi ve masasının üzerinde durduğunu bilmeden çektiğı bir fotoğrafımı görmeme izin verdi. "Geleceğim asla arkamda değıl, her zaman önümde."

İçimde hafif bir kıpırtı dans etti. "Resmim sende var."

"İstiyorum." Avuç içi yavaş bir daire çizdi. "Sana dokunmasına izin veriyorsun."

Neyi kastettiğini biliyordum. Sormama gerek yoktu. Ama Hannah benim en iyi arkadaşımıdı; onun dokunuşu benimki kadar tanıdıktı. Birbirimize karşı rahat olamayacak kadar uzun süredir arkadaştık. "Kıskandın mı?"

"Evet," diye itiraf etti.

"Sana hiç hayır demedim."

"Sen de bana hiç evet demedin." Haklıydı. "Şu anda bana dokunuyorsun," diye hatırlattım ona.

"Ve sanırım ben takıntılıyım." Çenesini saçlarıma dayadı. "Değışıyorsun. O büyüyor."

"Öyle." Cinsiyet konusunda kararını çoktan verdiğini bildiğim için sıırttım.

"Daha fazlasını istiyorum." Parmakları tenimde sıkıştı. "Özür dilerim, ne dedin?" Ona bakmak için başımı eğdim.

"Daha çok çocuk. Daha fazla bebek." Bakışları elinin karnımdaki yumrunun üzerinde durduğı yere kaydı. "Bu görünüşü sevdim."

Başka bir çırpınış. "Biliyor musun, müstehcen kitap dünyasında, kadın kahramanın kahramanı bir tür üreme saplantısı olmakla suçlayacağına inanıyorum."

Kıkırdadı. Titreşim vücuduma öyle şeyler yaptı ki ayak parmaklarım kıvrıldı. "Beni utandırıyor musun?"

"Asla yapmam."

"O zaman bu bir evet mi?" Sorusu karşısında sertçe yutkundum, sonra yutkunmamı duyup duymadığını merak ettim.

"Adam..."

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım. Saniyeler sonra, Ace kapıyı iterek açtı ve kocamla geçirdiğim ilk gerçek anı böldü... hiç.

Ace boğazını temizledi. "Accardo'nun gelen sevkiyatının battığı haberini aldığımızı bilmeni istedim. Sürpriz depo baskınıyla mükemmel zamanlama."

Nefesim kesildi. Korku midemi sarmıştı. Ama Adam uğursuzca gülümserken beni sadece daha sıkı tuttu. "Mükemmel. Bir sonraki ayarlamayı yap. Ve arabayı asansöre çektir. Bugün erken ayrılıyoruz."

"Yapacağım."

Adam eşyalarını toplamak için masasına doğru yürürken kapı kapandı. "Bugün güzel bir gün, Belle. Lanet olası güzel bir gün."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

ADAM

"Ne kadar mülk kazandık?" Evimdeki ofisimde sandalyemde arkama yaslanırken Ace'e sordum.

"Birkaç millik rıhtıma tamamen sahip olmadan önce iki mülkümüz daha kaldı."

"Neyi bekliyorsun?"

"Satmayacaklar," diye itiraf etti, "ama üzerinde çalışıyoruz." Mercer'a doğru baktım. "Eğer satmayacaklarsa, yapın."

Belle hayatıma girmeden çok önce uzun bir oyun oynuyordum. Sadece uzun oyunumun işe yarayacağını hiç düşünmemiştim. Rıhtım boyunca karşıma çıkan her mülkü satın aldım, satılık olmayanları almak için anlaşmalar yaptım, emlak konusunda üstünlük sağlamaya çalıştım. Sabrımın karşılığını almıştım. Şimdi, bu iki mülk dışında, Accardo depolarına herhangi bir sevkiyat yapmak için benim bölgemden geçmek zorunda kalacaktı. O birkaç millik izinsiz geçişte pek çok kaza olabilirdi.

"Accardo'nun restoranlarında bazı elektrik kesintileri olduğunu duydum. Şehir tüm lokasyonları kapatmış." Ace sırtıttı.

"Hepsi birden mi?" Şok olmuş gibi davrandım.

"Çok öfkeli." Ace ayağa kalktı ve gerindi. "Eminim bunun neden olduğunu biliyordur ve şehrin emirlerini çiğnemek için hiçbir şey yapamaz."

Ben de onu takip ederek ayağa kalktım ve sandalyemi masamın altına ittim. "Eminim her saat bir ton para kaybediyordur."

"Yedek parası vardı." Mercer anlayışsızdı. "Küçük balık. Yine de birikecektir. Ve biriktiğinde, bize geri dönmesini bekle." Bunu biliyordum ama yine de içimi bir endişenin kapladığını hissettim.

Kendim ya da adamlarım için değil. Kendi başımızın çaresine bakabilirdik. Ama Belle için.

"Galayı iptal etmeliyiz."

"Bu kadar aleni misilleme yapacak kadar aptal değil. Git gecenin tadını çıkar," diye ısrar etti Ace. "Ne de olsa Bellamy geliyor."

"Bu yüzden iptal etmek istiyorum," diye itiraf ettim.

"Onu yakaladık. Her zaman öyleyiz." Mercer yanımdan geçerken sırtımı sıvazladı. Kapıyı açtı ve dondu kaldı. "Bellamy."

Midem bulandı. "Burada ne yapıyorsun?" Ses tonum karşısında gözleri incinmişti. "Evin batı kanadına girmen yasak."

"Ben sadece..." Etrafına bakındı, bakışları aile fotoğraflarının olduğu duvara, ondan önceki tüm hayatıma kaydı. "Film izlemek istiyordum ama bekleyebilir."

Döndü, saçları hareketle birlikte savruldu. Daha bir adım bile atamadan Mercer'ın eli uzandı, savrulan at kuyruğunu yakaladı ve onu göğsüne doğru çekti. Nefesi kesilmişti ama bunun acıyla değil, hareketle ilgili olduğunu biliyordum. Küçük Belle'imiz sertlikten hoşlanıyor muydu? Saçının çekilmesinin neden olduğu acıdan hoşlanıyor muydu?

Sırtını göğsüne yaslamış olan adam, eli hâlâ saçlarını sıkarken ona doğru eğildi. Kulağına doğru konuşurken sesi çakıllıydı: "Bizden kaçacak mıydın?"

"İ-" Başını iki yana sallayarak öfkeyle inkâr etti. "Hayır. Değildim."

"Öyleydin." Ona seslendi. "Buraya gelmemen konusunda uyarıldığın ve söz dinlemediğin için mi duyguların incindi? Yoksa seni içermeyen geçmişlerimiz olduğu için mi alıngansın?"

"Saçımı bırak, Mercer," diye emretti ona.

"İkisi de o zaman." Güldü, araya girmem gerektiğini biliyordum ama göğsü inip kalkıyordu, meme uçları tomurcuklanmıştı ve gözlerimi onlardan alamıyordum. "Bırakmam için bana bir sebep ver?"

"Lütfen."

"Yeterince iyi değil. Erkeklere bundan daha ikna edici yalvarışlarla işkence ettim. Tekrar dene." Adam kadının konuşmasını bekledi ama kadın konuşmadı. Onun yerine gözleri adamın dudaklarına ve tekrar onun yakıcı bakışlarına kaydı. Adam onun kulağına eğildi, konuşurken sesi daha yumuşaktı. "Adam ve Ace centilmendir ama ben değilim küçük kızı. Seni test edeceğim, sınırlarını zorlayacağım, durmam için yalvarırken adımı haykırmamı sağlayacağım. Adam kuralları    nemene izin verebilir ve bunu görmezden gelebilir    nk  sana karşı yumuşak bir noktası var. Ama ben, o mükemmel kı ına, seni boşaltmam için hıçkırma hıçkırma ağlatana kadar şaplak atacağım. Sonra da amının kokusu avucumu kapladığı için yatağa giderim. Biz aynı değiliz. Oyun oynama ve yalan söyleme. Anladın mı?"

"Merc," diye uyardı Ace.

"Gerçeği kaldırıabilir, Ace," diye ısrar etti Mercer. "Hatta bence bundan hoşlanıyor." Elini aşağı uzattı, kızın tayıının içine soktu, ona yakından dokundu, kıskanmam gerekirdi ama kıskanmadım. Ne kadar ileri gideceğini merak ederek donup kalırken gözlerimi onlardan alamıyordum. Saçlarına doğru inledi, "Benim için çok ıslaksın."

Kız inledi ve adam elini çekip parmaklarını dudaklarına götürdü ve emerek temizledi. "Oyunlardan bıktım, küçük kızı. Ya girersin ya da çıkarsın. şu anda burada bile değilken bu koridorlarda yürüyüp geçmişimizi kıskanamazsın. Kararını ver ve bize haber ver,    nk  duyduğuma göre harika göğüsleri olan küçük bir sarışın buraya taşınıyormuş ve benim olmayan bir şeyi bekleyip umut ettiğim için bu fırsatı kaçırmak istemem." Onu öne doğru itti. "Git patlamış mısır yap. Birkaç dakika içinde orada olacağız."

Onu ofis kapısının hemen dışına yerleştirdi, sonra da dönmesine fırsat vermeden kapıyı kapattı. Alnını tahtaya dayadı ve küfretti. Onun için zor olduğunu biliyordum    nk  bunu izlemek hepimiz için çok zordu. Onun yüzünü, incinmişliğini, kıskançlığını, şehvetini görmek... ve sonra onu itmek kalbim için bir suçtu.

Ayak sesleri azalınca Ace sessizliği bozdu. "Senin derdin ne lan?"

Mercer alnını kapıdan kaldırmadan başını çevirdi ve gözlerimizle buluştu. "Benim sorunum onun her şeye sahip olamaması."

"Neden olmasın ki?" Ace'in kafası gerçekten karışmış görünüyordu.

"Bu evdeki erkeklerin ilgisini çekemez ve hayaletlerimiz yüzünden kıskançlık yapamaz. O istemese bile biz ona her şeyi veririz. En azından bize nerede durduğumuzu söyleyebilirdi. Zamanı vardı. Haftalar oldu. Buraya taşındığından beri haftalar, babası öldüğünden beri haftalar, o duşta akıntının altında çözülüşünü izlediğimden beri lanet haftalar ve ben onu istedim. Onu düşündüm. Bana verdiği her kırıntıya tutundum ama artık zamanı geldi. Onunla birlikte sıçramaya istekli değilse, kendini adamasını ve geçmişinden kurtulmasını nasıl bekleyebilir ki?"

Haklı olmasından nefret ediyordum ama haklı olduğunu da inkâr edemezdim. Kalbinde nereye ait olduğumu bilmeyecek kadar uzun süredir onun yanında uyuyordum. Bizim için her şey olabildiğince açıkken onun için neden bu kadar karmaşıktı? Bir aile istiyorduk ve onu kuracaktık.

"O haklı, Ace." İçimi çektim. "Ya hep ya hiç hep böyle yaptık ve bence nerede durduğumuzu bilmeyi hak ediyoruz."

"Oraya gittiğimizde çok kızacak," diye belirtti Ace.

"Bırak onu." Mercer doğruldu ve kapı kolunu tuttu. "Sonsuza kadar kızgın kalamaz."

Ve olmayacaktı da. Bu gece sinirli olacaktı ve ben de onun takınacağını bildiğim tavırlardan uzak duracaktım. Ama bir noktada, bir sonuca varacaktı.

Mercer mutfığa doğru ilerlerken ben de arkasından gittim. Mikrodalgayı gereğinden fazla güç kullanarak kapattığı sırada içeri girdik. Bana attığı gölgeli bakışları görmezden gelerek ona doğru yürüdüm ve başının üstünden uzanarak patlamış mısır için bir kâse çıkardım. Poşeti kaseye boşaltırken bana doğru bakmadı bile. Mısırı alıp döndü ve mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru yürüdü.

En iyi arkadaşlarımla baktık, sonra Mercer diğer atıştırmalıkları alırken ben de buzdolabından birkaç içecek aldım. Birkaç tane

Dakikalar sonra, onunla sinema salonumuzda buluştuk; burada uzanmış loveseat yerine uygun bir şekilde tekli bir sandalye seçti. Bir masa çıkardım, ikimizin önüne oturması için sürükledim, sonra atıştırmalıkları en sevdiği ona en yakın olacak şekilde düzenledim.

Kendini yumuşacık bir battaniyeye sararken inatla ekrana bakıp filmin başlamasını bekledi. Ace kumandayı eline aldı ve ışıkları kapatmadan önce önceden seçtiği filmi oynat tuşuna bastı.

Bütün film boyunca tek bir bakış bile atmadı. Yarisında uyuduğunu kabul ediyorum ama yine de. Bir şeyler atıştırmayı bile denememişti. Film bittiğinde ve Ace ışıkları tekrar açtığında hepimiz onun etrafında durmuş uyuyan güzelimizi izliyorduk.

Ace, "Öfkesinin sıcaklığını odada hissetmemiş olsaydım film daha iyi olurdu," diye düşündü.

"Öfke mi? Bastırılmış cinsel gerilim olduğunu düşünmek istiyorum." Mercer öne doğru uzanarak bir tutam saç gözlerinden uzaklaştırdı.

Bir dakika daha onu izledikten sonra Ace arkasını döndü. "Ben yatmaya gidiyorum. Umalım da bu akşamdan daha iyi bir sabah olsun."

Daha fazla aynı fikirde olamazdım. Eğildim, karımı kucağıma aldım ve göğsüme yasladım; uyanık olsaydı asla izin vermeyeceği bir lüks olan tenime otomatik olarak sokulma şeklini seviyordum. İçimden istemsizce bir memnuniyet gümbürtüsü çıktı, bu ses gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. Bir süre benimkileri tuttular, ikimiz de nefes almaya cesaret edemedik, ta ki kolunu uzatıp boynuma dolayana ve gözlerini tekrar kapatana kadar.

Mercer yanımdan ayrılmadan önce sıırttı, sanki burada hiçbir şey ifade etmediği halde bir şey yapmış gibi gururluydu. Bu tek bir eylemdi, bir taahhüt değil.

Üst kattaki tadilat henüz hazır olmadığı için şükrederek onu koridorda nazikçe taşıdım. Ağır değildi ama merdivenlerin sarsıntısı onu mutlaka uyandırırdı. Kapıyı açmak için ayağımı kullandım ve sonra onu yatağa taşıdım. Onu uyandırmamaya dikkat ederek çarşafı geri çektim. Tam eğilip onu bırakmaya hazır bir şekilde yere yatırdığımda, parmakları beni sıkıca tuttu.

"Adam?"

Bütün gece bu kadar sessiz kaldıktan sonra yumuşak sesi irkilticiydi. Düşünmeden cevap verdim, "Evet, bebeğim?"

Sevgi sözcüğü yeniydi. Ama söylemek yanlış gelmedi. "Kal."

İsteği basitti ama yerine getirilmesi çok zordu. "Ben-"

Başını hayır anlamında salladı ve sözümü kesti. "Lütfen yatağa gel."

Göz kapakları çoktan kapanmış, uykuya dalmıştı ve ben de onun gittiğinden emin olana kadar bir süre burada yatıp sonra da diğer gecelerde yaptığım gibi çalışmak için ofisime dönmeyi düşündüm. O asla bilmeyecekti. Yeterince uzun kalırdım, sonra duş alırdım ve bizi sinemaya çağırmadan önce akşam başladığım işi bitirirdim. Ayakkabılarımı tekmeledim, pantolonumu ve gömleğimi çıkardım ve vücudunun uykuda bana doğru kıvrılmasına hazırlıksız bir şekilde onun yanındaki yatağa süründüm. Gözlerimi kapattım, uzun zamandır özlediğim dokunuşun tadını çıkarıyordum, asla uyumaya niyetim yoktu.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda güneş, pencereden sarı akıntılar halinde süzülüyordu. Üzerime çöken ağırlığın, normalde yatağın kendi tarafında kalmak için büyük çaba sarf eden karım olduğunu anlamam bir anımı aldı. Ancak bu sabah, kolu ve bacağı vücudumun üzerine savrulmuş, beni olduğum yerde sabitlemişti.

Teninin tenime değmesinden nefret etmiyordum. Aslında, aletimin hazır olda bekleme şekline bakılırsa, bunun alışabileceğimden daha fazla bir his olduğundan şüpheleniyorum. Kıpırdamamaya çalışırken gözlerimin onun uyuyan bedeninde dolaşmasına izin verdim. Yeterince uğraşmamış olmalıydım çünkü birkaç dakika sonra gözleri irkilerek açıldı. Vücudu aniden kaskatı kesildi ama o daha çekip gidemeden kolumu sırtına dayayıp onu olduğu yerde sabitledim.

"Kal."

Cevap vermedi, belki kalkıp gider diye düşündüm ama sonunda konuştu, sesi o kadar yumuşaktı ki ona bu kadar yakın olmasaydım duymazdım. "Özür dilerim."

"Ne için?" Kolunu sıktım, burada benimle olduğu için üzgün olmadığını bilmesini istedim.

"Mercer haklıydı. Bu adil değil. Kuralları çiğnedim ve bu yüzden bulduğum şeyi kiskanamam."

"Bunu farklı bir şekilde de yapabilirdi." İçimi çektim, elimi yumuşak saç tellerini okşamak için kaldırdım. "Ama bence kuralları çiğnemek bir yana, o haklı. Ne istediğine karar vermeli ve bunu açıkça belirtmelisin. Belirsizlik içinde kalmak ne sana ne de onlara haksızlık olur."

Eli yukarı kalktı, minik parmakları çıplak karnımın derisini okşadı ve ben donakaldım, uzun zamandır özlediğim masum dokunuşunu durdurabileceği korkusuyla nefes almaktan korktum. Parmakları hafifçe hareket edip yara izlerinin üzerinde dans ederken nefesimi tuttum ve mümkün olduğunca hareketsiz kaldım.

"Acıyor mu?"

Tanrım, hayır. Eğer bir şey varsa, cildimin geri kalanından daha hassastı. "Bana asla zarar veremezsin."

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Ben istemedim. Yeni eşimle yataktayken ölen eşim hakkında konuşmak istemiyordum. Ama ona yalan söylemek ya da bilgi saklamak da istemiyordum. Geçmişimi bilmek istiyordu ve bilmeyi hak ediyordu.

"Böyle bitmemesi gerekiyordu," diye başladım. "Yenilenen şehir tiyatrosu için bir açılış töreni vardı. Projeye büyük bir bağışta bulunmuştum. Elizabeth ve ben bir araba aldık. Ace de motosikletiyle onu takip edecekti." Şimdi derin bir nefes aldım, anılarla mücadele ediyordum. Ama belki de onu dışarı çıkarmak, rüyalarımın giren hikâyeyi anlatmak iyi olabilirdi. "İlk araba arkamızda durduğunda buradan birkaç mil uzaktaydık. Bir sonraki araba yaklaşıp kadar hiçbir şey düşünmedim. Onları tanıdım elbette, Joseph Accardo'nun adamları. Geçmişte onlarla sorun yaşamıştım ama onları evime bu kadar yakın bir yerde görmeyi hiç beklemiyordum. O zamanlar daha gençtim, sanırım yenilmez olduğumu sanıyordum. Artık daha iyi biliyorum."

Daha da yaklaştı ve ben devam ederken bu hareket beni biraz olsun rahatlattı. "Arabalarından uzaklaşmak için manevra yapmaya çalıştım ama gidecek hiçbir yer yoktu. Ben tepki veremedim arka cam kırıldı ve alevler arka koltuğu sardı." Belle'in nefesi kesildi, eli ağzına gitti ama ben elini uzattım ve parmaklarımızı birbirine dolayarak tekrar göğsümün üzerine koydum. "Yangın ve

bana çarpan arabalara çarptım, kontrolü kaybettim ve bir ağaca çarptık. Arabalar ikimizin de öldüğünü düşünerek hızla uzaklaştı. Açıkçası ben ölmemiştim. Doktorlar daha sonra bana çarpma anında öldüklerini söyleyeceklerdi ama o anda bunu kabul etmek istemedim. Kemerini açmak için mücadele ettim. Ateş derimi parçalıyor, beni yakıyordu ama hiçbir şey hissetmiyordum. Onu arabadan çıkarana kadar hiçbir şey hissetmedim. Çok fazla kan vardı. Onun kanı. Benim kanım. Çocuğumun bunu yaşamasının mümkün olmadığını biliyordum ama yine de umudum vardı. Ace olay yerine geldi. Ve Tanrım, onun yıkımını asla unutmayacağım. Benimkinin aynasıydı. O gün neredeyse beni de kaybediyordu; belki de bazı açılardan kaybetti. Sanırım beni hayatta tutan tek şey intikam alma kararlılığımı. Oğlum yaşasaydı bu yıl anaokuluna başlayacaktı. Zamanı böyle kilometre taşlarıyla perspektife koyduğunuzda çılgınca geliyor. Ama bazen bunu düşünüyorum."

Yerinde tutmadığım eli karnına gitti, sanki taşıdığı çocuğun benden her şeyi alan canavarla bağlantılı olduğunu fark ediyordu. O daha tek bir düşünce bile oluşturamadan ben ekledim, "Eğer düşündüğün buysa, çocuğumuzu asla intikam için kullanmam. Onu kendime ait olarak kabul ettim, yani bana kalırsa o aileyle hiçbir bağı yok."

"O." Her zaman yaptığı gibi beni düzeltti ve sesindeki şakacı ton, geçmişimin ağırlığını ona yükledikten sonra havayı hafifletmek için gerekiyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Vücudu benimkinin altına gelecek şekilde yuvarlandım ve gözlerinin içine bakarak üzerine çıktım. "Yarın öğreneceğiz, biliyorsun, ve haklı olduğumu göreceksin."

Bacaklarını açarak bedenimin yakınlaşmasına izin verdi. "Ya da... beni dinle..." Sırıttı. "Haklı olduğumu göreceğiz."

"Bilmiyorum. Buralarda başka bir kızla başa çıkabileceğimizi sanmıyorum. Zaten dışarıda senin emirlerini yerine getiren bir sürü kötü adam var. Onlara emir verecek başka bir kız ne işe yarar ki?"

Dişleri dudağıyla oynadı ve "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum" diye itiraf ederken gözleri ciddileşti.

Kendimi onun üzerinde tutmak ve alt bedenimin onun sıcaklığına batmasına izin vermemek için tüm enerjimi kullandım. "Ne demek istiyorsun?"

Boynunu öpmek için başımı eğdim, bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeden önce o tatlı noktaya en hızlı gagalarımı sundum. Altımda kaydı ve bu hareketle sikimin kalınlığını kalçasında hissedebildiğini biliyordum ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine dudaklarını yaladı, konuşmadan önce kendi içinde bir cazibe vardı. "Nasıl ilişki kurulacağını bilmiyorum. Ne bir kişiyle, ne de üç kişiyle. Nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

Durdu, yüzü kıpkırmızı oldu. Devam etmeyince, "Neyi nasıl yapacağını bilmiyor musun?" diye sordum.

Uzaklara baktı, konuşurken gözlerimle buluşmayı reddetti. "Nasıl seks yapılacağını bilmiyorum."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Seks yap."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Yaşadığım tek deneyimi hatırlayamıyorum. Ve şimdi üç kişisiniz ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Ağırlığımı bir dirseğime verdim ve parmaklarımı başının arkasındaki saçlara gömüp onu kucakladım. "Bizden korkuyorsun."

"Sizi, hepinizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Sizin bir dünya tecrübeniz var ve benim sahip olduğum tek şey-"

Geri çekilmeden önce bir öpücükle sözünü kestim. "Öncelikle, seks yapmak için... partnerine güvenmen gerekir. Sen bana güveniyor musun?"

Bana ters ters baktı. "Bildiğimi biliyorsun. Benimle alay mı ediyorsun?"

"Asla yapmam, tatlı Belle." Gözlerim dudaklarına bakmak için onunkilerden ayrıldı, sonra geri döndü. "Seks yaptığınızda ikinci şey öpüşmektir. Çok fazla öpüşme."

"Hiç eğlenceli değilsin-" O sözünü bitiremeden ağzım onunkine çarparak sözünü kesti. İlk başta dudaklarıma karşı sert davrandı ama dudaklarının yol vermesi için biraz ikna etmem yetti, benimkilerle dans etmeye başladı. Ağzını öğrendiğimde ve dudaklarıma karşı çıkardığı seslerin tadını çıkardığımda öpücük yavaş ve şehvetliydi. Altımda kıpırdanmaya, kendini sert uzunluğuma sürtmeye, biraz rahatlama arayışına girene kadar çekilmeye cesaret edemedim.

"Seks yaparken üçüncü-" diye nefes nefese kaldım.

"Senin de komik olabileceğin kimin aklına gelirdi?"

"Şşşt." Parmağımı dudaklarına götürdüm. "Nasıl seks yapılacağını öğreniyoruz."

"Senden nefret ediyorum."

Sırıttım, sonra kalçalarımı esnettim, nefesi kesilirken başının geriye eğilmesine bayıldım. "Üçüncü şey..." Parmaklarımı vücudunda dans ettirdim, şortunun beline soktum, iç çamaşırını geçtim, ta ki parmaklarım kalçalarının arasında biriken nemle buluşana kadar. Tutunduğum kontrolü kaybetmemek için kendimi zorlayarak gözlerimi kapattım. "Üçüncüsü... seni hazır hale getirmek. Sana dokunabilir miyim Belle?"

Kalçalarını öne doğru itti, başını sallarken elime doğru bastırdı. Ama o söylemedikçe hareket etmeyecektim. "Sikeyim. Evet. Lütfen, dokun bana."

Ve belki de daha önce onunla dalga geçiyordum, ama parmağım ıslaklığa battığında ve beni öpmenin ne kadar ihtiyaç yarattığını hissederek vücuduna battığında tüm şakalar kayboldu. Parmağımı yavaşça içine soktum, dudaklarını, boynunu, göğsünü öperken nazikçe çalıştım. Ağzımla ulaşabildiğim her yer ilgiyle dolup taşıyordu. Nazik olmam gerektiğini biliyordum ama tenine sert ısırmalar yerleştirmekten ve dilimle onları yatıştırmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Ellerimin daha hızlı hareket etmesini ya da parmaklarımın onu bir parmak daha sokacak kadar girmesini engelleyemiyordum. Başparmağım klitorisi boyunca dans ederek ona katıldığında, tüm kontrolünü kaybedip parmaklarımı vücuduna çekerken sıkıldığında, tüm inlemelerini yutmak için dudaklarını yakalamaktan kendimi alamadım.

Elimi tamamlayana kadar sürerken göğüslerimiz birlikte kabardı ve vücudu elime karşı kasılmayı bıraktığında, onu çıkardım ve parmaklarımı dudaklarıma getirdim. Gözlerimi ondan ayırmadan dölleri tenimden emdim ve tadının ne kadar güzel olduğunu düşünerek inledim. Tatlıydı, en iyi tatlı türü gibiydi ve bir gün onu bütün olarak tüketmeyi planladım, o kadar çok kez bu dünyada benden başka kimsenin olduğunu unutacaktı.

Bir ara kalçalarına kadar inmiş olan şortunu ve iç çamaşırını çıkarıp yere attım. "Tanrım, çok güzelsin. Benim için nasıl da güzelce parlıyorsun."

Yanına diz çöküp onu içime alırken övgülerimi mırıldandım. Tatlı amcığı sıırılsıklam olmuştu. Kendini yukarı itti, böylece yüz yüze geldik

elleri boxer külotumun beline gitti ve onları aşağı doğru itti. "Dördüncü adım?"

Yutkundum. "Dördüncü adım... sikişmek." Parmakları şaftımın demirine dolanarak sözlerimi çaldı. "Belle, bana ne istersen yap. Sen sikime dokunurken kelimelere konsantre olamıyorum."

Parmakları avuç içi prekumla kaplanana kadar yukarı aşağı hareket etti ve hareketleri tenime karşı kaygandı. "Seni... tadabilir miyim?"

Tanrım, sorusundaki masumiyet, gözlerindeki belirsizlik hayalarımın gerilmesine ve omurgamın karıncalanmasına neden oldu. Konuşabildiğime bile şaşırmıştım. "Bebeğim, dördüncü adımdan sen sorumlusun, ben değil."

Muhtemelen yapmam gerekse de ona hayır diyemezdim. Bana bencil diyebilirsiniz ama dudakları sikime dolanmayalı çok uzun zaman olmuştu ve bu zevkin cazibesi kendimi inkar edemeyeceğim kadar fazlaydı. Eğildi, dili dışarı fırlayıp ucuma değerken uzun saçları kalçamı gıdıklıyordu. Yıldızları gördüm, uzanıp yatak başlığına dokunduğumda ellerim anında titredi, bayılmamak için kendimi sabitledim.

Diğer elim saçlarına gitti, adını inlerken parmaklarımı saç tellerine gömdüm. "Lanet olsun Bellamy. Bu çok iyi hissettiriyor, sikimle çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Övgülerim karşısında ağzı kocaman açıldı ve sikim dudaklarının arasında kayboldu, boğazının arkasına ulaşana kadar durmadı. Ağızının neden olduğu hezeyan karşısında aklımı kaçırmıştım, ne söylediğim kelimelerin ne de yaptığım övgülerin farkındaydım. Tek bildiğim, bir şeyi, herhangi bir şeyi bu kadar iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve durmasını istemekle, yükümü boğazına o kadar çok boşaltana kadar beni emmesini dilemek arasında kalmıştım ki, sonraki yirmi dört saat boyunca tek tattığı şey dölümün tuzluluğuydu.

Saçlarını çektim, ağzını benden uzaklaştırmaya zorladım, sonra onu yukarı doğru ittim, kalçalarını tutmadan önce dizlerinin üzerinde yükselmesini sağladım ve geriye doğru düşerek vücudumun üzerine düşmesine izin verdim. Bacaklarını düzelttim, sikim kığına yaslanırken kalçalarıma sarılmasına izin verdim. "Bana hayır diyebilirsin Belle. Anlayışla karşılarım."

Cevap vermek yerine öne doğru eğildi ve beni öptü, bunu yaparken kalçalarını ayarladı, böylece kendini aşağı indirdiğinde, amcığı dudaklarının arasında sikimi kucakladı. Bana sürtündü, vücudunu eğip yavaşça aşağı inene kadar sıcaklığıyla beni kızdırdı. Vücudunun verdiği zevkle öldüğümü sanmıştım ama tırnaklarının göğsüme batması bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlattı.

Avuçlarım kalçalarına gitti ve bedenime uyum sağlarken onu sabit tuttu. Tanrım, kabzasına kadar batarken çıkardığı inilti bile çok seksiydi. Daha fazlasını duymak istedim. Kaydetmek. Zil sesi olarak kullanmak, böylece her lanet gün bu anı hatırlamak istiyordum. Boyutuna alıştığında, tekrar hareket etti, yukarı kaydı ve geri çarptı, kalbimin göğsümden fırlamasına ve kaslarımın kısıtlamayla gergin olmasına neden olan bir sürtünme yarattı.

"Gerçekten çok büyüksün," diye fısıldadı hareketlerle zıplarken.

Zayıflığıma yenik düştüm ve avuçlarımı yukarı kaldırıp göğüslerini avuçladım. Ağırdılar, birkaç hafta öncesine göre bile daha dolgundular. "Vücudun benim için yaratılmış gibi beni alıyorsun, Belle." Meme ucunu sıktım ve haykırdı, karnı sikime karşı kenetlendi. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Tekrar yaptım ve vücudunun tepkisi, söz konusu o olduğunda bir göğüs erkeği olabileceğimi kanıtladı, ama göğüsleri benim ilgim için yaratılmıştı. Onu okşadım, kalçalarımı yukarı doğru salladım, vücuduyla buluştum, daha fazla dayanamayana kadar mükemmel bir dans yarattım. Zar zor dayanıyordum, taşaklarımdaki titreşim ve omurgamdaki karıncalanmadan başka bir şey düşünemiyordum, her an beni ele geçirmekle tehdit ediyordu.

Kalçalarının arasına uzandım, klitorisinin kaygan, şişmiş tomurcuğunu buldum ve bastırdım, Belle, benim güzel karım, sikimin etrafında parçalara ayrılana kadar daireler çizerek ovuşturdum, sikimi o kadar sert sıktı ki artık kontrol edemedim ve tohumumu içine döktüm, bana karşı çökerken adını inledim.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACE

"Bugün eğlenceli olacak," dedi Mercer neşeyle, ben kendi odamdan çıkarken o da kendi odasından çıkarken. "Eminim hâlâ kızgındır."

Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Ben kalkmaya hazır olmadan önce yatak başlığının duvarıma vurmasına bakılırsa, bu evde en az iki kişinin neşeli bir ruh hali içinde olduğunu söyleyebilirim. Yine de bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezdim. En son ne zaman sabah seksiyile uyandığımı hatırlamıyorum. Bunu tekrar yaşamak için neler vermezdim.

Mutfaktan gelen sesler Adam ve Bellamy'nin çoktan kalkıp hareket ettiklerini haber veriyordu ve bir an için şu anda bildiklerimi bilerek onlarla göz teması kurup kuramayacağımı merak ettim. En azından bir seçim yaptığını ve benim onun seçiminde bir yerim olmayabileceğini bilerek.

İlk olarak Mercer içeri girdi, çıplak göğsünü sergileyerek kafa derisini kaşıyordu, vahşi yavrusu da yanındaydı. En azından bu sabah giyinebilirdi ama içimden bir ses onu rahatsız etse bile umurunda olmadığını söylüyordu. Onu dürtmekten, onunla alay etmekten zevk alıyordu ve bize doğru hızlı bakışlar attığında gözlerindeki kor hoşuma gidiyordu.

Mutfağa iki adım atmıştım ki Mercer aniden durdu ve sırtına çarpmama neden oldu. Onu yolumdan ittim ve

Etrafında dolaştı, ancak onun yanında dondu. Adam ve Belle yemek pişiriyorlardı, ki bu bireysel olarak garip değildi. Birlikte böyle bir şey hiç olmamıştı. Beni şoka sokan, Adam'ın o gün için giyinme zahmetine katlanmamış olması ve bunun yerine bir çift pijama pantolon giymiş olmasıydı.

"Takım elbise dışında bir şeyin olduğunu bile sanmıyordum." Mercer tezgahın kenarında durdukları sırada yaşadıkları özel anı böldü. Adam bulaşıkları yıkıyordu ve Bellamy de tezgâhta oturmuş öylece takılıyordu ve bu manzara o kadar evcildi ki kendimi neredeyse onların mahremiyetine izinsiz girmiş gibi hissettim.

Bellamy tökezleyerek tezgâhtan indi, Adam'ın eli onu düşmekten korumak için anında fırladı. Yere düştüğünde, Lady'nin başını okşamak için uzandı ve "Kalkmışsın! Kek yaptık!"

Mutfak adasına koştu ve bir tabak kek aldı. Bir çeşit barış teklifiymiş gibi tutuyordu. Sonra tabağı yere bıraktı ve kahve cezvesine gitti. Adam uzandı, dolabı açtı ve bulaşıkları yıkamaya devam etmeden önce onun için fincanları çıkardı ve ben de en iyi arkadaşımın sadece inadına ilişki kurduğu bir kadınla mükemmel bir şekilde senkronize olduğu hangi alternatif evrende yaşadığımı anlamaya çalışıyordum.

"Giyinen tek kişi Ace olduğuna göre, sanırım ofise o gidiyor, bu yüzden ilk fincanı o alacak." Bize değil, daha önce sayısız kez yaptığı gibi kahvemizi hazırlarken işine bakıyordu. Döndü, fincanı bana taşıırken yüzünde bir gülümseme vardı.

"Neler oluyor?" Mercer fısıldadı.

"Sikiştiler," diye mırıldandım, dudaklarımı oynatmamaya çalışarak ve sesimi kısık tutarak.

"Ve şimdi ikisi de 1950'lerin ev kadınları mı?" Bu durum karşısında o kadar şaşkındı ki, bunu gizleme zahmetine bile girmede. Yüzü bunu ele veriyordu.

"Onun gibi bir şey."

Bellamy önümde durdu, kahveyi uzattı ve ben uzandığımda yakınımaya eğilip yanağımdan öptü, sonra da neredeyse sekerek uzaklaştı. Kahveyi dudaklarıma götürürken Mercer ve ben bakiştık. İlk yudumu aldığımda inlerken gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Kahretsin, bu çok iyi." Bir yudum daha aldım. Eğer hayatımda eksikliğini hissettiğim şey kahvemi başka birinin yapmasıysa, beni de alın. Buna alışabilirdim.

Elinde Mercer'ın kupasıyla bize yaklaştı. "Telvesine tarçın ekledim."

Kupasını uzatırken gülümsemesi çok tatlıydı. Adam bardağa uzanmadan önce tereddüt etti. Göz göze geldiler, etraflarındaki havayı şarj ettiler. Sonunda adam teklifi kabul etti ve fincanı onun elinden aldı. Kadın döndü ve adamın boşta kalan eli onu durdurdu. "Bir şey mi unuttun?"

Düşünürken kaşları çatıldı, unuttuğu şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Kafa karışıklığının devam edeceği belli olduğunda Mercer yanağına dokunarak yanağına bir öpücük almadığını gösterdi. Yüzündeki gerginlik bir adım öne çıkıp onun yanağını öperken ve "Kıskandın mı?" diye fısıldarken kayboldu.

"Eğer olmasaydım, bunu görmezden gelirdim." Fincanını dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. "Bu güzelmiş. Tarçınlı. Kimin aklına gelirdi ki?" Bir adım öne çıkıp bir muffin aldı ve üstünden bir ısırik aldı. "Bu da güzelmiş. Bunun Adam'ın tarifi olmadığını biliyorum."

Adam ellerini kuruladı ve havluyu omzuna atıp dönerek lavaboya yaslandı. "Google'da arattık."

"Pinterest," diye düzeltilti.

"Aynı şey değil mi?"

"Belli ki öyle değil," diye alay etti Mercer.

"Bu hiç mantıklı değil. Aradığınız şeyi yazıyorsunuz, tıpkı Google gibi. Tıpkı Google gibi bir yemek tarifleri listesi çıkıyor. Tıpkı Google gibi harici bir siteye yönlendiren bir tanesini seçiyorsunuz." Adam yardım için bize bakıyordu ama ben buna dokunmuyordum. Bir kız kardeşe sahip olmaktan öğrendiğim bir şey varsa, o da savaşıları akıllıca seçmeniz gerektiği idi. Bunun önemi, sonuçlarına katlanmaya değmezdi.

Bellamy, "Ancak Pinterest estetik açıdan hoş," diyor ve ekliyor: "Bu da hangi tarifi deneyeceğimizi seçmemize yardımcı oluyor."

"Tarifi resimden değil, evde bulunan malzemeler listesinden seçtiğimi iddia edebilirim." Adam bir yığın tatlı tabağı aldı ve dağıtmadan önce Mercer'a kendi çöreği için bir tane uzattı.

"İsteseydim ihtiyacımız olanı almak için dükkana gitmeyeceğini mi söylüyorsun?" Bellamy suratını astı.

"Bebeğim." Oh, bu yeniydi. "Demek istediğim, seni gömlek giymemi gerektirmeyen seçeneklere yönlendirmiş olabilirim."

"Bugün bir ara gömlek giymeyi planlıyordun, yani bu seni öldürmezdi." Kollarını kavuşturdu.

"Evet, ama evden çıkarken duş almam gerekirdi." Dudaklarını kızın kulağına yaklaştırıp fısıldadı. Ne yazık ki kulaklarımın onun sözlerini duyamayacağı kadar alçaktan değil. "Henüz seni üzerimden yıkamaya hazır değilim."

Tabağımı ve fincanımı adaya koydum ve tezgahın diğer tarafında olup bitenlerden konuyu değiştirmeye çalışarak ellerimi birbirine vurdum. "Tamam. Annemle babamın işleri yoluna koyduğu açık. Şimdi, bugünkü planlarımıza devam edelim."

"Annem ve babam mı?" Adam'ın kaşları çatıldı. "Sen ve ben aynı yaşıyız."

"Babaların genellikle kontrol sorunları vardır."

Mercer elindeki kupayı işaret edercesine havaya kaldırdı. "Haklı."

Adam kendi kupasını kaldırmadan önce bir süre ters ters baktı.

"Tamam."

En iyi arkadaşımı böyle görmek hoşuma gidiyordu. Rahat, huzurlu, biraz da şakacı. Bu bir süredir eksik olan bir şeydi ve ben bunu fark etmemiştim bile. Artık nasıl eğleneceğimizi bile bilmediğimiz bir rutine mi girmiştik?

"Bugün rıhtıma gidiyorum," diye haber verdim onlara. Adam kahvesini dudaklarına götürdü.

"Adam mı götürüyorsun?" "Birkaç tane," diye onayladım.

"Bunun son uyarıları olduğunu anladıklarından emin olun." Adam'ın dikkati Mercer'a kaydı. "Satın alınma teklifini reddederlerse bir plan hazırla. İmzalamayı seçerlerse avukatları hazır edeceğim."

"Mülk mü arıyorsunuz?" Bellamy sordu.

Adam eğildi ve kızın başının tepesini öpmeden önce saçlarını düzeltti. "Karmaşık bir durum. Endişelenme." Boğazını temizledi. "Öğlen gala komitesiyle bir toplantım var. Gitmemeyi tercih ederdim ama bu kaçınılmaz. Mercer, Belle'le birlikte evde olmanı istiyorum."

Birbirlerine baktılar ve yemin ederim ki Mercer'ı çocukluğumuzdan beri gergin olmaya en yakın gördüğüm andı. Mercer duygularını bir kenara itti ve Adam'a cevap verdi. "Sen eve döndüğünde liman planlarını gözden geçirmen için hazırlayacağım. O zamana kadar, gerekirse, planlarımı uygulamaya koymaya hazır oluruz."

"Nasıl bir eylem planı?" Bellamy işimize burnunu soktu. "Mülke ihtiyacımız var, böylece Accardo'nun sevkیاتları onları almadan önce bizim sularımız üzerinde. Her şekilde alacağız," diye yanıtladı Adam.

Kekinin üstünü soydu ve her iki elinde birer parça tuttu. "Bir anlamı var mı?"

"Evet, bebeğim. Her şekilde. Kibarca rica ettik. Şimdi Ace bir kez daha giriyor. Eğer satmazlarsa... Mercer onları yapacak."

Sertçe yutkundu. "Yapmak mı?"

Mercer adanın tezgahına yaslandı ve göz temasını sadece ona yöneltti. "Ben sadece güzel bir yüz değilim, küçük kız. Okuduğun kitaplardan daha fazla ceset gömdüm. Buna söz veriyorum."

Gözleri inançsızlıkla irileşmişti. "İstedğini elde etmek için onları öldürecek misin?"

"Bebeğim..." Adam iç çekti. "Onlar seçimlerini yaptılar." "Bu..."

"Hayat," diye bitirdi Mercer onun yerine.

"Barbarca diyecektim." Burnunu buruşturdu, hâlâ elindeki iki yarım çöreği tutuyordu. Adanın etrafından dolaştım ve tabağı alıp ona uzattım. Bir an için kekleri hâlâ elinde tuttuğunu fark etmemişti bile. Fark ettiğinde, onları tabağa bıraktı ve kırıntılardan kurtulmak için ellerini kaydırdı.

"Bu biraz yasadışı," diye kabul ettim.

"Yasa dışı. Aynı zamanda ahlaka da aykırı," diye güldü.

"Çok rahatsız olmuşa benzemiyorsun," diye belirttim. "Rahatsız değilim." Başını iki yana salladı. "Gerçekten."

"O zaman gününü Mercer'la geçireceksin," diye devam etti Adam. "Tasarım danışmanım akşam burada olacak. Ben de o zamana kadar evde olurum. Senin için bir elbise seçeceğiz ve onu takım elbiselerimizle eşleştireceğiz."

"Hepiniz benimle eşleşecek misiniz?" Cebimden telefonumu çıkarıp yüzündeki şaşkın ifadenin fotoğrafını çekmek istedim.

"Neden yapmayalım Bellamy?" Uzandım ve bir tutam saçını ondan uzaklaştırdım. "Bizi seçmeye karar vermedin mi?"

Gözleri gergin bir şekilde bir insandan diğerine gidip geliyordu. "Eğer sorun olmazsa."

"Eğer sorun değilse," diye homurdandı Mercer, sonra başını arkaya atıp güldü. "Bu kız beni öldürecek. Bundan eminim."

Kız cevap veremeden dönüp uzaklaştı, kahvesini dudaklarına götürüp başını salladı ve tekrar güldü. Adam gözden kaybolduğunda bana baktı. "Ne dedim ben?"

"Hiçbir şey." Bir kıkırdamayla mücadele ettim. "Git hazırlan Adam. Kızımız yanımda."

Birkaç saat sonra, Bellamy zihnimi meşgul ederken rıhtıma yaklaştım. Bazen buralar tamamen boş olurdu ama bugün durum böyle değildi. En sonda, bir tekneyi boşaltan Mario adında bir adam durmuş, sandıkları kaldırıp teknedeki indiriyordu. "Mario," diye seslendim ve dönüp beni gördüğünde küfretti.

"Seni gördüğüme sevindim."

"İzinsiz giriyorsunuz," diye karşılık verdi.

"Arkadaşlar arasında gerçekten izinsiz giriş var mı?"

"Biz arkadaş değiliz," diye tükürdü, kelimenin tam anlamıyla tükürdü, ayaklarımın yanındaki tahtaya.

"Deponuzu istiyoruz," diye kestirip attım.

"Cevabım hayır."

"Teklifi duymadın bile." Yaklaşırken ellerimi rahatça cebime soktum.

"Ve teklifinizi duymak istemiyorum. Bu mülk benim geçim kaynağım. Açgözlülük uğruna bundan vazgeçmeyeceğim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ayağa kalktı ve hiç etkilenmemiş gibi göründü.

"İşte burada yanılıyorsunuz. Aradığımız şey açgözlülük değil; intikam." Boğazımı temizledim ve yere baktım. "Sandıkların içinde ne var?"

"Seni ilgilendirmez," diye hırladı.

Göz temasını kesmeden bacağımı kaldırdım, ayağımla bir sandığa vurdum ve sandığı rıhtımın kenarından suya düşürdüm. "Ah. Benim hatam, özür dilerim. Bu önemli miydi?"

Saldırdı ama Mario en ufak bir hamle bile yapamadan parmaklarım boğazını sarmış, yüzlerimizi yaklaştıırken vücudunu benimkinden uzak tutuyordu. Nefes nefese kaldığında sözlerim dostça tonunu kaybetti, hayatı kelimenin tam anlamıyla avucumun içindeydi. "Sabırlı oldum. Sık sık sordum. Sana şanslar ve seçenekler sundum. Ama şimdi sana söylüyorum. Bu toprak parçasına seninle birlikte ölü ya da diri sahip olacağız. Bu sana son kez iyi davranışım olacak."

Mario soluk soluğa elimi tutmaya çalışırken onu bıraktım ve kaygan tahtanın üzerinde geriye doğru düşmesine izin verdim. O nefes nefese kalırken ellerimi kullanarak daha fazla sandığı suya ittim. Son sandık da suya düşüp yavaşça dibe battığında dikkatimi tekrar ona verdim. "Ya Mario?"

"Siktir git," diye tükürdü, hâlâ boğazını tutuyordu.

"Bu ürün bizim bölgemizde dağıtılıyor. Sadece bu bile seni öldürmek için yeterli." Topuklarımın üzerinde döndüm, ellerimi ceplerime soktum ve omzumun üzerinden savurdum, "İyi günler. İrtibatta olacağız."

Dudaklarımı büzdüm ve bir melodinin akmasına izin verdim. Ben uzaklaşırken ıslığım suyun üzerinde ürkütücü bir şekilde yankılandı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MERCER

Rıhtımı teslim etmeyi reddettiklerini öğrendim. Şok olmamıştım. Sadece kanlı bir gece yerine güzel bir gece geçirmeyi umuyordum. Yine de adamlarımı ayarladım, planlarımı yaptım ve bu gece olacakları organize ettim. Son dakikada olacaktı ama sorun çıkacağını tahmin etmemiştim. Bu adamlar hiç kimseydi, büyük bir gölette yüzmeye çalışan küçük balıklardı ama yüzgeçleri onları asla uzağa taşıyamazdı.

Patlamış mısır alnıma çarptı ve sekti. Kafamı kaldırdığımda Bellamy sıırıyordu. "Neye bu kadar konsantre oluyorsun?"

"Bunu bir kez daha yaparsan bedelini ödersin küçük kız," diye homurdandım ve bakışlarımın şifreli notlarıma geri dönmesine izin verdim. "Sadece bu gecenin planlarını yapıyorum."

"Böylece insanları öldürebilirsin."

"Onlar seçimlerini yaptılar." Omuz silktim.

"Ve kendilerine ait olanı, uğruna çok çalıştıkları şeyi ellerinde tutmayı seçtiler. Onları suçluyor musunuz?"

"Hayır, istemiyorum." Alnımdan seken patlamış mısırı aldım ve ağzıma attım. "Ama iş iştir ve kişisel değildir."

"Bunu ailelerine söyleyin."

Gözlerimi devirdim. "Küçük kız, ailelerini önemseyeceğimizi düşünüyorsan bizim gibi üç adama bağlanmak için fazla yumuşaksın. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, onlara isimsiz çiçekler göndeririz."

"Bu beni daha iyi hissettiriyor. Birazcık." Bana bir parça daha patlamış mısır fırlatarak beni kışkırttı. "Ve ben küçük değilim."

Ayağa kalkıp onun oturduğu kanepeye doğru yürümeden önce yeni bir parça patlamış mısırı ağzıma attım. "Bana patlamış mısır atma konusunda ne demiştin?"

"Hatırlayamıyorum." Kirpiklerini bir silah gibi savurdu.

"Ödeyeceksin demiştin," diye homurdandıktan sonra yanındaki kanepeye diz çöktüm ve nefesindeki kesikliği duyabileceğim kadar dudaklarına yaklaştım. "Verdiğim sözden asla dönmem."

"Max izliyor," diye nefes aldı. "Max, bizi yalnız bırak," diye emrettim.

"Tamam, patron." Uzaklaşırken ayak sesleri yankılandı.

"Müteahhitlerle dolu bir eviniz var," diye işaret etti.

"Mmm." Yüzünü yaladım ve burnu tiksintiyle kıvrıldı. "Hepsi bizim maaş bordromuzda. İncelendiler. Yıllardır her projede aynı adamları kullanırız. İkramiyeler. Tatil ücretleri. Senin için bunlardan vazgeçeceklerini mi sanıyorsun, küçük kız? Hayır, erkekler düşündüğün kadar centilmen değildir. Bizler bencil yaratıklarız, her zaman istediğimizi alırız."

Çenesini uzattı ve başını eğdi. "Elinden gelenin en kötüsünü yap." Sırıttım. "En iyisi demek istemedin mi?"

"Fikir meselesi."

"Fikir mi? Bebeğim, bu gerçek," diye fısıldadım ve daha fazlasını söyleyemeden patlamış mısır kasesini kaldırıp başımdan aşağı döktü, küçük parçalar üzerime yağdı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Ofladım, vücudumu onunkinin üzerine yerleştirmeden önce parçaları fırçaladım, neredeyse onu kanepeye sıkıştırıyordum. Kalçası kalkıp benimkine sürtündü ve bu hareketin kasıtsız olduğunu biliyordum. Ama bu beni çılgına çevirdi, şehvetin damarlarıma çarpmasına ve elektrik göndermesine neden oldu. "Dikkatli ol, küçük kız. Haftalar önce zihnimde başlattığım şeyi bitirmeme hazır değilsen, altımda nasıl hareket ettiğine dikkat etsen iyi olur."

Güldü. "Aklından mı?"

"Ne?" Kaşlarımı kaldırdım, daha fazlasını söylemesi için cesaretlendirdim. "Seni domaltıp sikimi içine gömebileceğim tüm yolları ve yerleri hayal etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Çok kabasın."

"Ben Adam değilim. Ace olmadığım da kesin. Eğer bir centilmen istiyorsan, yanlış adama sataşıyorsun." Ama içimden bir ses onun bir centilmen istemediğini söylüyordu, en azından her zaman. Kalçamı indirdim, sertleşmiş sikimi bacaklarının arasına sürttüm. "Söyle bana küçük kız, bu sabah senin için iyi miydi?"

"Ne iyi oldu?" Sesi kalp atışlarının ne kadar hızlandığını yansıtıyordu.

"En iyi arkadaşımı becermek." Gözlerinde utanç parıldarken ve arkasını dönmeye çalışırken sııttım. "Daha fazlasını mı istedin? Seni yalvarttı mı?" Cevap vermeyince ben de "Seni yalvartırım. "

Yavaşça başladım, en ufak harekette kalçalarımı esnetiyordum ve bu bir işkenceydi. Bu kızı istiyordum, onu sikmeyi çok istiyordum ama bu sabahtan sonra ona zaman tanımam gerektiğini biliyordum. Bu işte yeniydi ve Adam'ı aldıktan hemen sonra beni becermek çok fazla olabilirdi, özellikle de onun durumunda.

Gözleri dalgalandı. "Oh, Tanrım."

"Bana daha kötü şeyler de söylendi." Onun içine girdim. "Benim için yalvar, ne istediğini duyayım mı?"

"Hayır." Bana doğru eğildi.

"Yalvarmak için çok mu iyi? Hmm." Eğildim, burnumu saçlarında gezdirdim ve kulağına doğru bir iz bıraktım. Kulağına ulaştığımda, "Bizim olduğunu söyle. Hepimizin. Buna değdiğimizi kanıtlamam için bana yalvar."

"Hayır." Aletimin ona sürtünmesiyle nefesi kesildi.

"Hayır, sen bizim değilsin? Ya da hayır, yalvarmayacak mısın?" Bastırdım, "Söyle yoksa duracağım."

Eli havaya kalktı ve beni yerimde tutmak için pazumu kavradı.

"Yapma." "Neyi yapmayayım?" Alay ettim, ne yapmamı istemediğini çok iyi biliyordum. Durmamı. Durmamı istemedi ve ben de bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Ama kelimeleri duymak istedim, onun

İkimizin de bildiği gibi, kendimi tutamayacak kadar zayıf olduğum orgazmın karşılığında bana küçük bir şey verdi.

"Durma."

"Bu bir yalvarış mıydı?" Alay ettim. "Asla."

"Tırnakları kollarıma batan ve beni yerinde tutmaya çalışan bir kıza göre çok alıngan ve inatçı," diye gözlemledim. "Bizi istediğini söyle."

Sikeyim.

Vücudu benimkine sürtünürken çok iyi hissettiriyordu. Kendimi tutmaya çalışırken neredeyse güçsüz düşüyordum. Daha yakına eğildim, fısıldamadan önce kulağını ısırdım. "Bahse girerim Ace'in siki gırtlığındayken çok güzel görünürsün. Sence senin adını inler miydi?" Durakladım. "Ya da saçlarını tutarken, seni aletinin üzerinde yönlendirirken, emilmekten hoşlandığı yolları öğrenirken benimkini."

İnledi, vücudu uzunluğuma karşı sallanırken bacakları kalçalarımın sıkılaştı ve ben ona vermek istedim. Her şeyimi ona vermek istedim. Ama onun bana ait olduğunu ilan eden sözleri duymak istediğim kadar değil. Hiçbir zaman bencil olmadım, her zaman paylaşmaya istekliydim ve onun çıplak bedeninin eti de bir istisna olmayacaktı.

Bizimkiler.

"Bizimkini becerdiğini söyle."

Boğazı sallanıyordu. Başı meydan okurcasına sallanıyordu ve ben onun bu yönünü seviyordum. Hayır, bayıldım. Bizim uysal küçük kraliçemizin içinde biraz mücadele vardı. Bundan hiç şüphe etmemiştim. Orada burada bir şeyler görmüştüm ve hep daha fazlasını arzulamıştım. Ama bu sadece onun bizim için yaratıldığını, verdiğimiz her boku almak için yaratıldığını, nasıl istersek öyle alıp vermek için yaratıldığını kanıtlıyordu.

Bir elimi aşağı uzattım, amını avuçlamak için hamlemi durdurdum. "Bu şortlar arzunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor, ufaklık. Aslında o kadar ıslaksın ki, sırılsıklam olmuşsun."

Başını bakışlarımdan çevirdi ve parmaklarımı şortunun ve iç çamaşırının içine sokup çıplak amını avuçlarken, arzusunun avucumu kaplamasına izin verirken elimi gözlerini geri getirmeye zorlamak için kullandım. "Bütün bunlar benim için mi?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Boynundaki nabız atışından bunu anlayabiliyordum. Bir parmağımı içine daldırdım, klitorisine geri götürmeden önce parmağımı kapladım. Dudaklarında benim adım varken sesi o kadar güzeldi ki. "Lütfen, Mercer."

"Sen... yalvarıyor musun?" Klitorisine bastırdım, yakın olduğunu bildiğim orgazmı onunla alay ettim.

"Hayır."

"Çok inatçısın." Güldüm. Elimi çektim. "Sadece iyi kızlar ödüllendirilir."

Bedenimi onunkinden ayırmak fiziksel olarak acı vericiydi ama pes etmeyecektim. Sahiplenmek istiyordum. Yalvarmasını istedim. Ona yatak odasının dışında her şeyi verebileceğimi bilmesini istiyordum ama içeride de vermesini istiyordum. Yalvarmasını istiyordum. Yalvarmasını. Bana hak ettiğim her şeyi versin ki ben de ona hak ettiğini verebileyim.

Kalçasına oturarak sikimi çıkardım, o güzel yeşil gözlerin sikimi görünce genişlediğini görmenin beni ne kadar memnun ettiğini saklamak için dudağımı ısırdım. Uzunluğunu okşadım, zaten ne kadar çalıştığımın taşaklarımın gerildiğini hissettim. Boşalmam dört pompa sürdü, sperm ipleri gömleğinin üzerine püskürdü ve boynunu kapladı. Başım geriye eğildi ve orgazmım boğazımdan uzun bir inilti çıkarırken gözlerim kapandı.

Yaptığım işten memnun bir şekilde ona tekrar bakarken göğsüm kabarıyordu. "Bir dahaki sefere bana istediğimi ver, ben de sana karşılığında istediğini vereyim." Üzerinden indim, onun hırpalanmış ve istekli olmasına zerre kadar aldırış etmiyordum. Elimi uzatıp kalkmasına yardım ettim. "Gerçekten temizlenmelisin. Bir elbisenin ortaya çıkmasıyla ilgili bir toplantı var-"

Kapı zili çaldı.

"Şimdi."

Tökezleyerek ayağa kalktı, panikle ileri atılırken elimi tutmayı reddetti. Adam'ın yanından geçip gitti, Adam kemere yaslanmıştı. Adam onun gitmesini bekledi ve sonra övgüyle şöyle dedi: "Muhteşemdi. Bu muhteşemdi."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

BELLAMY

Tanrım, ondan nefret ediyordum. Onu arzuladığım halde ondan o kadar nefret ediyordum ki. Tamam, belki nefret güçlü bir kelimeydi ama vücudum ihtiyaçla yanıyordu ve hepsi Mercer'ın suçuuydu. Stilist koridorun sonunda benim çıkmamı beklerken ne bir çıkış noktam ne de zamanım vardı. Niyeti buydu; emindim. Beni istekli ve serbest bırakılma ihtiyacıyla solgun bırakmak istiyordu.

Bunu sen başlattın. Onu sen kışkırttın.

İçimdeki monologu görmezden gelmeyi tercih ettim ve her ne plan yapıyorsa ona konsantre olurken bu kadar iyi görüldüğü için onu suçladım. Tenimi kaplayan dölleri duşla temizleyecek vaktim yoktu. Stilistin tenimdeki Mercer kokusunu almamasını umarak bir bezle silmekle yetinmek zorunda kaldım. Hızlıca giyindim, Adam ve stilistle oturma odasında buluşmadan önce bir çift tayt ve bir atlet giydim.

Patlamış mısır ya Mercer ya da Adam tarafından temizlenmişti ve Adam'ın bilmiş gözleri ve gizemli sırtışıyla karşılaştığımda utancımın beni tüketmesine izin vermemeye çalıştım. İsteddiği buydu, değil mi? Bizi yakınlaşmaya teşvik ediyordu. Bu yanlış değildi. Yanlış olamazdı. Hele ki vücudu kalçalarımın arasında kendini bu kadar iyi hissederken.

"Belle, bu Genie. Etkinlikler için tüm kıyafetlerimizi o hazırlıyor."

Uzanıp elini sıktım. "Beklediğiniz için teşekkür ederim. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"O zevk bana ait, sana söz veriyorum." Geniş ve dostça gülümsedi. "Bay Ferrari sizin sarı bir şey giymenizi istediğini, kendisinin, Bay Barrett'in ve Bay Alexander'ın da buna uygun bir şeyler giyeceğini söyledi. Kabul ediyor musunuz?"

Ace ve Mercer'ı kastettiğini anlamam bir anımı aldı. Evdeki ilk haftamdan beri soyadları üzerinde fazla düşünmemiştim. Başımı salladım, "Eğer istediği gibiyse."

"İstediği gibi mi?" Kadın güldü. "İkimiz de biliyoruz ki erkeklerin bu tür şeylerde nadiren seçme şansı vardır. Son sözü sen söylersin. Faturayı o ödeyebilir ama önemli olan senin mutluluğun."

Adam, "İşte bu yüzden Genie'nin yeri doldurulamaz," diye belirtti.

"Şey..." Söylediklerine karşı çıkmak istemediğim için dudağımı ısırdım ama gergindim. "Sarı benim aklıma gelen bir renk değildi."

"Seni duyuyorum." Gülümsedi. "Yalnız, seninki gibi bir güzelliğin, bu etkinlikleri tüketen maviler, siyahlar ve kırmızılar denizinde kaybolmasını istemem. Bence sarı ten rengine çok yakışacak."

Haklıydı. Adam'ın amacı bana hava atmaksa, sarı kesinlikle aradığı ilgiyi çekecekti. İlgi odağı olmayı sevmezdim ama belli ki bu adamlarla birlikteyken başka seçeneğim yoktu. "Yedek bir seçeneğimiz olabilir mi? Her ihtimale karşı?"

Gülmek için başını geriye attı. "Sanki ihtiyacın olacak da."

En azından yaptığı işe güveniyordu. İşte bu. Sanırım Adam'ın maaş bordrosunda olmak için öyle olmalıydı. Sadece en iyileri işe alıyor gibiydi. Ne de olsa en iyi arkadaşımı işe almıştı.

"Ben sizi yalnız bırakayım o zaman." Elini cebine soktu. "Bana ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım. Akşam yemeği için arayacağım. Elbise provasını burada ya da yatak odamızda yapabilirsiniz. Hannah da elbise provası için gelecek."

"Hannah?" Kalbim hızlandı. Az önce onu düşünüyordum.

"Max onu içeri alacak," diye onayladı. "Baş barmenimin etkinliğe uygun giyinmemesine izin veremem ve eğer doğru hatırlıyorsam, önceki işvereni vasatın altındaydı."

Ne diyeceğimi bilemedim. Onu sadece benim için dahil ettiğini biliyordum ve bunu takdir ediyordum. Böyle bir düşünceyi kabul etmeyeceğini de biliyordum. Bu adamlar silah kullanırken çok yumuşaktılar. Tam bir çelişki ama en azından benim çelişkim onlardı.

"Teşekkür ederim." Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ayak parmaklarımın üzerinde durdum. Otomatik olarak eğilip bana hızlı bir öpücük verdi ve ben geri çekildiğimde "Teşekkür ederim" diye tekrarladım.

"Söz veriyorum, küçük Belle, bu bencilce nedenlerden dolayı."

Ancak Genie'nin gözlerindeki bakış, şüphelendiğim yalanları söylediğini doğruladı. Gülümsemem belli belirsizdi, onun peşinde olduğumu belli etmiyordum. "Yine de. Teşekkürler."

O daha fazlasını söyleyemeden Genie'ye döndüm ve kollarımı uzattım. "Beni nerede istiyorsun?"

"Burası iyi. Tabii daha fazla mahremiyet istemiyorsanız. Ama üzerinizdekilerle ölçüm yapabilirim."

"Mükemmel."

Adam kapı çalındığında ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra en iyi arkadaşım oturma odasına götürüldü, arkasında somurtkan bir Max vardı. Hannah'nın karışma eklenmesi hiç sorun olmadı ve ölçüm telaşı başladı. Ben Adam'ın ısrarı üzerine parıltılı taşlar ve dantellerle kraliçelere layık olacak şekilde tasarlanmış sarı elbiseyi seçerken, Hannah tenine çok yakışacağını bildiğim, vücuda oturan inci beyazı ipek bir elbise tercih etti.

"Kızım, çok seksi görüneceksin!" Genie malzemelerini toplarken Hannah'ya söz verdim.

Max'in homurdanmasını duymazdan gelen Hannah genişçe gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum. Daha önce hiçbir şeyi özel olarak yaptırmamıştım. Kızım, adamın çok cömert. Bana ayarladığı yeri görmelisin. Tam anlamıyla taşındıktan sonra her gün takılabiliriz."

Max bir kez daha homurdanınca bizden ters bir bakış yedi. Ellerini masummuş gibi havaya kaldırdı, oysa hepimiz ondan gelen pasif saldırganlığı okuyabiliyorduk. Tekrar Hannah'ya döndüm. "Diğer iş için istifanı verdin mi?"

"Anında. Adam - yani Bay Ferrari beni ekibimi eğitmek ve herkesin uyumlu olduğundan emin olmak için canla başla çalıştırdı."

Hülyalı hülyalı iç çekti. "Ve Bay Barrett beni eğitiyor."

Gözlerimi ona diktim. "Fazla hayalperest olma."

"Çok mu sahiplenicisin?" diye alay etti.

O üç adam söz konusu olduğunda, evet, öyleydim. Benim için yeniydi. Ama bunu kabullenmeye hazırdım. "Sadece bağlanmanı istemiyorum, hepsi bu."

"Neye bağlı?" Ace odaya girerken sordu. Anında bir fener gibi bana doğru yaklaştı, alnımdan öpmek için eğilirken elini kalçama doladı. "Çantaların için yardıma ihtiyacın var mı, Genie?"

Ona el salladı. "Oradaki iri yarı, h u y s u z gardiyan bunun için var."

Max'e dilini çıkaran Hannah ile Max arasındaki konuşmayı görmemiş gibi davrandım. Max, Genie'nin çantasını almak için öne çıkarken onun sorusunu yanıtladım. "Sana bağlı tabii ki."

"Belli ki kimse bana bağlı değil." Güldü.

"Öyleyim," diye fısıldadım ve bana bakarken gözleri bir an için ısındı. Sonra başını kaldırdı. "İyi geceler, Genie."

Sanırım asıl soru şuydu, o da mı bana bağlıydı? Okumayı çok zorlaştırıyordu. Duyguları, düşünceleri, istekleri, o kadar kapalıydı ki. Mercer ne istediğini açıkça belirtiyordu. Aslında sadece sözlerini kullanmıyordu; bedenini, zekâsını ve hareketlerini de kullanıyordu. Ama Ace? Bazen beni istediğini düşünürdüm. Orada burada küçük kıvılcımlar çakıyordu. Gözlerindeki sıcaklık, yumuşak gülümsemeler, bahçeye yardım etmesi, küçük şeyler. Ama sonra kendini tekrar kapattı ve emin olmayı imkânsız hale getirdi.

Ona daha fazla şey söylemek istiyordum ama Hannah araya girdi, belli ki o anın nasıl geçtiğini anlamamıştı. "Ace, Belley'e senin ne kadar çalışılması zor biri olduğunu ve bana işteki ipleri öğrettiğini anlatıyordum."

"Belley?" Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Ürperdim. Bu lakap pek de hoşuma gitmedi. Hannah rahatsızlığıma gülümsedi. "Bu isimden nefret ediyor ama ben onu yıllardır böyle çağırıyorum."

"Peki yaş ne kadar?" Ace beni bıraktı ve ben onu geri çekmek istedim. Yakınımdaki vücut ısıları hoşuma gidiyordu. Hepsinin. Bir tanesinin.

Bir türlü doyamıyordum. Vücudunun kanepeye düşmesine izin vermeden önce ayakkabılarını çıkardı ve ben de kendimi tutamadım. Onu takip ettim, yanına oturdum. Sıcaklığını hissedecek kadar yakındım ama dokunmuyordum. Koymaya çalıştığı sınırları aşmak istemiyordum. Ancak o uzanıp beni yanına çekti.

"Ortaokulda tanıştık. Babam çok iyi bir adam..." Dudaklarını büzdü. "Güç. Aynı özel okula gittik."

"Güçlü bir adam," dedi Ace. "Bu konuda endişelenmeli miyiz? Ne de olsa bizim mülkümüzde yaşıyorsunuz." "Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi.

"Yapamazsın demedim," diye savundu Ace. "Ama Bellamy ve çocuğumuz tehlike altında olabilir, eğer tehlikeye dair bilgi saklıyorsan."

Bizim. Her seferinde, bu ifade beni güçsüzleştirdi.

Hannah dikkatle konuşmadan önce bir an düşündü. "Babamla uzun zamandır konuşmadım Bay Barrett. O hayatı ve onun kurallarını terk ettim ve on sekiz yaşıma bastığım andan beri kendi başıma mutluyum. Çoğu genç yetişkin gibi mücadele ettim ve gurur duymadığım bazı şeyler yaptığımı kabul edebilirim. Ama Bellamy'yi tehlikeye atmayacağıma sizi temin ederim. Şu anda sahip olduğum tek aile o."

Adam elinde birkaç kutu pizzayla odaya girerken, "Ve dolayısıyla biz de," diye teklif etti. "Lütfen, bir şeye ihtiyacınız olursa bizden isteyin."

"Evet, efendim." Hannah şiddetle başını salladı. "Peki ya Hannah?"

"Evet, Bay Barrett."

"Ofiste ya da bir iş sahasında olmadığımızda, daha az formalite iyidir." Ace başını arkaya yatırdı ve eklemmeden önce bir an için gözlerini kapattı. "Ayrıca, seni çok fazla göreceğimizden şüpheleniyorum. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen çok fazla."

"Asla çok fazla değil." Yan tarafını dürttüm.

Adam kuru bir sesle, "Fikir meselesi," dedi. "Hannah sana zaten bir işyeri hayranı olduğunu söyledi mi?"

Max'in homurdandığını duyduğuma yemin edebilirim, ama ona doğru baktığımda dümdüz karşıya bakıyordu. Merak ettim. Gardiyanımı bu konuda daha sonra sorgulayacaktım. Hannah'nın

elini tuttum ve onu kucağıma çektim.

Ace'in karnımı korumak için elini uzatışını özlüyorum. "Bana şu hayranından bahset."

Hannah'nın yüzü anında kızardı. "Başlangıç olarak, Adam'ın güç kullanmaya çalışmamasını dilediğim tek taraflı bir hayranlık bu." Adam'ın adını uzattı ve Adam sadece sırttı, o kadar büyüleyici bir bakıştı ki keşke daha yakın olsaydı da onu öpebilseydim dedim. Lanet olsun, ne zaman zihnimdeki tüm çizgileri aşmış, geçici olarak burada olmaktan çıkıp bu güzel yaralı ve kırık adamlarla birlikte olmaya başlamıştım?

"Kat hizmetleri müdürü, Christopher Johnson." Adam'ın kaşları çatıldı. "Senin kızın bir şey olduğunu düşünüyor."

"Beni ürpertiyor." Hannah ürperdi. "Göğüslerimle konuşup duruyor."

Ace öne doğru eğildi ve ön kolunu bacağına dayadı. "Onunla konuşacağım. Bunu yaptığını fark etmemiştim."

"Ben de onunla konuşurum," diye mırıldandı Max nefesinin altından ve Ace bir an için onu okumaya çalışarak ona baktı ama adam kaskatı kesilmişti, kılını bile kıpırdatmıyordu.

"Bu çok uygunsuz," diye araya girdi Adam. "Saygısızlığı fark etmemiştim, sadece onunla bir tanrıça gibi konuştuğunu fark etmiştim. Böyle devam ederse onu kovduracağım. İşletmemizde cinsel tacize ihtiyacımız yok. Pizza soğumadan yemeğe gelin."

Adam yemek odasına doğru gözden kayboldu ama hiçbirimiz kıpırdamadık. Bunun bir nedeni Hannah'nın bana ağırlık yapmasıydı ama bir nedeni de Ace'e yaslanmanın rahat olmasıydı. Sonunda Hannah iç çekerek kendini kucağımdan itti ve burada kalmak için gerçek bir bahanem kalmamıştı. Pizza kokusu etrafımı sarmışken ve midem guruldarken olmazdı.

Önce Ace kalktı ve beni yukarı çekmesi için elini uzattı. Elini tuttum, parmaklarımı sıkıca kavradığı için avuçları sıcacıktı. Dengemi sağladığımda, mutfağa doğru yürümeden önce beni bıraktı ve gözlerimin mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonunun içindeki kışına kaymasına engel olamadım. Ace benden yeterince uzaklaştığında Hannah alçak sesle ısıklık çaldı. "Kendine leziz bir ev bulmuşsun."

"I-" Aslında buna itiraz edemezdim. Buradaki herkes, benimkiler de dahil, garip bir şekilde çekiciydi. "Dürüst olmak gerekirse, beni paketlediler."

Kabul ettiğimde gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama o sırada çoktan yemek odasına girmiştik ve Adam elinde tabaklarla bize doğru geliyordu. Eğildi. "Bu başka bir günün hikâyesi mi? Beni bekletme, sürtük."

"Affedersiniz," diye homurdandı Adam.

"Özür dilerim. Efendim. Bu bir... sevgi ifadesi." Gözleri fincan tabağı kadar büyüktü, sanki karşımızdaki adam onu gerçekten korkutmuş gibiydi.

"Bu evde değil," diye ekledi Adam.

"Sorun değil." Güldüm. "Gerçekten, Adam."

Oturmam için bir sandalye çekmeden önce masaya bir tabak koydu. "Şaka yollu söylenmiş olabilir ama size sadece saygıyla hitap edilmesini istiyorum. Kadınların nasıl konuştuğunu anlıyorum. Sadece gelecekte Hannah'ya bu terimin bu ortamda kullanılmasından hoşlanmadığımı bildiriyorum."

Adam arkasını döndü ve Hannah karşıma oturdu, o uzaklaşırken ağzından sessiz bir kelime çıktı, *konusmak*, onunla alay ederek.

Ace homurdandı, "Bu ikisiyle çok uğraşacağız." "Ne demek istiyorsun?" İkimiz de ona baktık, gözlerimiz Onları zorlayabildiğimiz kadar masum.

"Sanırım biliyorsun." Ace öne uzandı, önce benim tabağıma, sonra da kendi tabağına pizza koydu.

Etrafıma bakındım ve ilk kez Mercer'ın burada olmadığını fark ettim. Birkaç saat önce buradaydı. Biliyordum çünkü hâlâ tenimi kaplayan kokusunu alabildiğime yemin edebilirdim. Adam odaya geri döndü, elinde masanın ortasına koyduğu çeşitli içecek seçenekleriyle doluydu. Hannah bakmadan önce bir şişe su aldı. "Size hizmet etmem gerektiğini hissediyorum çocuklar."

Adam'ın eli onun sözünü geri çevirdi. "Bize hizmet edilmesinden hoşlanmayız. Biz böyle büyümedik. Bizim statümüzdeki çoğu insanın yaptığı gibi özel bir aşçımız bile yok. Kendimiz pişirmeyi tercih ediyoruz. Bu bize takılmak ve konuşmak için zaman veriyor."

"Mercer nerede?" Hannah'ya hizmetkârların olmaması gerektiğini açıklamayı bitirdiğinde nihayet ağzımdan kaçırıldım.

Adam'ın gözlerindeki ışıltıyı gördüm. Dudaklarındaki hafif kıvrımı. Bakışlarında saklamaya çalıştığı sıcaklığı. "Onu şimdiden özledin mi?"

"Ben... Ben sadece merak ettim, hepsi bu."

"Evet. Meraklı." Güldü. "Bu gece bir işi var."

"Bu-" Söylemek üzere olduğum şeyi bitiremedim. Adam'ın gözlerindeki uyarı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bana güveniyordu. Ne de olsa onun karısıydım ama Hannah'yı tanımıyordu ve bir şeyler ters giderse ekibimizi töhmet altında bırakabilecek bilgiler konusunda ona güvenmiyordu.

"Evet."

"Oh." Hayal kırıklığı içime doldu.

"Ona her zaman mesaj atabilirsin." Adam'ın ne tür bir mesajı ima ettiğini tam olarak biliyordum. Yüzündeki sevinç her şeyi anlatıyordu. Daha önce bizi izlemişti. Mercer ve benim aramda ne olduğunu biliyordu. Belli ki buna kızmamıştı.

"Bekleyeceğim. Teşekkürler." Mercer'ın beni tenime boşalmış bir halde tatminsiz bıraktıktan sonra benden bir mesaj ya da fotoğraf almasına imkân yoktu.

"Mesaj atmıyor," diye hatırlattı ona, belli ki olayların dışında kalmış olan Ace.

Adam'ın bakışları kavurucuydu. "Bir mesaj istiyorum, Belle."

"Eminim yaparsın." Pizzadan kocaman bir ısırık almadan önce içimi çektim, başka ipuçlarını görmezden geldim. Ağzım peynirli, soslu iyilikle doluyken, "Eminim yaparsın," diye tekrarladım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ADAM

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" Mercer'a alçak sesle konuşarak homurdandım. "Sen nasıl değilsin?"

Benimle dalga mı geçiyordu?

"O- o- biz..." Düşüncelerimi ve duygularımı nasıl dile getireceğimi bilemediğim için kelimelerimin üzerinde tökezledim.

Eli omzuma indi. "Her şey yoluna girecek. Ayrıca, o küçük dalgalı fasulyeyi tekrar göreceğim için heyecanlıyım."

Mercer konuşurken Belle de Ace'in yanına geldi. "Artık bir fasulye kabuğundan biraz daha fazlası." diye eklerken şişliği ovuşturdu.

"Saçmalık. Sadece birkaç hafta oldu."

"Bebekler çabuk büyür Merc, ne kadar oldu? Onu ilk gördüğünden bu yana en az on iki hafta geçti."

Yıllardır geçirdiğim en iyi on iki haftaydı, artık yeniden baba olacağımı biliyordum. Artık bir bağın özgürlüğünü yeniden hissetmeme izin vermiştim. Artık yeniden yaşamaya başlamıştım. Uzanıp Belle'in elini tuttum, bağ kurmak istiyordum. Hayır, bağlantıya *ihtiyaç duyuyordum* çünkü bazen bunun gerçek olduğuna ve yaşadığım zihinsel bir kırılma olmadığına inanamıyordum. Ama bu sabah uyandığımda onun avuç içi çıplak tenime değiyordu ve böyle bir duyguyu yeniden yaratabileceğimi sanmıyordum. Bu gerçek olmalıydı.

Bir kapı açıldı ve bir erkek dışarı çıktı, etrafına bakınırken yüzünde bir gülümseme vardı. "Bellamy Ferrari."

Bir adım öne çıktı ama elini bırakmayı reddettim. Yaklaştığımızda adam etrafına bakındı. "Üzgünüm, odaya sadece iki kişi girebilir. Hangisi baba?"

"Hepimiz öyleyiz," dedim, bana meydan okuması için cesaretlendirerek.

"Bu..." Göz kırpmayı reddettiğimde yutkundu ve arkamda Mercer ve Ace'in cüsselerini kendi korkutma taktikleri olarak kullandıklarını biliyordum.

Belle durumu yatıştırmak için araya girdi. "Dinle, kurallar olduğunu biliyorum ve senden asla onları esnetmeni istemem. Ama hepsinin gelebilmesi için kullanabileceğimiz daha büyük bir oda var mı? Yeniden planlamamız gerekirse sorun değil ama birini seçemem. Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Bu bir rekabete dönüşecek."

"Ben sadece-"

"Lütfen." Sesi kesildi ve ona baktığımda birden hıçkırmaya başladı, gözlerinden yaşlar akıyordu. Sertçe burnunu çekti. "Beni seçim yapmak zorunda bırakma."

Öfke beni tüketti ve kırmızı gördüm. Teknisyenin boğazını parmaklarımın arasına alıp canını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum. Belki gözyaşlarımdandı, belki de öfkemi hissetmişti çünkü teknisyen küfretti. "Sadece... bana beş dakika ver, tamam mı? Ne yapabileceğime bakacağım."

Kapı kapandı ve onu ağlatmaya cüret ettiği için öfkeyle döndüm. Ama o sadece gözyaşlarını silmek için kolunu kullanırken boğazını temizledi. "Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi? Üçünüzün yapmaya çalıştığı maçoluktan çok daha kolaydı."

Bize bir göz devirmesi hediye ettikten sonra döndü ve bekleme alanına doğru yürüdü, oturdu ve hepimizi bir karmaşa içinde orada bıraktı. Karım... az önce hepimizi... manipüle mi etmişti? Kahretsin, bu tatlı şeyin içinde böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu kadar çekici bir şey görmemişim.

On dakika sonra bir odadaydık, Belle içmeye zorlandığı aptal suya küfrederken kıvranıyordu. "Hiç bu kadar işemek zorunda kalmamıştım."

hayatımda çok şey var."

"Sorun yok, iyisin," diye söz verdim, hiç onun durumunda olmamış olmama rağmen. O kadar da kötü olamazdı, değil mi?

"Şu anda gerçekten altıma işeyebilirim." Ciddi görünüyordu.

"Sadece bir bardak suydı." As iç çekti.

"Ve bu çocuğun kıçının mesanemdeki ağırlığı," diye inledi.

"Bu ne kadar, en fazla iki kilo mu?" Ace mantık yürütmeye çalıştı.

"Sadece birkaç ölçüm yapacağız, sonra tuvaleti kullanmana izin vereceğim." Teknisyen bir sandalyeye oturdu ve karnına biraz jöle fışkırttı. Bu teknisyen bir kızdı. Erkek olan muhtemelen kapıyı açıp bizimle tekrar yüzleşmekten çok korkuyordu. "Bilin diye söylüyorum çocuklar, hamilelik zordur. İşemek zorunda kalmak çok dayanılmaz olabilir."

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Sana inanıyorum."

Belle bana bir bakış fırlattı çünkü birkaç dakika önce onun acısını azaltmaya çalışmışım ama açıkçası kendimden çok onu ikna etmeye çalışıyordum. Mümkün olsa bile hiçbirimizin hamile kalmayı kaldıramayacağını biliyordum.

Kadın asayı derisine saplarken irkildi. "Ona zarar veriyorsun."

"Sakin ol, baba ayı." Teknisyen güldü. "Rahatsız edici olduğunu kabul ediyorum. Ama bu çocuğun doğru ölçüldüğünden emin olmamız gerekiyor."

"Onu incitmeden yapamaz mısın?" Hırladım.

Teknisyenin dudakları biraz büküldü. "Bu çocuğunuza bağlı. Görünüşe göre o da babası kadar inatçı."

Belle bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırırken, "Babalar," diye düzeltti. "Hepsi de cehennem kadar inatçı."

"Özür dilerim." Kadın güldü. "Sanırım her şeye sahip olamayız, değil mi? İyi görünüm ve eğilme isteği asla aynı bedenlerde bulunmaz."

Elimi yanağıma götürüp yara izini kapatma dürtüsüyle savaştım. Bir zamanlar güzel bir görünüşüm vardı. Şimdi sahip olduğum tek şey hatıralarım ve bana bıraktığı korkulardı. Benim gibi erkeklerin arasına karışmak yerine beni öne çıkaran deformasyon. Ben farkına varmadan Belle elimi tutmuş ve sıkılmıştı.

"Vay anasını!" Mercer ağzından kaçırdı ve Belle'in eli benimkini bırakıp anında Ace'inkini yakaladı.

"Sorun ne?" Belle ekrana bakarken inledi, izlerken korktuğu her halinden belliydi.

Ama Mercer'ın gözleri parlıyordu. "Görüyor musun?"

Ekrana baktım, neye baktığımdan emin değildim ama hareketi gördüm, bebeğin değneğin baskısına karşı koyarken kol ve bacaklarında oluşan dalgaları. "Evet, görüyorum. Şey, sanırım. İçeride çok fazla hareket oluyor."

Hissetmeye hiç vaktim olmadığı için kıskandığım ama hissetmek istediğim bir hareket. Elimin altında kıvrandığını hissetmek ve daha doğmadan bizimle güvende olduğunu bilmek istiyordum.

"O." Mercer ekrana gülümsedi. "O değil. Bu lanet olası bir kız."

Belle'in başı ona doğru savrulurken parmakları Ace'in elini öylesine sıkı ki parmakları bembeyaz oldu. "Ne?"

"Burger var!"

Buna gülmek zorunda kaldım. "Sen neden bahsediyorsun ki?"

"Dün ziyaretimizi beklerken bu konuda bir şeyler okuyordum. Belle için güvenli olduğundan emin olmak istedim. Ve bu kesinlikle lanet bir burger. Sikik bir kız. Vay canına!" Teknisyene bakmadan önce bir nefes verdi, heyecanı yüzünden okunuyordu. "Bana haklı olduğumu söyle. Haklı olduğumu biliyorum."

Teknisyen Belle'e baktı ve onun gerçekten de cinsiyeti öğrenmek istediğini onaylamasını bekledi. "Bilmek istiyorum."

"O haklı." Birkaç tuşa basıp bir şeyler yazdı ve bir görüntü yazdırdı. "Bu bir kız."

"Biliyordum amına koyayım!" Heyecanla haykırdı ve Belle'in çenesini kavrayıp sıkıca tutarak ona bir öpücük kondurdu. Heyecanı aşikârdı, havada titreşiyor ve neşeyi hissetmemeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Teknisyen bana kesinlikle bir "burger" olduğunu gösteren grenli fotoğrafı uzattığında hissettiğim şey tam olarak buydu. Sevinç. Ta ki belirsizlik gelip midemi bulandıran ve bacaklarımın güçsüzlükten bükülmesine neden olana kadar.

"Bir kız," diye fısıldadım, görüntüye sıkıca tutunarak.

"Biliyordum amına koyayım." Ace eğildi, karnının üst kısmını ovalarken elinin sümüksü jele bulanmasını umursamadı. "Buna inanamıyorum."

Randevunun geri kalanında kendimi onun yanında bir heykel gibi hissettim. Zihnim düşüncelerle dolup taşıtı. Kalbim korkudan ağrıyordu. Karımın ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca mücadele ettiğim her şey zihnimde yeniden canlanmıştı ve ben korkuyordum. Tarihin tekerrür edeceğinden ve tam da düşerken ikisini de kaybedeceğimden korkuyordum.

"Hey." Kaldırımında Ace ve Mercer'ın arabayı getirmesini beklerken Belle uzanıp yanağımı okşadı. Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve çenemi öptü. "Her şey yoluna girecek."

O anda hissettiğim tek şey şüphe olsa da, şüphelerimi görmesine izin veremezdim. Doom. Tüm bunların fazlasıyla gerçek olduğunun farkına nihayet varıyordum ve hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Bunu bastırdım, onun yerine avucuna yaslanarak kendimi rahatlattım. "Bir kız. Sanırım haklıydın."

"Hiç şüphem yoktu." Sırıttı. "Bu senin için... sorun değil mi?"

"Olmayacağımı mı sanıyorsun?" Elini tuttum ve başımı eğerek avucunu öptükten sonra tekrar yanağıma koydum. "Bebeğim, cinsiyet umurumda değil."

"Bayım," diye sesini kalınlaştırdı, "'Mafya adamlarının kızları olmaz."

"Görünüşe göre bu üç adam biliyor." Omuz silktim. "Ayrıca, Mercer ve Ace'i başka kim hizada tutacak, eğer parmaklarını dolandıran küçük bir kadın olmasa?"

"Ama sen değil?" Elini yanağımdan indirdi, sonra parmaklarımı tutup kendi parmaklarıyla birleştirdi.

"Oh, söz veriyorum ben de onun küçük parmağına sarılacağım." Alt dudağımı ısırdım. "Annesi sikime sarılmışken."

"Eww." Kolumu yumrukladı ve ben de güldüm, eylemdeki hafifliğin tadını çıkardım.

"Şaka yapıyorum." Sayılır. "Sence herhangi birimiz küçük bir kızıdan bir şey esirgeyebilir miyiz?"

"Sadece mutlu olduğundan emin olmak istiyorum."

"Mutluyum," diye onayladım. Ve *mutluydum*. Ailem büyüdüğü ve bunu hep birlikte yaptığımız için çok mutluydum. Bu

sahip olana kadar asla istediğim bir şey değildi. Ama onu en iyi arkadaşlarımla görmek içime bir şey yaptı, o kadar rahat bir şey ki, bu duyguya yerleşmek ve asla gitmesine izin vermemek istedim. Ama mutluluk korkularımı buharlaştırmadı. Bana geçmişimi unutturmadı. Her şeyi sorgulamayı bırakmamı sağlamadı.

"Sinir bozucusun," diye homurdandı araba yanaştığında, Max ve Drew kendi araçlarını sürüyorlardı. "Eğer bir sorun varsa, lütfen bana söyle. Aklının döndüğünü söyleyebilirim."

"Sadece seni tekrar ne zaman hamile bırakabileceğimi düşünüyorum, hepsi bu." Bu yalan değildi. Ondaki bu bakış şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi. Bir gün onun karnını şişiren bizim DNA'mız olacaktı - Mercer'ın, Ace'in, benim - ve ben sabırsızlanıyordum. Bunu gerçekleştirmek için sabırsızlanıyordum, tüm çocukların ayaklarımızın dibinde tökezlemesini ve Belle'in gül bahçesinde koşmasını sabırsızlanıyordum. Evin resmen bir yuva gibi hissedilmesi için sabırsızlanıyordum.

Bizim evimiz.

"Bu bir sapkınlık." diye fısıldadı nefesinin altından.

"Öyle olsun." Kapıyı açarken gülümsedim. "Ve seni azdıran tüm küçük şeyleri keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Nelerden hoşlanırsın, küçük Belle?"

Arka koltuğa geçerken yüzü kızardı, yanakları pembeleşti. Ben de onu takip ettim, yumuşak deri koltukta yanına oturdum ve kapıyı kapatıp koltuk başlığına dokunarak Ace'e arabayı sürmesi için işaret verdim. "Eee?"

Başını bana doğru çevirdi, gözleri ateş saçıyordu. "Görünüşe göre üç erkeğin benim sevgim üzerinde oynaşması."

"Hm." Ses boğazımda kısıktı. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Başını sallamadan önce bir an tereddüt etti, "Beğendim."

"Ben de seviyorum," diye itiraf ettim. "Çok fazla."

Birkaç saat sonra Belle yatağımızdaydı ve ben de çocuklarımla birlikte üst kata çıkıp gelişmeleri inceledim. Başlangıçta odamızı buraya taşıma fikrine karşı çıkmıştı ama fırsat verilirse bunu seveceğini düşündüm. Odamız kütüphaneye yakındı.

takıntılıydı ve mekânda daha önce onunla konuşmadığım bazı değişiklikler yapmıştım.

"Burası gerçekten de kızımız için mükemmel bir çocuk odası olacak." Mercer ayakta durmuş, kollarını kavuşturmuş, ana süitin hemen dışındaki odaya bakıyordu.

Bizim kız.

Hala kafamı toparlayamıyordum. Kız babası olacaktık ve lanet olsun, bir daha nasıl uyuyabilecektik? Küçük kızımız ve onların güvenliği hakkında endişelenerek değil. Asla biriyle çıkmayacaktı. Buna izin vermezdim. Özellikle de bizim gibi erkeklerin itaatsiz küçük şeylere neler yaptığını biliyorken ve o da itaatsiz olacakken. Onun gibi bir annesi varken, olmaması çok zor olurdu.

Elbette, Belle çoğu zaman uyumlu görünüyordu. Ama bize ateşini gösterdiği zamanlarda boku yediğimizi anlıyordum. Sonunda kendini bıraktığında, ki bırakacağını biliyordum, kalplerimizin lezzetli bir hasar almadan hayatta kalması mümkün değildi.

"Boyuyor muyuz?" Ace alanı gözlemledi. "Pembe mi?"

Bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm. Bu odanın pembeye boyandığını ve mücevherlerle süslendiğini, küçük bir kızın rüyasına dönüştüğünü görmeyi çok isterdim. "Krem rengi düşünüyordum. Böylece oda değiştirdiğinde mobilyaları ve dekoru yeniden tasarlamamız gerekecek."

"Evet, ama bu biraz zaman alır. Elbette yeniden boyayabiliriz," diye önerdi Mercer.

"Yapabiliriz," diye kabul ettim. "Belle'in gelecek yıl bu zamanlar tekrar hamile kalmasını istiyorum. O zaman diliminde yeniden boyamak anlamsız bir iş gibi görünüyor."

Bunu onlara neden itiraf ettiğimi bilmiyordum. Hoşlandığımız şeyler, arzularımız, işle ilgili olmayan planlarımız hakkında hiç konuşmamıştık. Ama lanet olsun, eğer bunu hep birlikte yapıyorsak, sonuna kadar gidebilirdik. Bu küçük kızın tek seferlik olmadığını bilmeleri gerekiyordu. Bana kalsa bu eve sığacak kadar çok kızımız olurdu.

Elizabeth hamileyken hoşuma gidiyordu. Çocuğumun onun içinde büyüdüğünü ve benim de bu deneyimin bir parçası olduğumu bilmenin çok ateşli bir yanı vardı. Belle'in çocuğu teknik olarak benim değildi. Ama o cazibe hâlâ oradaydı. Belki de haklıydı? Belki de bu benim sapkınlığımdı, kontrol edemediğim doyumsuz bir fetişti, ama lanet olsun, bunu istiyordum.

İfademin ardından gelen sessizlik ağırdı ve arkadaşlarıma bakmaya cesaret ettiğimde onlar da bana bakıyordu. "Ne?"

"Belle bunu biliyor mu?" Mercer sordu.

"Arzularımı biraz tartıştım," diye itiraf ettim.

Ace boğazını temizledi, "O zaman krema olsun."

Onlara sırtımı döndüm ve kapıdan içeri girdim. "Bu efendi."

Bunu biliyorlardı. Nasıl bilmezler ki? Bu mülkü inşa ettiğimde buradaydılar. Kendi yerlerini alabilirlerdi. Hâlâ da alabilirler, sanırım. Ama tek ihtiyaçlarının bir oda olduğunu ve gerisinin umurlarında olmadığını iddia ettiler.

"Bunu daha önce de gördük," diye belirtti Ace.

"Evet," diye kabul ettim, en uzak duvara, bir kitaplığın arkasına gizlenmiş bir kapıya doğru yürürken. "Ama bunu daha önce görmedin."

Kapıyı çektim ve neredeyse bitmek üzere olan ana yatak odasının uzantısını ortaya çıkardım. Genişti, eğer istedikleri buysa, hepimizin sığabileceği büyüklükte bir yatak sığacak kadar büyüktü. Özel karyola çoktan şekillenmeye başlamıştı ve adamlarımın isteklerimi çabucak anlayacaklarını biliyordum.

"Odanızda kalmaya devam edebilirsiniz elbette, ya aşağıda ya da burada bizimle birlikte. Ama düşündüm de belki..." "Belki de dev bir sikiş pedi yaratırsın?" Mercer gözlerini

ağzı bir karış açık.

"Yatak odasının diğer kısmını oturma odasına dönüştürebileceğimizi düşündüm. Yani, eğer bu konuda ilerlememi istiyorsanız." Yarattığım ortak alanı onlara gösterirken neden bu kadar gergindim bilmiyorum. Bunu istiyorduk, değil mi? Ben istediğimi biliyordum.

"Efendinizi bir... *bizim efendimize* mi dönüştürdünüz?" Ace gözlemlledi.

"Bu resmi bir şey değil." Kelimeleri aceleyle söyledim, zaten gelmekte olduğunu hissettiğim reddedilmeden korkuyordum. "Sadece daha kolay görünüyordu. Eğer o bizim olsaydı, onu bu şekilde kimin alacağı konusunda kavga etmezdik. Onu odadan odaya, mekandan mekana dolaştırmak yok."

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Ace etrafına bakınırken yavaşça konuştu ve ikinci bir banyoya açılan sürgülü kapıya doğru yürüdü. "O senin karın, Adam. Senin lanet olası karın."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Hırladım ve sonra anında pişman oldum. O benim en iyi arkadaşımdı. Her zaman birbirimizin arkasını kollamıştık. Ona kızgın değildim. O sadece geçerli bir endişesini dile getiriyordu. Devam etmeden önce yavaşça nefes aldım. "Fikrimi değiştirmeyeceğim. Aksine, ikinizi onunla birlikte görmek gömülü olduğunu bilmediğim arzularımı canlandırıyor."

"Arzular mı?" Ace'in bana bakışı, bilmiyormuş gibi yapsa da bilmesi sinir bozucuydu.

"Ne söylediysem onu söyledim."

"Ama sorduğum soruya cevap vermedin. Ne tür arzular?" diye tekrar sordu.

"Eğer endişelendiğin buysa, cinsel olarak senden hoşlanmıyorum." Neden bu kadar savunmacı hissettiğimi bilmiyorum. Belki de bana bakış şekliydi, neredeyse beni farklı bir şekilde izliyordu.

"Endişelenmedim." Banyo kapısını açtı. "Ben iffetli biri değilim ve sanırım Mercer adına onun da öyle olmadığını söyleyebilirim."

Şunu mu diyordu?

"Bana öyle bakma." Kapıdan kayboldu, böylece duyabildiğim tek şey "Ne isterse o, nihayetinde" dediğinde sesinin yankısı oldu.

Şimdiye kadar en iyi arkadaşlarımdan cinselliği üzerine çok az düşünmüştüm. Tek bildiğim onları izlemekten, onu izlemekten, evimdeki insanların birbirlerini sevmelerini izlemekten gerçekten zevk aldığım. Onu banyoya kadar takip ettim, parmaklarını armatürlerin üzerinde gezdirirken içeri girdim. Adımlarımı duyunca bana doğru döndü. "Biliyor musun, burada çok fazla banyo ve yatak odası var. Çocukların kaybolacak."

"Hayır." Mercer arkamdan geldi. "Keşfedilecek daha çok yer var."

Konuşmadan önce derin bir nefes aldım. "Sadece benim olmayacaklar. Kimin çocuğunu taşıdığı umurumda değil. Aslında bilmek de istemiyorum. Bırakın Mercer gibi mavi gözlerle etrafta koştursunlar. Ya da anneleri gibi şeytan yeşili. Senin gibi siyah saçlı, benim gibi kahverengi. Umurumda değil. Sonuçta hepsi benim. Bizim."

Konuşmadan önce bir an için dalgın görünüyordu. "İnsanlar hepimizi yargılayacak."

"Zaten yapıyorlar," diye hatırlattım ona. "Dün onu Mercer'la gördüm. Çıkardığı sesler o kadar tatlıydı ki ilk fırsatta ofisime kaçıp ergen gibi otuz bir çektim. Ve daha sevişmemişlerdi bile. Eğer insanlar bunun yanlış olduğunu düşünüyorlarsa, siktirsinler gitsinler çünkü bu kadar doğru hissettiren bir şey yanlış olamaz."

Ace'in gözleri Mercer'ın üzerine düştü. "Onunla seks mi yaptın? Onun izlemesi için mi?"

"Sevişmedik." Mercer güldü ve ben onun bu anıyı düşündüğünü biliyordum. "Yine de çok istedim." Duvara yaslandı ve dengesini sağlamak için ayak bileklerini çaprazladı. "Söylesene, yemek masasında onun yanında otururken benim gibi kokuyor muydu? Keşke orada olabilseydim, döllerimi kremi teninden düzgünce temizleyecek zamanı olmadığını çok iyi biliyordum."

Ace'in gözleri kocaman açılmıştı. "Sen yapmadın."

"Bunu o istedi." Mercer omuz silkti ve eminim o da istemişti. Kafasından aşağı bir kase patlamış mısır boşalttığında başına gelecekleri biliyor olmalıydı.

Ace sadece başını salladı ve banyodan çıkıp kitaplığın arkasındaki açıklığa doğru yürüdü. "Eğer istediği buysa, ben varım. Sadece istediği buysa. Odamı alt katta tutacağım. Başka bir düzenleme yapmaya gerek yok."

Tamamen gözden kaybolduğunda Mercer gülmemeye çalışarak bana döndü. "O kızı sikmeyi o kadar çok istiyor ki, dayanamıyor. Sanki yeniden on yedi yaşında ve kızların onu reddedeceğinden korkuyor."

"O bizim gördüğümüzü görmüyor," diye onayladım.

"Yapacak." Mercer omzuma vurdu. "Yapacak. Hadi gidelim. Yapacak planlarımız ve alacak kız gibi şeylerimiz var." "Kızsal şeyler mi?" Ben sorguladım.

"O çocuk odası kendi kendini süslemeyecek ve eğer her şeyi yapmayacaksanız sürprizin ne anlamı var?"

Haklıydı. Biz her zaman ya hep ya hiç tipinde adamlardık.

"Gidip pembe bir şeyler toplayalım o zaman." Odaya doğru adım attım, bir kez dönerek merkez haline gelmek üzere olan alana baktım

ailemizin. "Ve üç yetişkin adam ve bir kadının sığabileceği kadar büyük bir yatak arayın."

Hazır ya da değil, bu gerçekleşiyordu. Bu bizdik. Bu bizimkiydi.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ACE

Midem düğümlenmişti. En iyi arkadaşınızın karısının merdivenlerden inmesini beklerken böyle bir tepki vermeniz normal olamazdı, değil mi? En azından duyduğum kadarıyla hazırды, ama kütüphanede beklerken ona bakmamıza izin vermedi ve merdivenlerden görkemli bir giriş yapması gerektiği konusunda ısrar etti. Böyle bir şey var mıydı?

Görünüşe göre öyle.

Ve hepimiz etrafta durup bekledik, ne halt isterse yapmasına izin verdik çünkü onun için yumuşak, çok yumuşaktık. Sadece onun için. Bu nasıl oldu? Kendimi böyle bir kadına nasıl bu kadar bağladım? Sanki hep burada olması gerekiyormuş gibi zahmetsizce grubumuza dahil olan bir kadın.

O oda, Adam'ın yaptığı ana süt, çok fazlaydı ve yine de isteyebileceğim her şey vardı. Bu kadar ileri gitmesini, her şeyi yapmasını beklemiyordum. Yine de şaşırmamalıydım. O her zaman her şeyini ortaya koyan bir adam olmuştu. Sadece karısının merkezde olduğu dört yönlü bir ilişki yaşayacağını hiç düşünmemiştim.

Peki ya çocuklar? Daha fazlasını istiyordu. Bizimkileri. Onun. Onlarınkini. Benimkileri.

Neden kendimi alternatif bir evrende yaşıyormuşum ve her an perde aralanacak ve dünya normale dönecekmiş gibi hissediyordum? Hepimizin fazlasıyla alıştığı üzücü, acınası, ruhsuz normale. Çünkü rüyalarım, bu gerçeklik

Karıştırma ve iç içe geçme ve ben ikisini birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordum.

Hep bir ailem olsun istemiştim. Belki de kaybettiğim çocukluğumu telafi etme ihtiyacıydı. Belki de içimde bir şey, derinlerde bir yerde, vermek için çaresiz kaldığım sevgiyi hissetmek istiyordu. Asla bir çıkış noktası bulamadığım sevgiyi. Kız kardeşimle birlikte tamamen ölen ve kalbimin hiçbir şey hissetmemesine neden olan sevgi.

Bellamy'e kadar.

Bize ne yapıyordu? Bana mı?

Bir an için en iyi arkadaşşıma baktım ve Elizabeth'in bundan nefret edip etmeyeceğini merak ettim. Yaptığımız şey için onu küçümser miydi? Aşkla başa çıkabilmemizin tek yolunu bulduğumuz için bizden nefret eder miydi? Seçtiğimiz kişiyi sevmek ve güvenliğini sağlamak için kendimizi yeterince güvende hissedebilmemizin tek yolu? Her zaman sevdiğimden daha fazla yargıladı. Şimdi bizi nasıl yargılayacaktı?

"Bahçe güzel görünüyor." Adam birkaç adım ötemde dururken düşüncelerime daldı, siyah üzerine siyah takım elbisesi sarı ipek cep mendilini ortaya çıkarıyordu. "Elizabeth buranın yeniden hayata döndürülmesine bayılırdı."

Onu düşündüğümü nereden biliyordu? Çünkü o da biliyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Cilalı ayakkabımın altındaki parlak fayansa baktım ve aynı parlaklığı eğlenceli buldum.

"Evet. Orayı çok severdi. Nasıl gitmesine izin verdiğimi görse nefret ederdi," diye itiraf etti.

"Biz," diye düzelttim çünkü bütün suç onda değildi. Devam edebilirdim. Mercer devam edebilirdi. Hepimiz yapabiliydik ama yapmamayı tercih ettik.

"Biz," diye kabul etti ve uzun bir aradan sonra tekrar konuştu. "Sanırım, umarım, bu onun için sorun olmaz. Bil diye söylüyorum. Yeni bir şeye geçtim diye onun varlığını unutmuş değilim. Aksine, hayatıma devam etmeyi seçtiğim için bazen düşünebildiğim tek şeyin Elizabeth olduğunu düşünüyorum. Ama bunun da bitmesi gerekiyor. Bu Belle için adil değil. Elizabeth hakkında düşünebilirim ve düşünmeliyim de,

ama yanlış bir şey yapıyorsam endişelenmelerine gerek yok. Bu yanlış değil, Ace. Doğru hissettirdiğinde, mükemmel hissettirdiğinde değil."

Arkadaşıma ne söyleyeceğimi düşünürken dudaklarımı yaladım. Birini sevmenin ve başarısız olmanın insana verdiği acı dolu ruh haline sahip olmasını istemiyordum. O daha iyisini hak ediyordu ve sonunda ona mutluluk verecek bir yol seçtiği için mutluydum. Ama yine de içten içe, belki de Mercer'la onun arasında bir yerim olmadığından korkuyordum. Belki de kızımız bizim değil, onların kıızıydı.

"Sanırım-"

Üst kattaki kapının kapanması bakışlarımı yukarıya çevirdi ve sözlerimi kesti. Mercer hemen bir oda ötede uzandığı yerden kalkıp yanımıza geldi ve Bellamy'nin çıkmasını bekledi. Çok beklemedik. Birkaç dakika sonra, elinde bir kitap ve kıvrımlarını o kadar mükemmel saran ipeğiyle merdivenlerin başında bir tanrıça gibi belirdi ki kelimenin tam anlamıyla ağzımın suyu aktı.

Kimse konuşmayınca, muhtemelen o da benim kadar suskun, sonunda ipeğin bir kısmını parmak uçlarına doladı ve "Peki, iyi görünüyor muyum?" diye sordu.

"İyi görünüyor musun?" Zorlukla konuşarak ofladım.

"Ufaklık, yemek için yeterince iyi görünüyorsun." Mercer kaldığım yerden devam etti. Merdivenleri koşarak ona doğru çıktı. "Aslında, bu gece hayatta kalabilmek için tadına bakmam gerekebilir."

Merdivenlerin başında onunla karşılaştığında, kadın elbisesine baktı. "Bunun iyi olduğuna emin misin?"

"İyiden de öte." Adam sonunda kelimeleri çıkarabildi. "Bu elbisenin sana yakışması bir sanat, Belle. Vücudunun kıvrımları mükemmel."

Mercer kitabı onun elinden aldı ve merdivenlerden aşağı inmesine yardım etti, basamakları inerken onu tuttu, topukları her basamakta takırdayarak baştan çıkarıcı bir melodi yaratıyordu. Tekrar konuştuğunda yolu yarılamıştı. "Sarıyı seveceğimi düşünmezdim ama muhteşem. Mücevherler de mükemmel. Ağır olmayacak kadar çok değil ama dikkat çekecek kadar da fazla."

"Sanki daha fazla ilgiye ihtiyacın varmış gibi." Mercer güldü. "Şunlara baksana. Dilleri tutulmuş. Sanırım hâlâ beyinlerini kelimelere dönüştürmeye çalışıyorlar."

"Doğru söylüyor." Adam sertçe yutkundu, adem elması harekete karşı koymaya çalışıyordu. Yeterince yaklaştığında elini uzattı, Adam da elini tuttu ve Adam'ın eğilip onu öpebilmesi için onu yere doğru yönlendirdi. Nefesinin altında, "Bu elbise..." diye mırıldandı.

"Bana iç çamaşırı seçeneği sunmuyor," diye fısıldadı ona, az önce verdiği bilginin bu gece onu öldürebileceği bilgisiyle gözleri parlıyordu. Hepimizi öldürebilir.

"Kahretsin," diye küfretti elini kadının karnındaki şişliğe koyarken. "Sanırım iptal etmemiz gerekiyor."

Onun göğsünü şefkatle okşadı. "Bu senin etkinliğin."

"Ve orada olmak istemediğime karar verdim," diye ısrar etti. "Bu saç ve makyaj zahmetine girdikten sonra mı?"

"Kesinlikle muhteşem görünüyor, ekleyebilir miyim?" Göz kırpışı ona sadece onunla oynadığını ve kesinlikle onu dışarı çıkarıp göstereceğini bilmesini sağladı. "Anlaşmaya ne dersin?"

"Ah?" Gülümsedi ve yüzüne tam olarak bakabilmek için onun bedeninden uzaklaştı. "Ne tür bir anlaşma?"

"Bu akşam yaramazlık sözü verilirse uslu duracağımı söyleyen türden." Alçak sesle konuşuyordu, sesi geleceğinden emin olduğum vaatlerle boğuklaşmıştı.

Yüzü kızarmış, ipeğin sarısı güzelce ortaya çıkmıştı. Ateşli bakışlarının odayı yoğun bir şehvet ve arzuyla doldurduğu birkaç dakikanın ardından sonunda kabul etti. "Anlaştık."

Mercer öne çıktı, arkasına doğru eğildi ve kulağına yakın bir şekilde konuştu. "Uslu duracağıma dair bir söz vermedim."

Adam kitabı tekrar kızın eline verdi, sonra yanlarından geçip kapı kolunu tutarak kapıyı açtı. Adam bunu yaparken fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi görünüyordu ama ondan ayrıldı. "Güvenliğe gittiğimizi haber vermem gerekiyor. Sadece bir dakika sürecektir, tamam mı?"

Dışarı fırlamadan önce bir yanıt beklemedi. Gözlerime baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bir adım öne çıkıp parmaklarını benimkilere doladı, ben de elimi çevirip ellerimizi birbirine doladım. Yaklaştı, ayak parmaklarının üzerinde durdu ve yüzünü omzuma gömdü, bir yandan da fısıldıyordu, "Yapma

Bu gece beni terk et, tamam mı? Onların gitmesini kaldırabilirim ama sen değil. Sana yanımda ihtiyacım var."

Ben mi? *Bana mı* ihtiyacı vardı?

Kimsenin bana ihtiyacı olmadı. Kız kardeşim hayattayken ve farklı evlere ayrıldığımızda bile bana hiç ihtiyacı olmadı. Kardeşi gibi birinin onu güvende tutmasına bel bağlayamayacak kadar bağımsız büyümüştü. Ama Bellamy, sanki onu kötülüklerden koruyacakmışım gibi bana doğru eğilip elimi sıkması... Neredeyse doğru söylediğine inanacaktım.

"Neden?" boğazımdaki yumrunun arasından çıkarabildiğim tek kelimeydi.

"Çünkü." Sesi bir fısıltı gibiydi ve kolumdaki tüyleri diken diken ediyordu. "Beni sakinleştiriyorsun."

Onu
sakinleştirdi
m. Ben
sakinleştirdi
m.

Adam'ın değil, ki o da öyle yapmalıydı. O onun kocasıydı.

Hepsi.

Kaygısız tavırları ve rahat gülümsemesiyle Mercer değil.

Benim.

Parmaklarını sıktım. "Seni terk etmeyeceğim. Sana söz veriyorum." Asla.

Göğsümün derisi yüzülmüş ve **oyulmuş** gibi hissederken değil, yanımdaki bu tatlı şey tarafından tamamen açığa çıkarıldı.

Bana baktı ve gülümsedi. Hepimize kıyasla çok kısaydı, kaba gücümüzün yanında kırılıyordu ve belki de insan olduğumuzu hatırlatmak için hepimizin onun yumuşaklığına ihtiyacı vardı. Bazen kan tenimizi kapladığında ve güç planları zihnimizi tükettiğinde insanlığımızı hatırlamak zor oluyordu.

Elini bırakıp kolumu uzatmadan önce eğildim ve alnından öptüm. "Gidelim mi prenses?"

Onu evden dışarı çıkarırken boyalı tırnaklarını pazuma doladı. "Canavarlar arasında kraliçe olduğumu sanıyordum?"

Elimde değildi. Başımı arkaya attım ve güldüm. Bunu söylememeliydim, biliyordum ama dayanamadım. "Toplum içinde prenses, özelde kraliçe, her muhteşem kıvrımına tapabileceğimiz ve emirlerini yerine getirebileceğimiz bir yer."

"Öyle mi?" Bekleyen araca doğru bir adım atarken sesi boğazında titreşerek mırıldandı. "Peki, o halde. Bu gece iyi bir prenses gibi yanınızda yürüyeceğim Bay Barrett."

"Devam etmek mi?" Bunun geleceğini biliyordum, bu ifadede daha fazlası vardı. Çekici bir alay olarak midemde düğümlendiğini hissettim.

Altımdan bir adım attı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Eğer geceni kraliçenin ayaklarına kapanarak geçireceğine söz verersen."

"Yüce Tanrım." Lanet beni terk etti ve sııttı. "Ne istersen."

Tek çıkarabildiğim buydu. Onun için her şeyi yapardım. Ne isterse. Böyle bir söz vermişken, onu nasıl reddedebilirdim? Cevap? Reddedemezdim. O benim en iyi arkadaşımın karısıydı ve onun manikürlü parmaklarını tek bir hareketiyle önünde eğilirdim.

"Ne kadar iyi bir çocuk." Uzandı ve yanaklarımı okşadı. "Çok iyi."

Sonra Adam'ın elini tuttu ve ben şaşkın ve hayatımda hiç olmadığım kadar azgın bir şekilde orada dururken Adam ona arka koltuğa geçmesi için yardım etti. Hepsi bu kız içindi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

MERCER

Arabayı sürerken aynadan onu izledim. En iyi arkadaşlarımla arasına sıkışmış, ipek ve ışıltılı taşlarla güzelce örtülmüş bir tanrıça. Gözlerim ondan ayrılamıyordu. Kendimi sürekli aynaya bakarken, arka koltukta oturan bir meleğin yansımasında kaybolurken buldum. Yol normalde onu götürdüğümüzden daha uzundu ama o aldımıyor gibiydi. Aslında, yanındaki bedenlere yaslanmış, sohbet ediyor ve konuşuyordu ve ben onun ben olmasını diledim. Keşke şoför ben olmasaydım ve onun ipek kaplı kalçasında benim elim olsaydı.

"Neredeyse geldik," diye duyurdum bir blok ötedeyken. Trafik vardı, sanırım bu beklenen bir şeydi. Önümüzdeki her araba yeni tesise doğru gidiyordu. Herkes bu galada görünmek, omuzlarını ovuşturmak ve anlaşmalar yapmak için sabırsızlanıyordu.

Arabadaki herkes bu işin bir an önce bitmesini istiyordu.

"Arabayı valeyeye teslim edeceğiz. Sahibinin yerine teslim ettiklerinden emin olun. Bu gecenin ilerleyen saatlerinde sarhoş serserilerden boya çizikleri alırsak lanetleneneceğim."

Ace, Adam'a "Boya konusunda hassas, sanki yerine yenisini koyamazmısın gibi," dedi.

"Değiştirebilirim," diye kabul etti, "ama bunun için zaman harcamak istemiyorum."

Tatil köyünün daire şeklindeki araba yoluna döndüm. "Hazır mısın, küçük kız? İçeride bir sürü büyük kötü kurt var ve senin gibi tatlılara göz koymaya hazırlar."

Gözleri aynada benimkilerle buluştu. Muhteşemdi. "Siz üçünüz yanımda olacaksınız, bu yüzden iyi olacağımı düşünüyorum."

"Yakınında mı?" Güldüm. "Güzel kız, eve dönene kadar sana bağlı kalacağız."

Valenin önünde durduğumuzda Adam, "Unutma," diye ekledi, "istemiyorsan kimseyle konuşmak zorunda değilsin. Onlara hiçbir şey borçlu değiliz, bir konuşma bile. Burada bize yaranmaya çalışan bir sürü güçlü insan olacak ve hepsinin canı cehenneme. Ne teklif ettikleri umurumuzda değil."

"Hepsinin canı cehenneme, hm?" Ona gülümsedi.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandıktan sonra saçının bir tutamıyla oynadı. "Ayrıca, onlarla konuşmamamı tercih ederim. Sen bizimsin ve seni bu iki piç dışında biriyle paylaşmaktan nefret ediyorum."

"Çok nazıksın," diye mırıldandı Ace arka kapı açılıp ayağını kapının dışındaki kaldırıma koyarken. Geri dönüp ekledi: "Ben antisosyalim Bellamy. Ne zaman görünmez bir köşeye kaçmak istersen, söyle sana yolu göstereyim."

Kapımı açtım ve dışarı çıktım, nereye park edeceğimi söylemeden önce anahtarlarımı valeye uzattım. Çocuk için geri dönmek biraz zahmetli olacaktı ama arabamızı halka açık bir park yerine özel ofisimize giden asansörün yanına bırakmayı tercih ederdim. Aracımızın arkasında Drew indi ve Max kaldı, muhtemelen park etmek için arabamızı takip ediyordu.

Bize doğru yürüyen Drew durdu ve arkamızdan gelmeden önce grubumuzun ilerlemesini bekledi. Adam ve Ace'in Bellamy'ye doğru kaymasına izin vererek onu grubumuzun ortasına yerleştirdim. Onu güvende tutuyordum.

Görevli kapıları açtı ve müzik anında bize doğru akmaya başladı, düşük ışıklı alana adım attığımızda güzel bir melodi. Bellamy içeri adım attığında nefesi kesildi. "Bu muhteşem."

"Burası tesisin sadece yetişkinlere özel kısmı. Diğer tarafta ise aile eğlenceleri ve etkinlikleri için ayrılmış bir alanımız var," diye açıklıyor Adam. "Çocuklarımız büyüdüğünde, onların da aşağıdaki etkinliklere katılmalarını sağlayabiliriz"

aktiviteler var. Ayrıca, buranın sahibi olduğumuz için muhtemelen önyargılıyız ama partiler için harika bir yer olduğunu duydum. Çocuklarımızın partisi olmadığı sürece parti vermeyeceğiz."

Bu adam çocuk fikrini gerçekten seviyordu. Bu hale geleceğini kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum. Gençliğimizde yaptığımız onca aptalca şeyle değil. Bize bakacak ya da sevilmenin ne demek olduğunu gösterecek bir ailemiz olmadan büyüdüğümüzde değil. Çocuklara bakmak ve şefkat göstermek hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Yine de bu artık neredeyse bir takıntıydı. Sanki bir aile düşüncesi onu ele geçirmiş ve bırakamıyordu.

Ben istemedim.

"Aşağıya inen merdivenler var. Onun yerine asansöre binmek ister miyiz?" Omzumun üzerinden baktım, kızımız beni izlerken bir an için nefesim kesildi. Gözlerinin aşağı inip tekrar gözlerime dönmesini izlerken dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Smokinin içinde iyi görünüyorsun. Aslında hepiniz yakışıyorsunuz."

Gözlemleri tenimin ısınmasına neden oldu. "Hoşuna gitti mi?" Alay ettim. "Bu eski şey."

"Kapa çeneni." Sırtımı hafifçe itti. "Bunun eski olduğundan şüpheliyim."

Öyle değildi. İkimiz de elbisesine uygun yeni bir smokin aldık. Adam, tamamen siyah ve sarı bir cep mendili. Ace, tamamen siyah ve sarı papyonlu. Benimkini koyu sarı bir yelek tamamlıyordu.

"Her gün sarı giyiyorum," diye şaka yaptım.

"Hiçbirinizi siyah, beyaz ya da mavi dışında bir renkte görmedim. Ve bunu siz de biliyorsunuz." Ace'in eline uzandı. "En azından bu seferlik merdivenlerden ineceğiz. Bundan sonra ayaklarımın daha fazla merdiveni kaldırabileceğinden şüpheliyim zaten."

"Acıyorlar mı?" Adam ayaklarından bahsettiği anda onu taşımaya hazırды.

"Hayır. Onlar iyi. Bu ayakkabılar fena değil."

Adam cebinden telefonunu çıkardı. "Asistanıma size birkaç daire getirmesini söyleyeceğim."

"Buna gerek yok," diye karşı çıkmaya çalıştı ama boşunaydı.

"Artık çok geç. Emir verildi. Şimdi," diyerek kızın diğer elini tuttu, "hadi seni merdivenlerden indirelim. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ben olsam

Asansörü kullanmayı tercih ederim, ama prenses gibi büyük girişler yapma ihtiyacın yüzünden seni asansöre götürmeme izin vereceğinden şüpheliyim."

"Büyük prenses girişleri yapmama gerek yok," diye düzeltti. "Sadece bu elbiseyi çok beğendim. Babamla çok fazla davete gitmeme izin verilmezdi." Bu düşünce karşısında irkildi. "Bana ihtiyacı olmadığı sürece."

"Sana ihtiyacım mı vardı?" Adam dişlerini sıkarak sordu. "Evet." Kadın durakladı. "Bana ihtiyacı vardı."

"Yaşadığı hayatı sürdürürken sana ne diye ihtiyacı olsun ki?" Ace'in sesi sertti ve nedenini anlamıştım. Sahip olduğu geçmiş, şu anki konumu, hepsi bencil piç kurusu babası onu buraya getirdiği içindi. Onu kaçıran biz olduğumuz için şanslıydı. Diğerleri bu kadar şefkatli, bu kadar hassas, bu kadar inkar edilemez bir şekilde saplantılı olmayabilirdi.

Omzumun üzerinden balonun güzeline baktım. Boğazını temizledi, gözlerini sağa sola çevirerek bir oda dolusu insanın içine girdiğimizi ve hepsinin bize baktığını hatırlattı. "Bilirsiniz, oğulları eğlendirmek, kızlarla sohbet etmek gibi. Basit şeyler, gerçekten."

"Olmayana kadar basitti," diye tükürdüm, sonra derin bir nefes alarak kendimi toparladım. "Sanırım balo salonuna büyük merdivenlerden giriş zamanı geldi prenses. Çocuklarımıza sıkı sıkı sarılın. Bir kayma olmasını hiç istemem."

"O asla düşmez," dedi Ace şiddetle.

Yapmayacağını biliyordum. Bize ait olan şeylere karşı son derece korumacıydık ve o da bize aitti. Adam ve Ace'in yanı sıra Drew'un da beni takip ettiği mermer merdivenlerden inerken topuklarının melodisini içime çekerek aşağı indim. Güvende olduğunu biliyordum ama ayağım ana katta yere değdiğinde ve topuklarının tıkırtısı onu takip ettiğinde kendimi çok daha iyi hissettim.

Yere iner inmez, akbabaların hepsi Adam'ın yeni karısına kendilerini tanıtmak için neredeyse savaşılarak üzerimize çullandılar, onun Ace'e yapıştığını açıkça görüyorlardı ama bunu sözlü olarak sorgulamıyorlardı. Onu bara yönlendirebilmemiz neredeyse yirmi dakika sürdü. İçecek gibi değildi ama en iyi arkadaşını göreceği için heyecanlanacağını biliyordum.

Yol boyunca bir şekilde Adam'ı kaybettik. Yine de sözlerine sadık

kalan Ace onun elini bırakmayı reddetti ve sanki tenleri birbirine kaynaşmış gibi ona yapıştı. Biraz daha akıllıca bir manevra bizi

Barın önünde, Hannah'ya ağzının suyu akan takım elbiseli adamlar sıralanmıştı. Anlamıştım. Muhteşem görünüyordu. Ama Bellamy ile kıyaslanamazdı.

"Hannah!" Bellamy sesini adamların üzerine yükselterek seslendi.

Arkadaşının kafası bize doğru döndü, bizi görene kadar yüzü bomboştu. Sonra bir gülümseme kapladı yüzünü. Elindeki içkiyi bırakıp bize doğru koşmaya başladı, bir yandan da dar beyaz melek elbisesi ve ölümcül yükseklikteki topuklu ayakkabılarıyla düşmemeye çalışıyordu. Bellamy'nin arkasında, Drew arkadaşını görünce lanet okudu, öksürerek bunu örtbas etmeye çalışsa da.

Duydum.

Biliyord

um.

Sanırım biz suç erkekleri derinlerde hep aynıydık, her zaman kötü ve kaba y a n l a r ı m ı z ı sevmeye değer kılacak sağlıklı bir tatlılık arıyorduk.

Hannah az önce bize ulaşmıştı, kollarını Bellamy'ye dolayabilmek için beni iterek yolumdan çekildi. O daha geri çekilmeden, sıradaki yarı sarhoş bir puşt, "Hey, tatlım. Sosyalleşmek yerine bize içkilerimizi servis etmeye ne dersin? Bilirsin, sana para ödendiği gibi."

Benim bile tepki vermemden daha hızlı bir şekilde Drew öne çıktı ve parmaklarıyla adamın smokininin yakasını kavradı. "Buradan gidiyorsun. Sakın bu binaya geri dönme."

Adam homurdandı ama korktuğu belliydi. "Kimin lanet olası emirleri?"

"Benim," diye homurdandım.

Max, Hannah'nın arkasında belirdiğinde Drew öne doğru eğildi, gözleri durumu değerlendirdi, tehlike ihtimaline karşı avucu Hannah'nın kalçasına doğru ilerleyerek onu hafifçe geriye çekti. Drew konuşurken dişleri çıplaktı. "Sahibinin ailesine saygısızlık etmek yok."

Parmağımı şıklattım. Kuşkusuz küstahça bir hareketti ve güvenliğin öne çıkıp adamı Drew'in elinden almasına neden oldu. Hannah'ya baktığımda eliyle kendini yelpazeliyordu. "Bunu seksi bulan başka biri var mı?"

"Tanrı aşkına, kadın." Max içini çekti ve elini bilinçsizce dokunduğu yerden çekti.

"Elbisen muhteşem!" Hannah Max'i görmezden gelerek mırıldandı.

"Hayır!" Bellamy'nin başı şiddetle sallandı. "Şu h a l i n e bak! Bir prenses gibi!"

"Sakin ağlamaya kalkma!" Bellamy parmağını gözlerinin altında gezdirirken Hannah talepte bulundu.

"Bu sadece...." Burnunu çekti. "Çok güzel görünüyorsun."

"İkinizin de muhteşem olduğu konusunda hemfikir olalım." Ace gözyaşlarını dindirmeye çalıştı.

"Ve tren enkazları," diye fısıldadı Max nefesinin altından.

"Duydum dostum," diye homurdandım, ama onu tehdit edecek gücü kendimde bulamadım. Yıllardır arkadaşımı, biraz daha az süredir de çalışanımdı. Kızlarımıza zarar vermek istemediğini biliyordum.

"Saçın!" Hannah mırıldandı.

"Makyajın!" Bellamy burnunu çekti.

"Benim içkim." Sıradaki zavallı bir adam sanki kaçınılmaz olana, ayık olmaya çoktan razı olmuş gibi konuşuyordu.

Araya girme zahmetine katlanmadan önce kızların bir dakika daha birbirlerini övmelerine izin verdim. Personelimiz bu puştların emrinde ve insafında değildi. Ama Hannah mesaideydi ve dün geceden beri resmi olarak mülkte yaşadığı için ziyaret etmek için bolca zamanları vardı.

Avucumu Bellamy'nin sırtına koydum. "Hannah, bu akşam muhteşem görünüyorsun. Pozisyonuna iyi alışmana sevindim. Sakıncası yoksa Bellamy'yi bir süreliğine senden uzaklaştırmak istiyorum. Yine de sabah kahvaltı için eve gel. Başımızın üstünde yerin var."

"Ah!" Yan tarafa baktı. "Evet. Üzgünüm Bay Alexander. Ben hallederim."

Bellamy alay etti, "Bay Alexander."

Kulağına eğildim ve konuştum. "Dikkatli ol küçük kız, alay etmek sana bir şaplak kazandırır."

Anlaşılan yeterince alçak sesle konuşmamıştım çünkü Hannah kaşlarını salladı. "Bay Alexander."

İnledim. "Senin için değil. Benim *çalışanım*." Onun patronu olduğumu vurguladım.

Dudağı somurtarak dışarı fırladı. "Lanet olsun. Denediği için bir kızı suçlayamazsın, değil mi?"

"Zerre kadar değil." Bellamy beni izlerken mutlu bir şekilde iç çekti, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

Ace'e döndüm. "Bu ikisiyle başımız belada."

Bellamy'nin muhafızına bakmadan önce, "Ben de bunu söylüyordum," diye onayladı. "Max, bununla kal. Hattın kontrol altında olduğundan emin ol."

"Evet, efendim."

Ben Bellamy'nin elini tutmadan önce Max başıyla bir selam verdi. "Benimle dans eder misin?"

İzin ister gibi Ace'e baktı ve o da sadece güvence vermekle yetindi. "Gözlerimi sürekli senden ayırmayacağım, söz veriyorum."

"Ama-"

"Seni koruyabilecek kapasitede değil miyim?" Durumun böyle olmadığını biliyordum ama kahretsin. Ben de ilgi istiyordum.

"Sorun o değil."

"O zaman nedir?" Ben zorladım.

"Onun elini tuttuğumda kendimi daha az endişeli hissediyorum," diye itiraf etti.

Bizi birbirimize bağlayan eli sıktım. "Şimdilik elimin seni rahatlatmasına izin ver. Tamam mı?"

"Tamam," diye kabul etti, gözleri dikkatle Ace'i izlerken bile.

Hepimizin gerginliği vardı, ama onlarınki? Lanet olsun, biraz rahatlamaları gerekiyordu; boğucu bir şeydi. Konuşmaları, sevişmeleri, hepimizi rahatlatacak herhangi bir şey yapmaları gerekiyordu.

Onu dans pistinin kenarına kadar götürdüm ve elimi kalçasına koyarak vücudunu kendime doğru çektim, vücutlarımızın aynı hizaya gelmesini sağladım. Göğsüme sokuldu, etrafımızdaki gözlerin bakışlarını görmezden geldi, neden Adam'ın karısıyla dans ettiğimi merak ediyordu. Hatta onun karısı mıydı? Kimsenin sormak istemediği ama herkesin hakkında spekülasyon yaptığı sorular. Şimdiye kadar, evli olduğu gerçeği yaygınlaşmıştı. Kiminle? Gizem buydu ve eğer bu kız *onun* karısı değilse, karısı *neredeydi*? Yürürken fısıldaşmaları dinliyor ve sanki bizim ya da Adam'ın hayatı onları ilgilendiriyormuş gibi kafa karışıklığıyla eğleniyordum.

Bellamy göğsüme doğru fısıldayarak, "Bizim hakkımızda konuşuyorlar," dedi. Ne kadar umursamadığımı vurgulamak için elimin aşağıya inmesine izin verdim ve mükemmel yuvarlak kalçasını avucumun içine aldım. "Bırakın yapsınlar."

"Ama..."

Sözlerini bir öpücükle durdurdum, müziğin her titreşimini bedenlerimizde hissederken dudaklarını dudaklarıma aldım. Dilimin onunkiyle yavaşça dans etmesine izin verdim, vücudu sonunda benimkine karşı rahatladığında sevindim. Parmaklarım sıkılaştı ve kanepede başladığımız işi bitirmiş olmayı diledim, çünkü sikim karnına o kadar sert oturmuştu ki ayrıldığımızda aklımın nerede olduğuna dair hiçbir soru işareti kalmayacaktı.

Dudaklarımı onunkilerden ayırmak için tüm irademi zorladım ve bunu yaptığımda, onları tekrar birbirine çarpmamak için içimdeki her dürtüyle savaştım. Göğsü kabarıyor, teni kızarıyor ve gözleri yanıyordu, sadece benim için muhtaç bir ateş aleviydi. Alnımın onunkine düşmesine izin verdim, gözlerimizi birbirine kilitledim. "Hâlâ Ace'i istiyor musun?"

"Onu istediğim için seni asla istemedim."

Sorgulamadan ikimizi de istediğini itiraf etmesi, onu hemen burada, şu anda kucaklamak istememe neden oldu. Hayatlarımızda geçen süre zarfında çok yol kat etmişti. Tamamen inkârdan tamamen kabule geçti ve neyin değiştiğinden emin değildim, ama lanet olsun, ihtiyacım olduğunu bilmediğim ve şimdiye kadar istediğim her şeydi.

"Eskiden hiçbirimizi istemezdin," diye fısıldadım tenine karşı, eğilip omzunun birleştiği yeri öperken.

"Korkmuştum," diye itiraf etti. "Senin bir şöhretin var." "Herkesin bir tür ünü vardır," diye hatırlattım ona.

"G ö z ü m ü n önünde adam öldürdün." Dudağını ısırdı ve ben de kalçasını serbest bırakacak kadar uzun süre serbest bıraktım.

"Bu gördüğün ilk ölüm müydü?" Pişman değildim ama öyle olsaydı belki de ona yaşattığım travma için biraz üzülürdüm.

"Hayır," diye onayladı ve ben de öyle olduğunu düşünmedim. Onunki gibi bir babayla ölüm her yerde olmalıydı.

"Elimizde ölüm var. Bu sana geçmez, tatlım."

"Korkuyordum," diye tekrar ekledi. "Her şey hakkında, tüm durum hakkında. Sadece sizden değil, sizden önceki her şeyden de."

Sanırım bunu görebiliyordum. "Ama sana karşı hiç sert olmadık."

Kız ters ters baktı. "Beni omzunun üzerinden attın ve yere bırakmayı reddettin."

"Sonra bağırsaklarını kusarken sana çorba getirdim. Biri diğerini iptal etmiyor mu?" Ona en bulaşıcı gülümsememi sunarak gülümsedim.

"Hayır." P'yi patlatma şekli, bu kızın bir şaplak atmaya ihtiyacı olduğunu doğruladı. Ona bir tane teklif etmek için sabırsızlanıyordum. "İkisini de ben istemedim, bu yüzden neyin neyi iptal edeceğine ben karar veririm. Eğer doğru hatırlıyorsam, ki mükemmel bir hafızam vardır, geçmişteki eylemlerini iptal etmene izin vermemem için bana nedenler bırakan yakın tarihli bir olay vardı."

"Bana patlamış mısır fırlattın, sonra da kaseyi kafamdan aşağı attın," diye homurdandım, siyah kravatlı etkinliğin ortasında, dans pistinde, bu ilçedeki her güçlü kişi tarafından çevrelenmişken neredeyse ayağımı yere vuracaktım. "Bence bu haklıydı."

Eğildi, dudaklarını kulaklarıma olabildiğince yaklaştırdı. Konuşabilmesi için eğildim. "Adam uzun bir gece çalıştığında ve sen bölge dışındayken sorunla kendim ilgilenmek zorunda kalmam haksızlıktı."

"Oh?" Ellerin kalçalarının arasında olduğunu düşünmek beni çılgına çevirdi. "Cinselliğini yeni keşfeden biri için cesur birisin."

"Neyi sevdiğimi biliyorum. Ne istediğimi. Beni neyin ateşli yaptığını."

"Ve bu?" Tanrım, herkes vücudundan akan sıcaklığı hissedebiliyor muydu? Biz mi?

"Kelimenin tam anlamıyla sizinle ilgili her şey." Güldü, tokat attı Ciddi bir konuyu daha esprili bir hale getirirken göğsümü sıktı. "Ben hamileyim. Görünüşe göre bunun libido üzerinde çılgın etkileri var. Bir türlü doyamıyorum."

Ağzım pamuk gibi olmuştu. Beni tüketen arzuyla zar zor yutkunabiliyordum. "Eve gittiğimizde konuşmamız gerek."

O kısık cızırtılı ses benim miydi? Kahretsin, bana ne yapıyordu?

"Şimdi değil mi?"

"Tatlım, seni ofisime götürüp masama yapıştırmama saniyeler kaldı. Hayır, burada konuşamayız."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Siktir." Kelimeler boğazımda düğümlenerek beni terk etti. Dişlerimi sıkarak, "Burada kötü bir şey olur. Şu anda evde olsaydık, kalabalık bir odanın ortasında böyle bir şey yaptığın için o güzel kışını tokatlardım."

"Daha önce hiç şaplak yemedim."

Ona neler kaçırdığını göstermek için parmaklarım resmen kaşınıyordu. Tek kurtarıcısı, birazdan konuşmaların yapılacağı ve benim de açılış sunucusu olacağım anonsuydu. "Ace için uslu duracaksın."

"Ben her zaman iyiyim" diye fısıldarken bedenimi onunkinden ayırdım, neredeyse bizi ayırmak için soydum.

Elini tutarak bir uyarıda bulundum. "Bellamy."

"İyi olacağım. Söz veriyorum," diye mırıldandı onu arkadaşşıma doğru çekerken.

"Aferin kızıma," diye homurdandım, bu kızın beni inandırmaya çalıştığı kadar melek gibi olmayacağını çok iyi biliyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

BELLAMY

"Ön sıraya oturmanı istiyorum," diye talimat verdi Adam, kolu kalçama dolanırken. "Bu görevin beni senden bu kadar uzaklaştırmasından nefret ediyorum."

"Sorun yok." Ona doğru eğildim, başım göğsüne düştü. "Ace ve Mercer çoğu zaman benimle birlikte oldular."

Mercer'ın konuşması için işleri yoluna koyması gerekiyordu ve ben onu kaybetmekten nefret ediyordum. Sadece tek bir dansın bile iç organlarımda nabzını hızlandırmasından ve kalçalarımda bunu hafifletmeye çalışmasından daha çok nefret ediyordum. Böyle bir şeye mi dönüşmüştüm? Bu çocuklar için erimiş bir arzu karmaşası mı? Belki de Adam'ın bedenimin derinliklerinde nasıl hissettiğini hiç bilmesem daha iyiydi. Belki o zaman, Mercer ve Ace'in bedenlerinin altında kıvrılırken nasıl hissedeceklerini, nasıl tadacaklarını ve nasıl görüneceklerini merak etmeme neden olan bu istek beni sürekli kemirmezdi.

"Seninle daha fazla zaman geçirmeyi umuyordum. Senin için sorun olmadığını ve seninle ilgilenildiğini biliyorum ama yine de hayal kırıklığına uğradım." Alnımdan öptü. Şu lanet alın öpücüğü. Neden her seferinde kendimi lapa gibi hissetmeme neden oluyordu? "Konuşmalardan sonra Ace sana bir tur attırsın. İsterseniz ikinizi daha sonra bulabilirim."

"Burada olmak umurumda değil." Aslında giyinmeyi seviyordum. Bu elbise, bu muhteşem sanat eseri, beni gerçekten bir prenses gibi hissettirdi.

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum." Kalçamı sıktı ve gitmeme izin verdi. "Sana yiyecek bir şeyler getireceğim, sonra da Ace'le birlikte ayrılmış koltuklarda bir yer bulmanızı istiyorum. Ben sahnedeysenizi sizi izlemek istiyorum."

Ace'e doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve Ace konuşmadan önce gözlerinde küçük bir parıltıyla başını salladı. "Benim için zevkti."

Adam uzaklaştığında, Ace elimi tuttu ve beni masalara doğru çekti. Adam elinde bir tabak yemekle belirlediğinde ben hâlâ oturacak bir yer seçiyordum. Bir öpücük ve ateşli bir bakışla ortadan kayboldu ve Ace'i gecenin geri kalanında bebek bakıcım olarak bıraktı.

Bebek bakıcısı.

Ace'in umursayıp umursamadığını merak ettim. Onu okumak çok zordu. Mercer benden ne istediğine dair hiçbir soru bırakmadı ama Ace... şey...

"Benden hoşlanıyorsun, değil mi Ace?" Ağzımdan kaçırdım ve tanrım, sesim güvensiz bir ortaokul çocuğu gibi çıktı.

Oturmam için bir sandalye çekmeden önce omzunun üzerinden bana baktı. "Tabii ki senden hoşlanıyorum. Bunu neden soruyorsun ki?"

"Bilmiyorum."

Burada, kalabalık bir etkinliğin ortasında bazen merak ettiğimi söylemek istemedim. Olması gerektiği gibi davrandığını ama kendini tuttuğunu söyleyebilirdim. Onu zorlamak istemediğimi, her ne ise onun da bir seçimi olduğunu ve buna saygı duyacağımı. Onu onurlandıracaktım çünkü ondan hoşlanmıştım. Onu istiyordum. Bu adamlardan o kadar etkileniyordum ki bazen onlara baktığımda nefes almam neredeyse imkânsız hale geliyordu. Ve bu yüzden, sadece onun için en iyisini istiyordum, daha fazlasını değil.

"Şüphelerin mi var?" Kaşları çatıldı, sanki ona inanmadığım düşüncesi onu gerçekten rahatsız etmiş gibiydi.

"Hayır." Başımı salladım. "Sana güveniyorum."

"Güven ve şüphe iki farklı şeydir," diye hatırlattı bana ve haklı olduğunu biliyordum.

Daha fazlasını söylemek istiyordum ama Mercer sahnedeydi, ışık onun üzerinde parlıyordu ve bir an için ciğerlerimin nasıl çalıştığını unuttum. Çok güzel görünüyordu, melek gibiydi. Onu

öldürebilecek elleri bildiğim halde bu kadar sakin görünmeye hakkı yoktu.

kanla kaplıydı. Onu izlemek kalbimin çarpmasına neden oldu ve başka tarafa bakamadım. Bakmak da istemedim.

Bir el kalçama dokunduğunda sıçradım, bedenim bu dokunuşa hazır değildi. Ace eğildi. "Adam seninle ilgilenmem için bana özel talimatlar verdi."

Gözlerimi mikrofona konuşan Mercer'dan ayırdım ve Ace'e doğru eğildim. "Bütün gece bunu yapmıyor muydun?"

"Minimal olarak." Çenesini eğdi. "Yemeğini ye, küçük Belle."

Çatalımı aldım, kremalı patates püresine daldırdım, ama ağızıma götürdüğüm anda Ace'in parmağı hafifçe kıpırdadı, ince ipek yerini elinin kalçamı kavuran sıcaklığına bırakmasaydı fark etmeyebileceğim bir seğirme. Dondum kaldım, çatal havada asılı kaldı, içimden parmağının bir santim bile kıpırdamaması için yalvarırken, kıpırdamaması için dua ettim.

Ace tekrar bana doğru eğildi. "Ye. Senin. Yemeğini."

Çatalı yukarı kaldırdım ve kremalı patates püresini ağızıma götürürken dudaklarımı etrafına sardım. Ace'in parmağı tekrar kıpırdadı, iç uyluğumun üzerinde nazik daireler çizerek beni kıpırdanmaya zorladı. Ona baktım, soru yüzümde açıkça yazılı olduğu için konuşmaya gerek duymadım.

"Sen ye, ben devam ederim, küçük Belle. Sana ben bakıyorum, unuttun mu?" Sesi, kanlı bir imparatorluğun tepesinde oturan bir adamın yapabileceği mırıltıya en yakın şeydi ve bu sadece sözlerini daha ateşli hale getirdi.

Konuşurken bir ürpertiyle savaştım. "Elbette, Adam'ın kastettiği bu değildi."

"Belirli talimatlar ve itaat etmeyi sevdiğimi biliyorsun. Mercer'a bak, yukarıda, gözleri senin üzerinde, şu anda elimin tam olarak nerede olduğunu biliyor. Sence kıskanıyor mu? Kıskandığını biliyorum. Her zaman başkalarının sahip olduklarını istemiştir. Sence yukarıda, bu elbisenin altındaki tenini düşünüyor, ne zaman etrafından yere düşeceğini merak ediyor mudur? Peki ya Adam? Acaba o da yukarıda, konuşmak için bekliyor, tadının nasıl olduğunu düşünüyor mudur? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Yemeğini ye, Bellamy."

Yanıyordum.

Tenim alev
aldı.

Çekirdeğim nabız gibi atıyordu.

Şu anki hayatım bu muydu, yoksa rüya mı görüyordum? Çünkü bunun gerçek olmasına imkân yoktu. Kalçamdaki parmakların bana bunun benim gerçekliğim olduğunu ve ancak itaat edersem istediğimi elde edebileceğimi hatırlatması dışında.

Ağızıma yemek dolu bir çatal daha getirdim ve parmağı tekrar hareket etti, bu hızda devam ederse sonunda öleceğimi düşündüğüm en yavaş işkence çemberini ovuşturdu. Tabağımı bitirdim, talimatlara uydum ve parmağı hala uyluğumun V kısmının hemen dışında dans ediyor, beni kızdırmaktan öteye gitmiyordu.

Etrafta kim olduğunu umursamadan öne doğru eğildim ve kulağına "Lütfen Ace" diye yalvardım.

"Sabırlı ol tatlım," diye mırıldandı, gözleri sahnede idi. "Bak seni ne kadar çok istiyorlar. O kadar çok istiyorlar ki siklerinin sahnede kaya gibi durması umurlarında bile değil."

Bakışlarını, kokainle kafayı bulmuş bir ayıya benzeyen yaşlı bir adamın sahneye çıkmasına izin vererek kenarda duran adamlarıma doğru takip ettim. Ama buradan bile kaya gibi sert olduklarını anlayabiliyordum. Gözleri içimi yakıyordu. "Bizi izliyorlar."

"Seni ne kadar rahatsız ettiğimi bildikleri için belediye başkanına bile konsantre olamıyorlar." Düşmesine izin vermeden önce parmakları bir an için ipeğin içinde kıvrıldı. Sonra elini kaydırды, başparmağını kalçamın birleştiği yere getirdi ve aşağı doğru bastırdı. "İç çamaşırı yok. Seni pis kız."

"The-" Kahretsin, aklımı kaçıırıyordum. Parmağını kıvrımlarımın arasına sokup klitorisime öyle lezzetli bir basınçla bastırdı ki, nefes almamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

"Neyi, tatlı kız?" diye mırıldandı.

Bir cümle kurmadan önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak zihnimi yokladım. "Bir çizgi bırakmışlar."

"Anlıyorum." Kulağımın kabuğuna değen nefesi tenimde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Sen bu kadar seksi görünürken küçük bir çizgiyi umursayacağımızı mı sanıyorsun?"

"Ben... Hayır."

"Bu doğru, bebeğim. Sorun kıyafetler değil. Sorun sensin." Dişleri bir an için kulak mememi yakaladı. "Ve sen çok mükemmelsin."

Hassas yumrunun etrafında yavaş daireler çizerek bastırdı ve ipeğin tenime değmesi hissi daha da yoğunlaştırdı. Bu gece elbisenin altına bir şey giymemekle hata etmişim. Bunu artık biliyordum. Çünkü parmakları kalçalarımın arasına bastırmışken, elbisemin ipeğini süsleyen ve bu adamları ne kadar çok istediğimi ele veren ıslak bir leke olmadan buradan ayrılmamın imkânı yoktu. Beni tüketen arzuyla etimin yapış yapış olduğunu hissetmeden bu binadan çıkabilmemin hiçbir yolu yoktu.

"Odaklan," diye talep etti. "Belediye Başkanı konuşuyor."

Odaklanamadım. Lanet olası belediye başkanı umurumda değildi. Tek umursadığım, canlanmaya başlayan ve hislerle dans eden sinirlerimdi. "Odaklandım."

"Değilsin." İçinde bir fırtına koptuğundan şüphelense bile fısıltısı çok nazikti. "Neden bahsediyor Bellamy?"

Hay sikeyim. Beni yakaladı. "Hakkında..." Nefes nefese kalmıştım. "Arazi geliştirme."

Bu çılgınca bir tahmindir ve bunu biliyordum. Dinlemiyordum. Dinleyemezdim. Söylenenleri ezberlememi beklemesi çok çirkindi. Elini çekti. "Yanlış."

İçimden bir inilti kaçtı. "Lütfen."

"Bellamy'ye yalvarıyor musun? Akşamın bu saatinde?"

"Hiç komik değilsin, Ace." Ona bakmak için başımı çevirdim.

Sırıttı. "Öyle olmaya çalışmıyordum. Emir aldım ve emirleri ciddiye alırım. Bunu bilmiyor musun?"

"Emirler neydi?" Elim bacağındaydı, kendimi sakinleştirmeye çalışırken tırnaklarım onu sıkıca kavırıyordu.

"Bunu sana söyleyemem." Bana göz kırpmaya cüret etti. "Gizli."

Bütün bu adamların benden nefret ettiğini düşünmeye başlamıştım. Bu bir işkenceydi ve canımın çektiği anlarda bile her saniyesinden nefret ediyordum. Dikkatimi yanımdaki şahane adamdan ayırdım ve belediye başkanının konuşmasını dinledim, genizden gelen sesi tüm duyularımı itiyordu. Sonunda, "Şehir genişlemesi" diye fısıldadım.

"Affedersiniz?" Ace öne doğru eğildi ve dirseğini masaya koyarak ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Şehrin genişlemesinden ve bu yeni turizm dalgasının şehre ne gibi faydalar sağlayacağından bahsediyor," diye homurdandım.

"Ah, böylece kızımız dinleyebilir." Önüne bakmaya devam etti, belediye başkanıyla ilgileniyor gibi görünüyordu, ama eli yine kalçalarımın arasına girdi ve ben mutlulukla rahatlayarak iç çektim. Dokunuşuna gömüldüm, vücuduna yaslandım ve omzumu dürttü. "Dik otur. Gözlerini sahneden ayırma, bebeğim. Burada, bu masada bizim için ağladığını kimsenin fark etmesini istemem."

"Kimse görmeyecek," diye söz verdim ama bunun bir yalan olduğunu ben bile biliyordum. Herkes ve herkes görebilirdi ve belki de cazibesi buydu. Etrafıma bakındım, birden fazla meraklı bakışın bize doğru yöneldiğini gördüm ve bakışların popüler iş adamının karısı olmamla ilgili olduğunu biliyordum ama Ace'in masanın altında, burunlarının dibinde elleriyle ne yaptığından şüphelenip şüphelenmediklerini merak etmekten kendimi alamadım.

"Yarın gazetelerin ön sayfalarında yer almaktan nefret ederim." Ace'in sesi alçaktı, baştan çıkarıcı küçük parmaklar gibi içime uzanıyor ve içimden dışıma doğru okşuyordu. "Basından kaçmak yerine erken saatlerde dikkatleri üzerime çekmeyi tercih ederim. Zengin olduğun zaman dedikoduların nasıl olduğunu bilirsin, değil mi?"

Ben kelimenin tam anlamıyla erirken nasıl ciddi bir konuşma yapıyormuş gibi konuşabiliyordu? Gerildim. Tek bir dokunuşuyla alev alan sinirlerimin hissi altında parçalanmamak için uzuvlarım titredi.

Soğukkanlılığımı korumak için çok uğraştım. Gerçekten denedim. Ama bu kalabalık odada patlamama dakikalar kalmışken bu neredeyse imkânsızdı. Elim masa örtüsünü sıktı, tırnaklarım malzemeyi yumruğumun içine çekerken omurgamda şimşekler çaktı. Çok yaklaştım, tüm hislerimi kaybetmeme saniyeler kalmıştı ve o geri çekilerek avucunu masanın üzerine, benimkinin üzerine koydu.

"Ne yapıyorsun sen?" Tısladım ve sesimin ne kadar dengesiz çıktığı ya da masadaki diğer herkesin bana delirmişim gibi bakması umurumda değildi. Tek umursadığım içimde kabaran ve

doyurulmak için yalvaran ağrıyı dindirmektir.

"Belediye başkanının konuşması bitti." Odanın ışıkları tekrar açıldığında gözleri sahnenin sağ tarafını izliyordu ve parlaklığıyla beni neredeyse kör ediyordu. "Senden istediğim gibi dikkat etseydin bunu anlardın."

Parmakları bu kadar beceriklyken nasıl dikkatimi verebilirdim ki? Haksız bir avantajı vardı. Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildim. "Bu Mercer davranışı, Ace. Senden beklediğim bu değildi."

Gözleri parladı ve kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"Evet." Üzerimdeki baskıyı hafifletmeye çalışarak sandalyemde doğruldum. "O zaman beni hiç tanıımıyorsun, değil mi tatlım?" O

güldü. "Bu ikisiyle bir imparatorluk yönetip acımasız olmayacağımı mı sanıyorsun? Bize canavar demelerinin bir sebebi var, yoksa unuttun mu? Davranışlarınızla böyle lakaplar almazsınız."

İnsanlar ayağa kalkarken sandalyeler gıcırdadı ve Ace de aynısını yaparak benim sandalyemi çekti ve koluma girerek kendi koluyla birleştirdi. "Sanırım size bir tur attırmakla görevlendirildim, eğer isterseniz?"

Tur istiyor muydum? Hayır. En azından bugün değil, tek düşünebildiğim rahatlamaktı. Ama burası adamlarımın yeni tatil köyüydü, onların gururu ve neşesiydi. Ben hayatlarına girmeden çok önce bu işin temelini atmışlardı ve üç ay önce temel atmış olsalar da, bu tam alanı kapsamıyordu, sadece hala inşaat halinde olan küçük bir kısmı kapsıyordu.

"Tur uzun sürecek mi?" Etrafıma bakındım, sonra acı verici bir şekilde şişmeye başlayan ayaklarıma.

"Bu sana bağlı." Bakışları ayaklarıma kaydı. "Daireleriniz kapıdaki muhafızla birlikte bırakıldı. İçeri girerek konuşmaları bölmek istemediler."

"Tamam," diye kabul ettim çünkü acı çekiyor olsam ve şu anda turu yapmak istemesem bile, burada bu dikkatli gözlerin önünde bastırılmaz ihtiyacımla acı çekmekten daha iyiydi.

Mercer ve Adam misafirlerle konuşurken bizi özlemle izlerken Ace bizi bir kapıdan geçirdi ve geçerken fazladan ayakkabılarımı aldı. Topuklularımı elimden alıp beni sohbet eden insanların gürültüsünden uzaklaştırarak sessiz bir koridora yönlendirmeden önce onları değiştirdim ve ayak parmaklarımı tatlı bir rahatlamayla oynattım.

"Fark etmediyseniz, burası etkinlik merkezi. Daha aşağıda kumarhaneler var ama size başka bir gün göstereceğim. Orada çocuk sahibi olmak yasa dışı." Karnıma dokundu.

Kendimi biraz titiz hissederek gözlerimi devirdim. "Har har har."

"Prensesimiz biraz sert mi? Şakamın komik olduğunu düşünmüştüm." Gülümsedi, gülümsemesi o kadar genişti ki karşılık olarak kırılıp gülümsememek neredeyse acı vericiydi.

Yine de yüzümü ekşitmeden cevap verdim: "Bence pozisyonlar tersine dönseydi sen de acı çekerdin. Acı çekiyorum Ace ve sen bunu bilerek yaptın."

"Tatlım, eğer pozisyon değiştirmek istersen, pantolonumu seve seve indiririm."

"Eğer pozisyonlarımızı değiştirirsek, seni eksik bırakmış olurum." Ace bir adım daha yaklaştı. "Ve sen de bunu mu istiyorsun? Arzulamak mı?" "Öyle olduğumu biliyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Sen muhtaç küçük bir şeysin, değil mi?" Gözleri yüzümde geziniyor, her yerime dokunuyor ve ruhumun derinliklerini görüyordu.

Güçlü durdum. "Ellerini kendine saklasaydın bunu istemezdim."

Gülmeden önce yüzünü şeytani bir gülümseme kapladı. "Bunun neresi eğlenceli?" Eli benimkini tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Hadi, gezmemiz gereken bir otel var. Söz veriyorum hayal kırıklığına uğramayacaksın."

İtiraf etmeliyim ki haklıydı. Hayal kırıklığına uğramadım. Adamlarım yaratıcı ve zekiymi, konsepti ve planı kendileri bulmuşlardı. Ace'in anlaşılmayı kendisine sunduğunu söylediği bazı yatırımcıları vardı ve bir şekilde önümüzdeki yıllarda bölgenin en büyük cazibe merkezi olacağını tahmin ettiğim bir yere sahip oldular.

Adam'ın uzmanlık alanı olan bir kumarhaneydi. Ama aynı zamanda ailelerin gelip vakit geçirebileceği bir yerdi. Belki de bu fikir, bu adamların hiç sahip olmadıkları bir aile deneyimi yaratma ihtiyacından kaynaklanıyordu ve bu yürek parçalayıcıydı. Ama iyi iş çıkardılar ve bu yüzden onlarla gurur duydum.

Bir çocuğun isteyebileceği her şeyle dolu, depo büyüklüğünde devasa bir bina olan bir çocuk alanı vardı. Top havuzları, oyun evleri, trambolinler, tüneller... tam bir çocuk rüyasıydı. Misafirleri için günlük kreş seçeneği de vardı, ancak bana çocuğumuzun asla kreşe adım atmayacağı konusunda güvence verdi; buna izin vermeyeceklerdi. Gelecek yaza kadar bir dizi esnaf restoranına sahip olacaklarını ve mini bir su parkının temelini atacaklarını açıkladı. Bu tatil köyü için büyük hayalleri vardı. Önümüzdeki beş yıl içinde mini bir alışveriş merkezini de içeren hayaller.

Son teknoloji ürünü spor salonu bir sporcunun rüyasıydı. Sadece ısıtılmalı bir havuzu, en yeni ekipmanları ve ücretsiz spor şişesi değil, bir de saunası vardı. Bunlardan birinde beş dakika rahatlamak için neler vermezdim, gerçi bundan bahsetmek bile Ace'in öfkeyle oflamasına neden oldu. Kızı içimdeyken olmazdı.

Konukların odalarına yapılan tur daha hızlıydı, ancak daha az etkileyici değildi. Mini buzdolabı, atıştırmalık sepeti ve kahve makinesinin standart olarak sunulduğu odalarda bir insanın isteyebileceği daha fazla bir şey yoktu. Yataklar yumuşak, dekorasyon rüya gibiydi ve banyo o kadar lükstü ki neredeyse sadece ücretsiz bornozlardan birini almak için bir gece rezervasyon yaptırmak isteyecektim.

"Su parkı tamamlandığında, tam mini mutfak içeren bazı aile evleri ekleyeceğiz. Birlikte yemek pişirmenin ve yemenin bağ kurmadaki önemini biliyoruz. Buradaki amaç, bir ailenin istediği her şeye sahip olmak için tesisimizden ayrılmasına gerek kalmamasıdır. Mümkün olan her şey burada, tek bir yerde, parmaklarının ucunda olacak."

Ben hayatlarına girmeden önce bile birlikte yemek yemek bu adamlar için en önemli günlük ritüeldi. Bu deneyimi neden başkalarına da sunmak istediklerini anlayabiliyordum. "Bir kulübede kalabilir miyiz?"

Bana *gerçekçi* bir bakış attı. "Bellamy, eğer istersen sana misafirler için kiralık olmayan bir ev inşa edebiliriz. Böylece buraya istediğin kadar gelebilirsin. Aslında şu anda diğerlerine mesaj atıyorum. Bu aile için harika bir fikir."

Vay canına! İşleri iyice abartmışlar. "Sadece bir kulübede kalsam da olur, Ace."

"Bence bu bizim için iyi olacak. Birkaç dakikamız olursa seni ve çocukları ziyarete gelebiliriz, hem bizim mülkümüzde olursunuz hem de evin dışını keşfedebilirsiniz." Yazarken sanki bu fikre kendini inandırmış gibi başını sallıyordu ve açıkçası fikrini değiştirebileceğimi sanmıyordum. Mesaj yazmayı bitirdiğinde parmaklarımızı tekrar birbirine doladı. "Bu turun uzun sürdüğünü ve muhtemelen yorgun olduğunu biliyorum ama seni galaya geri götürmeden önce sana göstermek istediğim bir şey daha var."

Dürüst olmak gerekirse galaya geri dönmek istemiyordum. Ace ile keşfe çıktığımız bu özel zamanı sevmiştim ve giyinip kuşanmaktan ve balonun gerçek güzeli olmaktan hoşlansam da insanlarla tanışmaktan bunalmaya başlamıştım. Yabancılarla selamlaşmak için çok uzun zaman harcadığımızı hissediyordum, öyle ki durdurulmadan bir metre bile ilerleyemiyorduk. Adamlarım popülerdi ve bu gece burada bulunan insanlardan kaçının onların diğer, daha kanlı yönlerini bildiğini ve görmezden gelmeyi tercih ettiğini merak ediyordum.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?" Ona en çekici sırtışı verdim, ancak bunun onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Hiçbir zaman da olmadı. Bazen sarsılmaz bir sütun gibi olabiliyordu.

"Bunun neresi eğlenceli?"

Ben surat asar gibi yaparken, o beni kapıların olmadığı bir koridordan asansöre doğru götürdü. Kapının önünde durdu, açmak için bir anahtar kart ve bir dizi numara kullandı. İçeri girdikten ve kapı kapandıktan sonra, "Ne yazdınız?" diye sordum.

"Doğum günün."

"Affedersiniz?" Kekeledim ve hiçbirinin doğum gününü bilmediğimi fark ettim.

"Bu benim kişisel şifrem."

"Sana doğum günümü hiç söylemedim." Gerçi paylaştığımız onca şeyden sonra bu konuşmayı yapmak bile tuhaf geliyordu.

"Bize söylemene gerek yoktu Bellamy. Bana göbek adınızı hiç söylemediniz ama bu Rose olduğunu bilmediğim anlamına gelmez."

"Doğum günün ne zaman?" Elini sıktım. *Sanırım şimdi bilmek daha sonra bilmekten daha iyi.*

"Nisan'ın on biri."

"Hmm. Adam ve Mercer'ın mı?" Bu adamları tanıyor olsaydım ve doğum günlerini kaçırsaydım kendimi bok gibi hissederdim.

"Mercer Noel günü doğdu. Adam ise Şubat'ın yedisinde."

Mercer için üzıldüm. Doğum gününün önemli bir tatile denk gelmesinin yanı sıra böyle bir günü kutlayacak kimsesi olmadan büyümek zor olmalı. Ama Adam... şey... "Onun bir Kova olduğunu görebiliyorum."

"Nedenmiş o?"

"Başlangıç olarak, sessiz ve asık suratlı olabiliyor. Ama belli ki yaratıcı çünkü katıldığı şeylere bir bakın. Yalnız kalmayı seviyor. Ofisi onun kişisel sığınağı gibi ve yakın olduğu birkaç kişiye son derece sadık."

"İyi gözlem." Elimi bıraktı ve asansörden inerken avucuyla beni sırtımın küçük kısmından tutarak ileriye doğru yönlendirdi. "İşte geldik."

"Burası tam olarak neresi?" Sorguladım.

"Ofislerimiz." Ace'in gözlerindeki yaramazlık dehşet vericiydi. Başka tarafa bakamadım.

"Görünüşe göre ofislerimizi de seviyoruz."

"Evet, prenses. Biliyoruz." Bu ses tonu beni endişelendirmeliydi. Sorunun derinden gelen sesi bir uyarı gibiydi. Ama sonra değişti ve tanıdığım o tatlı Ace'e geri döndü. "Burası Mercer'ın ofisi."

Ofisin kapısını iterek açtı, güzeldi ama olağanüstü değildi. Büyük bir pencerenin önünde bir masa vardı. Yan tarafta mini bir buzdolabı ve karşı duvar boyunca boş kitap rafları vardı.

"Çok güzel," dedim etrafta dolaşırken.

"Çok..." Ben sözümü bitirmeyince Ace

"Steril" dedi.

Parmağımı masanın üzerinde gezdirirken omzumun üzerinden ona baktım. "Bu."

"Henüz çok kişiselleştirmedik ama Adam'ın ve benim ofislerimiz aynı düzende. Burası ana faaliyet yerimiz olmayacak ama buradayken de kendi alanımıza ihtiyacımız vardı."

Ellerimizi tekrar birleştirerek beni koridora çıkardı. "Peki ya diğer ofisler?"

"İşte." Mercer'ın odasının yanındaki odaları işaret etti. "Koridorun diğer tarafında da konferans odaları var. Yine de büyük olasılıkla alt kattakileri kullanacağız."

"Yani burası sadece erkeklerin bölgesi, öyle mi?" Beni koridorun sonundaki kapıya yönlendirdi ve iterek açtı. "Bu da ne?"

"Salonumuz." Durakladı ve nabzım hızlandı. "Kraliçem."

Niyetini anlayamadan beni kucağına aldı, bir çığlık atmama neden oldu ve beni pencereye doğru taşıdı, ayaklarımı yere indirerek yüzümü cama dönmemi sağladı. "Ne görüyorsun?" diye sorduğunda sesi kulağımda kısıktı.

Aşağı baktım, manzarayı seyrediyordum.

"Su." "Başka ne var? Aşağı."

Gözlerimin aşağıdaki kaldırıma düşmesine izin verdim, önlüklü ve smokinli misafirlerle doluydu. "İnsanlar. Misafirler."

"Güç ve para sahibi insanları mı kastediyorsun?" Düzeltmesi benim için fark etmedi. İnsanlar insandı. Ama kolu vücuduma dolandığında, eli elbisemi kalçalarımın kadar kıvrımadan önce aşağı inip parmaklarını bacaklarımın arasına daldırdığında, sanırım anladım. "Onlara bir bak. Asla senin kadar güçlü olamayacaklar, şu anda onların üzerinde duruyorsun, şehirdeki en güçlü üç adama sahipsin. Senin gibi olmak istiyorlar. Keşke senin gibi olabilseler. Eğer başlarını kaldırıp baksalardı, şu anda bizi görürler miydi?"

Tek kelime edemedi bir inilti kaçtı içimden. Bu düşünce, bu vaat çok çekiciydi. "Oh Tanrım."

"Mükemmel pembe teninin yalanmak için yalvardığını görebiliyorlar mıydı? Doldurulmak için yalvaran damlayan amcığını? Seni domaltıp cama karşı becerirken o mükemmel çakıl taşlı göğüslerini görecekler mi?"

Sadece iğrenç sözleri bile nefesimi kesiyor, vücudum onun dokunuşuna karşı kıvranıyor ve daha fazlasını istiyordu. Ace. Bu lanet olası Ace'ti ve tatlı Ace asla böyle pis sözler söylemezdi. Ama işte buradaydık ve bundan hoşlandığımı inkâr edemezdim.

Vücuduma doğru eğildi, beni cama doğru sertçe bastırdı ve aletin kabaca kıcıma doğru itildiğini hissedebiliyordum. "Beni istediğini söyle Bellamy. Ben de senin olmak istiyorum."

Onun sözleri. Lanet olsun. Bana bir şey yaptılar. Göğsüm kabardı, kelimelerim boğuklaştı. "Seni istiyorum."

Dişleri kulak mememi ısırdı. "Seni duymadım prenses."

Elleri vücudumda gezinip tenimle alay ederken amımdaki baskı kayboldu. Sertçe yutkundum, vücudum ona ihtiyaç duyuyordu. "Seni istiyorum, Ace."

"İşte benim kızım," diye mırıldanarak parmaklarımızı birbirine geçirdi ve birleşen ellerimizi cama yaklaştırdı. Kalçasını bacaklarımın arasına sokarken ellerimi serin yüzeye yasladı. "Ellerini o noktadan kaldırma. Anladın mı?"

Başımı salladım ve o da eğilip omzumu ısırdı. "Aferin kızıma."

Onu kaybettiğimi fark edemedi arkamda dizlerinin üzerine çöktü, parmakları bacaklarımı kavradı, elbisemi yukarı çekmeden önce beni duruşumu genişletmeye zorladı, belimde topuz yaptı ve kumaşı yerinde tutacak şekilde bükte.

"Bu kış haftalardır bana işkence ediyor." Yanağına keskin bir ısırık atmadan önce onu sıktı. "Bu kadar yakından muhteşem görünüyor. Bana bak bebeğim, camdaki yansımamı görebiliyor musun, senin için dizlerimin üzerindeyim kraliçe? Seni tatmin ederken beni izle."

Ağzını vücuduma dayamadan önce söylediği son sözler bunlardı, emiyor ve yalıyordu, etimi öyle bir hassasiyetle yutuyordu ki bacaklarım titriyor ve gözlerime getirdiği zevk gözyaşları yüzünden görüşüm bulanıklaşıyordu.

İnilti ben ter ederken parmaklarım pencereye doğru büküldü. Aşağıda beni izleyen biri olup olmadığına bakma dürtüsüyle savaştım ama gözlerimi ondan ayırmamak, ağzının hareketini ve dilinin tenimde gezinmesini izlemek çok daha cazipti. Becerilerinde ustaydı ve geçmişini kıskanmalı mıydım yoksa bana bu deneyimi hediye ettiği için minnettar mı olmalıydım emin değildim.

"Siktir," diye bağırdım klitorisimi dişlerinin arasına aldığı anda. "Tanrım, Ace. Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum."

Bu itiraf onu teşvik etti, ağzı ve dili hızını artırdı, başımı istek ve ihtiyaçla, biraz acıyla karışık zevkle yüzdürdü. Parmakları birleşti, vücuduma girip çıkarken içimde geziniyordu ve ben çıldıracaktım. Kelimeler ağzımdan filtrelenmeden dökülüyordu. Bana verebileceği her şey için yalvarıyordum. Boşalmam gerekiyordu. Bunun bitmesini istemedim. Ben

Arzu ve işkencenin ortasında sıkışıp kalmıştım ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Mercer ve Adam odaya girip kapıyı arkalarından kapatırken arkamızdan gelen bir tıkırtı bakışlarımı Ace'den ayırdı. Ve işte o anda, gözlerim onlarınkiyle buluştuğunda yere yığıldım, o kadar sert boşaldım ki bacaklarım tutmaz oldu ve beni ayakta tutan tek şey Ace'in bacaklarımın arasındaki geniş omuzlarının genişliğıydi. Zevk dalgaları arasında titredim, nefes nefese kaldım, ta ki zevk dalgaları azalana kadar ve yere yığıldım, pencereden aşağı kayarak Ace'in kollarına düştüm.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ADAM

Çok öfkeliydim. Accardo'nun bir şekilde benim alanıma girmiş olması ve güvenliğimin ona izin vermiş olması beni hasta etmişti. Yoğun bir geceydi ve bunu anlıyordum, ancak bu gece galada olmasını istemediğimde ısrar ettiğim tek kişi bir şekilde her bir çalışanı geçmeyi başarmıştı.

Nasıl bastırdığımı bilmediğim bir öfkeyle yanıma geldi, karımdan bahsederken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Bellamy'nin bu akşam arkadaşınla birlikte ortadan kaybolduğunu gördüm."

Varlığından duyduğum şaşkınlığı belli etmemek için başımı çevirdim. "Bu seni endişelendiriyor çünkü?"

"Ben sadece torunumun çıkarlarının en iyi şekilde gözetildiğinden emin olmaya çalışıyorum."

Torunum, ama bu özel bilgiyi vermek istemedim. "Benim evimde yaşayan bir torununuz yok."

"Zorluk çıkarma. İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." Sırıttı. "Paylaştığım video klibi aldığını biliyorum. Haksız mıyım?"

Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi davranabilirdim, ancak habercinin günün sonuna kadar yaşamamış olması, sadece bunu kesinlikle aldığımızı bildiğini kanıtlıyor. "Videolar düzenlenebilir."

Bir yalan daha söyledim çünkü öyle olmadığını biliyordum. Karımın karnında mükemmel bir şekilde yuvarlak oturan ve benimle alay eden küçük kızda kanıtım vardı.

varlığıyla ve hep birlikte sahip olabileceğimiz şeylerin vaatleriyle.

"İkimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz. Vinnie'nin bu konuda o zamandan beri görülmedi."

"İnsanlar her zaman tatile gider; onun nerede olduğu beni hiç ilgilendirmeydi." Her insanın bu tesise girmek için geçtiği çeşmenin altında çürüyen bedenini düşünerek gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Accardo, "O senin kayınpederin," dedi, "tabii evlilik yasal değilse."

"Benim evliliğim, karım, çocuğum seni ilgilendirmez. Karımın benden başka kiminle vakit geçirdiği de seni ilgilendirmez."

"Ben sadece ona ve torunuma göz kulak oluyordum." Kalabalığı tararken ellerini ceplerine soktu, gözleri Mercer'a takıldı. "Dikkatsiz davranıp ailenizin başına bir şey gelmesini istemem." "Yine." diye eklemeyen önce bir duraksama oldu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve parmaklarımı büktüm, kontrolümü tamamen kaybetmemeye ve bu adamı tüm bu tanıkların önünde öldürmemeye kendimi zorladım. Gözlerimi tekrar açtığımda, konuşurken merkezde ve sakindim. "Bu bir tehdit mi Accardo?"

"Asla tehdit etmem." Tekrar Mercer'a baktı. "Ama ben söz veririm."

O ölecekti. Her zaman ölecekti ama şimdi ölü karımın mezarı üzerine yemin ettim ki bu dünyadan ayrılmadan önce onun hayatına son vereceğim ya da öbür dünyadan dönüp işini bitireceğim.

"Eğer bir daha arazime gelersen, seni öldürürüm. Adamlarıma bak. Seni öldürürüm. Karımla aynı havayı solursan, hepimiz seni öldürürüz. Benim merhametim ve ahlakım yok. Hayatın benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Sanki az önce onu öldüreceğimi onaylamamışım gibi, "Müessesenizdeki bir misafire böyle davranılmaz," dedi.

"Sen misafir değilsin. Hoş karşılanmıyorsun," diye homurdandım. "Gitme zamanın geldi."

Parmaklarımı şıklattım ve güvenliğim bir adım öne çıkarak balo salonunun her köşesinden yaklaştı. Onlar bize ulaşmadan önce, "Şu güzel karınıza göz kulak olun. Yanlış ellere geçmesini hiç istemem."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Göreceğiz." Adamlarımdan biri ona doğru uzanırken avuçlarını havaya kaldırdı. "Eskorta gerek yok çocuklar; ben gidiyorum."

Mercer yanıma geldiğinde bana sırtını döndü. Blaine adında genç bir adam olan korumama döndüm. "Onu takip edin."

Sonra Mercer "Bellamy'yi bulmalıyız" demeden önce o kapıdan çıkana kadar izledik.

Ve Ace'in telefonundaki izi takip ederek koridordan aşağı indik, asansöre bindik ve özel katımıza, kızımızın beklediğini bildiğimiz ofise çıktık.

Çok güzel.

Ofis odalarımıza girdiğimde Ace'i onun için diz çökmüş halde bulduğumda aklımdan geçen ilk düşünce buydu.

Onun için çözülmesini izlemek çok güzeldi. Cama yapışmasını izlemek o kadar çığdı ki. Vücudu herkesin görebileceği şekilde cama yaslanmıştı. Mutluluktan tükenişini izlemek çok büyüleyiciydi.

Bu sanat olarak kabul edilebilir mi? Çünkü şimdiye kadar hayatımın geri kalanında her gün bakmak isteyeceğim bir şey görmemiştim. Enfesti.

İleriye doğru yürüdüm, göğsü inip kalkarken gözlerimi Belle'e dikmiş, nefesini tutmaya çalışıyordum. Ona ihtiyacım vardı, onu istiyordum, ona dokunmadan duramazdım, özellikle de aşağıdaki lanet Accardo'nun tehditlerinden sonra. Ona sahip olmalıydım ama burada değil. Beklentilerin ağırlığı bizi boğarken ve köşede ona, bize yönelik tehditler varken olmazdı.

Eğildim, parmaklarımı saçlarına gömdüm ve yüzünü kendime doğru çevirdim. "Seni masaya karşı becermek istiyorum," diye itiraf ettim. "Seni masanın üzerine domaltmak ve ben içine girerken sikimin kalçalarının arasında kayboluşunu izlemek istiyorum."

"Yap şunu," diye nefesini tuttu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Küçük Belle, bir gün. Ama şu anda seni evde istiyorum. İnsanlardan uzakta, aşağıdaki çılgınlıktan uzakta, böylece seni düzgün bir şekilde götürebilirim."

Mercer bir adım öne çıkarak onu Ace'in kollarından aldı ve karnına bastırmamaya dikkat ederek omzuna attı. "Böylece seni düzgün bir şekilde götürebiliriz," diye söz verdi başını çevirip kızın kışını ısırmadan önce.

Ciyakladı ve kıpırdandı, Mercer onu özel asansöre doğru taşımadan önce sadece kışına bir tokat yedi. Pencereye yaslanmış duran Ace'e döndüm. Şaşkınlıkla aşağıya bakarken avuç içi cama dayanmıştı. "İyi misin?"

"Çok iyi." Sırıttı.

Sanırım üzerimizde böyle bir etkisi vardı. Onun tadıyla ilgili bir şeydi. Lanet olası sarhoş ediciydi. Dizlerimi zayıflatıyor ve zihnimi bulanıklaştırıyordu. Doyamıyordum. Gerçekten istemiyordum.

"Geliyor musun?" Asansöre doğru yürümeye başlamışken sordum. Bana yetişmek için koştu. "İstesene de beni durduramazsın."

Eve dönüş yolculuğu işkence gibiydi. Saf, acı verici bir işkence. Tek yapmak istediğim ona dokunmaktı ama tek bir parmağımı tenine değdirirsem tüm kontrolümü kaybedeceğimi biliyordum ve şu anda kontrolümü kaybetmemi göze alamazdık. Onun yerine arabayı sürdüm. Ace ve Mercer'ın tatlı seslerini dinleyerek, bizim tarafımızdan becerilme arzusuyla aklını yitirene, istediği şey için yalvarıp yakarana kadar onunla alay ettim.

Boşalmasına izin veremezdik. Burada, arabada değil, arzusunu uzatmanın yatağımızda uzanırken, bedenlerimizin arasında ezilirken çok daha tatlı olacağını biliyorduk. Bu şekilde planlamamıştık ama sonunda hepimizin varacağı yerin burası olduğunu biliyorduk. Belki de hayatımızın hedefi hep buydu. Üçümüz dünyaya karşı ve şimdi... üçümüz bizim diyebileceğimiz küçük bir dişiye karşı.

Yolculuk yeterince çabuk bitmedi, en azından benim için. Sikim fermuarıma sıkıca bastırılmış, serbest bırakılmak için yalvarırken değil. Motoru kapattığımı bile hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey, karımı Ace'in kollarından alıp göğsüme yaslayarak merdivenlerden yukarı koştuğumdu.

Gülüyordu ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyordu, ruhum için bir merhem... mutluluk. Keşke bu sesi şişeleylebilseydim ve istediğim zaman dinleyebilseydim.

Onu yakalayın, değerini bilin, çünkü zamanın ne kadar kırılgan olduğunu biliyordum. En çok duymak istediğim anlarda glemeyeceği bir zamanın geleceğini biliyordum.

Kapı arkamdan çarptı ama yatak odamıza giderken hiç tereddüt etmedim. Keşke st kattaki sit tamamlanmış olsaydı, keşke daha fazla para verip daha hızlı yaptırsaydım, böylece günlerimizin geri kalanında hep birlikte yığılabilirdik. Ama bu gece için yatağım yeterliydi.

Onu yatağa yatırdım ve üzerine eğildim, dudaklarını yakaladım, yavaş bir dansla diliyle oynadım, bu da onun inlemesine ve bana karşı kıvranmasına neden oldu. pşmeyi kestim. "Nasıldı bebeğim? Ace'in önünde diz okmesi hoşuna gitti mi?"

Cevap vermedi. İstediği şey için sessizce yalvarırken kalçaları benimkilere çarpıyordu. Ona istediğini verecektik, istediği her şeyi verecektik. Ama lanet olsun, kelimeleri duymaya ihtiyacım vardı, onun da bizi yaptığı kadar ıldırđđđını bilmeye ihtiyacım vardı.

"Söyle bana," dedim geri çekilip bedenlerimiz arasında boşluk bırakırken.

"Evet." Nefes nefese kalması sözcüklerin zorlanmasına neden oldu.

İpeği yumruklayarak kalçalarına doğru çektim. "Biliyor musun, senin tadının ne kadar güzel olduğunu tatmayan tek kişi Mercer. Ona tattırmak, ne kadar lezzetli olduğunu göstermek ister misin bebeğim?"

"Evet," diye fısıldadı, sanki bana gerçeği söylemekten korkuyormuş gibi gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. Anlaşmamızın bu kadar kısa sürede değişmesinden ve kıskançlığın beni ele geçirmesinden korkuyordu.

"Mercer." Adı bir talep, bir itaat emriydi ve bir adım ne çıkıp yatağın kenarında durarak bekledi. "Kadınımızın ihtiyacı var."

"Sanırım bunu düzeltmem gerekecek, değil mi küçük hanım?" Bir cevap beklemedi. Sadece kalçalarını kavrayıp yatağın kenarına çekmeden önce beni kenara itti. Eğildi ve yalayıp yuttu.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Ace.

Ben de kabul ettim. Mercer'ı kalçalarının arasında görmek kanımın kaynamasına neden oldu. Sıcaktan boğulacaktım. Kıyafetlerimi yeterince hızlı çıkaramadım. Bu gömlek

Boğucu. Bu pantolon kısıtlayıcı. Bu takımın binlerce dolar olması umurumda değildi. Ace'inkiyle birlikte yere düştüğü için şehvetin bir kazasıydı.

Giysilerim olmadan zar zor serinliyordum. Mercer ve Belle'den yayılan ateş tüm odayı ısıtıyordu. Belle kıvranıyor, ihtiyaçtan çılgına dönüyor, Mercer'a bırakması için yalvarıp yakarıyordu. Ama o bırakmıyordu. Onun hakkında bu kadarını biliyordum. Aklına koymuşsa, bunu değiştirmek mümkün değildi.

Mercer kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken bir yandan da ağzını kızın vücudundan ayırmıyordu. Bir adım öne çıkıp yatağın yanında diz çöktüm, elbisesinin ipeğini tutup yukarı çektim, vücudundan zorla çıkardım, böylece bizim için çıplak kaldı. Elbisenin çıkmasıyla Mercer'ın eli anında yukarı kalktı ve Ace diğer meme ucunu emerken onun göğsüne masaj yaptı.

Bunu yapıyorduk.

Birlikte.

Hay sikeyim. Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Yaşadığım umutsuzluğun karşılığı mıydı bu?

Bedenimi yaklaştırdım, parmaklarımı Belle'in saçlarına geçirdim, başını geriye yatırdım, böylece bana bakmak zorunda kaldı. Gözleri kocaman, vahşi ve ihtiyaçtan cam gibiydi. Rimeli çoktan akmış, makyajı mahvolmuştu ve ben onu daha da mahvetmek, birkaç saat önce olduğu o sakin kadının tüm izlerini silmek ve yerine kemiksiz bir karmaşa bırakmak için sabırsızlanıyordum.

Eğildim, geri çekilmeden önce onu hızla öptüm ve başını diğer tarafında diz çökmüş olan Ace'e doğru eğdim. "Onun tadına bakmak ister misin, bebeğim?"

Cevap vermedi.

Veremezdi.

Gırtlaktan gelen bir inilti onu terk etti ve eli Mercer'ın saçlarını tutarak onu yerinde tuttu. Kalçaları sarsıldı ve orgazmını atlatırken gözleri doldu. Dudakları bir nefesle ayrıldığında, onu Ace'e doğru sürüklemek için saçlarını kullandım ve dudaklarını Ace'in sikinin etrafına zorladım.

Ağzını üzerinde hissettiğinde lanet okudu, göğsü zaten emerken kendini tutma çabasından dolayı ağırlaşmıştı, ağzını yukarı ve aşağı hareket ettirirken eli kalın tabanı kavradı.

Kafa. Mercer çok az zaman harcadı. Kadının orgasmı azalır azalmaz dizlerinin üzerine çöktü, pantolonunu indirdi ve kalçalarını öyle bir salladı ki, sonunun gelmeyeceğini biliyordum.

Hiçbirimiz yapmazdık.

Bu evde o kadar çok itme ve çekme olmuştu ki, o kadar çok gerilim vardı ki, belli ki çok uzun zamandır ele alınmamıştı ve şimdi hepsini alıyorduk. Bu kadın evimize adım attığı andan itibaren arzuladığımız, istediğimiz her şeyi alıyorduk.

"Çok sıkısin amına koyayım." Mercer'ın gözleri sıkıca kapanmıştı, sanki onları açmak bile kontrolü için çok fazlaydı.

Mercer'ı böyle izlemek.

Onu önümüzde uzanırken
izlemek. Ace'i mutluluk içinde
izlerken.

Her şey benim için çok fazlaydı, duyularım için çok bunaltıcıydı, takdir edemeyeceğim kadar pitoreskti. Ne yaptığımın farkına bile varmadan elim aletimin uzunluğunu okşadı. Ucundan fışkıran prekum her vuruşta uzunluğunu kaplıyordu. Belle uzanıp Ace'i emerken beni okşarken küçük bir el de harekete katıldı.

"Siktir," diye homurdandı Mercer kalçalarını esnetirken, Belle'in vücudunun alt yarısını yukarı kaldırarak ona daha hızlı vurabilmesini sağladı. Ağzını Ace'den kurtardı, başka bir orgasm onu ele geçirirken bir çığlık onu terk etti ve Mercer'inkini takip etmeye çekti. Vücudu tükenene kadar nefes alıp verdi, küfretti, övdü ve tapındı ve öne doğru yığıldı, güçlükle nefes alıp vermesi sakinleşirken karnına öpücükler kondurdu.

Ace ona toparlanması için fazla zaman vermedi. Onu kucaklayıp ters çevirdi, elleri ve dizleri üzerine çöktürdükten sonra vücuduna öyle bir güçle girdi ki öne doğru sarsıldı, titreyen kolları onu zar zor tutabildi. Sirtına doğru eğildi ve onu yukarı kaldırmak için saçlarından tuttu. Dudakları kulağının yanındayken, "Neden iyi bir kız gibi kocanı emmiyorsun?" diye fısıldadı.

Yeşil gözleri yukarı baktı, akan rimelinin siyah kenarları solgun tenine karşı rengini daha da parlaklaştırıyordu. Boyumu dudaklarının arasına sokarken izin istemedim, gerçi beni reddedeceğinden şüpheliydim.

Onun masumiyetini mahvediyorduk. Bizim yozlaşmamızı üstleniyordu. Ve gecenin sonunda, ya biz onu kıracaktık ya da o

bizi yok edecekti. İkcisinden Őpheleniyordum çünkü zırhım çoktan atlamıŐtı. Yıllar sűren çatlaklar ve hasarlar beni çok savunmasız hale getirmiŐti ve Őimdi onun için parçalanmaya hazırdım.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim, dilinin ucumda dolanmasının verdiĐi zevk yűzűnden gűrűŐűm bir anlıĐına bulanıklaŐtı. Gűzlerini benden ayırmıyordu, sadece bu gűrűntű bile o kadar erotikti ki unutamayacaĐımı biliyordum.

Sa tellerini çekiŐtirerek, "Dudaklarının arasında sikim varken çok gűzelsin. Bunu biliyor muydun?" Yanıt olarak inledi ve ben devam ettim, "Mercer'a ne yaptıĐına bak. Senin yűzűnden çok zayıf dűŐtű. Ace nasıl hissediyor? Hepimizin sikini hayal ettin mi?"

Parmakları çarŐafları sıkarken, sűzlerim aletimde bir iniltinin titreŐmesine neden oldu. Ace kűfretti. Elleri onu sıkıca kavramak için kalçalarına dűŐtű. "Beni o kadar sıkıyor ki daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Çok ıslaksın bebeĐim."

Derine ittim, geri çekilmeden űnce űĐűrmesine neden oldum. "Ace senin ve Mercer'in aletini kaplamasını seviyor." GűzyaŐları yanaklarından aŐaĐı dűkűldű ve eĐilip alnından űpmeden űnce onları sildim. "ok iyi gidiyorsun."

Ve űyleydi. Ona verdiĐimiz her Őeyi aldı, biz canavarların arasında lanet bir gűzellikti. Ve tekrar boŐaldıĐında, gűzleri parlak, vűcudu gergin, Ace'i ve beni de kendisiyle birlikte aldı. Dizlerimin baĐı űzűlene, zihnim bulanıklaŐana, hepimiz yataĐın űzerine yıĐılana, uzuvlarımız i içe geçene, zihnimiz mutluluktan uana, Őehvet ve aŐk tarafından tűketilene kadar dűllerim boĐazından aŐaĐı aktı, sıcak coŐku ipleri aktı. Birlikte inŐa ettiĐimiz huzurun içinde yaŐıyorduk.

KeŐke bu barıŐ sűrseydi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ACE

Blaine ölmüştü.

Bu, huzurlu uykumuzu bölen bir bip sesi korosuna neden olan bir mesajdı. Mesaj en üst düzey korumalarımızdan biri olan Max'ten geliyordu ama Adam küfür edene kadar mesajın gerçek anlamı anlaşılmamıştı.

Blaine ölmüştü ve onu Accardo öldürdü.

En son canlı olarak görüldüğünde, Adam ona Accardo'nun mülkü terk ettiğinden emin olmasını emrettiğinde Accardo'nun peşindeydi ve şimdi...

Max'in gönderdiği Blaine'in cansız bedeninin fotoğrafına baktım. Bu bizim hatamız değildi. Bunu biliyordum. Başkalarının davranışlarını kontrol edemezdik, sadece kendi davranışlarımızı kontrol edebilirdik. Ama Blaine'in ölümünün yarattığı suçluluk duygusunun Adam'ı bir duygu sarmalına sürükleyeceğini biliyordum.

"Bellamy'nin yanında kal," diye emrettim Adam'a. Karşı koyacağını biliyordum.

"Yapamam. Gitmem gerek. Onu Accardo'nun peşinden gönderdim, Ace. Onu ölüme gönderdim." Bu kişisel bir meseleydi; acı dolu ses tonu bana bunu söylüyordu. Ama artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Blaine'in cesedini alacak, ailesine söyleyecek ve saygılarımızı sunacaktık. Ne daha azı ne de daha fazlası.

"Bellamy uyandığında sana ihtiyacı olacak," diye hatırlattım ona, eğilip alnından öptükten sonra ipeksi bir saç tutamını alıp parmaklarıma doladım. "Accardo orada olmanı istiyor, bu yüzden bizi senin yerine alacak."

"Bu, bir tehdit yayınladıktan sonra aileme yapılan kişisel bir saldırıydı." Sesi alçalmıştı. "İkinizi ve Belle'i tehdit etti. Senin için ne zaman gelecek? Değer verdiğim diğer her şeyi benden almak için ne zaman bir fırsat yakalayacak?"

"Onun bizim için bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun?" Mercer güldü, sesini Belle'i heyecanlandırmayacak kadar alçak tuttu. "Bize o kadar az güveniyorsun ki Accardo'nun bizi alaşağı edeceğini mi düşünüyorsun? Birlikte daha güçlüyüz; bunu biliyorsun. Ona karşı üçümüz. Hiç şansı olmaz. Kızımızla kal. Birkaç saat içinde döneceğiz."

Mercer yavaşça ayağa kalktı, Adam'ın yatağından sürünerek çıkmadan önce uyuyan prensesimizden kendini kurtardı ve sonunda anılar aklıma geldi. Bunu biz yapmıştık. Hepimiz onu anlamsızca becerdik, sonra Adam'ın yatağında bir yığın uzvun içinde parçalandık. Onlar adına konuşamazdım ama hiç pişmanlık duymuyordum. Tek endişem bunu tekrar ne zaman yapabileceğimizi.

"Biriniz kalabilir," diye karşı çıktı Adam, parmakları zaten dağınık olan saç tellerini çekiştiriyordu.

"Birimiz kalmayacak."

"O benim adamım. Saygı göstermemek saygısızlık olur." Argümanı haklıydı ama pes etmemizi gerektirecek kadar güçlü değildi.

"Bizim adamımız. Saygı duyuyoruz. Eminim ailesi de senin evde hamile eşine bakmanı anlayışla karşılayacaktır." Bir an için ona bakarken durakladım, neredeyse ne söylediğimi unutuyordum. "Onları finansal olarak destekleyeceğiz. Hiçbir şey istemeyeceklerinden emin ol."

Mercer başını salladı. "Hallederiz, patron."

Patron. Sırıttım. Hepimiz Adam'ın asla bizim patronumuz olmadığını biliyorduk. Yine de bazen ona, sandığı kadar patron olmadığını hatırlatmak için bu lakabı takardık. Bu aramızdaki bir ortaklıktı. Ve o altımızdaki herkesin patronu olabilirdi ama bizim asla.

"Arayacaksın," diye emretti Adam ve durum bu kadar ciddi olmasaydı, bunun tam bir emir bile olmadığı konusunda şaka yapardım. Ne zaman arayacaksın? Ara çünkü? Neden arayalım? Ama her şey hakkında arayacağımızı kastettiğini biliyordum, her ne hakkında konuşmamız gerekiyorsa, bunu birlikte yapardık.

"Arayacağız," diye kabul ettim.

Mercer ve ben onu yarı giyinik bir halde yatağın kenarında otururken, yanında tatlı tatlı uyuyan kadınımla bıraktık. Mercer'ın onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğini bilip bilmediğini merak ediyordum. Eğer biliyorsa, o artık evrenimizin tam merkezidi ve bu evren ihanetler ve intikamlar yüzünden kana bulanmak üzereydi. Gerekli kayıplar yaşanacaktı ve ne yazık ki bu Blaine'in ölümüyle son bulmayacaktı. Accardo'nun kanının ellerimizi kaplamasıyla sona erecekti.

Kıyafetlerimizi değiştirmek ve Lady'yi dışarı çıkarmak için kendimize on dakika verdik ama duş almakla uğraşmadık. Geçmiş deneyimlerimizden gecenin sonunda muhtemelen ölümlerin kanına bulanmış olacağımızı biliyorduk. Köpeği Adam'ın odasına bıraktıktan sonra siyah sedana bindik ve Max'in bizi gönderdiği yere doğru yola çıktık.

Max ve Drew mülkümüzün doğu tarafındaki bitmemiş otoparkın dışında durmuş bizim gelişimizi bekliyorlardı. Diğer birkaç muhafız daha geride durmuş, gözlerini sağa sola çevirmiş, belanın gelmesini bekliyorlardı. Ama Accardo'nun çok zeki olduğunu biliyordum. Bela bugün gelmeyecekti. Hayır, o uzun oyunu severdi. Blaine'in ölümü bir şeyi kanıtlamak içindi. Korkmuyordu. Ama biz de korkmuyorduk.

Arabanın kapısı daha yeni kapanmıştı ki Drew bir adım öne çıktı, eli belindeki silahındaydı. "Bir saatten biraz fazla bir süre önce arazide devriye gezerken bulundu." Çenesiyle yan taraftaki birkaç muhafızı işaret etti.

"Teşekkür ederim."

Drew sözlerine şöyle devam etti: "Mümkün olduğunca sessiz kaldık. Bölgede hâlâ Gala'dan kalan bazı kişiler var. Bu dışarı çıkmasını isteyeceğiniz bir şey değil."

"Minnettarım." Mercer'ın gözleri eski çalışanımızın yerde cansız ve boş bir şekilde yatan cesedine takılmıştı. "Ceset kaldırma servisimizi aradınız mı?"

Ailenin tutunacak bir dalı olsun diye adamlarımızın cesetlerini küle çevirmesi için fazladan para ödediğimiz adamdan bahsediyordu. "Hayır. Önce onu görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Güzel." Arkadaşımın omzunu sıvazlamadan önce başımı salladım. "Bizim için ara."

Drew telefon etmek için uzaklaşırken Max bizimle birlikte cesedin yanına yürüdü. Yıllardır tanıdığım bir adamın mutasyona uğramış ve ölmüş bir şekilde yattığını görünce midemin yuvarlanmasını görmezden geldim. O bunu hak etmemiştir. Adamlarımızın hiçbirisi hak etmemiştir. Onlar iyi insanlardı, hayatta kalmaya ve ailelerine bakmaya çalışıyorlardı ve biz de onlara iş sağlıyorduk. Herkesi tanıyorduk; herkesle arkadaştık. Hatta oğullarının doğumunda karısına bir hediye ve çiçek bile gönderdik.

Ve şimdi ölmüştü, kan gölünün içinde hareketsiz yatarken vücudu hızla soğuyordu. Gözleri oyulmuş ve umursamadan yanı başında yere bırakılmıştı. Boğazı kesilmiş, dili çıkarılmıştı ve üniformasında o kadar çok kan vardı ki, onu oyduklarını ve acı çektirdiklerini biliyordum.

Mercer iki eliyle ağzını kapatırken "Kahretsin," diye mırıldandı. "Onu bu şekilde Anita'ya geri veremeyiz. İsim etiketi olmasa o olduğunu asla anlayamazdım."

"Asla olmaz," diye kabul ettim. Tanrım, karısı. Çocukları. Bu hiç adil değildi. Dün geceki güvenlik kolay bir iş olmalıydı. Sorun çıkmasını beklemiyorduk. Daha çok bir önlemdi.

"Dün gece ortaya çıkmasına hazırlıklı değildik," diye fısıldadı Mercer.

"Kimse onun bu kadar aptal ve dikkatsiz olacağını düşünmemiştir." "Dikkatsiz olan kimdi şimdi?" diye hırladı.

Biz. Kesinlikle biz. Bu hamleyi tahmin edemeyecek kadar dikkatsiz ve kibirliydik ve bu bir adamın hayatına mal oldu. Bütün korumaları nasıl atlattı? Güvenliğimizde bir sızıntı mı vardı? Her şeyi yapmaya hazır olduğunu göstermişken böyle bir hamleyi nasıl öngöremedik?

"Ona dokunmadık," diye ekledi Max konuşmamıza. "Bir fark yaratacak gibi değildi. Önce senin cesedi görmeni istedik."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi kapadım ve içime çektim. Metalik koku çok açıktı.

"O iyi bir adamdı," diye ekledi Max. "Ben... Ben intikam arayışının bir parçası olmak isterim."

"Tehlikeli olabilir," diye hatırlattım ona.

"Bu hayatla ilgili her şey tehlikeli ama kaybedecek bir şeyim yok. Burada ailesi olan ben değilim. Anaokuluna yeni başlayan ikiz kızları olan Shawn ya da üniversite tercihi yapmak üzere olan kızıyla Jose yerine ben olmayı tercih ederim."

Haklı olmasından nefret ediyordum. Ama o kadar uzun zamandır arkadaşlık ki, ona bir şey olmasını hiç istemezdim. O benim ailemin bir parçasıydı. "O zaman sen de dahil olacaksın. Ama Max..."

"Öyle mi?"

"Ailemin bir parçası olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu yüzden Bellamy ile yalnız kalmaya izin veriyorum."

Cevap vermedi, sadece hafifçe başını salladı ve otoparkın yanına doğru yürüyüp aşağıya baktı. Bir an için aşağıdaki zemine çarpmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. O bakışı biliyordum. Bir zamanlar ben de aynı şeyi merak etmişim.

"Pervasızca bir şey yapmasa iyi olur," diye iç geçirdi Mercer.

"Hepsini koruyamazsın." Cesede baktım. "Belli ki." "Bu hayata nasıl bir çocuk getireceğiz Ace?

Boku yiyeceğiz."

"Çocuk ne olursa olsun bu hayata doğacaktı. Sadece bize, sevgi ve korumayla doğduğu için şükrediyorum." Gözlerimi kapattım ve biz olmasaydık neler olabileceği ihtimaliyle savaştım. Belle hayatta kalmak için neler yaşardı.

Blaine'in cesedinin kaldırımından kazınması için kırk beş dakika daha geçmesi gerekti. Cesedi ters çevirdiklerinde, her yaranın kasıtlı olduğu, ona acı çektirmek için yapıldığı açıktı. Sırtı kesilerek açılmış, organları dışarı dökülmüştü. Kafasının derisi yüzülmüş, vücudu tamamen parçalanmıştı.

Her şeyi görünce midem bulandı. Kontrolümü kaybedip güçsüz düşmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama bu adam bizim bozulmamızdan daha fazla saygıyı hak ediyordu. Hele ki son nefesine kadar kontrolü elinde tuttuğu bu kadar açıkken.

Sedana binmeden önce cesedi yüklenene kadar bekledik. Arabayı Mercer kullanıyordu ve buna şükreliyordum. Zaten ellerim arabayı kontrol edemeyecek kadar titriyordu, bu yüzden zamanı Adam'la iletişim kurmak için kullandım, görüntü zihnimde sonsuza dek yer edene kadar bulgularla ilgili her korkunç ayrıntıyı ona anlattım.

Mercer, Blaine'in ailesinin evinin önüne gelene kadar arabayı sessizce sürdü. Motoru kapattığında bana doğru döndü. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Ben de." Mükemmel küçük eve doğru baktım. Blaine bu evle ve beyaz çitleriyle o kadar gurur duyuyordu ki.

"Bunu Adam'a yaptırmalı mıyız?" Mercer sordu, ikimiz de bunun bir seçenek olmadığını bilmemize rağmen. Sırf bir kadının kalbini kırmak için onu evimizden dışarı sürükleyemezdik. Ona halledebileceğimizi söyledik ve hallettik de. Bu sadece... zordu.

Bu durumla ilgili her şey inanılmaz derecede zordu. Bir kadına, kocasının karımızı tehlikeden korumak için öldüğünü nasıl söyleyebilirdik? Sırf onun duygularını incitmemek için yalan söyleyip intikam yemini mi edecektik? İntikam alınacaktı; bundan emin olabilirdim.

Arabanın kapısını iterek açtığımda gıcırdadı ve bozulan sessizlikten dolayı ürperdim. Duymuş muydu? Geldiğimizi biliyor muydu? Bizi görmesi ziyaret sebebimizi kesinlikle ele verirdi.

Patikadan yukarı doğru yürüdük, bahçeye girmeden önce sadece kalçamızın ortasına kadar uzanan beyaz çitin kilidini açmak için küçük bir kol kullandık. Yürüyüş boyunca söyleyeceklerimi, haberi nasıl vereceğime dair olasılıkları kurguladım ama hiçbir yeterli gelmedi. Böyle bir haberi vermek söz konusu olduğunda hiçbir kelime yeterli olamazdı.

Merdivenlerde durduk, Mercer elini uzatıp zili çalmadan önce gözlerimiz buluştu. Bekledik, adımlar kapıya yaklaştıkça içimdeki hafif kıpırtı kalp atışlarımdan artan ritmiyle eşleşiyordu. Kapı açıldığında donup kalmıştık, Anita'nın kocaman gözlerine bakıyorduk.

O biliyordu. Yüz ifadesi bunu ele veriyordu ama bilmek ve bunu doğrulamak çok farklı şeylerdi. Sertçe yutkundum, boğazımdaki pamuğu kelimeler oluşturacak kadar aşmaya çalıştım.

"Blaine öldü."

Ve yere yığıldığında, onu düşmekten kurtaran Mercer oldu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MERCER

Blaine için iki hafta sonra mülkümüzde özel bir tören düzenlendi, böylece bize yakın olan herkes, iş ailesi ve özel ailesi gelip her yönüyle iyi bir adamın hayatını kutlayabildi. Veda etmek zordu ama her zaman öyle değil miydi?

"Rahat görünüyorsun," diye mırıldandım Bellamy'nin tenine karşı, saçlarını öpmek için eğildiğimde. Akşam olmuştu ve tüm konuklar evlerine gitmiş, küçük kitap kurdumuzun kütüphanedeki sandalyesinde top gibi kıvrılıp kaybolmasına izin vermişlerdi.

"Mmhm." Bana gülümsedi. "Çok fazla insan vardı ve biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı."

"İhtiyacın olanı alabilirsin, küçük kız." Uzanıp elindeki kitabı aldım ve yerini işaretledim. "Akşam yemeği için kağıt pornona ara vermek ister misin?"

Düşünüyormuş gibi yaparak çenesine vurdu. "Yemek yiyebilirim."

"Tabii ki yapabilirsin." Kitabı masanın üzerine koydum. "Ufaklık yemeği seviyor."

Karnına baktı ve kaşlarını çatı. "Kocaman oluyorum."

"Dur. Kesinlikle değilsin." Elimi karnına koydum ve başparmağımı hafif vuruşlarla hareket ettirdim. "Sen mükemmelsin."

"Mükemmel olmadığımı hiç söylemedim." Dilini dışarı çıkardı. "Sadece devleştiğimi söyledim."

"O zaman sanırım büyük bir şeyle ilgileniyorum çünkü buradaki şey çok ateşli." Eğilerek dudaklarını yavaş bir öpücükle yakaladım, bir an için Bellamy'nin her şeyinde kayboldum, ta ki o kıpırdayana kadar. Şok içinde geri çekildim. "Az önce ne oldu lan?"

"Seni tekmeledi."

Beni tekmeledi. İçindeki küçük varlık elimi annesinin karnından kaldıracak kadar güçlüydü ve lanet olsun... Dizlerimin üzerine çöktüm. "Tekrar yap."

Sanki çocuk isteğimi anlamış gibi, en küçük çırpınışı avucumda dans etti. "Vay canına, bu inanılmaz! Adam ve Ace bunu hissetti mi?"

Gözlerim karnına yapışmıştı, büyük bir şey kaçıracağımdan korkuyordum. Gözlerimi kısarsam, yüzeyin hemen altındaki hareketi seçebiliyordum. Cevap vermeden önce bir süre beni izledi. "Hareketleri bedenimin dışında daha yeni fark edilir hale geldi ama onu haftalardır hissediyorum. İlk performans için tesadüfen seni seçti."

Bunun için çok minnettardım. "Onun içinde hareket etmesinin nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu delilik."

Güldü. "Kesinlikle farklı hissettiriyor."

Ayağa kalktım, eğildim ve onu kucağıma aldım. Ciyaklaması neredeyse cam kırılması gibiydi. Ama ardından gelen kahkahası coşkuluydu. Başka bir şey söylemeden, onu itip kakmamaya dikkat ederek merdivenlerden aşağı taşıdım. Mutfığa varana kadar onu yere bırakmadım ve mutfak adasına oturması için indirdim.

"Erkekler. Haberlerim var." Benim maskaralıklarım karşısında elinin tersiyle kıkırdıyordu. "Görünüşe göre hanımefendinin karnında kıpır kıpır bir bebek var."

Adam kuru bir sesle, "Söylemiyorsun," diye cevap verdi.

"İzcinin onuru. Ben doğruyu söylüyorum." Parmağımı kaldırdım. "Beni tekmeledi."

Bu hem Adam'ın hem de Ace'in dikkatini çekti. Ace başını eğdi. "Seni tekmeledi mi?"

Adam saniyeler içinde beni sıkıştırıyor, Bellamy'nin karnına dokunmak için beni itiyordu. Bazen onun Bellamy'nin

Bunu daha önce de yaşamıştım, etrafımda hamile bir kadın olmasının nasıl bir şey olduğunu görmüştüm. Ama Ace ve benim için her şey yeniydi. Hepimiz Bellamy ile birlikte öğreniyorduk.

Kaşlarının havaya kalkması için elinin kızın tenine değmesi otuz saniye sürdü. "İşte bu! Bu çok tatlı bir şey değil mi? Bu boktan günü biraz daha iyi hale getirdiğin için teşekkürler."

Adam onu öpmek için eğildi, Adam'ın elini hareket ettirmeye çalışan Ace'i görmezden geldi, böylece o da Bellamy'nin teninin hemen altındaki mucizeyi hissedebilecekti. Adam'ın paylaşmayacağı belli olunca Bellamy'nin parmağı Adam'ın bileğini çevreledi ve çekti. Dudaklarını ayırarak, "Paylaşmalısın," diye azarladı.

"Önce ben seni yakaladım," diye homurdandı.

"Biz beş kişi miyiz yoksa büyük kötü mafya adamları mıyız?"

Bu kız bizim ölümümüz olacaktı. Bundan kesinlikle emindim. Adam iç çekerek, "Biz erkeğiz," dedi.

"Bazen bunu söylemek zor." Adam uzaklaşırken sıırıttı. Tenine değen nokta anında Ace'in avuç içi tarafından işgal edildi.

"Dikkat et küçük kız, yoksa sana büyük kötü mafya adamlarının neler yapabileceğini göstermek zorunda kalacağız," diye tehdit ettim.

"Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan, belki de farklı taktikler denemelisin." Gülümsemesi alaycı bir şekilde o kadar genişti ki, o ağızla başka neler yapabileceğini ona göstermek istedim.

Ace karnına doğru eğilmiş, karnıyla konuşuyor ve onu öpüyor, bebeğin onun için hareket etmesi için yalvarıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben yumuşak biri değilimdir, ama hayatları boyunca izlediğim erkeklerin yeni bir bebek için duygusal davrandıklarını görmek güzeldi.

Adam boğazını temizledi. "Servisten kalan biraz yemeğimiz var.

Akşam yemeği olarak onu yiyebiliriz diye düşündüm, sonra da belki
bir film izleriz?"

Bellamy hemen kabul etti. Keşke Adam'ın gerçek niyetini bilseydi. Kızımız tek bir film boyunca uyanık kalamazdı. Bu onun kriptonitiydi. Ama böyle gecelerde, aklımızda sadece intikam varken, kızımızın oylanmasına ihtiyacımız vardı.

Dikkati, beklerken hâlâ karnına çok yakın olan Ace'deydi. "Kulağa harika geliyor. Hangi filme gidiyoruz?"

"Lanet olsun!" Ace bağırarak onun sözünü kesti.

Güldü, parmakları Ace'in saçlarında gezinirken onu kendine yakın tuttu ve o anda yüzlerindeki neşe... Bunun hiç bitmemesini umuyordum.

Birkaç saat sonra Bellamy yatağına yatırılmış, Lady de ayaklarının dibindeydi. Adam'ın ofisinde toplandık, söylenmesi gereken her şeyi konuşurken ruh halimiz ciddiye. İki hafta verdik. Adamlarımızın arkadaşlarının yasını tutmasına izin verdik ve şimdi sıra Accardo'ya onu ölü görme isteğimizi göstermeye gelmişti.

Ve ölecekti. Artık başka bir seçenek yoktu. Kızımızı tehdit ettikten sonra olmaz. Hiç şansı olmamıştı. Adam sadece zaman kazanıyordu. Ama sonunda, yaptıklarının, sebep olduğu acıların, ailemizin kaybettiği hayatların bir cezası olacaktı. Daha azını kabul edemezdik.

"Biraz araştırma yaptım," diye duyurdum. "Daha önce hiç dalmadığım kadar derine daldım."

Adam sandalyesinde arkasına yaslandı, deri gıcırdıyordu. "Ne buldun?"

"Birkaç kasaba ötede bir kardeşi var. Oldukça yakınlar."

Ace sırttı. "Çünkü oğlunu kaybetmesi yetmedi."

Sırttım. "Meydan okumayı severim. Bir hayata karşılık bir hayat adil görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Kardeşini almanın onu çok çabuk uçuruma itme ihtimali nedir?" Adam'ın kaşları çatıldı.

"Kendini kaybedecek ama zamanımız olacak. O asla aceleci davranmaz ve her zaman planları vardır." Duvara yaslandım. "Bu bize cephemizi güçlendirmek için zaman kazandıracak."

"Ya..." Ace'in yüzü gerginlikle sıkışmıştı. "Önce onun mülklerine saldırırsak nasıl olur? Dikkatini dağıtırız. Kardeşini ortadan kaldırırken aynı anda birden fazla açıdan vururuz. Önce mülklerine saldırırız. Gerçek hedefin kim olabileceğini düşünemeyecek kadar dikkati dağılmış olur."

Adam'ın ilgisini çekmişti. "Hangi mülklerin peşinden gidiyoruz?"

"Hadi kişiselleşelim." Sırıttım. "Tüm kişisel araçlarının olduğu garajı, alevler içinde. Beşinci caddedeki oto tamirhanesi, bütün lastikleri kes. Sadece parasını ödemek zorunda olduğu şeylere zarar verin, müşterilerin araçlarının gövdesine zarar vermeyin. Bingo salonu, kabloları kes ve bir kasa dolusu fareyi serbest bırak. El Dorado'daki köşe dükkanını soyması için birine para ver. İçeriği dağıt, rafları devir. Hepsi aynı anda, birlikte yapılır. Düşündüğünüzde hepsi önemsiz, küçük şeyler. Ama çok sinir bozucu. Ta ki lanet olası pastanın üzerindeki kremanın kardeşinin kan gölünde olduğunu fark edene kadar."

"İnsan gücümüz var mı?" Ace sorguladı.

"Yapacağımızı biliyorsun. Ama birkaç hafta harcıyıp plan yapabiliriz. Titiz olması gerekiyor. Onu hazırlıksız yakalamak için mükemmel bir uyum içinde."

"İki hafta sonra o zaman?" Adam öne doğru eğildi.

"Bunu gerçekleştireceğiz," diye onayladım. "Öncesinde arazide gözcüler bulunduracağım. Hazırlıklı olacağız."

"Hazırlıklı olmadığımız bir zaman nadiren olur." Adam dudağını ısırdı. "Yine de endişeleniyorum. Bütün bunlara değer mi? Blaine'in ailesine sempati duyuyorum. Ve Tanrı biliyor ki Accardo'nun bana yaptıklarından dolayı yara izlerim var. Hem vücudumda hem de kalbimde. Ama durumu daha da mı kötüleştiriyoruz? Bir ateşkes bulabilir miyiz?"

"Bir ateşkes bulmak *istiyor* musun?" Ace itti.

"Lanet olsun, Tanrım, affet beni, istemiyorum. Onun ölmesini istiyorum. Ölmeyi hak ediyor. Ama Belle pahasına değil. Onu kaybedemem. Başka bir eş kaybedemem. Bir çocuğu daha gömemem."

Bundan sağ çıkamayız. Elizabeth ve oğlu benim olmayabilirdi ama umutsuzluğu aynı şekilde hissettim. Onları kaybetmenin Adam ve Ace'e ne yaptığını hissettim. Onları zar zor bir arada tuttum. Bunu tekrar kaldıramazdık. Başka bir umutsuzluk boşluğuna düşüp kendimizi tekrar dışarı atamazdık.

"Böyle bir şey olmayacak," diye söz verdim. "Buna izin vermeyeceğim."

Kelimeleri öyle bir güçle söyledim ki, evrenin yakarışımı duyduğundan ve dileğimi yerine getirdiğinden emindim. O. Olurdu. Olmazdı. Olmayacaktı. Yine.

Adam gözlerini kapatarak bir an için kendini toprakladı. "İki gün içinde zorunlu bir toplantı düzenle. Belle yalnız kalmasın diye burada

yapacağız. Hannah'nın programını yeniden düzenle. Belle'e ihtiyacımız var.

Çünkü böyle bir şeyi planlamak, bu kadar büyük bir ölçekte... birkaç saat sürebilir."

Ace telefonunu eline alırken "Halledeceğiz," diye söz verdi, muhtemelen çoktan emirleri uygulamaya koymuştu. "Adamlar kendi paylarını istiyorlar."

"Ailesi olanları daha küçük işlerde tutun." Kendimi duvardan uzaklaştırdım. "Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden Blaine'in başına gelenlerin tekrarlanmasını istemeyiz."

Ve önemsizdi. Bütün bu olay küçük bir kıskançlık ve açgözlülük yüzünden başladı. Accardo'nun Adam'ın ailesine saldırmasının nedeni buydu. Şehirdeki uyuşturucu ticaretini kontrol etmek istiyordu ama bunu asla elde edemeyeceğinin farkında değildi. Adam'ı öldürecek ve Ace ya da ben onun yerini lider olarak almaya hazır olacaktık. Tek başımıza her zaman güçlüydük ama birlikte neredeyse kırılmazdık. Ve bir aileyi paylaşırken hiç bu kadar uyumlu olmamıştık. İki haftalık planlarımız, küçük bir misilleme dizisi, onun kalp kırıklığıyla sona erecekti. O adamın bunu hak etmediğini söyleyemezdim. Hak ediyordu. Başına gelen her şeyi hak etti.

Ancak geleceği kesin olan tepki - dökülecek kan ve gözyaşları - buna hazır mıydık?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BELLAMY

"Aman Tanrım," diye inledim brownie'den bir ısırık daha ağızıma atarken. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey olmalı."

"Yediğim en iyi şey değil." Mercer köşede oturduğu yerden sıırttı.

"İyy," diye homurdandı Hannah. "İğrenç."

Bir kız gecesi için çok fazla sanırım. Bu adamlar her zaman orada, her zaman yakınımıdalar ve ben buna aldırımyordum. Ama bazen en iyi arkadaşımın getirdiğı brownie'yi yerken Mercer'ın dilinin kalçalarımın arasında olduğunu iffetsiz bir şekilde hatırlamadan inlemek isterdim.

Mercer'a sert bir bakış attım. "Bu bir kız gecesi, unuttun mu?"

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Haklısın. Özür dilerim."

"Ayrıca," diye gülümsedim, "bu brownie yediğın en iyi şeyi bile geride bırakır."

Gözleri karardı, "Meydan okuma mı?"

Hannah boğazını temizledi. "Buradayım çocuklar."

Drew kapıya yaslandığı yerden, "Ben de," diye ekledi. "Ne yazık ki."

"Kimse senden konuşmanı istemedi, lanet olsun. Bu kızlar gecesi!" Hannah neredeyse ayaklarını yere vuracaktı.

"Drew sana ne yaptı?" Mercer sordu. "Var olmak,"

diye hırladı.

"Ah." Mercer Drew'a baktı. "Bu çok zor." Drew omuz silkti. "En zoru."

Avuçlarımdaki kek kırıntılarını fırçalayarak ayağa kalktım. Hannah'nın elini tutup onu da yukarı çektim. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bahçe. Ektiğimiz her şey büyümeye başladığından beri gerçekten bir araya geliyor." Arka kapıya doğru yürüdüm, Drew'un bizi takip edeceğini çok iyi biliyordum. Muhtemelen Mercer da. Ayrıca Mercer'ın bana zorla tutturduğu diğer korumalar da. Güvende olmamı seviyordu; bunu takdir ediyordum. Ama çok güvenli diye bir şey var mıydı? "Hanımefendi, gelin."

Yavru heyecanla etrafta zıpladı, kapıdan dışarı fırlamadan önce kuyruğunu kovaladı. Biz de peşinden bahçeye doğru yürüdük. Hannah'ya döndüm. "Bu düzeni nasıl buldun?"

"Bu harika bir şey," diye mırıldandı. "Gelip evimi görmek ister misin?"

Başını sallayan Mercer'a döndüm. "Babam bugün senin evinde oynayamayacağımı söylüyor" diyerek onunla alay ettim.

"Daha çok babam gibi." Güldü.

"Tanrım, hiçbirinin egosunu beslemeyin. Zaten kocamanlar." Ayaklarım yumuşak çimlere değdi, tabanlarımın altındaki hafif nem memnuniyetle iç çekmeme neden oldu. "Yakında gidebileceğime eminim. Ne de olsa onların arazisinde. Güneş daha yeni batıyor. Ayrıca, sanırım beni götürürsen bir daha asla geri getiremeyeceklerine inanıyorlar."

Mercer birkaç metre arkamızdan, "Takıntılıyız," diye ekledi.

Bahçe kapısını iterek açtım ve o da içeri girdi. Drew içeri girmek istedi ama ben onu durdurdum. "Erkeklere izin yok."

Mercer'a döndü. "Efendim?"

"Buranın bir kızlar lokali olduğunu bilseydim, kameralar yerleştirirdim."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen, Merc?"

"Tamam. Ama bahçeyi bizsiz terk etmeyin. Lady ile top oynayacağız." Cebinden bir top çıkarıp fırlattı ve köpeğin topu almak için koşuşturmasını izledi.

Ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve yanağından öptüm. "Teşekkür ederim. Sen en iyisisin."

"Evet, evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Fikrimi değiştirmeden git," diye emretti.

Küçük zaferime gülümseyerek içeri atladım. Bahçeyi duymadıklarından emin olduğumda, en iyi arkadaşıma dikkatimi verdim ve etrafta dolaşıp mükemmel bir yer aramaya başladık. "Max ve Drew'un olayı nedir?"

Büyümüş bir ağacın altındaki beton bankta oturduk. Güllerin tatlı kokusu etrafımızı sarmıştı. Elleri baktı, tırnaklarını karıştırıyordu. "Anlaşma falan yok."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Çünkü sanki bir şeyler varmış gibi geliyor-"

"Yok," diye sözümü kesti.

Eğlencemi geri aldım. "Oh. Tamam. Vay be. Yani bizi boğduğunuz o cinsel gerilim tamamen uydurmaydı."

Hannah sinirli bir kahkaha attı. "Tamam. Bence şirinler. Ama çok sinir bozucular. İkisi de olmasa bile biri sürekli ayak altında dolaşıyor, her zaman söyleyecek bir saçmalığı var. Buna dayanamıyorum."

"Mhm."

"Durun. Ben ciddiym. Onlar çok fazla. Adamlarınızın bana neden bir koruma tahsis ettiğini anlamıyorum. Korumaya ihtiyacım yok," diye homurdandı. Gülümsemem büyüdü ve bu onu daha çok kızdırdı. "Ne?"

"Yapmadılar."

"Ne yapmadılar?" Kollarını önünde kavuşturdu.

"Size bir muhafız atayın. Onlar benim korumalarım. Eğer etrafınızda olurlarsa, bu onların kendi zamanlarıdır."

Yavaşça birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Ne?" "Onlar benim."

Nefesinin altında küfretti. "Orospu çocukları."

O adamların etrafında çok zaman geçirmiştim. Çoğunlukla sessiz ve kendi işlerine bakarlardı. Ama Hannah etraftayken bu kadar öfkeli olduklarını hiç görmemişim. Aynı şeyi onun için de söyleyebilirdim. Dinamik ilginçti. İlginç derken, sekse aç gerilimin inkârla buluşmasını kastediyorum.

"Bir sorun mu var?" Sırıtişımı saklamaya çalıştım ama pek başarılı olamadım.

"Evet. Piçler yalan söyledi," diye tükürdü yere tekme atmadan önce.

"Ne hakkında?" Dudaklarımı ısırdım, Max ve Drew'un ne hakkında yalan söylediğini çok iyi biliyordum.

"Adam'ın emriyle gezindiklerini sanıyordum. Bu ahmaklar yüzünden o kadar çok bahşış kaybettim ki. Daha dün gece bir ellilik almak üzereydim ve müşteri üzerine numarasını yazdığı için Max müdahale etti, 'personelimiz müşterilerin numaralarını kabul edemez' dedi, sonra da adama kapıyı gösterdi, sanki o adamdan etkilenebileceğimi düşünmek bile onu binadan attırmak için bir sebepmiş gibi."

"Bebeğim." Sırtını sıvazladım, hâlâ eğlendiğimi gizlemeye çalışıyordum. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Burada işimiz biter bitmez, o şerefsizlerle konuşacağım. Yemin ederim, Bellie. O elliliği kullanabilirdim."

"Burada kaldığını unuttun mu?" Başını omzuma yasladı, ben de çenemi başının tepesine yerleştirdim. "O elli dolara ihtiyacın yok."

İç çekti. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi? Her zaman birbirimize göz kulak olmak?"

Gözlerimi kapattım ve arkadaşımın verdiği rahatlıkla gevşedim. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Bir süre sonra Mercer bahçeye çıktı ve sivrisinekler tarafından canlı canlı yenmeden önce içeri girmemiz için ısrar etti. Korktuğu şeyin sivrisinekler olmadığını biliyordum. Karanlıktı ve görülen şeyler ve görünmeyen o Pusuda içinde ve Gölgeler. Bir şey Ama adamlarımdan hiçbiri bana ne olduğunu söylemedi. Bunun yerine evin içinde dolaştılar, derin düşüncelere dalıp gittiler ve benim onları izlediğimin farkında bile değillerdi. Ama ben biliyordum, kulak misafiri olduğum şeylerin parçalarını bir araya getirdim ve bir şey üzerinde çalıştıkları sonucuna vardım. Ve bu büyük, tehlikeli, riskli ve pervasız bir şeydi. Mimi'nin izniyle yarın kahvaltıda çörek sözü vererek Hannah ile yollarımızı ayırdık. Hannah ve Drew

Mercer elimi tutup beni içeri götürdü. "İstersen sen de benimle gelebilirsin."

"Seninle geleyim mi?"

"Evet." Neredeyse utangaç görünüyordu. "Mimi'lere. Adınızı duymuş. Hatta ne zaman geleceğini sorup duruyor."

"Adam ve Ace buna izin verecek mi?" Umutlanmamaya, içimde kabaran heyecanı bastırmaya çalışıyordum ama bu neredeyse imkânsızdı. Bunu istiyordum. Birkaç dakikalığına kaçmak ve Mercer'ın geçmişinden onun için önemli olduğu belli olan biriyle tanışmak istiyordum. Ama yaklaşık iki hafta önceki galadan beri bu adamlar yapabileceklerim ve yapamayacaklarım konusunda daha da katı davranıyorlardı.

"Erken olacak. Onları da yanımıza alacağız."

Ayak parmaklarımın üzerinde zıplamadan duramıyordum. Eğilip yanağından öpebilmek için onu adımlarının ortasında durdurdum. Cildi ilgim altında ısındı, kızarıklıkların en tatlısı onu ele geçirdi. Mercer utangaç mıydı? Söylediği şeylerden ve kendini taşıma şeklinden bunu asla anlayamazdınız. Yine de şu anda bundan hiç şüphem yoktu. "Yüzün kızarıyor."

"Değilim," diye karşı çıkınca yanakları biraz daha kızardı.

"Öylesin." Kolunu sıktım, göğsüme yakın tutarken pazısını öptü.

"Sadece..." Benim için kapıyı açtı. "Bazen senin bizim olduğunu bir kez daha anlıyorum. Ve benim. Ve lanet olsun... Bu çok güzel bir şey."

Kalbim onun sözleriyle eridi, onu çevreleyen buzul anında çözüldü. "Öyle."

"Hey." Genişçe gülümsedi, kaşları çılgınca aşağı yukarı dans ediyordu. "Senin için bir sürprizimiz var."

Kıkırdadım, yüzündeki aptal ifadeye gülmemek elde değildi. "Neredeyse sormaya korkuyorum."

"O zaman yapma." Sesi yumuşadı. "Sadece hisset."

Parmakları bileğimi kavradı ve çekiştirerek beni ön kapıya doğru sürükledi, sonra da merdivenlerden yukarı çıkardı. Milyonlarca soru oluşsa bile tek kelime etmedim. Merdivenlerin tepesine vardığımızda

Merdivenlerden inerken boştaki elini kaldırdı ve parmak eklemlerini kapalı kapının tahtasına vurdu. "Hazır mısın?"

"Hayır," diye homurdandı Ace.

"Sorun yok. Boş ver onu. Hazır." Adam'ın sesi boğuktu.

"Ne hazır?" Mercer'a daha sıkı sarıldım.

"Ne hazır?" Güldü. "Sadece haftalardır üzerinde çalıştığımız proje ve Hannah ile benim bütün gün seni oyalamamızın tek nedeni."

O söyleyene kadar dikkatimi dağıttıklarını fark *etmemiştim*. Belli belirsizdi ve belki de bu yüzden fark etmem bu kadar uzun sürdü. Ama bütün gün yakınımda gezinmişler, dikkatimi dağıtmışlar ve Ace ile Adam'ı merak edecek zaman bırakmamışlardı.

"Devam et ufaklık, kapıyı aç ve içeride ne olduğunu gör."

Bilinçaltımda, içeride ne olduğunu biliyordum. Adam bana daha önce kapıyı göstermiş ve eğer istersem burayı bir ana süit haline getirebileceğini söylemişti. Ama kapı her zaman kapalı ve kilitliydi ve iş yapılırken asla kütüphaneye çıkmazdım. Hiç soru sormadım.

Düğmeye uzanırken ellerim titredi. Yeterince kolay döndü, cam düğme avucumun altında serindi. Kapıyı iterek açtığımda dudaklarımdan bir nefes kaçtı. Önümde, yuvarlak bir sehpanın etrafında karşılıklı duran yarım daire şeklindeki koltuklarla, o güne kadar gördüğüm en gösterişli oturma odası duruyordu. Parmaklarımin mobilyaların pahalı malzemelerinin üzerinde gezinmesine izin vererek yürüdüm.

"Bu mu-"

"Dahası da var," diyerek Adam sol taraftaki kapı aralığından sözümü kesti. Vücudu tüm çerçeveyi kaplarken onun orada durduğunu nasıl fark etmediğimden emin değildim. Bunca zamandır burada olduğunu bilsem bile, mekânın ihtişamı tüm dikkatimi çekmişti. Bir adım öne çıktı, beni kapıya doğru çekerken parmakları parmaklarımı kavradı. "Hoşuna gitmeyen bir şey varsa değiştirebiliriz. Herhangi bir şeyi."

"Üçünüzün bana hediye ettiği hiçbir şeyi beğenmemeyi hayal bile edemiyorum." Kaşlarını kaldırıp elimi sıktığında güldüm. Sonra koca bedeni hareket etti ve benim nutkum tutuldu. O kadar çok şey söylemek istiyordum ki,

Ama hıçkırıklara boğulurken tek bir kelime bile edemiyordum.

Oda mükemmeldi, benim - hayır, *bizim* - küçük kızımız için kesinlikle mükemmel boyuttaydı, gri duvarlar, beyaz mobilyalar ve gül desenleriyle süslenmişti. Beşik nevresimi koyu gül pembesiydi ve çarşafların yüzeylerine minik güller serpiştirilmişti. Tam ortasında doldurulmuş bir fil vardı.

Oraya doğru yürüdüm, fili aldım ve göğsüme sarıldım. Adam yanımdaydı. "Bunun uymadığını biliyorum ama Ace ısrar etti."

Ace'i duvara yaslanmış buldum ve gülümsedim. "Buna bayılacak." Hepsine baktım. "Hepsine."

As pembe perdeleri iterek açtı. "Gül bahçesine bakıyor."

Mercer odaya girmeden önce bir dakika pencereden dışarı baktım. "Ve dolabında özel bir düzenleme var. Gardırobuyla mükemmel uyum sağlayacaktır."

Mercer'ın açtığı dolaba doğru bir adım attım. Rafta birkaç çift ayakkabıyla birlikte küçük kıyafetler asılmıştı bile. "Siz... onun için alışveriş mi yaptınız?"

"Beğendiğimiz birkaç şey aldık ama açıkçası, satış görevlisinin bize bahsettiği mobilyalar dışında bir bebeğin neye ihtiyacı olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. İhtiyaç duyulan şeyleri sipariş edebileceğinizi düşündük ve belki fırsat bulduğumuzda bir ya da iki butiğe gidebiliriz."

Kanlarını bile paylaşmadıkları bir çocuk için bu alanı yaratmayı kendilerine görev edinmeleri dokunaklıydı. Onu kendilerininmiş gibi sahiplenmeleri ve bir kez olsun kendilerinin olduğu gerçeğinden sapmamaları gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oldu. Bunu, tüm bunları bizim için yaptılar ve yapmak zorunda da değillerdi. Bizim için hiçbir şey yapmak zorunda değillerdi ama yine de Mercer'ın omzuna asılıp Adam'ın arabasına itildiğim günden beri tek yaptıkları bana ellerinden gelenin en iyisini vermek olmuştu.

"Beğenmezseniz iade edebiliriz." Ace gözyaşlarım karşısında paniklemiş görünüyordu ve açıkçası Mercer ve Adam'ın yüz ifadelerine bakılırsa daha iyi değillerdi.

"Ondan değil." Burnumu ektim. "Sadece... benim için çok Şey yaptın."

Adam'ın eli kalçamı kavradı ve beni kendine doğru çekerek alnımdan öptü. Avucu anında karnımın yuvarlak kabarcığına gitti. "Yeterince yakın değil. Başka bir Őeyimiz var."

Bana gösterecek başka ne bırakabileceklerini hayal bile edemiyordum. Zaten abartılı bir oturma odası ve en güzel ocuk odasını yaratmıŐlardı. Böyle bir hediyeye ekleyebileceğim başka hiçbir Şey yoktu. Ama Ace ne çıkıp elimi tuttuğunda, beni ocuk odasından çıkarıp oturma odasına götürmesine izin verdim.

Adam ve Mercer yolu gösterdiler, Mercer'ın yüzünde sürekli bir gülümseme vardı. Adam kitaplığa yaklaştı. "Muhtemelen bunu çoğunlukla açık bırakacağımızı düşündüm, ama her halükarda bir bebek telsizi alacağız."

"Neyi açık bırakayım?"

Adam kelimelerle cevap vermedi, sadece kitaplıkla oynadı, ta ki kitaplık açılıp başka bir odayı ortaya çıkarana kadar. Ace beni ileri doğru çektiğinde sessizce takip ettim, tamamen benim diyebileceğim bu adamlara hayranlık duyuyordum. Bir açıklıktan içeri girdiğimde o güne kadar gördüğüm en büyük yatakla karşılaştım.

"Alt kattaki yatağıma sığmakta zorlanıyorum." Adam'ın parmakları saçlarının bir kısmını geriye doğru taradı. "Bunun iyi olacağını umuyorduk."

Bu iyi miydi? Nasıl olmaz?  erkeğimin de bana tapabileceği bir alan? Kesinlikle mükemmeldi. Hayal edebileceğim her Şey yarattıkları bu kutsal alanın duvarları içindeydi. Kesinlikle istediğim her Şeyi burada, dünyanın tehlikeli uyumsuzlar olarak gördüğü ve benim kurtuluş olarak gördüğüm bu üç adamda bulabilirdim.

Adam'a uzandım, parmaklarım gömleğinin pamuğunun içinde dolanırken onu kendime doğru çektim ve yaklaştırdım. O kadar uzun boyluydu ki -hepsi öyleydi- ayak parmaklarımın üzerinde dururken bile dudaklarımla buluşmak için eğilmek zorunda kalıyordu. Elim hâlâ Ace'in üzerindeydi ve Adam'ın dudakları benimkilerle buluŐurken onu kendime doğru çektim. Öpücük yavaştı, talepkrdı ve bunu kastetmemiŐ olabilirdi, ama sadece onları öpmenin basit eylemi bile içimde bir ateş yaktı.

Adam'ın dudaklarından uzaklaşarak Ace'in boynuna uzandım, onu da öpücük vermek için aşağı çektim, Mercer'ın sıcaklığı sırtımı ısıtırken dudakları boğazımın derisine kilitlendi ve benden bir inilti kopardı. Bu kadar mükemmel bir şey nasıl yanlış olabilirdi? Bu kadar doğru hissettirirken dünya nasıl olur da üçünün benimle birlikte olmasını tabu olarak görebilirdi? Adam'ın karısı olabilirdim ama üçünü de mutlu etmek için içimdeki her şeyi verirdim ve gecenin geri kalanını onlara bunu göstererek geçirmeye kararlıydım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ADAM

Gözlerim Ace'den kaçan kısık bir iniltiyle açıldı. Dördümüzün olduğu bir yatakta mahremiyet hak ettikleri en son şey olsa da, onlara mahremiyet vermek için başımı çevirmemeyi kendime vasiyet ettim. Yine de başaramadım. Yan tarafa döndüm ve muhteşem karımın vücudu aşağı yukarı hareket ederek en iyi arkadaşımı tatmin ederkenki görüntüsünü izledim.

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi zapt etmek imkânsızdı. Bu kadar mutlu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bu kız, kadın, hazine, bana bu mutluluğu, ölümlerle çevrili kilisenin mihrabında geyik gözleriyle bana baktığı ve onu kaderi olan şeyden kurtarmam için kelimelere dökmeden yalvardığı gün getirmişti. Ama şimdi, o bizim kaderimizdi. O bizimdi ve bizden ayrılması için her birimizin ölmüş olması gerekiyordu.

Diğer taraflarında Mercer oturur pozisyona geçmeden önce kollarını yukarı doğru uzattı. Eğildi, dudaklarını çaldı ve o nefes nefese kalırken ağzını yalayıp yuttu. Geri çekildiğinde dudaklarında tembel bir sırıtış belirdi. "Günaydın, güzelim."

Dün gece aynı odayı paylaştığımız resmi ilk gecemizdi ama çok az uyuyabildik. Kızımız bizi yorgunluktan bitap düşürmüştü, amcığı ve ağzı, birbirine dolanmış uzuvlar yığını içinde bayılmadan önce bizden gelen her bir ons spermi sıkıyordu. Ama görünüşe göre bu yeterli değildi çünkü

Güneş ufukta daha yeni belirmişti ama o şimdiden Ace'i cennetin eşiğine getiriyordu.

Elleri vücudunda gezindi, dolgun göğüslerini kavradı ve sıkı. Büyülenmiş gibiydim. Onunla ilgili her şey mükemmeldi, hep öyleydi. Ama vücudunun büyümesini, şekillenmesini izlemek büyük bir onurdu. Elizabeth'i kaybettikten sonra bir daha bu ayrıcalığa sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Özlem acısı beni vurdu, ama bir zamanlar olduğu kadar yoğun değildi. Bunun yerine, sevdiğim birinin kaybından dolayı duyduğum kısa süreli bir kederdi, bir zamanlar beni dibe çeken, her şeyi tüketen acı yerine.

Bir elimi uzatıp karnının sert kıvrımına dayadım ve gözleri benimkilere kilitlendi. Hızını yavaşlatmadı, aksine Ace'i çılgına çevirirken daha hızlı yükselip alçaldı. Elleri onun kalçalarını kavradı; parmakları o kadar sıkı yapıştı ki narin ve dolgun teni çentiklendi ve dişlerini sıkarak sakın kalmaya çalıştı. Daha fazla dayanamayacaktı. Onun sıkı vücudu sikimi sıkarken asla dayanamayacağımı biliyordum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye övdüm ve ellerinden biri göğsünü bırakıp elimi örtecek şekilde aşağı indi. Sonra elini daha aşağıya itti ve parmaklarımın klitorisine sürtünmesi için bir elini kalçalarının arasına sokmaya zorladı. Küçük minx ne istediğini tam olarak biliyordu ve bir kereden fazla sormasına gerek yoktu. Hepimiz ona verecektik.

Parmağım sinir demetine bastırdı ve nefesi kesildi, başı geriye eğildi, Ace'in vücuduna yaslanırken gözleri kapandı ve elimi aralarına hapsetti. Yavaşça başladım, iki parmağımla daireler çiziyordum, o nefes nefese kalıp daha fazlası için yalvarırken bile. Mercer'ın eli benimkiyle birleşene kadar kendinden geçmedi. Haykırırken vücudu titriyordu, parmakları Ace'in göğsüne o kadar sıkı saplanıyordu ki tırnaklarının etine batmasından gurur duyduğunu biliyordum. Ace'in orgazmı da onunkini takip etti, kalçaları yukarı doğru kalktı ve serbest kalmanın peşinde koşarken sırtı kamburlaştı.

İkisi de tükendiğinde, vücutları gevşediğinde ve terlediğinde, eğildim ve omzunu öptüm. "Bu sabah çörek almaya gideceğinizi duydum. Tabii çörek istemiyor ve bütün gün yatakta kalmayı tercih etmiyorsanız. Bu zor bir iş ama ben gönüllü olarak

aç, aç gözlü, küçük bedeninin ihtiyacı olan tüm orgazmları sana vereceğim, karıcığım."

Dudakları orgazm sonrası s e r s e m l i ğ i y l e tembelce yukarı doğru eğildi. "Ne fedakarlık ama, seni şehit."

Ona sokuldum. "Kendime şehit demezdim. Ama bir tanrı olmaya da itiraz etmezdim."

Göğsü sessiz kahkahalarla gümbürdedi. "Benim tanrım ol ve sana tapmama izin ver."

Mercer boğazını temizledi. "Donutlar. Odaklanın. Mimi bizi bekliyor."

Ace kolunu gözlerinin üzerine atmadan önce inledi. "Burada kalmayı tercih ederim."

Mercer, "Çünkü geri kalanımız mahrumken senin vücudunun üzerinde çıplak bir kraliçe var," diye homurdandı. "Ayağa kalk."

"Hiç de mahrum sayılmazsın." Belle vücudunu Mercer'a doğru eğdi, bir an için dudaklarını yakaladı, sonra geri çekilip hızlıca bir kez daha öpmek için eğildi. "Hatırladığım kadarıyla sen de sabahtan beri payına düşeni almıştın."

"Evet, ama asla doyamadım." Mercer ona en çekici gülümsemesini attı ama bunun işe yarayacağından şüpheliydim. Hele de bu sabahki planlarda çörekten bahsediliyorsa.

Belle, Ace'in göğsünü okşadı. "Bırak beni gideyim. Donut istiyorum."

Ace bir inilti daha çıkardı ama ben ayağa kalkarken onu serbest bıraktı. "Duşunu hazırlayayım."

Yanakları kızarmadan önce gözleri parladı. "Dün gece giydiğiniz kat kat kıyafetleri çıkarmakla o kadar meşguldüm ki banyoyu keşfetmeyi unuttum."

"Pekâlâ," dedim avuçlarımı yatağa yaslayıp alnından öptüm, "o zaman seni bir ziyafet bekliyor."

Banyo kapısında kaybolup doğruca duşa yöneldim, duş tüm vücutlarımızı ve daha fazlasını alacak kadar büyüktü. Bir noktada, bu evi doldurmayı planladığım tüm çocukları sığdırmam gerekeceğini biliyordum, ama şimdilik, karımla yapabildiğim her pozisyonda çok sayıda kirli duş seksi yapmayı planladım.

Suyu her açıdan akacak şekilde ayarladım, basıncın çok yoğun olmadığından emin oldum, dün gece onu aldığımız tüm yollardan sonra vücudunun muhtemelen ağırlı ve hassas olduğunu biliyordum. Ne zaman

Sudan memnun kaldım, birkaç havlu çıkardım ve rafa biraz vücut yıkama suyu ve şampuan yerleştirdim. Sonra kızımı almak için geri döndüm.

Yürüyebleceğine dair itirazlarına rağmen buna izin vermedim. Onu yataktan kaldırdım ve göğsüme yasladım. Duşla ulaştığımdaya onu yavaşça indirdim, kollarının boynuma dolanması hoşuma gitti. İtiraz etti ama umurumda değildi, Ace ve Mercer bize katıldığında vücuduna ve saçlarına sabun sürmüştüm bile.

Parmaklarımın ucuyla kafa derisini okşarken inledi. "Bir kız bu tedaviye alışabilir."

Mercer ona doğru eğilip başını alnına yaslararken, "Bebeğim, o kelimeyi söyle ve bir daha asla yıkanmayacaksın," diye mırıldandı.

"Söz," diye fısıldadı.

"Bir daha asla," diye söz verdi, bir öpücük için eğilerek. "Yalnız duş almana izin vermeden önce kolumu keserim."

"Bu..." Burnu sevimli bir şekilde kırıştı. "Korkunç."

"Bu senin evlendiğin hayat." Güldüm, duş başlığını kafa derisine götürdüm ve saç kremi yıkadım.

"Üç tane çok kötü adamım olduğunu düşünürsek, sanırım bu benim de hoşuma gidiyor." Ben durularken başını arkaya yatırıp gözlerini kapattı.

"Çok kötü adamlar mı?" Ace güldü. "Tatlım, bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

"Bu doğru, değil mi?" Güzel gözleri onunkilere kilitlendi ve yemin ederim bir an için büyülenmiş ve onun çekimine kapılmıştı.

"Doğru," diye itiraf ettim. "Ama ben çok kötü yerine gaddar, acımasız, vahşi... sözcüklerini tercih ederim."

"Bir ve aynı." Bir lif kabağı aldı ve Mercer'ın vücudunda gezdirmeden önce sabunla köpürttü. Lanet olsun, hayatımın geri kalanında her gün bu manzarayla karşılaşacaksam aletimin çelik gibi sertleşmemesi imkânsızdı.

Bir kolumu beline doladım ve kıcının mükemmel küresine şaplak attım. "Sana aynısını göstereceğim."

Sonraki bir saati ona bizim gibi erkeklerin ne kadar gaddar, acımasız ve vahşi olabileceğini göstererek geçirdik.

Mimi'nin çörek dükkanına vardığımızda sabahın geç saatleriydi. Belle gelebildiği için heyecandan neredeyse topuklarının üzerinde zıplıyordu ve bunu isteyerek yapmadığını biliyordum ama bu beni çok kötü hissettirdi. Onu o evde o kadar kapalı tutmuştuk ki, ama lanet olsun, tek istediğim onun g venliğiydi. O güvende olmadan, o hayatımda olmadan, tekrar hayatta kalabileceğimden şüpheliyim.

Biz içeri girerken kapıdaki zil çaldı. Yaşılı kadın hemen başını kaldırdı, yüzünü sevinç kaplamıştı. "Oğullarım."

"Merhaba Mimi." Elimi kaldırdım ve pantolonumun cebine geri koymadan önce yarım bir el salladım.

"Onu bu kadar uzun süre uzak tuttuğunuza inanamıyorum." Bakışlarını bana dikti. " zellikle de sen, Adam."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Yaşılı kadının öfkesine güldüm. Sallanan bir kapıyı iterek doğruca Belle'ye yöneldi, Belle'nin yanına ulaşana kadar kollarını açtı, sonra onu kucaklamak için kendine çekti, neredeyse küçük karımı Mimi'nin iri bedenine arpacaktı. "ř  haline bak. ş hsen daha da güzelsin."

"Dikkatli ol, Mimi." Mercer kaşlarını çattı ama arkasında öfke yoktu. "Kızımızı ezmeni istemiyorum."

Mimi'nin gözleri anında yaşlarla doldu. "Bir kız. Tanrı seni korusun. Hepinizin başı belada."

O ana kadar ş k geçirmiş gibi görünen Belle silkindi ve elini karnına götürdü. "Sanırım bu adamların biraz belaya ihtiyacı var."

Mimi güldü. "Neyin içinde olduklarını bilmiyorlar."

"Eğer annesine benziyorsa, sanırım bir fikrimiz var," diye onayladım.

"Oğullarım sizi bulduğu için çok mutluyum," diye bağırdı ve Mimi'nin durumumuzu yargılamayacağını bilmeliydim. Bizim için mutluluktan başka bir ş y istemezdi. Bu hiçbir zaman bir sır olmamıştı. Elizabeth öldüğünde, o da bizim gibi kaybını derinden ve iliklerine kadar hissetmiş ve kendi yöntemleriyle bizimle birlikte yas tutmuştu. Mimi Belle'e doğru eğildi, fısıldayarak konuştu ama ben her kelimesini duydum. "ok kaybolmuşlardı."

Bunu görmesinden, bizim hakkımızdaki gerçeği bilmesinden nefret ediyordum. Ama o haklıydı. Kaybolmuştuk ve yeni bulunuyorduk. Çünkü

Yıllar sonra ilk kez geleceğe bakıyordum ve onu dört gözle bekliyordum. Artık bana korku ya da panik getirmiyordu; sadece merak ve sıcaklıkla doluydum.

Belle hiç tereddüt etmeden Mimi'ye doğru eğildi ve kendi sözlerini fısıldadı. "Beni de kurtardılar."

Kurtuldum.

Bize yaptığı şey bu muydu? Belki de hiç bu şekilde düşünmemiştim ama şimdi bunun doğru olduğunu biliyordum. Belle hayatımızı kurtardı. Bize özlediğimiz neşeyi getirmiş, bizi yeniden yaşamaya teşvik etmişti. Birbirimizden bile kopmuştuk, ya şimdi? Şimdi kırılmaz bir bütündük, bir bütün olarak akıyor ve işliyorduk.

"Mercer'dan seni getirmesini istiyordum ama o kadar uzun zamandır getirmedi ki seninle hiç tanışamayacağımı sandım." Mimi onu utandırmak için bir bakış fırlattı ama Mercer asla utanmazdı. Bunun yerine yaşlı kadına göz kırptı.

"Mimi," diye iç geçirdi Mercer, sonra gözlerini devirdi. "O hamile. Onu öyle istediğimiz yere götüremeyiz."

"Görünüşe göre artık yapabilirsin," diye işaret etti. "Durum biraz karışık, Mimi," diye önerdi Ace.

"Ve sen." Eğilip Ace'in yanağını çimdikledi ve Belle'in kıkırdamasına neden oldu. "Onun için bahaneler uydurarak kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Ace teslim olmak için elini kaldırdı. "Hayır hanımefendi. Onu kendine sakladığı için bencil bir varlık."

"Kesinlikle," diye onayladı Mimi ve Belle, bunu seviyordu, kendimizden başka birine hesap vermemizi seviyordu.

"Neden deliniyorum ki zaten?" Mercer sızlandı. "Adam'ın yüzüğünü takıyor."

"Çünkü Adam meşgul bir çocuk." Hepimizin eşit derecede meşgul olduğunu bildiğim için sıırıttım. "Ama senin bir mazeretin yok."

"Mimi..." Mercer denedi.

"Bana Mimi deme. Senden daha fazlasını beklerdim. İlk torunum ve sen onu bu kadar uzun süre benden uzak tuttu." Mimi'nin kaşları çatıldı. "Daha fazla dayanamayacağım, Mercer."

İç çekti. "Evet, Mimi."

Bu kadını kanımızdan biri gibi seviyordum. Elbette, onu Mercer kadar uzun zamandır tanımiyorduk. Ama lanet olsun, o bizi

kabul etmişti.

Herkesin sahip olduğından daha fazla. Belki de hiç kendi çocuğı olmağı ve bizi kanatları altına alıp fırsat buldukça çörek yedirdiğı için bize iyilik yaptığını düşünüyordu. Ve öyleydi de. Ona ve bizim için yaptığı küçük şeylere sonsuza dek minnettar kalacağız.

"Ee, torun ha?" Kolumu omuzlarına doladım. "Beni mi sorguluyorsun?"

"Hayır, hanımefendi." Başımı sertçe salladım. Bu kadının söylediğı hiçbir şeyi sorgulamam ya da karşı çıkmam mümkün değildi. "Sanırım..." Belle'in bakışlarını bir an için yakaladım, "kızımız hayatında bir büyükanne olmasını çok isterdi."

Mimi'nin hiç bu kadar geniş gülümsediğini görmemiştim. "Güzel, o zaman anlaştık." Ellerini önlüğüne sildi. "Şimdi, sana ne tür bir çörek verebilirim? Bak ne diyeceğim, hayatım. Hepsini al. Bu çocuklar doyurucu yiyiciler olabilir ve seçime itiraz etmeyeceklerini biliyorum."

Çocuğumuzun büyükanne diyecek kadar şanslı olacağı yaşlı kadın, her lezzetten ikişer tane kutuya doldurmaya başladı ve ben izlerken ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemedim. Keşke şansın ne kadar kutsal bir hediye olduğunu fark edebilseydim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ACE

Geride durduk, izledik ve düşmanımızın üzerine cehennemi yağdırmak için işaret bekledik. En sevdiği şeyleri ondan almak için, tıpkı kız kardeşimi öldürdüğünde bana yaptığı gibi. Çok uzun zaman olmuştu ve beklemek dayanılmaz derecede zordu ama sonunda misilleme yaptığımız, yıllar sonra hak ettiğimiz kapanışı yaptığımız için şükreliyordum.

Yavaş geliyordu, ama buradaydı. Kardeşini öldürecektik. Ve yakında, onun da canını alacaktık.

"Bellamy'nin korunduğundan emin misin?" Beklerken, Accardo'nun kardeşini evinin penceresinden izlerken Mercer'a bu gece yüzüncü kez sordum.

"Evet." Verdiği bilginin doğru olmasını umuyormuş gibi gözlerini kapattı. "Drew onunla birlikte. Ayrıca, gece için çevre güvenliğini iki katına çıkardık, evimizin her kapısında ve giriş noktasında iki koruma var."

"Yeterli mi?" Mantıken bunun aşırı olduğunu biliyordum. Ama söz konusu o olduğunda aklım asla mantıklı davranmazdı.

"Öyle olmak zorunda." Telefonuna baktı. "Dört dakika. Gitmeye hazır mısın?"

Dört dakika ve yıkım Accardo'yu hayatının her noktasında vuracaktı. Bu, adamı delirtme potansiyeline sahipti.

Sadece kardeşinin ölümünü bu gece öğreneceğinden şüpheliydim. Olsa olsa haftalar sürebilirdi. Belle güvendeydi. En azından bu gece için. Güvendeydi. Bu gerçeği kendime yeterince hatırlatamadım.

Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve Belle'in bedenime bindiği, göğsü kabarırken yükselip alçaldığı ve göğüslerinin o kadar baştan çıkarıcı bir şekilde sallandığı o muhteşem anı hayal ederek onlara dokunmaktan kendimi alamadım. Bunu kendimiz için yaptığımız kadar onun için de yapıyorduk. Accardo'ya dokunmak babasına dokunmaktan daha zor olabilirdi, ama oraya varıyorduk. Santim santim, onu ortadan kaldırmak için harekete geçecektik.

"Ben hazırım."

Benimle yollarını ayırmadan önce bir kez başını salladı. Planımız farklı giriş noktalarını vurmak, kardeşine iki farklı açıdan yaklaşmaktı. Küçük bir sorun bekliyorduk. Adam yaşlı ve zayıf görünüyordu... DNA'sını paylaştığı suç patronuna hiç benzemiyordu. Yine de onu hafife almamamız gerektiğini biliyorduk. Bekleyen, izleyen, işler ters giderse bizi kurtarmaya ve yardım etmeye hazır bir desteğimiz vardı.

Bunun olmamasını umuyordum.

Gölgelerde kalarak ve binanın duvarına tutunarak arka kapıya doğru süzıldüm, meraklı komşuların bizi gammazlamayacağını umuyordum. Hızlıydık ve oraya girip işi bitirebileceğimizi biliyordum ama umarım polisin baskısı altında bunu yapmak zorunda kalmazdık.

Saatime baktım. Üç dakika.

Basamakların yıpranmış tahtaları parçalanmaya hazır görünüyordu ve destekle gıcırdama olasılığının daha düşük olduğunu, dışarıda olduğumuzu ve hayatını sonlandırmaya hazır olduğumuzu daha az fark ettireceğini bilerek adımlarımı kenarda tuttum. Ölmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Son nefesimi vermeden önce son düşüncem ne olurdu?

İki dakika.

Basamakların tepesine ulaştım ve yan tarafımı, içinde çoktan ölmüş bitkiler olan bir çift kırık pişmiş toprak saksının üzerine uzattım. Parmaklarım metal topuzun üzerinde hafifçe gezindi, eldivenler soğuk metali tenimde hissetmemi engelliyordu. Bir bükülme, direnç. Kapının açık olmasını beklemiyordum, gerçi açık olsaydı ne kadar kolay olurdu?

Aletlerimi kapı çerçevesi ile kapı arasına kaydurdum, kilit anında açılınca şaşırmadım. Ev eskiydi. Kilit benim hayatım boyunca hiç değiştirilmemiş gibi görünüyordu. Bu küçük zafer bizim lehimize bir işaretti. Kapıyı iterek açarken yüzüm buruştu, en ufak menteşe gıcirtısının televizyonun bangır bangır sesinden bizi ele vermemesini umuyordum.

Bir dakika.

Adımlarım yapışkan karo zeminde yumuşak ve sessizdi. İçeride toz her yüzeyi kaplamış, havayı öksürmeden nefes almayı neredeyse imkânsız hale getirmişti. Nefesimi tutabildiğim kadar tuttum, kendimi ele vermemeye çalıştım. Hiçbir şeye dokunmamak her zaman bir kuraldı, ancak böyle bir yerde, tek bir tozun bile fark edilebileceği bir yerde, uzuvlarımı vücuduma yakın tuttum, izimi bırakabilecek herhangi bir şeye sürtünmek istemedim.

"Ben de seni bekliyordum." Sesi yaşlılıktan cızırtılıydı. Rocco Accardo'yu dinlemek için kulaklarımı zorlayarak adımlarımın ortasında donakaldım. "Kardeşimin işlerinin beni ziyaret etmek için ortaya çıkması an meselesiydi."

"O zaman işi bu kadar ileri götürmek istemediğimizi biliyorsun." Mercer.

En iyi arkadaşımın sesine doğru ilerlerken sertçe yutkundum.

"Kolayca gidemem, evlat. Bunu anlamalısın. Yaşlıyım ama bu hayattan öylece vazgeçemeyecek kadar keyif aldım."

Tıklayın.

Kurulan bir tabancanın ayırt edici yankısıyla midem bulandı. Bunun kolay olması gerekiyordu. İçeri gir, bir can al, git. Ama yaklaştıkça durumun böyle olmadığını anladım. Yaşlı adamın titrek eli Mercer'a doğrultulmuş bir silah tutarken olmazdı.

Kalbim hızla çarpıyor, kanım kulaklarıma hücum ediyor ve yaptıkları konuşmayı duymakta zorlanıyordum. Mırıldandıkları kelimeleri dinlemeye çalışarak zorlandım. Yaklaşmalıyım, benim için önemli olan bir şeye, birine zarar vermeden önce yaşlı adama ulaşmalıyım.

"Silahlarını ilk kim indirecek?" Mercer adama sordu.

"Bu saçmalığa kanacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun, evlat?" Bu adam sigara içiyor olmalıydı. Sesindeki sertliğin tek açıklaması buydu. "Ben çok uzun zamandır hayattayım, senin babanın taşaklarında bir tohum olduğun zamandan daha uzun zamandır. Senden korkmuyorum. Ölümünden de korkmuyorum. Eninde sonunda benim için gelecek. Yolda yanıma bir şey alsam iyi olur."

Umarım yanında götürdüğü şey en iyi arkadaşım değildir.

Mercer konuşmadan önce bir adım daha attım, sonra iki adım daha. "Kardeşin, benim için önemli olan bir şeyi aldı."

"Hayat bu," diye düşündü Rocco.

"O aileden biriydi. En iyi arkadaşımın karısı. Ve onların çocuğu," dedi Mercer, adam sormamış olsa da.

"Kadınlar ve çocuklar. Sanırım ağabeyimin yaşlılığı yüzünden o bile kuralları unutuyor." Rocco güldü. "Aptal piç."

Mercer Yuttum, çalışıyor değil için bak at Ben.

"Ama I onun da bir şeyini aldı."

Konuşmaya devam et, Mercer. Konuşmaya devam et.

Bir adım daha, her biri beni bu yaşlı piç kurusuna gizlice yaklaştırmaya daha da yaklaştırıyordu. Mercer'ı tehlikede gördüğümde içimde oluşacak kargaşaya hazırlıklı değildim. Yine de, orada durmuş konuşurken, ölümün kıyısından dönmüş gibi görünmüyordu. Elleri sabitti, nefes alış veriş normaldi. Tuttuğu silahı gevşekçe kavramıştı.

Adam öne doğru eğildi. "Yeğenimi kaçıran piç sen misin?"

"Hayır." Mercer sırtıttı.

"Sende ne var?"

"Yeğeninden daha iyi bir şey," diye onayladı Mercer. "O iyi bir çocuktur."

Ben olsaydım, ona söylenen yalana inanmasına izin verirdim. Ama Mercer, hayatının son dakikalarında yaşlı adamın duygularını bağışlamayı umursamadı. Onun yerine başını salladı. "Değildi."

"Babası, onu etkilemişti, zorlamıştı-"

"Babası onu kızıma tecavüz etmeye zorlamadı," diyerek Mercer onun sözünü kesti.

"Tecavüz mü?" Rocco'nun sadece başının arkasını görebiliyordum ama kaşlarının şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını biliyordum. "Yeğenim asla

böyle bir şey yapmak."

Mercer güldü, soğukluk kemiklerime işledi. "Yapacaktı ve yaptı da. Ve şimdi... Kardeşinin torunu elimde."

"Bir kız," diye fısıldadı Rocco. "Joseph hep bir kız isterdi."

"Ona asla dokunmayacak," dedi Mercer inançla. "Aslında, asla bilmeyecek."

O kadar yaklaştım ki Rocco'dan dalga dalga yayılan kokuşmuş vücut kokusunu ve zincirleme sigaranın kokusunu alabiliyordum. Ceketimin cebine uzandım, parmaklarım bıçağımın kalın kabzasına dolanana kadar neredeyse acı verecek kadar yavaş hareket ettim. Çıkararak kınından çıkardım ve önümde tuttum.

"Ona söyleyeceğim," diye söz verdi Rocco.

"O kadar uzun yaşamam gerekir ve bunun olacağını sanmıyorum." Mercer'ın yüzü taş gibiydi, arkasında durduğumu ve canını almaya hazır olduğumu belli etmiyordu.

"Benim de bir silahım olduğunu unuttun." Rocco homurdandı. "Ve ben bu dünyada nişancılığımı mükemmelleştirmek için daha çok yıl harcadım."

"Mükemmel nişan almadan bir işe çıkacağımı mı sanıyorsun?" Mercer'ın kaşları kalktı. "Efendim, güveninize saygı duyuyorum ama beni asla alt edemezsiniz."

Silahlı bir adamı kışkırttığı için Allah belasını versin. Gururunu bir saniye olsun bırakamaz mıydı?

Rocco güldü. "Hiç bilmediğin bir şey var evlat, o da benim. Bu organizasyonu ben başlattım ve yorulduğumda kardeşime devrettim. O benden yirmi yaş daha genç ve bu hayat için hâlâ azimli."

Mercer bu devasa bilgi bombasının kucağımıza bırakıldığını söylemedi. Nasıl bilmezdik? Adam biliyor muydu? Bu sırrı iyi örtbas etmişlerdi. Organizasyon el değiştirdiğinde daha ergenlik çağındaydık.

"Kardeşinin senin inşa ettiğin şeyi yerle bir etmesi konusunda ne hissediyorsun?"

"Daha bitmedi, biliyorsun." Adam silahını biraz salladı. "Bazen aşağıya bakar, ama bu sadece temeli güçlendirmek içindir."

"İşimiz bittiğinde güçlendirecek bir temel kalmayacağından oldukça eminim. Onu öldüreceğiz. Beni şimdi öldürebilirsin ama bu onu durdurmayacak." Mercer'ın gözleri giderek daha titrek hale gelen silahına kaydı. "Ona ait olan her şeye sahip olacağız. İstedığımızı alıp gerisini çöp gibi yok sayacağız. Yoksa çöpe giden senin imparatorluğun, kurduğun şey mi olacak?"

"Artık yoruldum, evlat." Rocco içini çekti. "Sanırım sen silahını bırakmayı reddettiğine ve ben de benimkini bırakmadığıma göre bir çıkmaza girdik. Nişancılığının benimkinden daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Bundan şüpheliyim. Ama senin ve benim gururumuz için üçe kadar sayalım. Kazanan hepsini alır."

"Senden alacağım bir şey yok." Mercer gülümsedi. "Hayatın dışında."

"Komik, çünkü senden alacağım her şeye sahibim. Kız, çocuk, kurmak için çalıştığın imparatorluk." Rocco güldü. "Arkadaşlarının seni ölü bulduklarında ne düşüneceklerini merak ediyorum. Ne kadar intikamcı olurlar?" İç çekti. "Sanırım öğreneceğiz. Bir."

Hay sikeyim. Ciddi miydi?

"İki."

Bizim gibi erkeklerde onur sistemi yoktur. Söz konusu biz olduğumuzda güven vardır ama ailemiz dışında yoktur. Bu yüzden iki rakamı ağzından çıktığında ve ardından silahının ateşlenme sesi geldiğinde tereddüt etmedim. Öne doğru uzandım, ince yağlı saç tellerini kavradım ve bıçağımı boğazının kâğıt inceliğindeki derisine saplamadan önce başını geriye doğru çektim. Kanı fışkırırken parmaklarımın üzerinden sıcaklık aktı. Bıraktım, vücudu anında yere yığıldı ve başımı kaldırıp baktığımda, Mercer sendeleyerek duvara çarpıp arkasında kan izleri bıraktığında kalbim neredeyse duracaktı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

MERCER

Kolum zonkluyordu, bir kurşunla sıyrılmanın talihsiz bir yan etkisi sanırım. Ama biraz kan beni asla yıldırmadı ve durumun şoku geçtiği anda ne kadar şanslı olduğumu düşünmeden edemedim. Eğer Ace bu kadar çabuk davranmasaydı, Rocco'nun hedefinin tam kalbime isabet edeceğini biliyordum. Ama Ace'in kafasını tutarken yaşadığı hafif sarsıntı son saniyede kolunu eğerek kurşunun yörüngesini değiştirdi.

Araba yolumuza girdiğinde arkadaşşıma baktım. "Sorun yok; sadece küçük bir sıyrık."

Yine de yüzünde beliren korku ifadesini aklımdan çıkaramıyordum. Bir an için, kanepenin üzerinden atlayıp vücudumun her santimini kontrol etmeden önce, benim için endişelenmişti. Sanırım şu anda bile güvende olduğumu bildiği için hâlâ korkuyordu.

"Benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı," diye homurdandı.

İtiraf edemem ama benim de hoşuma gitmeyecek kadar yakındı. Bunu yakın zamanda tekrarlamak istemiyordum. "Artık evdeyiz. Her şey yolunda gitti. Her bir plan aksamadan yürüdü ve yakında, eğer henüz değilse, Accardo kafayı yiyecek. Bunca zamandır kiminle uğraştığını öğrenecek."

Ace'in telefonu çaldı ve mesaja baktı. "Adam yakında evde olacak."

"Güzel. Gördün mü? Her şey mükemmel." Gözlerimdeki endişeyi görmemesi için arabanın kapısını iterek açtım, bu da planımızın neredeyse mükemmel olmaktan ne kadar uzak olduğunu gösteriyordu. Ölüme ne kadar yaklaştım. Arabadan inerken uzuvlarım gerildi ve sonra eğilerek onun hâlâ oturduğu yere baktım. "İçeri geliyor musun?"

"Sanırım Adam'ı bekleyeceğim." Uzanıp orta konsoldan sakız aldı ve ağzına bir parça attı. "Herkesin sağ salim bindiğinden emin ol."

"İyiler," diye söz verdim, bu gece hepimizin risk altında olduğunu bilsem bile. Bazıları diğerlerinden daha fazla.

"Hala."

Aslında demek istediği yalnız kalmaya, düşünmeye, gevşemeye ihtiyacı olduğuydu ve buna saygı duyabilirdim. Arabanın tavanına birkaç kez vurdum. "Hazır olduğunda içeri gel."

"Evet." Bahçemizin genişliğine, gül bahçesinin olduğu köşeye baktı ve beni görmezden geldi.

Çatıya bir kez daha vurdum ve eve giden basamakları ikişer ikişer çıkararak ilerledim. Evimize girmeden önce geçtiğim muhafızlara başımı salladım ve evin sakin rahatlığı beni sardı. Kapıyı kapatırken içime çektiğim nefis ve tatlı kokunun tek bir anlamı olabilirdi. Kokuyu takip ettiğimde Bellamy'yi mutfakta, bir kaşık dolusu kurabiye hamuru yerken Drew'la konuşurken buldum.

"Bunun güvenli olduğunu sanmıyorum," diye bağırdım ve sıçradı, ağzında bir kaşıkla dönmeye başladı.

"Mercer." Elindeki kaşığı tezgâhın üzerine bıraktı ve avucunu göğsüne dayadı. "Beni korkuttun."

"Kurabiye hamurunun çiğ yenmesinin güvenli olduğundan şüpheliyim," diye hatırlattım ona.

"Ama bebeğim kurabiye hamurunu seviyor." Bana köpek yavrusu gibi baktı. "Bebeğe, bebeğin istediği şeyi vermek istemiyor musun?"

Güldüm. "Bu saçmalık Ace'de işe yarar, bende değil. Onun güvenliğinin benim önceliğim olduğunu biliyorsun."

"Bu-" diye nefes nefese kaldı, gözleri aniden büyüdü. "Kanamam var."

Koluma baktım; kolum bir kurşundan dolayı yırtılmıştı ve kan derimi kaplamıştı. "Sadece bir sıyrıktı."

Elleri bir anda üzerimdeydi, cildimin her santimini incelemek için hareket ederken kurabiye hamuru unutuldu, görünenden daha fazla hasar arıyordu, ancak midesi istediği yakınlığı engelledi ve onu aramızda küçük bir mesafe bırakmaya zorladı. Kahretsin, umursadığında çok tatlı oluyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve akşamını bizim için en önemli olan şeyi korumakla geçiren arkadaşşıma baktım. "Drew, bizi yalnız bırak lütfen."

Gözleri bilerek parlıyor, sözlerini mizah kaplıyordu. "Evet, efendim."

Onu tersledim, o da güldü ama emirlere uyarak mutfağı terk etti ve çevredeki diğer muhafızları da yanına aldı. İyi oldu. Şu anda şahitlere ihtiyacım yoktu. Sadece kızıma ihtiyacım vardı.

"Tanrım. Ne oldu Merc?" Hasarlı deriyi incelerken alt dudağını ısırdı.

"Sadece küçük bir yüzleşme." Eğilip onu öpmeden önce uzanıp alt dudağını dişlerinin arasından kurtardım. Geri çekildiğimde ona güven verdim, "Ace icabına baktı."

Gözlerini devirdi. "Eve yaralı gelmenin de bir faydası yok." "Bu bir yaralanma sayılmaz. Ayrıca," diye sııttım, "ne yapabileceğimi biliyorum

daha iyi hissettirir."

"İyi bir temizlik, biraz merhem ve bir Tylenol?" diye kestirip attı.

"Hmm. Belki." Eğildim, burnumu boynunun kıvrımlarına gömdüm ve içime çektim. "Ama sikimin etrafındaki bu tatlı vücudun tam da doktorun istediğı şey olacağını düşünüyordum."

"Ben ciddiğim. Bunu temizletmelisin. Ya enfeksiyon kaparsa?" Beni itmeye çalıştı ama ben ondan daha güçlüydüm.

"Ben de ciddiğim." Omzunu ısırdım ve nefesi kesildi. "Adrenalin patlamasını hafifletmek için iyi bir kadın gibisi yoktur."

"Bu benim eteğimi kaldırmak için bir oyun mu?" diye sordu.

Elimin kalçasına düşmesine izin verdim, eteğini ittim ve parmaklarımı çıplak kalçasında gezdirdim. "Bir hileye ihtiyacım var mı?"

Elim kalçalarının birleştiğı yeri buldu ve amını avuçlayarak boğazından bir inilti kopardım. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dudaklarım tenini emdi, vanilyanın tatlı tadını ağzıma çekerken külotunu kenara ittim, kalçalarının arasındaki kısa, küçük buklelerle oynadım. "Arkana dön bebeğim" demeden önce dilimin boğazında gezinmesine izin verdim. Ellerini tezgâhın üzerine koy ve tutun."

Onu döndürdüm, ellerini tutup parmaklarımızı birleştirecek kadar amını serbest bıraktım, böylece avuçlarını mutfak adasının mermer tezgahına yerleştirebildim. Sonra bıraktım, eteğini kavradım ve kalçalarına kadar çektim, sırtına doğru kıvrıdım, böylece külotunu yırtabildim. Külotu gittiğinde, onu kavramadan önce mükemmel küçük kıcıyı tokatladım. "Bir şey itiraf edebilir miyim?"

"Her zaman" diye cevap verirken sesi gergindi.

"Buraya ilk geldiğinde çok seksi olduğunu düşünmüştüm. Ama hamilelik vücuduna ne yaptı, onu gerdi ve şekillendirdi, bu kalçaları genişletti ve bu kıcı daha da lezzetli gösterdi... Adam bana izin vermeseydi ellerimi senden uzak tutabileceğimden şüpheliyim. Ömür boyu sürececek bir arkadaşlığı mahvedecek güce sahiptin." Kulağına fısıldamak için eğildim, "Bu vücut çok güçlü."

Sonra kalçalarını geri çektim, sikimi kotumdan kurtardım ve amının sıcaklığına gömülürken vücudunu kendime doğru çektim. Nazik değildim, ama adımı inlerken aldırıyor gibiydi, vücudu sikimin etrafında o kadar sert kenetleniyordu ki görüşüm bulanıklaştı.

Elim sırtına doğru ilerledi, saçlarına dolanmadan önce omurgası boyunca ilerledi ve başını geriye doğru çekerek onu sırtını eğmeye zorladı. Kulağına karşı konuşurken nefesim teninde sıcaktı. "Bu gece beni bekliyordun, değil mi bebeğim? Amcığın sırılsıklam; sırılsıklam olmuşsun."

"Evet," diye fısıldadı ve kabaca geri itmeden önce dışarı çektim. "Siktir, evet."

Onun vücudunu kendi vücudum gibi tanıyordum, zevkten gözlerini neyin devirdiğini ve bu kızı neyin çılgılık attırdığını biliyordum. Onun çılgınlıkları benim tek amacımdı, hayatta beni başarılı hissettiren tek şeydi. Vücuduna pompalıyor, göğüslerini sıkıyor ve kulağına müstehcen kelimeler ve cümleler söyleyerek onu şehvetimize teslim olmaya zorluyordum.

Çok güzel.

Sikimin içinde olmasını seviyorsun, değil mi? Adımı söyle.

Seni arkadan aldığımda çok ateşli oluyorsun, değil mi? Lanet olsun, çok sıkı ve mükemmelsin.

Parmakları mermere karşı esnedi, taşa sürtündü, tutunacak bir şey bulmaya çalıştı, içinde biriken zevki hafifletmeye çalıştı. Ama artık çok geçti. Şu anda onu tatmin edecek tek şey boşalmasıydı ve ben bunun her anını, kalçalarımızdan aşağı damlayan dölünün her zerresini almak ve kendime ait olduğunu iddia etmek istiyordum.

Ona sahip olmak
istedim. Ona sahip
oldum.

Bana yalvarırken, adımı mırıldanırken, Tanrı'ya yakarırken bana hatırlattığı bir gerçek. Burada Tanrı'ya yer yoktu. Var olan tek şeyin tenimin onunkine sürtünmesi ve onun ipeksi sıcaklığının sikimin etrafını sarması olduğu bu alanda Tanrı'ya yer yoktu.

Vücudunu yukarı çektim, sırtı göğsüme yapışırken kalçalarını tezgâha yasladım. Giysilerimiz yapış yapıştı, terimiz malzemeyi ıslattığı için vücutlarımıza yapıştı ve doku sadece çekiciliği artırdı. Sadece dikkatim ona odaklandığında vücudumdaki her sinirin ne kadar hassas olduğunu hatırlattı. Vücudum uğuldadı, serbest bırakma ihtiyacı ezici hale geldi. Bu ana neyin sebep olduğundan emin değildim, içimdeki şey beni onu yatağa bile götüremeyecek noktaya getirmişti ama kendimi kontrol edemiyordum. Kontrol etmek istemedim.

Belki de kırılmıştım. Belki de bir silahın namlusuna bakmak ve hayatımın sonucunu umursamıyormuş gibi davranmak gerçekten kafamı karıştırıyordu. Korktuğumu itiraf etmek için çok mu erkendi? Henüz yaşamadığım hayata dair korkularımı itiraf etmek bir zayıflık mıydı? O anda, ölüp ölmeyeceğimi merak ettiğimde, tek düşünebildiğimin o olduğunu söyleyebilir miydim?

Kolum karnına dolandı, tanışacağım için çok minnettar olduğum çocuğa sarıldı. Diğer kolum yukarı doğru kıvrıldı, ön kolum göğüslerinin arasında dururken parmaklarım ona yapıştı

Boğazını. Başı geriye eğik, sırtı kıvrıktı ve kıcı bana doğru itilirken, yardım edemedim ama hızımı artırdım.

Sert davrandım. Buna bayılıyordu. Şehveti daha fazla kontrol edemediğimde, omurgam karıncalandığında ve kalçalarım sıkılaştığında, dişlerim omzuna batarken boğazındaki elim sıkıldı ve yumuşak eti ısırıldı. Gözleri geri dönmeden ve zevk onu tüketmeden önce bir nefes alırken amcığı sikime sertçe kenetlendi. Üç kez daha pompaladım ve boşalıyordum, insanoğlunun bildiği her övgü kelimesi dudaklarımdan dökülürken aminin içine dökülüyordum.

Vücudu gevşeyene ve göğsümün kabarması durana kadar mutfakta yere çöktüm ve onu kucağıma çektim. Bana sokulurken kolları boynuma dolandı. Tanrım, o kadar güzeldi ki. Bunu yeterince söyleyemedim. Onu düşünmeden edemiyordum. Ve bugün kısa bir an için, belki de hayatımla birlikte onu da kaybedeceğimi düşündüm.

Yapamam.

Bir daha asla bu kadar dikkatsiz olmayacağım.

Gözlerimi kapadım ve içime çektim. "Belle, bebeğim?"

"Hmm?" Mırıltısı omzumda titreşti. "Sanırım kurabiyelerini yaktın."

O çok sevdiğim kıcını tokatladığımda küfretti ve ayağa fırladı ve yirmi dakika sonra, kızımı küvette ıslattım, taze pişmiş kurabiye yerken tatlı vücudu kalçalarımın arasındaydı ve bu gecenin en kötüsü hiç yaşanmamış gibi davrandım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ADAM

Ateş önümüzde parlıyordu ve onu yakarken bile bunun tonlarca sonucu olacağından emindim. O anda durmalı, arkamı dönüp gitmeliydim. Ama yapmadım. Benim dünyam gibi onun dünyasının da yandığını görmek istedim. En çok değer verdiği şeylerin ondan alınmasını istedim. Onun acısının benimkiyle eşleşmesini istedim.

Oğlunu aldığımızda ne hissetti?

Kardeşinin ayaklarının dibinde diz çökecek miydi? Karımın kanı gibi onun kanı da tenimi kaplar mıydı?

Dikkatsizceydi, kabul ediyorum.

Ama geçmişte yaptığım hataları yapmayacaktım. Belle'i riske atamazdım. Onu koruyan Mercer, Ace ve ben varken olmazdı. O güvendeydi.

"Herkes sağ salim kurtuldu." Evimin dışındaki basamakta Ace'in yanına oturdum. "Siz iyi misiniz?"

"Mercer vuruldu." Kalbim durdu ve sanki bu haberi vermek onu hiç etkilememiş gibi dümdüz önüne baktı. İyi olduğunu teyit etmek için ayağa kalktım ama Ace kolumdan tutup beni basamağa çekti. "O iyi. Kolunda sadece bir sıyrık vardı. Ama çok korkmuştum, Adam. Bir an için emin olduğumu sandım."

O ayaklarımın dibinde öldü ve ben de başka bir kâbus yaşırdım. Kalbim böyle bir şeye bir daha dayanamazdı."

Yüzümü avuçlarıma gömerek tekrar yere çöktüm. "Bu çok yakındı. Kolay bir iş olmalıydı. Tanrı aşkına, yaşlı ve çelimsiz bir adamdı."

"Evet, ama bahsetmeyi unuttuğun kısım, onların organizasyonunu o yarattı. Kardeşine devretmeden önce asıl suç patronu oydu."

"Ben... Siktir. Bilmiyordum."

"İntikam ihtiyacımız konusunda dikkatsiz davrandık ve bu neredeyse bize pahalıya mal oluyordu. Bu tekrarlanmamalı. Bir aile olmak üzereyiz, Tanrı aşkına. Ne yapıyoruz biz?" Gözlerini bana çevirdi, gözlerindeki sıcaklık yakıcıydı ve bunun hâlâ adrenalin mi yoksa öfke mi olduğunu anlayamıyordum.

"Artık yok," diye söz verdim. "Onu öldüreceğiz ve bu hayatı durduracağız." "Bu kadar kolay mı?"

Kurumuş kanla kaplı eline baktım. Temizlenmek için içeri bile girmemişti. Bunca zamandır beni burada mı bekliyordu? "Öyle olmak zorunda. Bu hayatta çocuk yetiştiremeyiz."

Başını salladı ve içini çekti. "Biliyorsun, onu buraya getirdiğinde onu kurtarmaya çalışıyordun."

"Öyleydim." Bu konuda aklımda hiçbir şüphe yoktu. Babasıyla kalsaydı ya da Accardo ailesiyle evlenseydi çok daha kötü bir durumda olurdu.

"Hayır, o bizi kurtardı. Şu halimize bak. Ne kadar berbat durumda olduğumuza bir bakın. Sırf güç gösterisi yapmak için bir kilise dolusu insanı katlettik. Ya şimdi? Şimdi onun yüzünden suç hayatını bırakmayı düşünüyoruz. Karnında düşmanın çocuğunu taşıyan lanet olası bir kız."

O kadar hızlı döndüm ki kırbaçlanabilirdim. "Karım hakkında konuşurken ağzından çıkana dikkat et, Ace. Onunla senin aranda seçim yapmaktan nefret ediyorum."

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun. Belle'i seviyorum. Bunu sen de biliyorsun. Sadece şunu söylüyordum: Koşullara rağmen büyümek ve yeniden bir bütün olmak için ihtiyacımız olan şeyin tek bir kız olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

Sevgiler.

En iyi arkadaşımın bu kadar rahat kullandığı ama benim henüz söylemediğim bu kelimeyle midemde bir çukur oluştu. Ona söylemeliydim. Kalbimde ona karşı sevgiden başka bir şey hissetmediğimi biliyordum ama zihnim bunu itiraf etmekten korkuyordu.

"Ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu fark etmemiştim," diye itiraf ettim dizimi onunkine çarparak yana savurmadan önce. "İçeri gel; temizlen. Kan kokuyorsun."

"Daha kötülerini de koklamıştım," diye homurdandı ama yine de ayağa kalktı ve beni takip ederek hafif çikolatalı kurabiye ve rahatlık kokan eve girdi.

Onları üst kattaki banyomuzda, vücutları büyük boy jet küvete dalmış halde bulduk. Belle'in vücudu Mercer'ın kalçalarının arasına gömülmüştü ve başı arkaya yaslanmış, gözleri kapalıydı. Belle'in başı Mercer'ın göğsüne yaslanmıştı ve o kadar huzurlu görünüyorlardı ki bir an küvette Belle'in yanında ben olmadığım için kıskandım. Mercer'ın o anda buna daha çok ihtiyacı olduğunu bildiğim için kıskançlığın geçmesine izin verdim.

Bu işin böyle yürümesi, onu paylaşmanın böyle olması gerekiyordu. Bir uzlaşma ve aramızda kıskançlığa ya da iltimasa yer olmadığını kabul etmek. Hepimizi aynı şekilde önemsiyordu. Bunu her gün açıkça ifade ederdi. Her birimize farklı nedenlerle baktı. Her birimiz onun güzel yeşil gözlerinde özeldik.

Mercer'ı rahatsız etmek istemediğim için adımlarımı sessiz atıyordum. Yine de Belle'in kesik gözleri daha da açılarak bana dikildi. Fısıldayarak Mercer'ı işaret ettim: "Sadece onu kontrol etmek istedim."

Ben de öyle yaptım. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Ace olanlardan dolayı bu kadar üzgünse bile en azından bir bütündü. Belle hapları geri atıp suyla kovalarmış gibi bir hareket yaptı ve ben de anlayışla başımı salladım. Muhtemelen onu ağrı kesici içmeye zorlamıştı. Sırf bunun için bile onu öpebilirdim. Kendimize iyi bakmamızla tanınmazdık. Birbirimize de zar zor bakabiliyorduk. Ona hayatımızda ihtiyacımız vardı, bizi doğru yolda tutması için.

Raftan kabarık bir havlu aldım ve yerde duran yarısı yenmiş kurabiye tabağına uzun uzun baktım. Bakışlarıyla karşılaştım ve o da sıırttı. "Acıkmıştık."

"Evet, nedenini tahmin edebiliyorum." Suya uzanıp parmaklarımı ıslatmadan önce içimi çektim. Islak elimi yanağına götürdüm ve Mercer'ın kolundan geldiğini bildiğim kan lekesini sildim. "Eminim bunu doktorculuk oynarken kapmışsındır, değil mi?" Tüm vücudu pembenin hoş bir tonuna dönüştü. Evet, tam da düşündüğüm gibiydi. Adrenalin çarpmasının nasıl işlediğini biliyordum, içinde hissettiğin baskının bir kısmını hafifletmek için yapabileceğin her şeye batma arzusunu biliyordum. "Kalkmana yardım edeyim, bebeğim. Sonra onu yatağına götüreceğim."

Gerçekten bayılmıştı. Nadiren bu kadar derin uyurdu ama ona etkili ilacı içirdiği için memnundum. Elimizi uzatıp ona uzattım. Elimizi tuttu, kendini yukarı çekti ve bacağını kaldırıp dışarı çıkmadan önce suyun içinde dururken onu dengelemek için oradaydım.

Sikeyim.

Vücudu büyüleyiciydi. Karnının kıvrımları o kadar baştan çıkarıcıydı ki, en iyi arkadaşımı unutup karımı yatağa götürmek, zahmetsizce sergilediği kıvrımları takdir ettiğimi ona her şekilde göstermek istedim.

"Hamilelik sana yakışıyor."

Yumuşak sesi üzerimde süzülüyordu. "Son zamanlarda hiçbir şey uymuyor gibi."

"Sana ne istersen alırız; bunu biliyorsun bebeğim. Sadece iste." Büyük boy havluyu açtım ve bedenini koza gibi saran malzemeyi kapatmadan önce içine girdi.

"Sizi rahatsız etmek istemem."

"Sana bir kart getireceğim," diye söz verdim, şimdiye kadar bunu neden düşünmediğimi bilmiyordum. Muhtemelen bizden istediği her şeyi yapacağımız içindi. Parmağını bile oynatmasına gerek yoktu. "İhtiyacın olan her şeyi internetten sipariş edebilirsin. Kendin ya da bebek için."

"Bu çok mu fazla? Yük olmak istemiyorum." Yine alt dudağıyla oynuyordu.

"Bebeğim." Gözlerim onunkilere kilitlenecek şekilde çömeldim. "Benim kızlarım asla yük olmaz. Ve hayatımız boyunca harcayabileceğimizden çok daha fazla paramız var." Hâlâ emin olamayınca, "Eminim Hannah sana yardım edecektir," diye ekledim.

"Alışveriş yapmayı seviyor," diye kabul etti.

"Ona da ne isterse al," diye teklif ettim.

Bu garip miydi? Sadece onun mutlu olmasını istiyordum ve eğer mutluluğu en iyi arkadaşına bağlıysa, ikisini de memnun etmek için elimden geleni yapardım.

"Yapabiliyor olman, yapman gerektiği anlamına gelmez." Eli şefkatle yanağımı okşadı. "Arkadaşım için yaptığın her şeyi takdir ediyorum. İşinden ayrılmaya ihtiyacı vardı ve sonunda ayrılana kadar işinin ne kadar kötü olduğunu fark etmemişti. Sen ona güvenli bir yer verdin. Neredeyse bir kahramansın."

Yanaklarım kızardı, bu yeni bir şeydi. Ama daha önce bana hiç kahraman denmemişti. Ellerim o kadar çok kanla kaplıyken, vücudumdan akan su her zaman kırmızı akarken benim gibi bir adam kahraman olamazdı. Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim, sesim boğuk çıkıyordu. "Seni giydirmem gerek."

Sözsüzce onu yatağın ucuna yerleştirdim, sonra şifonyerime gittim ve gömleğimi çıkardım. Ona geri döndüm ve tişörtümü başına geçirmeden önce onu kurulamayı bitirdim. "Şuna bak. Bu gömlek sana tam oldu."

Aşağı baktı. Üzerime bir eldiven gibi oturan gömleği hâlâ küçük bedeninde sallanıyor, dizinin bir santim üzerinde bitiyordu. Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Teşekkür ederim."

Eğildim, parmaklarımı saçlarına gömdüm ve dudaklarımı nazikçe onunkilere değdirdim. "Bana hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye fısıldadı.

İçimi çektim ve eğilip alnından öptüm. "Yatma vakti bebeğim." Onu kucağıma aldım ve yatağa yatırmadan önce boştaki elimle yatak örtüsünü geri çektim. Geri çekilmeden önce son bir öpücük. "Biraz dinlen."

Yatağımızda ondan uzaklaşmak bütün gece yaptığım en zor şeydi. Çok fazla yıkıma yol açtığım için bu çok şey ifade ediyordu. Ama onun yanında olmak istediğim tek yerdi. En iyi arkadaşımın kızımızla banyo yaparken adrenalin krizi geçirmesi dışında, onu bütün gece banyoda soğukta bırakamazdım.

Yaklaşmadan önce ona bir çift boxer ve bir havlu aldım. Ace yeni yıkanmış elleriyle lavaboya yaslanmıştı,

Belle'le ilgilenirken onu izliyordu, ben de ona döndüm. "Sonrasında iyi miydi? Kan kaybı nasıldı?"

"İlk darbeden sonra iyi görünüyordu. Kontrol etmeme izin vermedi."

"Ama?" Ben sordum.

"Çok fazla kan vardı. Duvara sıçramış ve vurduğunda bulaşmış. Arkasında bıraktığı kanla burayı ateşe vermekten başka çare yoktu."

Mercer'a bir adım daha yaklaştım. "Su berrak. Önceden durulmuş ya da küveti boşaltmış olmalı."

Ace, "Onu yatırmadan önce kolunu bandajlayacağız," diye onayladı. Mercer'ın vücudunun açısı hasarı görmeyi zorlaştırıyordu.

"Uyandırmama yardım et." Mercer en iyi günlerde bile uyandırılması zor biriydi, ama ağrı kesicileri geri attığı bir günde, ki bu zaten ona hiç iyi gelmezdi, şey... Sadece koca adamı uyandırabileceğimizi umuyordum.

Sallanarak uyanma ihtimaline karşı yüzümü belli bir mesafede tutarak eğildim ve omzuna bastırdım. "Merc." Kıpırdamayınca omzuna daha sert bastırdım. "Mercer."

Ace eğildi ve bacaklarını sıvazlamadan önce küvetin tıpasını yukarı çekerek suyun boşalmasını sağladı. "Mercer. Kalk yoksa yatakta Bellamy'nin yanındaki yeri alırım."

Kızın adının geçmesi gözlerini hafifçe kırıştırdı. Evet, kızımız hepimizi harekete geçirdi. "Belki de onu burada bırakmalı ve onun yerine kızı becermeliyiz."

Onu kışkırttığımı biliyordum ama lanet olsun, hepimizde kıskanç ve açgözlü bir damar vardı. Eve gelir gelmez onu çoktan sikmiş olması önemli değildi. Onu tekrar istiyordu çünkü o bizim sahip olmak istediğimiz bir şeydi. Erkekler özünde kıskanç yaratıklardı.

Gözlerini sıkıca kıstı. "Siktir git ve kızımızı bu işe karıştıрма."

"İşte orada." Ace sıırttı. "Ona ulaşacağımızı biliyordum."

Küvetin kenarında diz çöktüm. "Kızımızla banyo yaparken uyuyakalmışsın."

"Ben yapmadım amına koyayım," diye karşı çıktı ama sözleri hafif bulanıktı ve arkasında hiçbir tutku olmadan söylenmişti.

"Şimdi nerede?" diye sordum ve o anda onun gittiğini fark etti ve tüm bu lanet şey boyunca uyumuştı.

Ayağa kalktı, gözleri panikle açıldı, ağrı kesicilerin ağırlığı altında mavilik çok daha yoğundu. "Belle nerede?"

"Yatakta, tembel kışını bekliyorum," diye teklif etti Ace. Parmaklarını küvetin kenarında gezdirdi ve ayağa kalktı. "Ayakta durmak için yardım ister misin?"

Mercer avuçlarını küvetin her iki yanına yerleştirdi. "Ben hallederim. Zil zurna sarhoş değilim; sadece yorgundum, hepsi bu."

Ace ve ben birbirimizin gözlerine bilerek baktık ama geri çekildik. "Tamam o zaman, kışını boş küvetten çıkar. Ben de duş alıp yatmak istiyorum."

Mercer'ın kaşları çatıldı. "Su nereye gitti?"

Başımı salladım. Bazen ona inanamıyordum. *Bu ilacın etkisi altındayken araç kullanmamanın* tanımını *buydu*. "Kalk bakalım koca oğlan."

"Sakin bana öyle deme." Çok sinirliydi.

Kendini yukarı itti, kolları titriyordu ve tam olarak ayağa kalktığı anda sallanıyordu. Belle'le bu halde uzun süre yalnız kalmadığı için şanslıydı. Onu gerçekten incitebilirdi. Kolunu tuttum ve hasarı ilk kez gördüm. Gerçekten çok derindi.

"Buna baktırmalıydın," diye bağırdım. "Yüzey yarası," diye mırıldandı.

"Dikiş atılması gerek. Bu kadar sersemlemiş olmana şaşmamalı. Muhtemelen aldığın ağrı kesicilerin üzerine çok kan kaybetmişsindir." Tüm vücudunu eğip hasarı görmeye çalışırken kolunu sıkıca kavradım.

"Öyleyse dikiş."

Lanet gecemde yapmayı planladığım şey bu değildi ama işte buradaydık. Ace ve benim ihtiyacımız olan malzemeleri toplamamız bir on dakika daha sürdü. Belle'i uyandırmak istemedik.

Neredeyse anında uykuya dalmıştı, bu yüzden Mercer'i bizi beklemesi için oturma salonumuza yerleştirmiştik. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, biz hazır olduğumuzda o yine uyuyordu.

Yaranın üzerine dökülen bir dezenfektan onu çabucak uyandırdı ve neredeyse Ace'in gözünün morarmasına neden oluyordu. Ace sıırttı, neredeyse öldürölmek üzere olduğu gerçeğinden rahatsız olmamıştı. "Buna değdi. O evde beni korkutmanın karşılığı bu işte."

"Bizi beklediğini bilmiyordum," diye mırıldandı Mercer, dezenfektan dozundan sonra cildi biraz yeşil görünüyordu.

"Eğer hasta olacaksan, bize haber ver."

"Ben iyiyim. Sadece yap," diye homurdandı.

Ben de iğneyi derisine batırdım ve hayatına mal olabilecek açık yarayı dikerken acıdan dişlerini sıkmasını izledim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

BELLAMY

"Lanet olsun, bebeğim." Mutfığa doğru paytak paytak yürürken Mercer'ın gözleri kocaman açılmıştı.

Ona ters ters baktım. Birdenbire patladığının farkındaydım. Bu hafta başında uyandım ve iriydim. Yemin ederim, vücudumdaki her kemik koordine olmak için mücadele ediyordu. Ya ayaklarım? Şey, artık onlara sahip olduğumdan bile emin değildim.

Yanına geçmeye çalışırken elini uzattı ve beni yanına çekerek boynuma en tatlı öpücüklerini kondurdu. "Hiçbir şey demek istemedim bebeğim. Sadece bir gecede büyüdün, hepsi bu. Çok seksi."

"Siz üçünüz için her şey çok ateşli," diye homurdandım uzaklaşmaya çalışırken. Şu anda kendimi pek seksi hissetmiyordum. Yine de bu adamlar bana seksi olduğumu göstermekte asla başarısız olmadılar. Beni çekici buluyorlardı.

"Kaç haftalık olduk?" Eğildi ve karnımı öptü, ne kadar huysuz hissettiğimi dengelemek için ultra tatlı davrandı.

"Neredeyse otuz dört." Kaburgamda, bu çocuğun beni çok rahatsız ettiğini bildiğim bir noktayı ovuşturdum.

"Zaman nasıl geçti böyle?" Yapmakta olduğu krepleri çevirmek için uzaklaşmadan önce inanamayarak başını salladı.

Buz gibi portakal suyu almak için buzdolabına doğru ilerlerken, "Ben de bunu merak ediyorum," diye homurdandım. Bütün sabah düşündüğüm tek şey buydu. Aslında bütün hafta. Bir türlü doyamıyordum. "Kolun nasıl?"

Gözlerini devirdi ve bunu saklamaya bile çalışmadı. "Peki."

Çok gizli bir projeden eve dönmelerinin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçmişti. Ayrıldıklarında bana bir şey olmadığına dair güvence vermişlerdi, etrafta bu kadar güvenlik varken onlara inanmamıştım. Ama Mercer'ın eve bir kurşun yarasıyla gelmesi bana aksini söyledi. İstesem de zorlamadım. Gerekli gördükleri bir şeyi yaptıklarını biliyordum. Sadece hayatlarını tehlikeye atmalarından nefret ediyordum.

Ama kolu görüldüğünden çok daha kötüydü. Eve geldi, sakatlığını kabul etmemi istemiyordu, bu yüzden seks yaparak dikkatimi dağıttı. Ama her şey bittiğinde ve onu banyoya zorlamak için kıyafetlerini çıkarırken, gerçekten ne kadar kötü olduğuna inanamadım.

Sadece lanet bir sıyrık mı?

Hayır. Kurşun derisini delip geçmişti ve şu anda bile bunu kabul etmiyordu. Gömleğinin kolu tamamen kan içindeydi, pantolonu da öyle. Kan kaybından bayılmamayı nasıl başardı bilmiyorum. Muhtemelen bu adamı ayakta tutan şey inatçılığıydı. Ben de elimden geldiğince yıkadım, vücudundaki kiri temizlemek için bir bez kullandım ve ecza dolabında bulduğum birkaç hapi boğazından zorla geçirdim. Sürekli söyleniyordu ama Ace ya da Adam gelmediği sürece yapabileceğim fazla bir şey olmadığını biliyordum. En azından ilaçların hızlı etki etmesine şükrettim ve ertesi gün uyandığımdaya ona dikiş atmaya ikna etmişlerdi.

Buzdolabından portakal suyu kutusunu çıkarıp salladım ve neredeyse boş olduğunu fark ettim. Bardaktan vazgeçtim ve kartondan bir yudum aldım. "Ağrın yok mu?"

Bana bakarken burnunu kırıştırdı. "Seni hayvan. Hayır, sorun yok dedim."

"Dikişlerin etrafında kızarıklık, şişlik, yapışkan madde yok mu?" Ben zorladım. "Tanrım, sen de Ace kadar kötüsün."

"Önemsiyoruz." Bir yudum daha almadan önce omuz silktim.

"Gözlüklerimiz olduğunu biliyorsun," diye itti.

Kalan iki yudumu ona uzattım. "Biraz ister misin?"

Kesinlikle iğrenmiş görünüyordu. "Almayayım."

"Oh, böylece beni yalayabilirsin-"

Döndü, elinde spatula, gözleri ateşliydi. "Bu cümleyi bitirmen için sana meydan okuyorum, küçük kız."

Sırıttım. "Kancık, ama benden sonra bir kutu portakal suyu içemezsin."

Bir adım öne çıktı, bana yaklaşırken spatulasını tezgâhın üzerine koydu. Kalçamı kavrayıp beni kendine doğru çekerken parmakları sertti. Kulağıma konuşurken sesi alçaktı. "Senin amın herhangi bir portakal suyunun olabileceğinden çok daha tatlı. Senin amın başlı başına bir yemek. Amın o kadar lezzetli ki çoğu gün tek düşündüğüm şey o."

Vücudum onun ellerinde jöleye dönüşmeye başlamıştı bile. "Hmm. Yani amım benim için portakal suyuna eşdeğer."

"Sırtının yıkanmasını istemiyorum, dört günlük portakal suyu bebeğim, cildine döküp yalayamadığım sürece olmaz." Boynumu ısırdı.

Şu anda elimde tuttuğum kartonu salladım. Hay sikeyim. "Bunun için yeterli olduğunu sanmıyorum."

"Yapabilirim," diye söz verdi dişleri boynumu kemirirken, dili ısırdığı her yeri yalayıp yutarken.

Adam odaya girerken, "Krepler yanıyor," diye duyurdu.

Mercer bana daha sıkı sarılarak, "Krepleri siktir et," diye homurdandı. "Becermek istediğim pek çok şey var ama krepler hiçbir zaman

onlardan biriydi. Yine de asla birinin nefesine iğrenmem." Bir yığın evrakı adanın üzerine bıraktı. "Ama size hatırlatmam gerek, kahvaltıdan sonra bir toplantınız var. Bazı liman işlemleri hakkında."

Mercer'in yanından geçerken onu görmek için yana eğildiğimde birkaç kez göz kırptım ve kocama baktım. "Az önce... şaka mı yaptın?"

"İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordun, değil mi?" Mercer geri çekildi ve kararmış hamur parçasını kurtarmak için isteksizce spatulayı eline aldı.

Adam'ın yüz ifadesi bize bakarken değişmedi, gözlerini kırptırdı, sesi kuru bir şekilde "Toplantı, Mercer" dedi.

"Seni duydum," diye homurdandı Mercer. "Ben sadece senin yaptığını yapmayı tercih ederim, hepsi bu."

"Sonra buluşalım," diye teklif etti Adam.

"Ne yapıyorsunuz?" Bana söylemeyeceklerini bildiğim halde meraklı bir tavırla sordum. Nadiren söylerlerdi.

"Seni alışverişe götürüyorum." Ace yüzünde bir gülümsemeye belirdi. "Bugün muhteşem görünüyorsun, Belle. Belki de alışverişi es geçmeliyiz."

Karton yere düştü. Çıglıklarım mutfağı doldurdu. Adam'a doğru koşup kollarımı ona doladığımda vücudum heyecanla uğulduyordu. "Ciddi misin sen? Bana Ace'in ciddi olduğunu söyle!"

Kolu bana dolandı, dudakları o kadar ince bir şekilde yukarı doğru eğildi ki onu izlemiyor olsaydım bunu fark etmezdim. "Ben ciddiyim. Eminim biliyordur, zamanlama pek uygun değil ama bebek doğmadan önce söz verdiğim gibi seni alışverişe götürmeyi çok istiyordum ve geçen hafta sana bakınca zaman kaybettiğimizi anladım."

Elimi karnımın üzerine koyarak geri çektim. "Çok şişmanladım."

"Şişman mı?" Ace elimi tuttu ve beni döndürmeden önce yukarı kaldırdı. "Sende hiç şişmanlık görmüyorum. Ayrıca, görsen bile, kadınlarımızı kalın sevdiğimizi sana söylemedik mi?"

Sadece beni daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordum ama yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Sen de benimle geliyor musun?"

"Evet." Ace adaya yaslanırken yanıtının p'sini patlattı. "Yalnız gitmene izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

"Sanırım siz ikinizle bile, Max ve Drew ve muhtemelen dört kişi daha olacak, sadece güvende olmak için."

"Sekiz," diye yanıtladı Adam ve gözlerim büyüyünce ekledi, "Ama merak etme, seni rahatsız etmeyecekler. Orada olduklarını anlamayacaksın."

Bunu istediği kadar kendinden emin bir şekilde söyleyebilirdi ama artık var olduklarını bildiğim için onları arıyor olacaktım. "Sekiz saplantılı."

Mercer bir tabak krepini bana doğru iterken, "On beş istedi," diye ekledi. "Ye bakalım prenses. Kızlarımızın yakıta ihtiyacı var."

"Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıyım," dedim çünkü lanet olsun, alışverişe çıkmayalı aylar olmuştu. Elbette birkaç kez ofislerine gitmiş ve Mimi'yle tanışmıştım ama alışveriş gibi bedava bir şey her zaman söz konusu olmamıştı. Görünüşe göre, onlar gibi adamların düşmanları vardı ve düşmanları ortadan kalkana kadar riske giremezlerdi. Ama düşmanlarının sırf saldırmak için hamile eşlerini dondurma yemeye ve alışveriş merkezinde dolaşmaya götürmelerini beklediklerinden şüpheliydim. Belki de bencilce davranıyordum çünkü Adam'ın karısı öldürülene kadar böyle bir ihtimali düşünmüş olabileceğinden şüpheliydim.

"Yemek yiyeceksiniz," dedi üçü de bir ağızdan. Ama Ace ekledi: "Dükkânlar saat ona kadar açık bile değil."

Bir krep aldım, bir sosisin etrafında yuvarladım ve bir ısırık aldım. Hepsi beni izledi ama Adam "Tabak yok" diye karar verdi.

"Tabaklar bulaşık demektir, bulaşık yıkamak da zaman demektir ve ben gitmek istiyorum."

Mercer bana tezgahın üzerinden bir tabak uzattı. "Bulaşıkları ben yıkarım. Evden çıkmak için bile giyinmemişsin, küçük kız. Kıçını zar zor örten bir tişörtle alışverişe gitmene izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

"Şey, hayır. Ama..."

"Yemeğini yavaşça ye. Boğazından Heimlich yöntemiyle sosis çıkarmayacağım. Sonra da giyin." Adam kahve cezvesine doğru yürüdü.

"Dün gece senin devasa c-ni yutması için ona koçluk yaparken herhangi bir Heimlich hareketine aldırış etmedi."

"Mercer," diye bağırdı Adam ama artık çok geçti. Hatırası tenimi yakmaya başlamıştı bile ve kalçalarım bastırılmamış bir ihtiyaçla birbirine yapışmıştı bile.

"Ne?" Mercer sırıttı. "Oldu işte."

"Şimdi ona bakmak dışında." Üç çift göz bana bakıyordu, vücudum çoktan arzuyla kızarmıştı. "Onun doyumsuz olduğunu biliyorsun."

"Affedersiniz." Bu doğrudu. Ama bunu söylemelerine izin veremezdim. "Belki de siz üçünüz yaşlısınız ve ayak uyduramıyorsunuz."

"Yaşlı mı?" Ace güldü. "Tatlım, senden on yaş büyük olabiliriz ama sana ayak uydurabiliriz."

"Gerçekten mi? Biraz yorgun görünüyorsun, yaşlı adam."

"Bana bir kez daha yaşı adam dersen, sana ne kadar yorgun olabileceğimi gösteririm."

"Yaşlı. Adam." Bana doğru yaklaşıırken gözleri yanıyordu ama ben sözümü geri almadım. İstiyordum, ne şekilde olursa olsun bana sunabilecekleri her şeyi istiyordum. "Sorun ne ihtiyar? Gerçekle başa çıkamıyor musun?"

Adam inledi. "Bu evde işleri asla zamanında yapamıyoruz."

"Mağazaların saat 10'da açıldığını söylemiştiniz," diye belirttim.

"Sadece on beşe ihtiyacım var," diye inledi Ace, eli kalçamın birleştiği yeri kavrarken, malzeme onları istemekten çoktan ıslanmıştı. "En fazla yirmi."

"Yirmi dakika mı?" Alay ettim. "Bu yaşlı bir adamın zaman dilimi gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" Dişleri boynuma gömülürken sessizce kıkırdadı. Tenime karşı konuşurken sesi zayıftı. "O zaman sana iki orgazm yaşatmayı planlamıştım. Ama belki de... Bunu üç yapmalıyım."

Tanrım. Bunu düşününce vücudum lav gibi oldu. Yine de ona meydan okudum, neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Sanırım göreceğiz o zaman." Sonra Ace önümde yere çöktü, en iyi arkadaşları onu izliyordu, külotumu indirdi, bacağımı omzunun üzerinden kaldırmadan önce yana fırlattı ve amımı tamamen açıkta bırakmaya zorladı. Ben daha fazla tartışmadan dili üzerimde, parmakları içimdeydi ve bana sadece on yaş büyük bir adamı sevmenin ne gibi faydaları olabileceğini gösterdi.

Üç kez.

KIRKINCI BÖLÜM

ACE

Bellamy bana baktı, boynunu bükerken saçları omzuna dökülmüştü. "Yetişemiyor musun, ihtiyar?"

Kendimiz için yaptığımız küçük şımarık şey. Onu sevdim. Onu sevdim. Gerçi bunları ona henüz söylememiştim. Zamanla. Dünya kadar vaktimiz vardı. O bizimdi ve hiçbir yere gitmiyordu.

"Bu sabah mutfakta adımı haykırırken yaptığın tüm yaşlı adam şakalarını geri aldığını sanıyordum."

"Bu sabah sayılmaz." Kızardı.

"Bana saydığına eminim. Üç kez," diye belirttim. "Kollarım çantalarla dolu olsa bile ayak uydurabilirim."

"Hatırlatmama gerek var mı, onlar senin." Güldü ve bu doğrudu. Küçük kızımız için alışverişte aşırıya kaçmış olabilirdim ama lanet olsun. Baba olmaya en çok yaklaştığım an buysa, istediğimi bile fark etmediğim bir şeyse, o zaman her şeyi göze alıyordum.

"O mükemmel kışını daha sonra dizime yatırmamı istemiyorsan, ince ayrıntıları anlatma," diye tehdit ettim.

"İtiraz etmezdim." Önümde yürürken söz konusu kışını oynattı, alay etti ve dalga geçti. Lanet olsun, çenemi kapalı tutmalıydım.

"Tanrım," diye küfretti Adam, sonra bana ters ters baktı. "Halkın içindeyiz."

"Bana bağıрма; onun karşı konulmaz olmasına engel olamıyorum. Baştan çıkarıcı olduğu için karına bağır," dedim.

"Kurbanı suçlama." Güldü. "Bak, sanırım Mercer'ı görüyorum."

İşaret ettiği parmağı takip ettim ve kesinlikle oradaydı, alışveriş merkezi boyunca konuşlandığımız adamlarımızdan biriyle sohbet ediyordu. Başını kaldırdı ve yüzünde daha önce hiç görmediğim kaygısız bir gülümseme onu ele geçirdi, yumuşattı. Bize doğru koşmadan önce adamımızın sırtını sıvazladı. Değişmişti, ki bunun istediği için değil, muhtemelen derisini kaplayan kanla ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Yapması gereken bir iş vardı ve kanlıydı ama her seferinde doğru yapıyordu. Kimse Mercer gibi öldürmezdi. Kimse bundan bu kadar zevk almamıştı. Bu yüzden her zaman gönüllü oluyordu. Bu sefer hariç, yanımızdan ayrılmak için çok isteksiz görünüyordu.

"Bebeğim," diye mırıldandı, elleri anında onun üzerindeydi ve onu bir öpücük için kendine çekti. Kız direnmedi. Hiç direnmedi. Dudaklarımız ne zaman onunkileri bulsa, sevgimize açgözlülükle karşılık veriyordu. "Seni özledim."

"Sadece birkaç saat oldu." Güldü ve adamın göğsüne vurdu.

"Bir ömür gibi geliyor." Ona gülümsedi. "Ne kaçırdım?"

"Alışveriş. Bir sürü alışveriş." Adam çantaları kaldırdı.

Bellamy inledi. "Yemin ederim, her türlü bebek eşyasını kaptıkları kısmı atlıyorlar. Eğer ne olduğunu görmek için elime aldıysam, artık bizimdir."

"Hazırlıklı olmak daha iyi." Adam omuz silkti. "Hiçbir şey istemeyecektir."

"Bundan hiç şüphe etmedim. Sizin üzerimde gezinip beni şımartmanızdan değil," diye homurdandı Bellamy.

Hoşuna gitmişti. Çok açıktı. Bizi dünyaya değişmezdi, biz de onu değiştiremezdik. Mercer eğildi, kulağını bir an ısırdıktan sonra fısıldadı: "Bebeğimiz dondurma istiyor."

"Öyle mi? Görünüşe göre babasının var."

Yüzünde garip bir ifade belirdi, sanki daha önce hiç böyle düşünmemiş gibiydi. Sonra aptalca bir sırıtış belirdi. "Evet, öyle."

Elini tuttu ve bizi dondurmacıya doğru götürdü, Adam'la beni arkalarında bırakıp çantaları taşıdılar. Max ve ben bile

Drew çok doluydu ama şikâyet edemezdik çünkü alışveriş gibi basit bir şey için bu uzun zamandır geçirdiğimiz en iyi gün olmalıydı. Adam gülümsüyordu, yüzüne kulaktan kulağa yapıştırılmış sevimsiz bir sırıtış vardı ve lanet olsun... Bunu ne kadar özlediğimi tarif edemezdik. En iyi arkadaşımın mutlu olmasını özlemiştim.

Dondurma kutusunun önünde durduklarında Mercer'ın kolları kızımızı arkadan sararak onu sarmaladı ve vücuduna hapsetti. Üzerine eğilerek başını kızın saçlarına yasladı. "Ne yiyoruz?"

"Hepsi çok güzel görünüyor!" Kıkırdadı. "Nasıl seçeceğimi bilmiyorum." "O zaman yapma." Kadına bakmadan önce onu sıktı tezgahın arkasında. "Her birinden iki kaşık."

"Her birinden mi?" Kadın birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Bu kadarı çok fazla Mercer," diye fısıldadı Bellamy, kadın dönüp ona bakarken.

"Yenecek, bebeğim. Bize baksana. Burada o kadar çok adamımız var ki, kim isterse ona veririz." Göz temasını kesti. "Her birine. Mümkünse ayrı kaplara koyun."

Kadın başıyla onayladı, muhtemelen birinin bir seferde bu kadar çok dondurma almasının şokunu yaşıyordu ama kepçeleme işlemine başlamakta tereddüt etmedi. Adam Bellamy'nin elini tutup onu Mercer'dan kurtarmadan önce hepimiz bir süre sessizce izledik.

"Oturacağız. Uzun zamandır ayaktaydı ve Ona acı çektirmek istemem." Parmaklarını birleştirdiler ve ben de Mercer'ın dondurma siparişini halledeceğini düşünerek onu takip ettim.

Dükkân neredeyse boş olmasına rağmen mahremiyetimizi koruyarak köşede bir masa seçtik. Max ve Drew yanımızdaki masayı kaptılar ve Mercer kısa sürede masaları kaplayan çeşitli tatlardan oluşan tepsiler getirdi. Bize birkaç kaşık getirmeden önce ödemeyi yaptı.

Kaşıkları uzatarak, "Yumulun" dedi.

Kızımız hemen çikolata aromalarını tercih etti. İlk tadımının kapağı açıldı ve hiçbirimiz kıpırdamadan kaşığı içine girdi. Yukarı baktı ve durakladı. "Neden beni izliyorsunuz?"

Güldüm. "Yok bir şey. Sadece sevimli."

Burnunu buruşturdu. "şu anda kendimi sevimli hissetmiyorum. Domuz gibi hissediyorum. Bırakın domuz olayım ve yalnız başıma dondurmamın içinde yuvarlanayım."

"Hayır. Seninle yuvarlanmayı tercih ederim." Gizemli aromalı bir fincan aldım ve kapağını açtım. Kaşığımı daldırdım ve ağzıma bir parça attım. "Mmm. Bunun canavar kurabiyesi olduğuna eminim."

"Kapa çeneni." Gözleri büyüdü ve eli uzandı, parmakları esnedi. "Ver bana! Canavar kurabiyeler en sevdiklerimden biridir."

Omuz silktim ve içinde yulafli kurabiye parçaları, çikolatalı şeker, çikolata parçaları ve yer fıstığı bulunan fıstık ezmesi bazlı dondurmayı uzattım. Kaşığını karışıma daldırdı ve ağzına bir kaşık dolusu koydu. Kaşığın etrafında inleyerek, "Bu kesinlikle benim" diye duyurdu. İlk seçtiğini öne doğru iterek, "Bunu alabilirsin" dedi.

Ben aldım, tadına baktım ve elden ele dolaştırdım, ta ki Drew dondurmayı sahiplenene kadar, tüm bardağı tüketirken bile ikinci el mikroplar hakkında homurdanmaya devam etti. Anlaşıldığı üzere, masalar dolusu dondurmayı mideye indirmek hamile bir kadın ve beraberindekiler için kolay bir işti ve oradan ayrıldığımızda tek bir dondurma bile ziyan olmamıştı.

Mercer'in de aynı şeyi yaptığını bildiğim için bahşış kutusuna birkaç banknot attım ve Bellamy'nin elini tuttum. Onu birkaç giyim mağazasına götürdük, orada şu anda ona uyan birkaç şey seçti ve sonra bebek doğduktan sonrası için bir dizi kıyafet aldı. İhtiyacı olmadığına ısrar ettiği ama hepimizin görmezden geldiği mücevherlerle devam ettik. Onu bize ait bir şey takarken görmek istiyorduk, iddiamızı ortaya koyan bir parça ve her zaman benim olduğunu söylemesi umurumda değildi. Dünya da bunu bilmeliydi.

Ben siyah elmaslarla süslenmiş bir yüzük seçtim. Mercer ise karmaşık bir gül oyması olan bir yüzük seçti. Her bir yüzük Adam'ın alyansıyla iç içe geçti ve mükemmel kızımız için mükemmel bir uyum sağladı.

Kuyumcudan çıktığımızda kolyeleri ve kolye uçları vardı. Bilezikler ve küpeler. Günlük kullanım için ihtiyaç duyacağına söz verdiğimiz tüm temel parçalar. Ama daha ayrıntılı bir şey için, hediyelerimizi reddedemeyeceği zamana kadar yavaş yavaş ilerledik. Bebeğe altın bir bilezik almıştım ve bunu sormak hiç aklıma gelmemişti ama bir kez olsun sormak istedim

adını bilmek. Adını altın üzerine kazımak, zihnimde sürekli tekrar ederek yaşamasını sağlamak istedim.

Ancak eve dönerken cesaretimi toplayıp ona sorabildim. Elini kendi elimle sıktım ve başı döndü. "Ne?" dedi.

"Adı ne?"

"Adı mı?" Bellamy'nin kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı.

"Bebeğin. Bir isim seçtiniz mi?"

"I..." Tereddüt etti. "Birkaç tane düşündüm ama hiçbirine karar vermedim."

"Paylaşacak mısın?" Adam gözleri dikiz aynasından onu bulduğunda sordu.

Gergin bir şekilde dudağını ısırdı. "Eğer sorun olmazsa, bunu kendime saklamak istiyorum.

En azından kısa bir süre için. Emin olana kadar."

"Neden sorun olsun ki?" Elini sıktım. "Öneriye ihtiyacın var mı? Tammy'ye ne dersin? Karen olabilir mi? Ya da Linda? Peki ya-"

"Benimle taşak geçiyor olsan iyi edersin Ace, çünkü geçmiyorsan yemin ederim seni onunla asla yalnız bırakmam. Bu çağda çocuğuna bu kadar eski bir isim vermek gibi berbat bir karar vereceğini bilsem bunu yapamazdım."

Adam sürücü koltuğundan, "Bazı eski isimler hiç de fena değil," diye ekledi. "Yine de... bunlar... bir seçim."

Güldü. "Bir seçim. Bunu tanımlamanın bir yolu da bu."

"Bunun iyi bir seçim olduğunu asla söyleyemem," diye ekledi Adam.

"Dürüst olmak gerekirse, sadece takılıyordum." Bunun sadece bir şaka olduğunu bilmelerini umarak kendimi kurtarmaya çalıştım. "Sadece ağzındaki baklayı çıkarması için onu manipüle etmeye çalışıyordum. İşe yaradı mı?"

"Kesinlikle hayır," diye onayladı ve başını salladığında bir tutam saçı gözlerine düştü. Uzanıp geri ittim. "Belki bir dahaki sefere daha çok çabalamalısın."

"Seni rahatsız etmem için bana izin mi veriyorsun?" Eğildim, ağzına yaklaştım ve "Bunu senden çıkarabilirim" diye fısıldadım.

Aradaki mesafeyi kapattı, dudağımı yakaladı ve geri çekilmeden önce ısırdı. "Beni ikna edebileceğinden şüpheliyim."

"Bu bir meydan okuma mı, aşkım?" Gözlerim onun gözlerinde yandı.

"Belki."

"Umm, meydan okumayı severim," diye homurdandım.

"Öyle mi? Bana meydan okumalara olan aşkımdan biraz daha bahset." Parmakları kalçamda dans ediyordu ve itiraf etmeliyim ki bu çok küçük bir dokunuştı ve ben taş gibi olmuştum. Bana yaptığı şey buydu, vücudumun onunkine verdiği tepki. Eskiden emin olmadığımı şimdi inanmak zordu. Kendimi ona adamaktan korkuyordum, oysa şimdi onsuz bir hayat düşünemiyordum. Her sabah uyandığımda saçlarının yastığıma döküldüğünü ya da bacağının kalçamın üzerinde savrulduğunu hayal edemiyordum. Bize mükemmel bir şekilde uyuyordu, dağınık bir yapbozun eksik parçasıydı.

"Sana göstermeme ne dersin?" Ben teklif ettim. "Arka koltukta olmaz," diye havladı Adam. "Sonra o zaman," diye söz verdim.

"Daha sonra." Kocaman gülümsedi, gözleri muziplikle parlıyordu ve keşke o zaman sahip olabileceğimiz tek şeyin daha sonra olduğunu bilseydim. Daha sonra, başı göğsüme yaslandığında ve kalp atışları benimkiyle aynı anda attığında, kendimi asla bu kadar aşık hissetmeyecektim. Ve keşke daha sonra, gözleri kapandığında ve uykunun çekiciliğinde kaybolduğunda, yataktan kaçmasaydım ve bütün gece kucağımla onu koruyarak kalsaydım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

MERCER

Telefon gecenin bir yarısı, tam da yatağıımıza yerleşmeye ve yatağıımızdaki ceset yığınına katılmaya hazırken geldi. Beklediğim bir arama değildi, endişelenmeyi hiç düşünmemiştim ama yine de korkudan endişem tavan yapmıştı.

"Ace'i al." Adam başını salladı, daha çok kendi kendine, sanki bunun iyi bir fikir olduğuna kendini ikna ediyormuş gibi.

"Kendi başıma gidebilirim. Elektrikle ilgiliydi, önemli bir şey değildi."

"Evinin ve şirketinin tamamen yok olması dışında önemli bir şey yok," diye belirtti Adam. "Eğer isterse onu bir yere yerleştiririz ya da boş bir odayı kullanabilir. Eski odamız bugünlerde pek kullanılmıyor gibi."

Uyanık olduğumuz tüm anlar Bellamy'ye yaltaklanmakla geçerken nasıl kullanılabiliyordu? Ona yakın olmaya, uzun zamandır mahrum kaldığımız sevginin tadını çıkarmaya ihtiyacımız vardı.

"Onun burada olmasının sorun olmayacağından eminseniz..."

"Pek sayılmaz. Git Ace'i uyandır. Bazı şeylerin taşınması gerekirse ona ihtiyacın olacak. Max ve Drew'u da al. Bu gece ihtiyacı olan her şeyi yerine koyacağız."

"Eğer eminsen." Çoktan arkamı dönmüştüm.

"Söz konusu aile olduğunda her zaman eminimdir," dedi Adam ben çıkarken.

Üst kattaki yatak odamızda Ace ve Bellamy yayılmışlardı. Bellamy onun göğsüne yaslanmış uyurken o kadar huzurlu görünüyordu ki bu görüntüyü bozmaktan nefret ediyordum. Ailemin birbirlerinin tadını çıkarırkenki görüntüsü bundan sonra tek istediğim şeydi. Hak ettiğimiz şey buydu. Kısmen kendi seçimlerimiz yüzünden zor bir hayat yaşamıştık ama bu sabah yükleme rıhtımımıza izinsiz giren bir adamın bağırsaklarını deşerken artık bundan zevk almadığımı öğrendim. Bir zamanlar olduğu gibi öldürmekten zevk almıyordum.

Aslında, belki de bu bir evreydi, ama bir şekilde bir daha tek bir adam öldürmezsem ve sadece ailemin yarattığı küçük balonun içinde kalırsam, bir şekilde memnun ve mutlu olacağımı hissettim. Mutlu sonlara bayılıyorum sanırım, çünkü içten içe bu kızın benim olduğunu hissediyordum. Bizim mutlu sonumuz.

Elimi Ace'in üzerinde gezdirdim, onu uyandırmaktan nefret ediyordum ama yardıma ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Sonunda

her şey yoluna girecek ve Bellamy daha o güzel gözlerini kırıştırmadan o buraya Bellamy'nin kişisel yastığı olarak geri dönecekti. Yine de huzuru bozmak istemedim, henüz değil.

Elim tenine değdiğinde sıçradı. Vücudu gerildi ama beni görünce rahatladı. "İyi misin?"

Sersemlemiş sesi endişeyle kaplıydı. Vurulduğum gecedan beri oradaydı. "Mimi'nin fırını alevler içinde kaldı. Daireden çıkmış ama ev yanmış."

Bellamy'yi uyandırmak istemediği için kıpırdamamak için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirdim. "O nasıl?"

"Harap olmuş. İtfaiye ekibi şu anda orada. Drew ve Max'i oraya götürüyorum. Adam seni de götürmemi söyledi. Ama kalmayı tercih edersen..." *Lütfen kal*, diye yalvarmak istedim. Ruhumun derinliklerinde bir şey aniden bunun önemini hissetti.

"Ben giderim." Biraz kıpırdandı, oturmadan önce kendini kızımızdan kurtardı. "Bana beş dakika ver."

"Eğer tercih edersen-"

"Gitmek istiyorum," diye hırladı Ace. "Mimi hepimizin ailesi gibi, biliyorsun. Ona senin kadar bağlı olmayabilirim ama elimden geldiğince yardım edeceğim."

"Ben dışarıda beklerim o zaman." Bellamy'ye uzun uzun baktım. "O kadar güzel ki."

"Şşşt." Ters ters baktı. "Onu uyandıracaksın."

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım ve "Ben gidiyorum" diye fısıldadım.

Max ve Drew'a bir mesaj gönderdim ve dışarı çıkıp beklemeden önce yanıt bekledim. Arabalar çoktan yanaşmıştı, bu da alışverişten döndüğümüzde tembel olmamızın bir artısıydı. Herkes toplandığında Mimi'ye doğru yola çıktık, malikânemizden uzaklaştıkça midem bulanıyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye ağzımdan kaçırdım sonunda, yolcu koltuğundaki Ace'e bakarak.

"Geri kalmak ister misin? Ben gidebilirim," diye teklif etti.

Keşke o kadar kolay olsaydı. Ama onu Mimi'yle ve bu yıkımla tek başına baş etmesi için bırakamazdım. Mimi, Ace ve Adam'la tanışmadan çok önce benim ailemdi ve onun yanında olmalıydım.

Yola baktım. "Gitmem gerek."

"Kalmamı ister misin?" Bana bir teklif daha yaptı.

Keşke bu konuyu daha önce zorlasaydım. "Hayır. Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Hasarın ne kadar kötü olduğunu bilmiyorum ama onun yalnız kalmasını istemiyorum."

"Tamam." Daha fazla konuşmadı. Midemdeki çukur, kabul etmeyi reddettiğim bir uyarı gibi rahatsız edici bir şekilde guruldayıp yuvarlanırken sessizce oturmama izin verdi.

Oraya vardığımızda yangın hâlâ devam ediyordu ama büyük ölçüde sönmüştü. Bina kül olmuştu. Kurtaracak bir şeyleri olacağını düşünmüş olsaydık, yanılmıştık. Bina temelinden çöküyordu, duman hâlâ havadaydı. Kenara çekip kaosun içinde onu aradım.

Mimi'yi sokağın ilerisinde bir battaniyenin altında büzüşmüş halde buldum. Yüzü, hayatının ve uğruna çalıştığı her şeyin kül oluşunu izlerken yaşadığı yıkımı anlatıyordu. Üstümüzde gökyüzü hoşnutsuzluğunu haykırıyordu ve arabadan inerken başımı kaldırıp kızgın bulutlara baktım. Dünyanın böylesine nazik bir kadının talihsizliğini reddetmesi ve herkesin duyması için hoşnutsuzluğunu haykırması ne kadar da yerindeydi.

"Mimi," diye fısıldadım yaklaşırken, daha yüksek sesle konuşup onu korkutmak istemiyordum.

Yaşlı kadın şaşkınlıkla başını kaldırdı. Normalde düzgün bir şekilde topuz yaptığı saçları gelişigüzel bir şekilde yukarı doğru sarkıyordu. Yanağında bir is çizgisi vardı ve beni görür görmez gözleri yaşlarla doldu. Onun hizasına kadar eğildim ve gözyaşları dökülürken alnından öptüm. "Sorun yok, Mimi. Ben buradayım."

Yüzünü göğsüme gömerken başını salladı ve hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Her şeyini kaybetmiş bir kadına ne söyleyeceğimden emin değildim. Evinin ve hayatının emeğinin önündeki alevleri besleyen bir ıraya dönüşmesini izlerken yaşadığı acıyı hangi sözcükler giderecekti?

"Neredeyse dışarı çıkamıyordum." Dikkatimi sese verdim, birkaç adım ötede bir kadın gördüm. "Ben onun komşusuyum. Siz oğlu olmalısınız."

"I..." Bir an duraksadım, ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Mimi'nin hiç çocuğu olmamıştı. En azından ben öyle düşünmüyordum. Ama ben daha çocukken bana uzatabileceği tek zeytin dalını uzatan kadın o olduğu için ona 'anne' demekte bir sakınca görmüyordum. "Evet."

"Ona sahip olduğun için çok şanslısın," dedi komşu ve bunun ne kadar doğru olduğunu bilemezdi.

Mimi'ye daha sıkı sarıldım. "Sarıldım. Minnettarım."

"Kapısı sıkışmıştı. Kocam ve oğlumun kapıyı açmak için tüm güçlerini harcamaları gerekti. Açabildikleri için şanslı çünkü penceredeki parmaklıklar başka türlü kaçamayacağı anlamına geliyordu." Midem bulandı.

"Kapı açılmadı mı?" Aptalın tekiydim; bu yüzden onun sözlerini tekrarladım.

"Hiçbiri yapmaz. Çok sağlam bir kilidi var. Onları dışarıdan bile zincirlemiş. En azından biri hariç hepsini. Sanırım bugünlerde size ait olanı korurken asla çok dikkatli olamazsınız."

Hayır.

Bu doğru olamazdı. Hiçbir yolu yoktu. Ve yine de.

Midem kasıldı, tüm bu zaman boyunca hissettiğim duygu yoğunlaştı ve bana bir şeylerin yanlış olduğunu haykırdı. Her şey yanlıştı. Mimi'yi tanıdığımdan beri hiçbir kapısını zincirlememişti. Bu mahallede kendini her zaman güvende hissetmişti, binaları koruma hareketi başlamadan önce bu mahalle yokuş aşağı kayarken bile. Yıllardır. Mimi'yi yıllardır tanıyordum ve kapılarını hiç zincirlememişti.

"Eminim sadece kendini güvende tutmaya çalışıyordu," diye mırıldandım ve ona daha sıkı sarılmaktan kendimi alamadım.

Kendimi uzaklaştırmadan önce komşusuyla birkaç dakika daha konuştum. Mimi ile yalnız kaldığımda eğildim. "Mimi, şu kapıları zincirledin mi?"

"Ben... Hayır. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. Sanırım bunu yapmış olsaydım hatırlardım." Bir an için kurumuş olan gözyaşları yeniden ortaya çıktı ve bir hıçkırık kaçı. "Şimdi ne yapacağım ben?"

"Bırak da bunu biz düşünelim, Mimi." Onu bir kez daha sıktım. "Seni arabamızın arka koltuğuna rahatça oturtacağım. Yakın arkadaşlarım Max ve Drew'u evinize bakmaları için bırakıp sizi eve götüreceğim. Oturup yıkımı izlemenin bir faydası yok. Bu seni daha çok incitir."

"Evine gidemem." Bir hıçkırık daha kaçı. *Kalbin kırıldığında böyle hissediyor olmalısın.*

"Yapabilirsin. Aslında Adam'ın kendisi de ısrar ediyor." Arabaya oturmasına yardım ettim ve sonra eğilip alnından öptüm. "Bellamy uyanıp misafirimiz olduğunu öğrenince çok sevinecek."

"Eğer kızmayacağını düşünüyorsan..."

"Mimi, onu tanıdığım süre boyunca bir gün bile kızdığını görmedim." Kabul ediyorum, onu uzun zamandır tanıımıyordum ama kızgın olmak için çok zamanı olmuştu. Gerçi diğer tüm duyguları görmüştüm. En sevdiklerim: şehvet, coşku ve aşk.

Sevgiler.

Bu onun takındığı en sevdiğim ifade değildi. Bu ifadeyle beni her onurlandırdığında, yanaklarını avuçlarımdan içine almak ve aynı şeyi hissettiğimi haykırırken onu öpücüklere boğmak istiyordum. Ta ki Belle onun bizim için olduğunu anlayana kadar. Her zaman. Bizim.

"Tamam." Mimi'nin dudakları titreyerek, "Sadece bu gecelik," diye onayladı.

İçimi çektim. Kapıyı çarpmadan önce, "Bunu yarın çözeceğiz," diye söz verdim. Yarın da bizim evde olacağını çok iyi biliyordum, bir sonraki gün de, bir sonraki gün de. Onu başka bir yere yerleştirmeyi planlamamıştım ve eğer kabul etmezse, bu gerçek yüzünden kavga edebilirdik.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana açmış, söndürmek için tüm çabalarımın rağmen hâlâ yanan ateşe bakan Ace'i aradım. Yanına yaklaşıp konuştum. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Ben de."

"Kapıları zincirliydi."

"Siktir," diye homurdandı. "Mürettebatla konuştum. Sen aradığında bize ilk söylendiği gibi elektrikli olmadığını söylediler. Ayarlanmış. Ara sokakta hızlandırıcıdan kaynaklanan yanık izleri vardı. Mutfakta başladığını düşünüyorlar."

"Lanet olsun." Bu kez küfreden bendim. "Onu öldürmeye çalıştılar. Masum, yaşlı bir kadın."

"Bir ay önce yaptığımız pislikten sonra çok sessiz kaldığını biliyordum." Ace'in yüzü hissettiğim öfkeyi yansıtıyordu. "Bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. Ailemize yaptıklarının hesabını sormamıza izin vermeyecekti."

"Bu asla bir seçenek değildi." İçimde sinirler dans ediyordu. "Dinle, huzursuzum. Bu akşamın başından beri öyleyim. Eve gitmemiz gerekiyor. Doğru olmayan bir şeyler var ve kızımızı öylece korumasız bırakamam. Mimi arabada; onu da alıyoruz."

"Sence evimize saldırır mı?"

"Bence o dengesiz ve lanet olası bir deli." Gözlerimi kapattım. "Umarım yanılıyorumdur."

Ace konuşmaya cesaret edemeyerek uzun bir süre ateşe baktı, sonra sessizliği bozdu. "Bunun sona ermesi gerekiyor."

"Olacak," diye söz verdim, alevlerden uzaklaşıp arabama dönmenin yolunu bulmadan önce. Sürücü koltuğuna tırmandım ve bir dakika sonra bize katılan Ace'i bekledim. Soğukkanlı davranmaya çalışarak, yaşadığım kargaşayı belli etmeden Mimi'ye baktım. "Kemerini bağla, güzelim. Eve gidiyoruz."

Sonra arabayı vitesine taktım ve yaklaştıkça içimi saran mide bulantısını görmezden gelmeye çalıştım. Hiçbir zaman tedirgin bir insan olmadım.

Duygular. O an hariç, zihnim olabilecek her şeyi düşünmeye başladı. En kötüsünü beklemeye şartlanmıştım ama Bellamy hayatımızdayken her şeyin en iyisini beklemeliydim. Bize getirdiği şey buydu. En iyisini.

Araziyi uzaktan görebilmemiz otuz dakika sürdü. Yağmur yağmaya başlamıştı, gök gürültüsü gökyüzünü yırtıyordu. Ön camdan sıçrayan sular görüşümü bozuyordu. Yine de, ışıkların aydınlattığı malikâneyi görebiliyordum.

Yaklaşmıştık ve parmaklarım direksiyonda dans ederken tıkırtıyı durduramıyordum.

Ace koltuğunda döndü ve Mimi'ye bir gülümseme sundu. "Eve beş dakika kaldı. Uzakta görüyor musun?"

Gözlerini kıstı, "Sanırım-"

Siren sesleri kulaklarıma çarptı, paniğin kederli alarmı bana saldırdı ve kendimi daha fazla tutamadım. Ayağım gaz pedalına bastı, gözlerim sadece önümdeki evdeydi ve eve giden yolun geri kalanında hızla ilerledim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

BELLAMY

Bir sıçrayışla uyandım, odanın tam ve mutlak sessizliğinin beni boğduğunu hissettim. Normalde şimdiye kadar yanımda en az bir adamım olurdu ama sadece ben vardım. Gözlerimi kapattığımda Ace de burada benimle birlikte değil miydi? Hem bu ne kadar önceydi? Bildiğim kadarıyla dakikalar ya da saatler olabilirdi. Odada saatimiz yoktu. Herkes cep telefonu kullanırken saate ihtiyacımız yoktu.

Telefonumu aramak için uzandım, sonra eve geldiğimizde çantamda kütüphanede bıraktığımı hatırladım. Alışverişe giderken koleksiyonum için birkaç kitap sokuşturmuştum ve kütüphanede de bazı eşyalarımı bırakmıştım. Ayağa kalktım ve lezzetli bir şekilde ağrıyan kaslarımın canlandığını hissettim.

Ace. Çok tatlı. Çok edepsiz. Onunla her birlikte olduğumda, en sessiz erkeğimin beni nasıl bu kadar yüksek sesle çığlık attırabildiğine şaşırıyordum. Beni boşaltmak bir sanattı. Öyle olmalıydı. Çünkü vücudumu işleyişi sanki bir sanatçı gibiydi ve ben de onun en büyük şaheseriydim.

Atılmış düğmeli bir gömlek buldum ve birkaç düğmesini iliklemeden önce onu üzerime çektim. Yakasını tutarak burnuma götürdüm ve içime çektim, kokunun midemi bulandırmasına izin verdim. Mercer. Bilmem gerekirdi. Her zaman onun bir giysisi olurdu.

bir şekilde çamaşır sepetine ulaşmamıştı. Yatak odasından geçip oturma odamıza doğru yürürken etrafımı daha sıkı sararak kendimi onun kokusuyla sarmaladım.

"Alo?" Onlardan birinin üst katta olduğunu umarak seslendim. Kimse cevap vermedi.

Olağandışı değil, sadece gecenin bu saatinde onlar gibi değil. Bana bir yere gittiklerini söylememişlerdi ama sanırım davranışları için bana bir açıklama borçlu değillerdi. Açık kapıdan geçip koridorun sonundaki kütüphaneye doğru yürüdüm. Kapıyı iterek açtım ve hafif bir esintinin bana çarptığını hissettim.

Tuhaf.

Hava açık değildi ve balkonun kapısı hiç açılmamıştı. Odanın ortasına, antalarımın yanından geçip perdenin hafifçe dalgalandığı yere doğru ilerlerken ayaklarım çıplaktı. Perdeyi ittim ve kapının aralık olduğunu gördüm.

Hımm. Sanırım temizlikiler kapıyı kapatmayı unutmuş olabilirler. Basit bir aksilik ama bu konuda onlarla konuşmamız gerekecek. Yeterince neme maruz kalırlarsa yağmur kitapları mahvedebilirdi. Kapıyı kapatmak yerine iterek açtım. şimşek gökyüzünü aydınlatırken yağmur yağıyordu. Bu havayı seviyordum.

Ağır ayak sesleri etrafımdaki huzuru bozdu ama arkamı dönmedim. Gelenlerin benimkiler olduğunu varsayarak, "Bu her zaman en sevdiğim hava olmuştur," diye itiraf ettim.

Sessizlik.

Sanırım ifademin kelimelere ihtiyacı yoktu. Kelimeler evremdeki güzelliği bozabilir, her gök gürültüsünde hissettiğim sakinliği yok edebilirdi. Bir gök gürültüsü daha sonunda gökyüzünü yarmış ve çiseleyen yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı.

"İçinde dans etmeme izin verir misin?" Güldüm. "Benimle aşağıya gel. Belki bahçede koşarız?"

Ne kadar güzel olurdu değil mi? Fırtınanın içinde kaygısızca koşmak, buz gibi yağmurda sıırıslamak olmak, sadece anı görmezden gelmek. Onlarla her anın tadını çıkarmayı ne kadar çok severdim.

"Bu haldeyken koşabileceğinden şüpheliyim." Belli belirsiz tanıdık bir sesin cızırtısıyla döndüm ve gözlerim Joseph Accardo'nun soğuk, duygusuz bakışlarına takıldı.

"Ne istiyorsun?" Bir adım geri çekildim, kalbim korkuyla çarpıyordu. "Buraya nasıl girdin?"

"Senin için geldim." Güldü, sesi o kadar sinir bozucuydu ki bu soğuk gecede beni ürperten tek şey buydu. "Benim olan için geldim."

"Ben senin değilim." Onun olmadan önce ölürdüm.

"Hayır mı?" Bir adım daha attı. "Torunum bana ait olacak. Ondan sonra seni kim takar? Ölebilirsin. Aslında, böyle bir fahişe olduğun ve o adamı becerdiğin için muhtemelen öleceksin."

Kocam Adam'ı kastettiğini düşünmüştüm ama keşke gerçeği bilseydi.

Elimi koruyucu bir şekilde karnıma bastırdım. Kızımı asla alamayacaktı. "Bebeğimi alamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım. Benden her şeyimi aldılar," diye tükürdü. "Onlardan istediğimi alacağım, yoksa başka türlü."

"Önce onlardan aldın." Geriye uzandım, rayı hissettim. "Karisını aldın. Çocuğunu aldın. Bunun bir sonucu olacağını düşünmedin mi?"

"Yanlış yer, yanlış zaman. Bundan çok önce benim operasyonumdan çaldı. Müşterilerimi alıyor, daha kaliteli ürünler sunuyordu. Ortadan kaldırılması gerekiyordu. Başarısız olmam büyük talihsizlikti."

Talihsizlik değildi. Başarısız olduğu için mutluydum. Eğer başarısız olmasaydı, şu anda tanıdığım güçlü adam en iyi iki arkadaşını harabeye çevirmiş olacaktı. "Seninle gelmeyeceğim."

"Başka bir seçeneğin olduğundan şüpheliyim." Güldü.

"Adam nerede?" Balkonun parmaklıklarına yaslandım, soğuk parmaklıklar kalçama batıyordu.

"Sanırım iki sevgilisiyle birlikte. İçeri girmemi engellemek için etrafta olmadığı kesin. Bildiğiniz gibi her şeyi birlikte yapıyorlar. Duvardaki çörek dükkanını ateşe verdiğimde hepsinin yaşlı kadının yanına koşacağını hesaplamıştım. Görünüşe göre hesaplamalarım doğruymuş."

Nefesim kesilirken elim ağızma gitti. "Mimi. Tanrım, o..." "Öldü mü? Büyük ihtimalle. Benim ç ı k t ı ğ ı m kapıdan çıkmadığı sürece cadalozun kaçmasının bir yolu yoktu, ama gitmek zorunda kalacaktı.

ateşin içinden geçerek oraya ulaştık."

"Korumalarım," diye fısıldadım, eğer üç adamım da Mimi'nin yanına giderse, Max ve Drew'un da benimle birlikte burada olacağını düşündüm.

"Ölü. Gecenin köründe, fırtına sırasında insanlara gizlice yaklaşmak ne kadar kolay. Her küçük hışırtı rüzgar diye geçirilir. Mülkünüzün sınır devriyelerini öldürmek çok kolaydı. Ve kapının yanında duran adamlar... boğazdan göbeğe kadar bağırsakları deşilmiş."

"Hayır."

"Evet." İlerlerken güldü ve kenardan atlamadığım sürece gidecek başka yerim yoktu.

Buna inanmak istemedim. Bu olamazdı. Daha bu sabah Drew'un gözlerinin içine baktığımda Ace'le ilgili bir şaka yapmıştık. Max tüm çantalarımı yukarı taşımaktan yakınırken ve ben istediğimde yine de bunu yaparken değil. Onlar iyiydi; iyi olmak zorundaydılar. Herkes iyiydi.

İçimde histeri kabardı. "Sana inanmıyorum."

"Bana inanmak zorunda değilsiniz. Bu gerçekleri değiştirmez." Güldü, bu kadar yakından kokuşmuş nefesinin kokusunu alabiliyordum ve tiksintimden öğürmemek için kendimi zor tuttum. "Açık olmadığım için tekrar söyleyeceğim. Seni alıyorum. Torunumu alıyorum ve buradan gidiyoruz. Eve gelecekler ve çok geç olacak. Sen benim olacaksın. Bu çocuğu doğuracaksın ve eğer şanslıysan, yaşamana ve fahişem olmana da izin vereceğim. Eminim bu hoşuna giderdi, değil mi? Tıpkı oğluna yaptığın gibi babasına da bacaklarını açmak istersin."

"Hayır."

"Evet." Güldü. "İzlemediğimi sanıyorsun. Gevşek kalçalarının onu bedeninde karşılaşmasını izlerken sikimi okşamadığımı mı sanıyorsun? Mükemmeldi."

Yırtıcı hayvanın mırıltısı, kaybettiğimi bildiğim anı, gözümünden bir damla yaş düşmesine neden oldu. Ben silmeye fırsat bulamadan uzandı, parmakları yanağıma zımpara kağıdı gibi değerken başparmağıyla gözyaşımı yakaladı ve ağzına götürüp teninden emdi. "Yenilginin tadını seviyorum."

Yenilmedim. Olmayı reddettim. Ama onunla gitmektense ölmeyi tercih edeceğime dair tek bir kelime bile edemedim - kızımın onun genetiğini taşıyacağını ama iyi olan her şeyin hamileliğim boyunca yanımda olan babalardan geleceğini ya da nasıl

Asla kazanamayacaktı - ileri uzandı. Parmakları saçlarıma dolandı ve çekti. Saçlarımı çekip beni dizlerimin üstüne çökmeye zorlamadan önce öne doğru düştüm.

Balkonun çimentosu dizlerime batıyor, derimi yırtıyordu ve ben çılgılık atarak onu tutmaya karşı koymaya çalışıyordum. Faydası olmadı. Beni dezavantajlı duruma düşürmüştü. Boştaki eliyle omzuma bastırarak beni yerde kalmaya zorladı. Toplayabildiğim tüm zehirle, "Sana istediğini asla vermeyeceğim" diye tükürdüm.

"Başka seçeneğin yok." Elleri omzumdan boğazıma doğru ilerlerken sertçe çekerek başımı geriye attı. "Bu senin yapabileceğin bir seçim değil." Parmakları sıkı, saçlarımı serbest bırakıp eliyle kemer tokasını kavrarken beni hareket edemez hale getirdi. "Şimdiye kadar bu dünyada erkeklerin istediklerini aldıklarını fark etmedin mi? Ferrari gibi mesela. O seni aldı. Bu değersiz amcık için oğlumu vurup öldürdü. Acaba bütün bunlara değdi mi? Bunu korumak için o kadar çok adam kaybetti ki."

"Seni öldürecek!" diye bağırdı sesim.

"Deneyebilir." Pantolonunun içine uzandı, sikini okşadı, sarkık haldeyken çalıştırdı. "Ama asla başaramayacak."

Çenemi kapalı tutmalıydım. Bunu biliyordum. Ama belki de bu adamlarla bu kadar uzun süre yaşamak bana aklımdakileri istediğim zaman istediğim kişiye söyleyebileceğim yanılışmasını vermişti. "Oğlunu öldürdüler, hatırladın mı? Kardeşini de. Seni de öldüremeyeceklerini mi sanıyorsun?"

Göz açıp kapayıncaya kadar başım taşa çarptı. Gözlerim ışık patlamasına ve bulanık görüşe karşı savaşmak için hızla kırışıdı. Acı kafatasımdan yayılıyordu ve elimi geri uzattığımda kanın sıcaklığı parmaklarımı kapladı. "Ailem hakkında konuşmayacaksın, siktiğimin orospusu. Sen olmasaydın hayatta olurlardı."

"Ben mi?" Tanrım, başım ağrıyordu ama sessiz kalamadım. "Bu benden çok önce başladı. Adam'ın ailesini öldürdün."

"Adam," dedi adını söyleyerek, "işimi aldı."

"Ona videoyu sen gönderdin. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum; hatırlamıyordum."

"Eninde sonunda öğrenecekti. Babanı aradan çıkarmam gerekiyordu. İttifakı işe yaramaz hale gelmişti." Döndü ve benim

beni kütüphaneye doğru sürükledi. Ayaklarımı altıma almaya çalışarak mücadele ettim. "Ama sen, senin varlığın, onun rıhtımlarıma saldırmasına neden oldu. Daha fazlasını istedi. Bir ailemiz olduğunda hepimiz bunu isteriz. Seni görmezden gelmemesine şaşırdım. Ben olsam öyle yapardım."

"O iyi bir insan," diye hıçkırdım. "Ve senin rıhtımların, sana yaptığı her şey ona borçluydu. Hak edilmişti. Çok gecikti."

"Ne kadar da safsın." Beni kapı aralığına bıraktı, bedenim kapı çerçevesinin arasına yayılmıştı, yarısı içeride, yarısı dışarıdaydı. "Dizlerinin üzerine çök. Canavarları bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu görmek istiyorum. Bu ağız ne kadar iyi ki hepsi senin emirlerini yerine getiriyor?"

Yönergeleri takip etmek yerine sürünerek uzaklaşmaya çalıştım. Koşuştururken vücudum büküldü ama yer yağmurdan kaygandı. Gök gürültüsü bana talihsizliğimi hatırlatırken bir ağırlık sırtıma çarparak beni aşağı itti. "Bebek" diye soluğumu tutarken karnıma doğru bir ağırlık yayıldı.

"Çocuğun canı cehenneme. Yaşamak için çok zayıfsa, benim kanımdan değil." Başımı geriye doğru çekerken homurdandı ve sırtımı acıyla bükmeye zorladı.

"Lütfen," diye yalvardım.

Tüm ağırlığını bana yaslanmak için kullandı, sert boyu Mercer'ın gömleğinin sırtıma yükseldiği yerde kıcımın çıplak tenine sürtünüyordu. Bir eli bacaklarımın arasını kavradı ve bir hıçkırık kaçtı. Parmaklarının bana bu kadar yakından dokunması midemin yuvarlanmasına neden oldu. Ama elini çekip kalçamı kavradığında, bacaklarımı ayırmak için tüm direncime karşı savaşıp kendi kalçasıyla onları açmaya zorladığında, içimde biraz öldüm.

"Benimle kavga etme. Bunu bana borçlusun. Oğlum bana bunun sözünü verdi."

"Oğlun zayıftı," dedim vücudumu saran histerik hıçkırıklara karşı boğuk bir sesle.

Darbenin geldiğini görmedim. Arkamdan vurduğunda da. Silahının kabzası kafatasımdan yayıldı, beni öne doğru yığılmaya zorladı, vücudum neredeyse gevşedi. Ama teslim olmama izin veremezdim. Yanağım serin kaldırıma bastırılmış ve bedenim acıdan titrerken bile bilincimi korumaya çalışıyordum. Eğer beni ele geçirmesine izin verirsem, karanlığın beni tüketmesine izin verirsem, onun kazanmasına izin vermiş olurum.

Kazanamazdı.

Buna izin
vermezdim.

Benden zaten çok şey almıştı ve bedenimin de bu listeye eklenmesini reddediyordum.

Geri tekme attım, kalçasına vurarak dengesini bozdum. Vücudu yana düştüğünde, bunu altından kalkmak için bir şans olarak kullandım. Tökezleyerek ayağa kalktım, ayaklarımı altına almak için mücadele ederken bile kaçmaya çalışıyordum. Gidecek hiçbir yerim yoktu, belki de uçurumun kenarından başka. Yine de uçurumun kenarı, bu adamın parmağı altında yaşayacağım hayattan, bedenimi onun pisliğine kaptırmaktan neredeyse daha iyi bir seçenektir.

İleri doğru ittim, parmaklarım bileğimi kavrayıp beni yere doğru çekmeden önce parmaklarım parmaklığın sertliğini sıyırdı. Ayağı sırtıma inerken, omurgama sürtünerek ve karnımı yere bastırarak kendini tam üstümdeki boyuna çekti, dimdik durdu. İstemsizce haykırdım, acı beni tüketirken gözyaşlarım yağmur damlalarına karıştı.

"Benden asla kaçamayacaksın." Güldü. "Sen benimsin. Bütün parçaların. Bunu şimdi biliyorsun ve yakında o amcık da bilecek. Söyle."

Yapamam. Yapamam. Asla bu adama ait olamam. Bu canavara. "Hayır."

"Bir zamanlar mihrapta olduğun gibi uysal bir kadın değilsin, değil mi küçük Belle?"

Sertçe yutkundum, kelimeleri zorlukla çıkarabildim. "Ben asla zayıf olmadım."

"İşim bittiğinde olacaksın." Eğildi, kulaklarıma yaklaştı. "Bundan emin olacağım."

Ayağa kalkıp sırtını dikleştirirken kahkahası geceye yayıldı ve arkasından biri ona çarparak ikisini de balkondan aşağıya, aşağıdaki çamurlu zemine savurdu.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ADAM

Penceremin dışında yağmur şiddetle yağıyordu ama ilk kez zihnim bunun tadını çıkaracak kadar yerinde değildi. Her otuz saniyede bir telefonuma bakıyor, Mercer'dan donut dükkanının durumunu bildiren bir mesaj ya da arama bekliyordum. Burası yaşanmaz bir yer olacaktı; bu çok açıktı. Ama nedeni? Elektrik yangını mı? Derinlerde bir yerde bir şeyler doğru gitmiyordu.

Dışarıda gök gürlerken parmaklarım meşe masaya vuruyordu. Sinirlerim bozulmuştu. Bu stres için fazla yaşlanmıştım, kırklı yaşlarıma gelmeme daha birkaç yıl olduğunu düşünürsek bu delilikti. Ama belki de Ace haklıydı. Ailemi büyütmek istediğim hayat bu değildi. Onlara onur ve saygı göstermek istiyordum. Yasadışı ilişkilerin ve istediğin her şeyi almanın yollarını değil. Daha iyi olmak istiyordum. Belle'in hak ettiği gibi olmak istedim.

Bir gök gürültüsü daha duydum ve durakladım. Bir an için bir şey duyduğumu sandım ama Belle uyuyordu ve evde başka kimse yoktu. Kulaklarım dışarıda patlayan fırtınaya karşı gerildi, dinlerken evin gıcırtilarına karşı savaştı. Ama hayal gücüm paranoyamla oynarken beni sessizlik karşıladı.

Evraklarımı elime aldım, konsantre olmaya çalışırken onları karıştırdım. İşe yaramazdı, biliyordum. Bugünkü gibi her şeyin mükemmel görüldüğü bir günün ardından, içimden bir ses iğnenin

O şey, kazanmak için çok çalıştığım mutluluğu yok edecekti. Bazen en büyük düşmanlarımız kendi düşüncelerimiz ve kendimizden şüphe etmemizdir. Yarattığımız bloklar, hayatın büyük şemasında kendimize neden olduğumuz sorunlar, önemli olanla karşılaştırıldığında kesinlikle hiçbir şey değildir. Aile. Hayat. Sevgi.

Gök gürültüsü tekrar yuvarlandı ve bu sefer bir çığlık duyduğuma yemin edebilirim. Düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde ayağa fırladım, ayaklarım beni kapıdan geçirip uzun koridordan aşağıya, batı kanadının dışına taşıdı. Koridordan çıkarken ev sessizdi. Çok sessizdi. Sanki atan her kalp aniden durmuş gibiydi. Yavaş adımlarla ilerledim, her sesin farkındaydım, her titreşimin vücudumdan geçtiğini hissediyordum.

Üst kattaki gümbürtü beni duraklattı. Belle. O yukarıdaydı. Yukarıdaki tek kişi. Antreden geçerken açık kapının önünde durakladım. Yaklaşırken ayakkabılarım dışarıdan içeriye akan yapışkan kan birikintisine çarptı. Sertçe yutkundum, kapıyı açtım ve iki personelimin boş cansız bakışlarıyla karşılaştım. Avuçlarım anında nemlendi. Bunun anlamı çok açıktı.

Arkama uzanıp silahı sırtımın altından aldım, metalin avucumdaki ağırlığından, pürüzlü tenime değen serin pürüzsüzlüğünden hafif bir rahatlık duydum. Bu tanıdık bir rahatlıktı, nasıl zahmetsizce kullanacağımı bildiğim bir silahtı ve şimdi sadece karımı korumak için ihtiyacım olan savunmanın bu olmasını umabilirdim.

Adımlarım yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıyordu, ayakkabılarıma yapışan kan yapışkan izler bırakıyor, giren herkese yıkıma giden yolu gösteriyordu.

Benim yıkımım.

Bizim

yıkımımız.

Onun yıkımı.

Sahanlığın tepesinde durdum, kulaklarımı gerdim, herhangi bir ses, herhangi bir işaret, karımın nerede olduğunu bana bildirecek herhangi bir şey dinledim. Hâlâ yatakta mıydı? Öyle umuyordum ama bu safça bir umuttu. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez kütüphaneden gelen çığlığını duydum. Belle'im asla bir yerde uzun süre durmazdı ve bu gecenin de bir istisna olmadığı açıktı.

Kapıya doğru sürünürken ellerim titriyordu. Hafif aralık kapıdan süzülen kelimeler kulaklarımı tırmaladı. Yalvarışlar ve çığlıklar, delilik sözleri ve ben bundan nefret ediyordum. Ben aşağıda, onun çektiği acılardan habersizken onun bu durumda olmasından nefret ediyordum. İçimde öfke kaynıyordu, kendime, korumalarım, beni tekrar bu noktaya getiren hayatımın yönüne karşı hayal kırıklığı. Tüm varlığımın kaybedebileceğim şeylerin korkusuyla titreştiği bu nokta. Kaybetme düşüncelerimin neredeyse zayıflatıcı hale geldiği nokta. Sevdiklerimin yine benim yüzümden tehlikede olduğu nokta.

Zayıflatıcı korkuyu bastırmak neredeyse imkânsız görünüyordu ama elimi kapıya zorladım ve içeri bakabilecek kadar ittim. Beni karşılayan şey ruhumu dondurdu. Karımı kurtarmak için ihtiyacım olan şekilde hareket edemezdim. Düşmanım onun küçük bedeninin üzerinde dururken, duruşu nişan alamayacak kadar dengesizken, ona olan yakınlığı riske atamayacağım kadar fazlayken olmazdı. Tek bir atış onun ölü ağırlığını karımın narin bedeninin üzerine yıkabilirdi.

Onu riske
atamazdım.

Çocuğumu değil.

Karım değil.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım, canavarla güzel kızım arasına mesafe koyacak tek şeyi. Hücum ettim, vücudum öne doğru fırladı ve Accardo'nunkine çarparak onu karımdan uzaklaştırdı. Ama yanlış değerlendirmiştim, beklemem gereken bir adımdı ve bedenlerimiz parmaklıklara çarpmak yerine üzerinden geçti.

Gömleğimi ıslatan su bu kadar özgürleştirici olmamalıydı. Tenime değen buz gibi hava sakinleştirici olmamalıydı. Ama muhtemelen ölümüm olabilecek şeyin kenarından d ü ş e r k e n , düşünebildiğim tek şey Bellamy'nin Ace ve Mercer yardımına gelene kadar kaçmak, saklanmak ve yaşamak için güvende olduğunu bilmekten duyduğum huzurdu. Ve geleceklerdi; bundan emindim. Mercer evimizden gereğinden fazla uzak kalmak istemiyordu.

Dibe yaklaştıkça silahıma sarıldım, düşüşten sağ çıkarsam korunmanın önemini biliyordum. Ama yer yaklaştıkça korku beni ele geçirdi. Tutuşum gevşedi ve vücudum nihayet aşağıdaki çimenlerle buluştuğunda, darbe çok sertti. Dişlerimi sarstı ve vücuduma acı yaydı. Elimi bıraktım

Silah. Silahım ulaşamayacağım bir yere savruldu. Nefes almakta zorlandım; vücudumdaki acı beni tüketirken hava ciğerlerimde sıkıştı.

Zamanın içinde donup kalmıştım, sonunda nefesim kesildi ve ciğerlerime hava girerek büyüğü bozdum. Kollarımı yukarı kaldırıp avuç içlerimi çimlerin üzerine koyarak kendimi yukarı iterken boğazımdan bir öksürük koptu, ardından keskin ve yoğun bir acı vücudumda gezinirken anında yere yığıldım.

Bacağım.

Lanet olası bacağım çalışmıyordu ve karmakarışık düşüncelerimin arasında nedenini bulamıyordum.

Konsantre olmaya çalışarak gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda düşmanım, hayatın kendisinden daha çok nefret ettiğim adam tepemde dikilmiş, gülüyordu. Neden gülüyordu? Kahretsin, her şey çok bulanıktı. Kafamı mı vurmuştum?

"Baldırından kemiğin sarkarken yürüyemiyorsun, değil mi?" Gülüşü dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. Neden bahsediyordu? Yüzümde beliren şaşkınlığı görmezden gelerek devam etti. "Şanslıyım ki rahat bir çalılığa düştüm. Ya sen? Sen bunu hak ediyorsun; bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Kardeşimi öldürdüğün için sana vereceğim ölümü hak ediyorsun." Bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorlarken parmakları saçlarımda dolaşıyordu. "Öleceksin amına koyayım. Ve bunun bana vereceği zevk, senin değersiz orospu karının amını sikmenin vereceği zevke neredeyse denk olacak."

Karım.

Geri çekildim, vücudumu yukarı itmek için çabalarken tutuşunu kafa derimden kopmaya zorladım. "Ona asla dokunamayacaksın."

"Beni durduramayacaksın." Gözden kayboldu, ayağını baldırıma vurmadan önce bir an arkamda durdu. Görüşüm anında grileşti. Bilincimi kaybedeceğimi düşünürken mide bulantısı içime doldu. "Kendi başına yürüyemiyorsun. Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Ayağı bacağımı bıraktı ve sinsice uzaklaştı. Gözden kaybolduğu anda vücudumu öne doğru çektim ve yavaşça silahıma doğru ilerledim. Eğer ona ulaşabilirsem, bu işi bitirebilirdim. Ama düştüğü yere doğru birkaç adım ilerlemek bile imkânsız görünüyordu. Kalçalarımı sallayarak ve sağlam

bacağımla öne doğru eğilerek koluma uzandım.

silah için uzanıyordu. Sadece birkaç santim daha. Yapabilirdim. Yapabileceğimi biliyordum. Ama tam yaklaştım... tam parmaklarım metali sıyırmışken, arkamdan boynuma bir ip dolandı.

Ellerim silah arayışını bırakıp boğazıma gitti, ipi kavradım ve sırtım kamburlaşırken beni boğmasını engellemeye çalıştım. Accardo eğildi, konuşurken nefesinin iğrenç kokusu etrafımı sarmıştı. "Onu almana izin vereceğimi mi sandın?"

Başımı hayır anlamında salladım çünkü hiçbir şey yapmama *izin vermezdi*. Kendi başıma yapardım.

"Seni öldüreceğim. Eski karının çok sevdiği bahçedeki ağaca asacağım seni. Belki de bağırsaklarını deşeceğim. Seni dilimleyeceğim ve arkadaşlarından önce hayvanların seni bulmasını umacağım."

Hayvanlar mı?

Birdenbire evde kilitli olan Lady'nin havlamasını fark ettim, özgür kalmak için can atıyordu. Beni tüketmesi, Mercer'ın bulması için kalıntılarımı ziyafet çekmesi için onu serbest mi bırakacaktı? Belle bizi bu şekilde bulabilir miydi? Umarım bulmaz. Umarım saklanmıştı. Umarım yardım çağırmıştı. Umarım kendini tehlikeden uzaklaştırmıştı çünkü benim hayatımın bir hiç uğruna sönmesi, onunkinin güvende olmaması düşüncesi...

Bununla başa çıkamazdım.

Accardo ipi çekerek zihnimdeki tüm düşünceleri boğdu ve bedenimi kaldırıp kaldırıp ipe ve uyuşan bir zonklamaya dönüşen acıya karşı mücadele ederken beni çimlerin üzerinde sürükledi. Şok mu? Öyle olmalıydı. Savaş ya da kaç durumu devreye girmişti ve savaşmam gerekirken acıyı dert edemezdim. Silahımı geri alma şansımı kaybetmiştim ama hâlâ ona karşı koyabilir, mücadele edebilir, bana yapmayı planladığı her şeyi sonsuz derecede zorlaştırabilirdim.

Eşikten geçip gül bahçesine doğru çekilirken sopalar ve taşlar vücuduma saplandı. Boğazımdaki ipe sıkıca tutunup hava alabilmek için boynumla arasında boşluk açmaya çalışırken kayalar acı verici bir yol oluşturdu. Boynumun nasıl olup da henüz kırılmadığını asla bilemeyecektim ama şimdilik bu erteleme için minnettardım.

Bahçenin ortasındaki meşe ağacının önünde durdu ve ipi bıraktı. Engelsiz havayı içime çekerken soluk soluğa kaldım, bu lüksün tadını çıkarıyordum, son olmayacağını bile bile. "Karın en son o banka oturup bu ağaca baktığında, eminim buranın senin öldüğün yer olacağını hiç düşünmemiştir."

"Ben de öyle," diye tırmaladım, sesim beni terk ederken acı veriyordu.

Sanki beni duymuyormuş, sanki ciğerlerimi çalıştırmak ve bedenimi hareket ettirmek için mücadele etmiyormuşum gibi devam etti. Mücadeleyi bırakmamıştım. Hayır, ona asla bir zafer veremezdim. Ama burada yattığım süre uzadıkça, boku yediğimi daha iyi anladım.

İçime çekebildiğim kadar hava çektim, gözlerimi kapattım, karın kaslarımı sıktım ve kendimi yukarı doğru zorladım, sabitlenip oturana kadar dizlerimin etrafında kıvrıldım. Accardo ipi çekip beni biraz daha sürükleyebilmek için geriye doğru zorlamadan önce başımda bir sersemlik hissi belirdi. Yeterince yaklaştığımda, ipi kollarımın altından geçirdi ve ellerimi bağladı, artık beni boğmayacak şekilde sardı, sonra ipi kalın bir dalın üzerine attı ve bedenimi yerden kaldırıp azalan gücünü kullanarak beni ağaçtan sarkıttı. Sonra ipi alıp su çeşmesine bağladı ve beni asılı bıraktı.

"Bacağın nasıl?" Şerefsiz sırtıttı, bacağımın ikiye ayrıldığını çok iyi biliyordu.

"Kardeşin nasıl?" Ben de karşılık verdim.

Bu akıllıca bir karar değildi ve ben de bunu biliyordum. Ama kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel olamadım. Aslında durdurmak da istemiyordum. Ölmekten korkmuyordum. Baba olmak dışında bu dünyada başarmak istediğim her şeyi ve daha fazlasını yapmıştım. Ve bu hediye deneyimlemeyi çok isterken, karıma daha fazla kaçması için zaman kazandırmayı da çok isterdim. O benim önceliğimdi, bana hediye edeceğini bildiğim ölüm değil.

Kolu yukarı kalktı, silahı yüzüme doğru savururken yanağıma çarptı ve yüzümü bir anda dönmeye zorladı. Ona doğru döndüğümde ağzımda kan birikti, biriken tükürük ve kanı ona tükürdüm. Sadece güldü, yaptıklarımın etkilenmemiştir.

"İçinde biraz mücadele var, değil mi?" Bir elinde silah, diğerinde bıçak tutarak öne çıkarken alay etti. Bıçağının ucunu alıp açıkta kalan etime saplayarak kemiğime vururken sırtışı büyüdü.

Dilimi ısırđım, görüşüm bulanıklaşırken ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Daha önce de vurulmuştım. Accardo beni diri diri yakmaya çalıştığında vücudumun yarısı yanmıştı ve bir şekilde o acıların anıları zihnimden silinmiş, şu anda hissettiğim acıdan daha az dayanılmaz hale gelmişti.

Hareket etmek için kendimi zorlayarak, sağlam bacağımı kullanarak tekme attım, kolunu tekmeledim ve silahını elinden aldım. Geçici bir çözümdü ama bir saniye içinde yapabileceğim tek şey buydu. Ellerimi kullanamıyordum. Bu noktada vücudumu zar zor kullanabiliyordum. Ne zaman bu kadar zayıflamıştım? Ne zaman tek bir adamın beni bu kadar kolay alt etmesine izin vermiştim?

"Oğlun yapmadı," diye alay ettim. "Duyduğuma göre, kardeşin yaşlı adam senin oğlundan daha fazla direnmiş." Sesim çok sertti. "Söyle bana, oğlunun ölümünü izlemek nasıl bir duyguydu? Onu öldürmek benim için olduğu kadar tatmin edici miydi?"

Bıçak hızla hareket etti, etimi köprücük kemiğimin yanından kesti, kan akarken derimi yüzdü. "Deriniz çok kolay soyuluyor, tıpkı lanet bir balık gibi." Keskin kenar pazumdan aşağı indi ve acıya karşı gözlerimi kapattım. "Etinin şeftali kadar yumuşak olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Neden sikimi emmiyorsun ve bana tadımın da onunki kadar güzel olup olmadığını söylemiyorsun?"

"Bu bir iltifat değildi. şeftaliden nefret ederim. Tadı iğrenç, kabuğu... iğrenç." Bıçağı vücudumun üzerinde gezinirken, kesmekten zevk alacağı bir sonraki yere karar verdi. "Ama sanırım balıklara yedireceğim ilk parça senin sikin olacak. Ne güzel bir ziyafet çekecekler."

"Eğer öleceksem, en azından bir şey aletimden son bir kez zevk almamı sağlayacak." Bıçağı uyluğumun iç kısmına doğru iterken homurdandım, herhangi bir şeye zarar verecek kadar derin değildi, sadece hareket edersem bıçağın vücudumu en tatsız yerlerden keseceğini hatırlatacak kadar derindi.

"Bunu kaldırmaktan zevk alacağım. Benim gözümde hep siksizdin. Benim peşimden gelebilecekken kardeşimin peşinden gittin. Fahişeni kurtarmak için çocuğumu öldürdün." Cık cık etti ve Belle'e taktığı isim kanımı kaynattı ama o anda tepki verip kendime daha fazla zarar verecek değildim.

"Sen konuşacak birisin. Oğlun öldüğünde yetişkin bir adamdı ve Bellamy'nin getirebileceği saf neşeyi hak etmiyordu. Siktir et onu, öldüğüne sevindim." Bıçağı karşı uyluğuma sapladığında irkildim, kan anında bacağımdan aşağı süzüldü ve soğuk, ıslak pantolonuma ılık bir şekilde sızdı. En azından cesedim bulunduğunda yağmur kanı temizleyecekti. Bellamy'nin tüm bunları görmesine de gerek yoktu. Bıçağın sapını bırakıp bıçağı bacağımdan çıkardığında devam ettim: "Hatırladığım kadarıyla karımın ve çocuğumun peşinden gitmiştin. Burada gerçekten siksiz olan kim?"

"Onlar savaşın kayıplarıydı," diye homurdandı.

"Sen beni ailemi dinlendirmeye zorlayana kadar savaşta bile değildik," diye homurdandım, anılar devreye girdikçe daha da telaşlandım. "Benim hedefim sendin. Onlar sadece teminattı."

Omuz silkti ve sevdiğim insanların ölümünü açıkça görmezden gelmesi beni kızdırdı. Elbette, hedef ben olabilirdim ama onların hayatları önemliydi. Onlar benim için her şeydi, o anda sahip olduğum her şeydi ve o bunu çaldı.

Benim haberim olmadan ilan ettiği bir savaş için.

"Onlar benim için teminattan daha fazlasıydı." Kelimeleri hırıldayarak söyledim.

Silahlı kalçamdan çektikten sonra bıçağının ucunu vücudumun yan tarafında açtığı yaraların üzerinde gezdirdi. Aşağıya kadar inen, beni deforme eden ve kendi lanet derimin içinde kendimi dışlanmış gibi hissetmeme neden olan yara izleri. "Seni ben öldürmedim. Ama bu... bu bir sonraki en iyi şeydi. Yıllarca size canavar dediler, hepinize, ticaretin canavarları. Katiller. Katiller. Acımasız hayvanlar. Hepsi taşıdığınız bu küçük güzel yara yüzünden. Sizden daha güçlü ve zeki olduğum için oraya kondum. Hâlâ öyleyim. Adamların seni kurtarmak için burada değil. O kız da ölecek. O kadar zayıf ki, orada benimle zar zor dövüşebildi. Belki o ölmeden önce karnındaki çocuğu keser, torunumu kendime alırım. Belki de bekleyeceğim. Onunla eğlenirim, haftalarca işkence ederim.

onu öldürmeden önce. Her iki durumda da, oğlumdan geriye kalan tek şey o küçük parça ve o benim. Torunum benim."

Aklıma soktuğu rahatsız edici düşüncelere karşı gözlerimi kapattım. Bunların hiçbirinin olmasına izin veremezdim. Ne ona, ne de Belle'e. Şu anda, burada ölsem bile Ace ve Mercer'ın onu kurtaracağını biliyordum. Ya da bunu denerken öleceklerdi. O bizim bu karanlık dünyadaki ışığımızdı ve onun ışığımızı almasına izin verirsem lanetlenirdim.

"Torunum," diye sıkılmış çenemin arasından kelimeyi gıcırdatarak söyledim.

Dondu kaldı. Bıçağın kabzasını kavrarken hareketleri durdu. "Torun mu? Bu imkansız. Mafya adamlarının sadece erkek çocukları olur."

"Belli ki değil." Belle'e yarı şaka bunu söylediğimde sesim o kadar aptalca mı çıkmıştı? Tanrım.

"Hep bir kızım olsun istemişimdir," diye düşündü. "Ben... Bir kız mı? Bu her şeyi değiştirir."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Çocuğumun tek bir saç teline bile dokunmayacaksın," diye meydan okudum.

"Onu evlendirebileceğim miktar. Yapabileceğim anlaşmalar. Kızıma ne yapmayı planladığını bir saniye daha dinleyemezdim. Onu asla ele geçiremeyecekti. İplerle boğuştum, dizimi karnına vuracak kadar yukarı kaldırıp rüzgârını keserken umursamadım.

Küfürleri havayı dolduruyor, uğuldayan rüzgâr ve şiddetli yağmura karşı savaşıyordu. "Seni lanet olası piç. Seni öldürmekten zevk alacağım." Yaklaştı, saçlarımı geriye doğru çekerken bıçağını boğazıma dayadı.

"Yap şunu," diye meydan okudum ve bir an için bir köpek havlamasının belli belirsiz sesini duyduğumu sandım. "Öldür beni. Mercer ve Ace, onu almana asla izin vermezler. Bir süreliğine dikkatlerini dağıttın, kabul ediyorum. Senin açından iyi bir plan. Ama dikkatlerini dağıtmak sadece bir yere kadar sürer. Onun için gelecekler."

"Ve o zamana kadar ölmüş olacaksın."

"Muhtemelen. Sen de hemen peşinden geleceksin." Sırıttım. "Seninle cehennemde buluşuruz çünkü seni de yanımda götürmeyi planlıyorum."

"Uzun süre bekleyeceksiniz. Benim de onlar için planlarım var. Kanlı, acı verici planlar." Sırıtişı mideme korku dolu bir taş düşürdü. "Belki de onu becerirken onlara izletirim. Sence bu hoşlarına gider mi? Bu malikânenizde ne haltlar karıştırdığınızı bilmiyorum ama eminim hepiniz bu kadar yakın olduğunuza göre, izlemek buralarda çok sık oluyordur."

"Geldikleri kadar sıkılar," diye onayladım. "Yani iki kat yukarıdan düşmemiş olsaydım, ona dokunduğun için seni benim kadar çabuk öldürebilirlerdi."

"Sizin açınızdan kötü bir planlama."

"Katılıyorum." Bıçak buz gibiydi, metal yağmurdan soğumuştı. "Sanırım ikimiz de kötü planlama yapmaktan suçluyuz."

Keskin ucu tenime battı ama bakışlarını tuttum, aramızda birkaç santimden fazla mesafe olmasını diledim. "Planlamam kusursuzdur."

"Eğer bu doğru olsaydı, oğlun ayaklarının dibinde ölmezdi." Neden onunla bu kadar alay etmekte ısrar ediyordum? Bilmiyordum. Ama öfkeli gözlerinde yanan ateşte çok tatmin edici bir şey vardı.

"Ona söylememi istediğin bir şey var mı? Onu becerirken fısıldayacağım son sözler?"

Söylemediğim ama söylemem gereken her şeyi düşündüm. Onu seviyordum.

Ondan pişman

olmadım. Hiç

pişman

olmadım.

Onu sevmiştim.

O benim için öyleydi.

Eğer ona bir şey olursa, asla hayatta kalamam.

O benim hayatımdı ve yaşamayı ne kadar özlediğimi bilmiyordum.

Onu çok seviyordum.

Ona en çok bunu söylemek

isterdim. "Hayır."

"Muhteşem." Accardo bıçağını yukarı kaldırıp mükemmel bir açı verirken güldü. "O zaman buradaki işimi bitirip seni parçalara ayıracağım ve bir kutu içinde ona teslim edeceğim."

Nefesimi tuttum ve ucu daha derine girdi ve kanım serbestçe aktı. Bu benim için sondu ve ben... şey, bununla barış içindeydim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BELLAMY

Ben yerde top gibi kıvrılırken vücutları üzerimden geçti. Göz açıp kapayınca kadar, çerçeveleri taş balkonun kenarından aşağı doğru kayarken eğildi. Çılgınca balkonun kenarına doğru sürünürken kaygan zeminde ayaklarımı yakalamak için mücadele ettim ve kendimi zayıf bacaklarımın üzerine çekerek kenardan bakabildim.

Bedenleri yere çarptığı anda mide bulandırıcı bir çatırtı yağmurun sesini bastırdı ve kalbim durdu. Nefes almayı unuttum. Kocama baktım, vücudu çimenlere yaslanmıştı, bacağını kan kaplamıştı ve hareket etmediğinde neredeyse ağlayacaktım. Çıglık atmaya çalıştım, çalıların arasından çıkmaya çalışan canavara karşı onu uyarmaya çalıştım ama sonunda en ufak bir hareket yaptığında sözlerim bir hıçkırığa takıldı.

Kendini yukarı iterken elleri önüne geldi, sonra hemen düştü. Hay sikeyim.

Silahı al.

Yakala.

Kendinizi koruyun.

Ona bağırarak istedim ama fırtınadan beni duymadı. Onun yerine, Accardo'nun boynuna bir ip geçirip onu gözümün önünden sürüklemesini dehşet içinde izledim. Bir anda donup kaldım.

Kocamın ipe karşı mücadelesini izlerken korkunç bir panik hali yaşadım ve-

Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Hayatımdan daha değerli bir şeyi benden almadan önce bu canavarı durdurmam gerekiyordu.

Döndüm, koridora doğru koşarken kütüphaneyi arkamda bıraktım. Aşağıya koşarken parmaklarım tırabzana sıkıca yapıştı. Onu kurtarmam gerekiyordu. Ben olmalıydım. Zamanım yoktu; Mercer ve Ace'i bekleyecek zamanı yoktu. Alt kattaki koridoru koşarak geçtim, sonra koridora dönmeden önce bir karar verecek kadar durakladım. Lady'nin havlamasını Mercer'ın odasına kadar takip ettim ve kapıyı açıp köpeği serbest bıraktıktan sonra oturma odasına ve dışarı açılan arka kapıya doğru koştum.

"Hadi kızım," diye seslendim yavruya, o da beni takip etti, gerginliği hissederek hırlarken yüzünde yoğun bir ifade vardı.

Dışarıya çıktığım anda yağmur tenime sertçe çarparak dünyaya geldiğimi duyurdu. Gök gürledi, o kadar yakın hissediyordum ki yerin onunla birlikte sallandığına yemin edebilirdim. Gökyüzünde çakan şimşekler güzel gül bahçesini aydınlatıyor, adeta bana kocamı nerede bulacağımı söylüyordu.

Gül bahçesi. Elbette ruhunun çirkinliğiyle lekelemek için güzel bir yer seçecekti. Ama onarmak için çok çalıştığımız bir şeyi mahvetmesine izin veremezdim. O güllere bakarken ve Ace'in beyaz gömleğiyle çukur kazdığını düşünürken olmazdı. Bu anıyı Joseph Accardo gibi birinin mahvetmesine izin vermeyecek kadar çok seviyordum.

Kütüphane balkonunun hemen altında durdum, Lady ayaklarımın dibinde zıplarken çimlere bakıyordum. "Nerede bu? Hangi cehennemde bu?"

Gözlerimi eğimli yağmura karşı siper ettim ve önümdeki birkaç metreden fazlasını seçmeye çalıştım. Gökyüzünde çakan şimşek önümdeki çimenleri aydınlattı. Adam'ın silahının parlak dış yüzeyi ışıktaki parıltıya ve ben de ileri atılarak onu çimlerin üzerinden kaptım. Metal avucumda buz gibiydi, yağmurdan kayganlaşmıştı ve ilk kez, nasıl kullanılacağını öğrenmek için zaman ayırmış olmayı diledim. Umarım o kadar da zor değildir.

Leydi ileri atıldı, benden daha hızlı hareket ediyordu ve bir havlama sesi çıkararak varlığını duyurdu. Başım hâlâ ağrıyordu ama bu beni caydırmaya yetmedi. Dengemi kaybedip kaygan çimenlerde kaymamayı umarak karnımı tutup küreyi nazikçe kavrarken adımlarım tereddütsüzdü. Kadın geri dönüp bana doğru koşmadan önce gözden kayboldu. Bahçenin girişine yaklaşırken nefesimi tuttum, göreceklerimden korkuyordum.

En kötüsüyle başa çıkabilir miyim?

Hayır. Hayatta kalabileceğimi sanmıyordum. Bu adamlar bu kadar kısa sürede benim her şeyim olmuşken olmazdı. Onlar bir demetti. Biri olmadan diğerine sahip olamazdım. Reddettim.

Kapıdan içeri adım attım ve ağzımı kapatarak soluğumu gizledim. Adam, güçlü ve acımasız kocam, sevgilim, arkadaşım, meşe ağacına asılmıştı. Elleri arkasındaydı, boynu gerilmişti, kemiği bacağından dışarı çıkmıştı ve Accardo boğazına bir bıçak dayamışken bir ip onu sıkıca yerinde tutuyordu.

Yağmur o kadar şiddetliydi ki kelimeleri duyamıyordum ama önemli değildi. Görünüşe bakılırsa pek dost canlısı değillerdi.

"Hanımefendi," diye köpeğin adını fısıldadım ve bu tek kelime bir emir gibi geldi. İleri atıldı, yumuşak, küçük bedeni Accardo'ya çarptı, adam geriye doğru tökezledi ve bir kayaya takılıp bıçağını düşürdü.

Bir elimi karnıma götürüp diğer elimle silahı tutarken nefesim kesiliyordu. Adam'ın gözleri benimkilerle buluştu, keder ve özlem o kadar güçlüydü ki bunu hissedebiliyordum. Bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamadım. Çok karanlıktı, etraf çok gürültülüydü.

"Beni vuramayacaksın." Ben bahçeye doğru adım atarken Accardo güldü.

"Yapabilirim." Yapabilirim.

"Sen çok zayıfsın. Sadece küçük şımarık bir çocuksun," diye alay etti, gözü titreyen elimdeydi, silahı tutmak için çırpınışımı izliyordu. Daha önce hiç silah tutmamıştım, avucumdaki ağırlığını ve onu tutmanın kaslarımı ne kadar hızlı zorlayabileceğini hiç fark etmemiştim. Adamlarım her gün vücutlarında bu şeylerle dolaşırken nasıl olur da bu gerginliği hissetmezlerdi?

"Bırakın onu," dedim.

"Taleplerinin hiçbir gücü yok, küçük kız."

Mercer'in Accardo gibi bir adamın dudaklarından dökülürken bu kadar rahat kullandığı bu lakaptan nefret ederek ürperdim. O biliyor muydu? Mercer'ın sevecenlik ifadesinin kendisinden bu kadar itici gelebileceğini biliyor muydu?

"O adam. *Kocan*," diye iğrenerek tükürdü, "oğlumu öldürdü. Eninde sonunda onun için gelmeyeceğimi mi sandın?"

"Ailesini sen öldürdün," diye hatırlattım ona.

Adam yaklaştığında Lady hırladı ama tatlı köpek yavrusu ne yapacağını bilemedi. Hepimize şaşkınlıkla baktı, her şeyi tam olarak anlayamamıştı. Accardo güldü. "Görünüşe göre yeni bir aile kurmuş, tam ortasında da benim torunum var. Çok canı yanıyor gibi görünmüyor, değil mi?"

"Benimle ilgileniyor. Hiçbirinizin yapmayı planlamadığı bir şey," diye bağırdım yağmura karşı.

"Sen bir kızdın." Bunu o kadar basit bir şekilde söyledi ki içim acıdı. Sanki bir vajinaya sahip olmam onun gözünde işe yaramaz olduğum anlamına geliyordu. Kızımın içinde yetişeceği aile buydu. Daha ilk nefesini almadan erkeklerim ona taparken, sırf var olduğu için ondan nefret eden bir aile. "Kızlar ittifaklarımızı ilerletmek dışında işe yaramazlar. Bunu bilmen gerekirdi. Sen bu dünyada büyüdün."

Bunu yaptım ve hayatımın her saniyesini - Mercer beni omuzlarının üzerinden atana kadar - saklanarak ve içimdeki kişi yokmuş gibi davranarak geçirdim. Ama o vardı. Ve şimdi onu serbest bıraktıklarına göre, bir daha asla o kafese geri dönemezdi. Korku başlangıçta kaçmamı istemiş olabilir, ama şimdi onlardan asla ayrı kalmak istemiyordum. Ayrılamazdım. Kalp atışlarım onların sonraki nefeslerine bağlıydı.

Gök gürledi ve gözlerimi bu adamdan ayırmamaya çalışırken huzursuzca bir o yana bir bu yana kaymama neden oldu. Bu adam benim ve adamlarım için sandığımdan çok daha uzun süredir tehlike arz ediyordu. "Gitmeniz gerekiyor."

"Yapacağımı sanmıyorum." Gözleri üzerimde gezindi. "Benim için mükemmel bir şekilde dağılmış görünürken olmaz. Söyle bana, adımı haykırır mıydın?"

"Hiç şansın yok," diye homurdandı Adam ipe doğru gerinirken.

Kadın inledi ve ona doğru bir adım attım, yarım daire çizerek kocamın birkaç adım önünde durdum. "Muhafızlarımız gelecek."

Sorgulamayacağını umarak yalan söylemeye çalıştım. Bazılarını öldürdüğünü biliyordum ama birilerinin kalması gerekiyordu. Yeterince yüksek sesle bağırsak birileri yardım için umutsuz yakarışlarımızı duymalıydı, değil mi?

"Muhafızların hepsi öldü," diye onayladı, gözlerindeki parıltı şimşek çizgisiyle parlıyordu. "Sadece biz kaldık. Ve eğer o tetiği çekmeyeceksen, Bay Ferrari'yi öldürmeme izin vermeni öneririm, böylece geceme devam edebilirim."

Adam'ı öldürmesine izin mi verecekti? Hayal mi görüyordu?

Asla yapmazdım. "Hayır." "Peki, o zaman..."

Her şey zihnimin kaydedebileceğinden daha hızlı oldu. Bana doğru bir adım attı ve Lady havladı. Keskin ses sıçramama neden oldu, sonra bir adım daha atınca tereddüt ettim. Leydi öne doğru sıçradı ve adam onu yana savururken bıçağı anında kürek kemiğinin dokusuna saplandı. Tetiği çektim ama hiçbir şey olmadı. Adam uzaktan bağıırıyordu ama anlamıyordum.

Güvenlik.

Güvenlik.

Lanet güvenlik.

Accardo tüm gücüyle üzerime saldırdı, sırtım ağaca çarptığında silah titreyen parmaklarımdan uçtu ve ikimizin de asla kurtulamayacağını bildiğimiz ipe karşı savaşıırken gözlerim Adam'ın kilerle birleşti. Elim uzandı, Adam'ın gömleğini sıyırdı, sonra Accardo beni kabaca yakaladı, kaldırdı ve beton bankın üzerine fırlattı.

Bacaklarımdan aşağıya doğru bir sıcaklık akarken acı bedenimi kavurdu. Nefesim kesildi, parmakları pazıma saplanırken gözlerim dalgalandı, beni kendi boyuna çekerken yüzü bana yaklaştı. "Onun ölümünü izleyeceksin. Ondan sonra dediklerimi yapacaksın, yoksa seni bitiririm."

Neden beni çoktan bitirmiş gibi hissediyordum? Hayatım bir ölüm kalım eşiğinde sallanıyordu ve her şey parmakları tenimi hoyratça morartan bu adama bağlıydı. Uzandım, parmaklarım

Bileğinin etrafını sararak onları kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Kımıldamadı. Tırnaklarımı derisine geçirerek, "Söylediklerini asla yapmayacağım" diye söz verdim.

Öne doğru eğildi, dudaklarında bir tehdit vardı ama o daha konuşmadan başımı öne doğru onunkine çarptım ve o sersemlemişken, çığlık atıp beni üzerinden atmak için mücadele ederken dişlerimin yanağına batmasına izin verdim. Onu bırakmayı reddettim. Acı içinde kıvranmasına izin verdim. Son bir saattir tek başına bana verdiği acıyla kıyaslanamazdı bile.

Parmakları kafa derimi kavradı ve hatırı sayılır bir çabayla beni çözdü. "Seni lanet orospu."

Saçlarımı bırakmadan beni aşağı doğru fırlattı, beni yere doğru fırlatmadan önce bir kez daha banka çarptı, başım garip bir şekilde bir kayanın üzerine düştü. Görüşüm bulanıklaştı ve göz kırptım, başım çarparken ve acı her yerimi ele geçirirken bile bilincimi korumaya çalışıyordum.

Accardo bedenimin üzerinden geçip birkaç adım atarak kocama doğru yürüdü ve botundan bir bıçak daha çıkardı. "Görünüşe göre karınız yaramazlık yapmayı seviyor. Evlenmeden önce bunu gerçekten kontrol altına almalıydınız."

"O mükemmel," diye ilan etti.

"Seni öldüreceğim." Accardo bana bakarken içini çekti. "O zaman ben de torunumu alırım. İkiniz de bu dünyada çürüyebilirsiniz."

Hareket etmeye çalıştım ama acı her şeyi tüketiyordu. Vücudumun işbirliği yapması için içimden çığlık atmama rağmen tek bir kasımı bile kıpırdatamıyordum. Başım çok fazla zonkluyordu, karnımdaki ağrı o kadar dayanılmazdı ki neredeyse başka hiçbir şey düşünemiyordum ve ne kadar denesem de gözlerimi odaklayamıyordum.

Elimi uzattım, avucumu kan kaplamıştı. Nereden gelmişti? Kanın nereden geldiğini bir türlü bulamıyordum. Kime aitti? Zihnim bu soruya odaklanmaya çalıştı ama soruyu düşündüğüm anda zihnimden bir bulanıklık içinde uçup gitti.

Accardo'nun eli Adam'ın güzel saç tellerine dolandı ve başını o kadar sert bir şekilde geriye çekti ki artık gözlerine bakamıyordum. Onları anında özledim, onunla olan bağlantımı özledim ve bunu geri almak için çaresizdim. Yuvarlandım, yavaşça kaydım

Kolum umutsuzca kocama doğru uzanırken, her adımım imkânsız görünüyordu. Bedenim çok ağırdı; kaslarım kurşun gibi hissediyordu.

Bıçak Adam'ın boynuna hafifçe sürtünerek vücudunda aşağı doğru ilerledi ve kalbinin hemen üzerinde durdu. Yağan yağmur boğuk fısıltımı bastırdı. "Hayır."

"Merak etme. Senden çok daha yavaş ölecek. Ve bu çok tatmin edici olacak." Accardo geri çekilmeden önce Adam'ın kulağına doğru konuştu, kolu eğikti, kocamın kalbine dalmaya hazırdı ve bıçağın ucu deriyle buluşmadan hemen önce, tüm dünyam durmadan milisaniyeler önce, gecenin içinde büyük bir çatırtı koptu ve Accardo dondu kaldı. Bıçak yere düştü, dizleri bükülmeden ve yere yığılmadan önce beton banktan sekti. Yana doğru yığılan yüzü, cansız gözlerle ruhuma bakarken benimkinden sadece birkaç santim uzağa düştü.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

ADAM

Gözlerim sımsıkı yumulmuş, hiç gelmeyecek bir darbeyi bekliyordu. Öldüğümde ona bakmak istemedim. Karımın gözlerinde ne kadar zayıf olduğuma dair hayal kırıklığını görmek istemiyordum. Normal şartlar altında zayıf değildim ama bu ilişkiyle ilgili herhangi bir şey ne zaman normal olmuştu ki?

Bıçak derimi delip geçmediğinde ve acı hiç gelmediğinde, gözlerimi açmak için kendimi zorladım ama Accardo'nun ayaklarımın dibinde olduğunu ve Hannah'nın bahçenin girişinde donup kaldığını gördüm, uzattığı elinde bir silah vardı. Önce cesede, sonra karıma baktım ve kalbim boğazıma kadar fırlayarak nefes yolumu tıkadı. Yağmura rağmen çok fazla kan olduğunu görebiliyordum. Güvenli olamayacak kadar çok. Teni soluktu, gözleri cam gibiydi ve yine de zayıfça bana doğru uzandı.

"Hannah!" Arkadaşını içinde bulunduğu sersemlikten kurtarmaya çalışarak bağırdım. "Hannah. Bana bak. Bana bak!"

Hay sikeyim. Sakin mi kalmalıydım yoksa tam bir histeri moduna mı girmeliydim emin değildim. Burada söz konusu olan karımdı. Onun iyiliği her zaman benim önceliğim olacaktı. Derin bir nefes aldım. "Hannah. Bana bak. Silahını indir. O gitti. Lütfen. Belle'in bize ihtiyacı var."

Hannah dudağını ısırды, bana odaklanırken gözleri hızla kırışıyordu. Eğer yağmur bu kadar şiddetli yağmasaydı, gözyaşlarının beni lekeleyeceğini biliyordum.

ama nasıl hissettiğine konsantre olamadım. Karım ayaklarımın dibinde güçsüzleşirken, bir adamı öldürdüğü için onu saran kargaşayla ilgilenemedim.

"Beni çözmen gerek. Bıçağını al ve ipleri kes." Belle'le ben ilgilenecektim çünkü Hannah'nın bunu yapamayacağı açıktı. Hannah'ya hayatımı borçluydum ve ona borcumu milyonlarca kez öderdim ama şu anda onun için endişelenemezdim. "911'i aramanı istiyorum. Bunu yapabilir misin, Hannah? HANNAH?"

Dudakları titredi, ya duygusallıktan ya da yağmurla birlikte içeri sızan kemik dondurucu soğuktan. Şiddetle başını salladı. "Evet. Yapabilirim."

Hareket etmeyince sesimi yükselttim. "ŞİMDİ."

Yutkundu, sonra ileri atıldı, yerde bıçağı aradı ve eline aldı. İri gözleri bana bakarken parmakları titriyordu. "Nereyi keseceğimi bilmiyorum."

"Sırt. Bir dilim beni serbest bırakmalı. Boynuma yakın olan ipi kes," diye emrettim ve o da etrafımda dolandı. Onunla konuşmaya çalıştım, o ipi keserken onu yanımda tutmaya çalıştım, gözlerim hep Belle'deydi. "İyi iş çıkardın."

"Bayan omzunda bir bıçakla bana geldi. Bir sorun olduğunu anladım."

Ne kadar iyi bir kız. Kimse bakmıyorken yavruya fazladan ödül vermem gerekecekti. "Sana ateş etmeyi kim öğretti?"

"Öğrenmek zorundaydım. İş için."

Ortada bir hikâye vardı ama bunu konuşmanın zamanı olup olmadığından emin değildim. Karıma baktım. "Belle. Benimle kal."

Belle yutkundu ve başını salladı ama zayıfladığını söyleyebilirdim. Bana doğru birkaç metre sürünmekten vazgeçti ve bunun yerine başını çimlere yaslamayı tercih etti. Elimden geldiğince sakın bir şekilde başımı Hannah'ya doğru eğdim. "Bir ambulans çağırmanı istiyorum. Hoparlörü aç ve sen iplerle uğraşırken ben konuşayım."

İtiraf etmekten nefret ediyordum, bu düşünceden nefret ediyordum ama çok endişeliydim.

Hannah çalışmasına ara verip telefon etti, bir eliyle telefonu bana uzatırken diğer eliyle ipi kesmeye çalıştı. Daha yavaş bir işti ve benim için sorun değildi. Yapmak için saniyelerim yoktu.

Karım ve sağlığı söz konusu olduğunda yedek. Santral cevap verdiğinde adresi verdim, keşke rüzgâr bu kadar kötü olmasaydı da onu hoparlöre alabilseydim. İp çözüldüğünde, Belle'e doğru sürünmeden önce yere yığıldım.

Onu kucağıma çektim, bana dönük olacak şekilde çevirdim ve kollarımın arasına aldım. Gözleri dalgalanıyordu. Elimi kaldırdım; her yer kan içindeydi. "Neren acıyor? Neren kanıyor?"

Anlayamadım. Cevap vermedi. "Belle!" diye bağırdım. "Nerede?"

Hayattaki en büyük korkum karımın tekrar ölmesini izlemek, beni cezalandırmak isteyen bir adam yüzünden onu ve çocuğumu kaybetmektir. Bunu tekrar yapamazdım. Bir cenaze daha yaşayamazdım. Başka bir vedaya. Sonuçta güçlü bir adam değildim ve bunu kabul edebilirdim. En büyük zayıflığımanın aynı zamanda tek gücüm olduğunu da kabul edebilirdim. Karım. Ailem. Ve onlar olmadan değersizdim.

Parmaklarım vücudunun üzerinde geziniyordu ama çok fazla kan vardı ve bunu bilmeme rağmen -kalbimin derinliklerinde biliyordum- bunu kabul etmek istemedim. Bunun yerine, onu sıkıca tuttum, göğsüme yapıştırdım ve onu salladım, yardım gelmesini beklerken çevredeki fırtınanın devam etmesini umursamadım.

Sadece bunu yaptıklarında çok geç olmamasını umuyordum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ACE

Garaj yolumuza döndüğümüzde kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönerek bahçemizi aydınlattı ve anında midem bulandı. Her yer polis arabaları, ambulanslar ve itfaiye araçlarıyla doluydu. İsmi dudaklarımdan çıkarken bir fısıltı gibiydi. "Belle."

"Adam telefonuna cevap vermiyor." Mercer cep telefonunu orta konsola fırlattı ve sertçe yutkundu, parmakları direksiyonu kavrarken yüzü gergindi.

"Yapacağını sanmıyorum," diye mırıldandı Mimi ve arkama dönüp baktığımda yüzü cama yapışmıştı.

"Mimi, arabada kalmanı istiyorum, tamam mı?" Hayatımda bir kez bile ona emir vermemiştim ve sadece dinlemesini umuyordum.

Durumun ciddiyetini anlamış olmalı ki itiraz etmedi. "Edeceğim."

Çimlerin üzerine park ettik, dışarı atlamadan önce motoru zar zor durdurduk. Kapının önündeki birkaç polis dışında tüm hareketlilik evin arka tarafında görünüyordu, biz de oraya gittik. Mimi'nin duyamayacağı bir yere geldiğimizde Mercer konuştu. "Bu bir tuzaktı."

Bunu şimdi fark ettim. Bu konuda pek de iyi duygular beslemiyordum. Aslında ruhumdaki her şey bana arkamı dönmemi söylüyordu çünkü orada ne olduğunu göremiyordum. Görmek de istemiyordum. Yine de ilerledim. Konuşmaya başladım, en iyi arkadaşşıma şunu söylemeye başladım

Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Bahçemizde her ne varsa, bir ses bize havladığında başa çıkamazdım.

"Buraya geri gelemezsin."

Bir polis önümüzü keserken Mercer, "Biz burada yaşıyoruz," dedi.

"Bir ceset var ve sizi olay yerinde tutamayız." Polis hareketlerimize müdahale etti.

Bir ceset. Yüzümdeki yağmuru silmek için elimi kaldırına kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim ve ellerim kontrolsüz bir sinirle titredi. "Kim?"

"Bu bilgiyi açıklayamam."

"Burası benim evim. Ve ailemin güvende olduğundan emin olana kadar evin önüne doğru tek bir santim bile geri adım atmayacağım." Neyse ki Mercer benden daha akli başında biriydi.

"İkamet kanıtınız var mı?" Memur kollarını göğsünde kavuşturdu ve Mercer'ın çıplak elleriyle boynunu kırmasına saniyeler kaldığından emindim ama Hannah tökezleyerek öne çıktı, yüzü gri ve kül rengindeydi ve bana çarptı.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken kollarım otomatik olarak ona sarıldı. "Aman Tanrım. Ace. O öldü."

"Kim?" Mırıldandım.

"Çok fazla kan var," diye bağırdı.

"Hannah. Kim öldü? Kimin kanı?" Mercer talep etti.

"Ben... Adam'ı öldürecekti." Bir hıçkırık vücudunu sarmadan önce burnunu çekti.

"Kim?"

Soruya cevap vermeden devam etti, "Ve Belle... Tanrım."

"HANNAH!" Mercer homurdandı. "Kendini topla ve sorularımıza cevap ver."

Bağırmak muhtemelen en iyi hareket tarzı değildi çünkü kız üzerinde olumsuz bir etki yarattı ve çöktü. Onu kucağıma aldım ve bizi uzak tutmaya çalışan polisleri iterek geçtik. Hannah'nın bize koşmasıyla ikametimiz tespit edilmediyse, siktirsin gitsin. Bizi tutuklamaya çalışabilirdi.

Gül bahçesine yaklaştıkça ayaklarım ağırlaştı. Kurşun adımlarımı ağırlaştırıyor, beni yerimde tutmaya çalışıyordu. Bir yer ki

Kalbim güvendedeydi ve hiçbir şey hissetmezdim. Ancak güvenli yerlerle ilgili olan şey, konfor alanınızın dışında hiçbir şey deneyimlemezseniz, sahip olduğunuz her şeyin değerini asla gerçekten bilemezsiniz. Bu yüzden bahçeye adım attığımda kızımızın ve en iyi arkadaşımın etrafını saran sağlık görevlilerini gördüğümde, güvenli yerimizde, üst katta, onlarla birlikte yatakta olmaktan başka bir şey istemedim.

Bu akşam neden ayrılmıştım ki?

Hiçbir şey onlardan daha önemli görünmüyordu. Hannah'ı oturturken onu düşürmemeye çalıştım ama içimdeki her lif aileme doğru çekiliyordu. Çocuğuma. Hayatıma. Mercer yanımdayken onların yanında diz çöktük, elim anında Belle'inkini buldu.

"Bebeğim." Neredeyse cevap vermesi için yalvarıyordum. Ama vermedi. Gözleri dalgalanmadı. Ağzı hiç kıpırdamadı. Bu soğuk ve yağmurlu gecede saçları alnına yapışmış, Mercer'ın yırtık ve lekeli gömleği tenini zar zor örtecek şekilde donmuştu.

"Hareket etmeniz gerekiyor." Sağlık görevlisi beni kenara itti, o kadar büyük bir güç kullandı ki avucumu onun soğuk elinden ayırdı ve anında kaybımı hissettim. "Onu taşımamız gerekiyor. Uçak burada olacak."

"Uçuş mu?"

Bana bakmadan, kızıma çeşitli kayışlar bağlayarak, "Şimdi bir hastaneye ihtiyacı var," dedi.

"Ne oldu?" Buna cevap vermedi. Bunun yerine onu götürdüler, eli sedyenin kenarına düşerken ve yağmur kolundan yere doğru akarken kalbim parçalandı.

"Ben onunla gidiyorum," diye açıkladı Mercer, kadını kovalarken tartışmama yer bırakmadı. Keşke ben olsaydım. Keşke daha güçlü olsaydım. Sonucun olasılığıyla başa çıkabilmeyi diledim ama kız kardeşimin düşünceleri zihnimi doldurdu. Yolum kenarındaki ölü bedenini düşündüm ve bunu yapamadım. Olmak istediğim kadar güçlü olamadım.

"O- kahretsin. İyi olacak mı bilmiyorum." Adam'ın gergin sesi düşüncelerimi böldü ve başım meşe ağacına yaslanmış, ilk müdahale ekibi bacağı üzerinde çalışırken sırtını ağacın gövdesine dayadığı yere gitti. Şöyle bir baktım ve hemen gözümü kaçırdım. Hayatımda çok şey gördüm ama en iyisi

Arkadaşımla kemiği aklımda yer etmesini istediğim bir şey değildi. Olabileceklere çok yakın bir ihtimaldi.

"İyi olacak," diye söz verdim ama yalan olabileceğini bile bile bu sözleri söylemeye dayanamadım.

"Çok fazla kan var, Ace. O..." Adam boğazını temizlemeden önce sertçe yutkundu. "Eğer Hannah onu öldürmeseydi, beni öldürecek ve sonra da çocuğumuzu alacaktı. Onu kesip atacaktı. Onun yerine, şimdi... kahretsin. Daha mı iyi olurdu? Bellamy yaşarken onu kesip atsaydı, yani buna karşı."

"Ne olduğunu bilmiyorum." Başımı salladım çünkü hayatım boyunca çocuğumu kızımın bedeninden kesip çıkarmanın onun bütün olmasından daha iyi olacağını kabul edeceğim tek bir an bile yoktu. Arkadaşımla yanında diz çöktüm, helikopterin kalkışını izlerken gözleri sulanmıştı, azalan fırtınaya karşı savaşıyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum, Adam. Ama o iyi olacak."

"Hayatım o helikopterin içinde," diye fısıldadı.

"Benimki de." Helikopter gökyüzünde silik bir leke haline gelene kadar gözlerimle onu takip ettim. "Ama bu yerdeki hayatımı da silmiyor." Omzunu sıktım. "O iyi olacak. Mercer başka bir şeye izin vermez. Bizim senin için endişelenmemiz gerek."

Bir kez başını salladı, ancak düşüncelerinin yerdeki durumdan başka bir yerde olduğunu söyleyebilirdim. Bacağı sabitlenene ve onu sedyeye koyana kadar sessizce oturduk. Sonra onu takip etmeden önce Mimi'yle ilgileneceğime söz verdim.

Mimi'yi Hannah'yla gönderdim, onun evinin bizimkinden daha az kanlı olduğunu düşündüm, sonra ambulansın en iyi arkadaşımı da alarak uzaklaşmasını izledim ve bu bana hayatımda hissettiğim en yalnız duyguyu yaşattı. Sevdiğim insanlar nasıl olur da bir saat içinde neredeyse hayatımdan çıkıp giderdi? Ve hayatlarımızın ne kadar değerli olduğunu bile bile onları sevdiğimi söylemediğim için ne kadar bencildim?

Ambulans dönüp garaj yolumuzdan ana caddeye çıkarken kendime, eğer varsa bir tanrıya, onlara söyleyeceğime dair bir söz verdim. Onlara her lanet gün anlatacaktım. Çünkü bir daha asla böyle bir an yaşamak istemedim, belirsizliğin midemin çukurunda kıvrıldığı ve korkunun sinirlerimi fiziksel olarak acı verecek kadar tırmaladığı bir an. Pişmanlığın beni tutmasını asla istemedim.

Geri. Hayatımızın geri kalanında mutluluktan başka bir şey istemiyordum. Eğer bizimkilerin hepsi bize bahşedilirse.

Bir daha asla.

Bir daha asla içimde hissettiğim kelimeleri fısıldamadan bir anın bile geçip gitmesine izin vermeyecektim.

Seni seviyorum.

Çok basit ama yine de en iyi arkadaşım ve onun karısına söyleyeceğim en zor sözler.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım gecenin içine, çok geç olabileceğini çok iyi biliyordum. Ama zaman gerçekleri asla değiştirmede. Gerçeği asla azaltmadı. Bunu hiç söylemediğim zamanları asla iptal etmedi. Bilinen ya da bilinmeyen, bu benim gerçeğimdi ve bunu söylemediğim için aptallık etmişim.

BÖLÜM KIRK YEDİ

MERCER

Parmaklarım ona sıkıca yapıştı, dokunabildiğim her parçasına tutundum. İstedığımı, ihtiyaç duyduğumu, hak ettiğimi bile bilmediğim hayatım bu masanın üzerindeydi ve kan çarşafı kaplamıştı.

Kalbi durduğu, atmadığı, bir anlık yorgunluktan pes ettiği anda benim kalbim de durdu. Eşi olmadan atmaya isteksiz, onun sevgisi olmadan çalışmayı reddediyor.

Eğer o ölürse, birlikte öleceğimize dair kendime söz verdim, parmaklarımı derisinden ayırıp onu benden koparırlarken.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

ADAM

Gözlerimi açmak bir savaştı ve ben kaybediyordum. Ağır ve pütürlüydüler ve ne zaman onları ayırmaya çalışsam, kendi kendilerine aşağıya iniyor gibiydiler. Karmakarışık zihnim bunun nedenini anlayamıyordu. Orada yüzen her şey engellenmiş gibi görünüyordu.

"Uyanıyor." Ace'in sesi bana doğru süzülüyordu ama kiminle konuştuğundan emin değildim.

Toplayabildiğim kadar irademle, Ace'in kulağına telefon tuttuğunu görecektim kadar bir gözümü zorla açtım. Gözlerime baktığında telefonu kapattı ve öne doğru eğildi. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimin tekrar kapanmasına izin verdim, değerlendirirken bir an cevap vermedim. Beni buraya neyin getirdiğini hatırlayamıyordum. Sonunda kesin olarak bildiğim bir şeyde karar kıldım. "Sersem gibiyim." Sesim cızırtılıydı ve bana gerçekten biraz su içebileceğimi hatırlattı.

"Anestezi yüzünden."

Birkaç kez göz kırptım. "Anestezi mi?"

Elini uzattı ve bırakmadan önce bir anlığına benimkini sıktı. "Hatırlamıyor musun?" Cevap vermeyince, "Accardo öldü." dedi.

Benim kalp aniden oldu içinde
overdrive, ve monitör çılgınca atıyor.
"Belle."
"O-"

Tanrım. Öldü deme. Bana başka bir eşimi daha kaybettiğimi söyleme.

"Zor durumda. Sana yalan söylemeyeceğim, Adam. Her şey yolunda. Çok kan kaybetti, bir sürü kan nakli yapıldı. Kalbi durdu. İki kez. Ama şimdilik durumu stabil. YOĞUN BAKIMDA. Ziyaretçi yok, bu yüzden Mercer orada kalıp güncellemeler için hemşire istasyonunu takip ediyor."

Kuru gözlerimi ovmak için elimi kaldırdığımda elim titriyordu.
"Lanet olsun." Sonra aklıma bir şey geldi. "Bebek mi?"

"Yeni doğan yoğun bakım ünitesinde. Sezaryen. Accardo'nun yarattığı travma plasentanın ayrılmasına neden olmuş. Onu almasalardı ikisi de ölebilirdi. Erken doğdu ama doktor iyileşeceğini düşünüyor. Senden ya da Belle'den izin almadan onu göremeyiz, ama onu tekerlekli sandalyeyle getirdiklerinde bir anlığına görebildim. Küçük bedeni kordonlarla kaplıydı ve bir balonun içindeydi ve... lanet olsun, o zaman bile kesinlikle çok güzeldi."

"O iyi," diye nefes nefese kaldım.

"Belle beyin sarsıntısı geçirdi. Mükemmel kremi teninde o kadar çok sıyrık var ki Accardo ölmemiş olsaydı onu kendim öldürürdüm. Hay sikeyim. Ve sen... nasıl oldu da bacağını o şekilde kırdın? Ameliyat çok uzun sürdü. Aylarca alçıda kalacaksın."

"Buna değer," diye onayladım.

O pisliğin iğrenç parmaklarını karımın üzerinden çekmek için her şeyi tekrar yapardım. Onunla arasına mesafe koymak için her şeyi göze alırdım. Onun için ölürdüm. Hâlâ da ölürüm. Vücudumu öne doğru eğilmeye zorladım ve kollarıma bağlı kordonları ve tırnakları yakalayıp vücudumdan ayırdım. Makineler çılgına döndü ama umurumda değildi. Onu görmem gerekiyordu. Karıma dokunmam gerekiyordu. En azından şu an için iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Sağlam bacağını yataktan kaldıramadan iki hemşire koşarak içeri girdi. "Ne yapıyorsunuz?"

"Karım," diye homurdandım yatağın kenarına doğru ilerlemeye çalışırken.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Bacağın daha yeni oldu. Buradan öylece çıkıp gidecek durumda değilsin." Tombul ve kısa boylu olan elini kalçasına dayamıştı.

"Karım," diye homurdandım.

Ace'e baktılar ve o da omuz silkti. "Onun izni olmadan onu ya da çocuğumuzu göremeyiz. Yasal olarak onun kocası. Onu durduracağımı mı sanıyorsun?"

Hemşire içini çekti ve başını salladı. "Lanet olası inatçı adamlar." Bir süre tavana baktıktan sonra, muhtemelen bizim gibilerle uğraşmak için toplayabileceği tüm sabrı toplamaya çalışarak, "Kıçını yerinde tut. Tekerlekli sandalye getireceğim."

Cevap vermediğimde, gözlerinde yanan en sert bakışlarla beni işaret etti. "Ciddiyim. Eğer o bacağı mahvedersen, bu yeni bir ameliyat anlamına gelir ve bunun için zamanımız yok. Senin de olduğundan şüpheliyim."

Döndü ve hışımla uzaklaştı. Ben Ace'e doğru eğilip "Az önce bana küfretti mi?" diye mırıldanırken uzun ince olan makinelere doğru yürüdü ve bip seslerini susturdu.

"Bu gece sana yaptığı tek şey buysa, minnettar olmalısın." Uzun boylu hemşire kollarını kavuşturdu. "Beş dakikanız var. Dinleniyor olmalısınız."

"Öldüğümde dinleneceğim."

Muhtemelen kötü bir kelime seçimiydi çünkü hemşire "Eğer o bacak enfeksiyon kaparsa, sen de kapabilirsin" diye tersledi.

"Zor bir kalabalık." Ace başını salladı ve bana doğru bir adım attı, beni dengede tutmak için kolunu altıma soktu. "Bunu daha sonra da yapabiliriz. Şimdi olmak zorunda değil."

Öyle oldu. Öyle. Şu anda da olmalı. O benim karımdı ve onu görmeye ihtiyacım vardı, rahatlamak için tenine kendi parmaklarımla dokunmaya ihtiyacım vardı. Onu bahçede gördüm. Onu göğsümde gevşekçe tutarken vücudumu onun kanıyla kapladım. Sabit kalp atışlarından başka hiçbir şey bana onun iyi olduğuna dair güvence veremezdi.

Tekerlekli sandalye odaya girdi ve sert hemşire kaşlarını çatarak geri döndü. "Bunu tekrar düşünmenizi tavsiye ediyorum."

"Eğer bana yardım etmezseniz, kendim giderim," diye itiraf ettim.

"Biz de bundan korkuyoruz." Ace'e dönmeden önce iç çekti. "Güçlü bir çocuk ol ve arkadaşın konusunda bize yardım et."

"Evet, hanımefendi."

Hayatımda birçok aşağılayıcı zaman oldu. Ace bunların üstesinden gelmemi sağladı. Ama hiçbirini beni çaresiz bir bebek gibi kaldırmamasını gerektirmemişti. Bu, arkadaşlığımızın yeni bir aşaması mıydı? Bundan emin değildim. Yine de hayatımda olduğu için minnettardım. Onsuz kaybolurdum. Hiçbiri olmadan kaybolurdum.

Beni tekerlekli sandalyeye oturtuttuktan sonra çekilmek istedi, ben de omzundan tutarak onu yerinde tuttum. Dertli gözleri benimkilere kilitlendi ama tek kelime etmedi. Bunu görebiliyordum, tüm bu olanların ona verdiği zararı görebiliyordum, endişesini ve konuşmaya cesaret edemediği korkularını okuyabiliyordum. O da mı onu düşünüyordu? Cesedi cansız yatmadan önce kız kardeşini son kez gördüğü anı mı düşünüyordu?

Boğazım duygularla tıkanıp, hiç söylemediğim ama söylemem gereken şeyler. Bunları her gün söylemeliydim çünkü hayatlarımızın ne kadar değerli olabileceğini muhtemelen herkesten daha iyi biliyorduk. "Ben... benimle kaldığın için teşekkür ederim. Sana yeterince ya da belki de hiç söylemiyorum, ama sensiz, sanmıyorum ki..."

Duyguları hissetmek bu kadar kolayken sözcükleri söylemek neden bu kadar zordu?

Başım hâlâ ağır olsa da düşüncelerimi karıştırmaya çalıştım ve çoktan uyku isteğim azalmaya başlamıştı. Ben bir şey bulamadan, kelimeler beni terk edemedi, bakışlarımı tutarken kaşları birbirine yaklaştı. Ağzından çıkan sözler beni hem şoke etti hem de sakinleştirdi.

"Seni seviyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece doğru olduğunu biliyorum." Sertçe yutkundum. "Her zaman seveceğim. Ve her zaman biz olacağız, dördümüz... beşimiz, dünyaya karşı. Anlıyor musun? Sen, ben, Mercer, Bellamy. Hatta bebek bile, bizden başka kimseye ihtiyacımız yok."

Başımı salladım, kelimelerim hafifçe gevelerken ağırlık üzerime çöktü. "Bizden başka kimse yok."

Ayağa kalkıp boğazını temizlemeden önce dudakları biraz eğildi. "İstersen onu itebilirim."

"Onu istediğın kadar zorlayabilirsin ama ikinizin de gözümüzün önünden ayrılmasına izin veremeyiz. İkiniz de ilk kez bir araya geldiğinizde kavga ettiniz.

buraya gelseydik, yazılırdık. Üstelik steril bir ameliyathaneye neredeyse yırtarak giren diğer arkadaşınız da buna dahil değil. İtin ama size eşlik edeceğiz."

Lanet olsun. Bunların hiçbirini hatırlamıyordum ama bir eskortla tartışamazdım. Tek istediğim Belle'le birlikte olmaktı. Oraya ulaşmak için her türlü kurala uyacaktım. Ne gerekiyorsa yapardım.

Bulunduğumuz hastane büyüktü, dolambaçlı koridorlar ve steril beyaz katlarla doluydu. Böyle yerlerden nefret ederdim. Hıyarcıklı vebadan kaçır gibi kaçırdım. Tıbbi müdahaleye ihtiyacım olduğunda, genellikle ev ziyareti için fazladan para öder ya da doktora gitmeden dikiş attırırdım. Bu gibi yerler Elizabeth'i kaybetme anılarımı canlandırır. Vücudumun yarısı gazlı bezle örtölükken yatağı bağı kaldığı anıları. Yüzeye çıkmasına izin vermek ve eğlendirmek için rahatsız edici derecede acı veren anılar.

Koridorda ilerlerken derin nefes aldım ve sessiz kaldım. Duygularımın geçeceğini biliyordum. Duygular her zaman geçer. Sadece onu görmem gerekiyordu. Ona sarılmaya. Sıcak tenine dokunmak.

İki kat aşağıda, şifre gerektiren bir dizi çift kapıdan içeri girdik. Kapılardan geçip koridorun sonunda Mercer bir sandalyeye yığılmış, gözlerini pencereye dikmiş, bir odaya bakıyordu. Tekerlekli sandalyenin gıcirtısı onu gelişimizden haberdar etti. Gözleri benimkileri bulduğunda ayağı fırladı, uzun bacaklarının üzerinde neredeyse tökezliyordu.

"Sen buradasın." Başını salladı ve pencereye doğru baktı. "Bu... bu hiç iyi olmadı. Onunla yasal olarak evli olmadığım için içeri girmeme izin vermiyorlar. Birime girmeme bile izin vermek istemediler ama gözlerimi ondan ayırmayı reddettim."

"Kocası o mu?" Birkaç metre ötedeki bir istasyonda bilgisayar başında oturan hemşire seslendi. Bizimle konuşmuyordu, sadece yanımdaki hemşireye hitap ediyordu.

"Karısını görene kadar dinlenmeyi reddetti," diye onayladı refakatçim.

"İsim?" Ben sorusunu yanıtlarken bilgisayara bir şeyler yazıldı. Hemşire ekrana başıyla onay verdi. "Ayrı olarak getirildi."

"Ameliyattan yeni çıktı. Uzun sürmez," diye onayladı hemşirem.

Hemşireler birbirlerine bakarken uzun bir duraklama oldu, Belle'in hemşiresi ayağı kalkıp ona doğru yürümeden önce sessizce iletişim kuruyordu.

Kapıya. "Aynı anda sadece bir ziyaretçisi olabilir. Bay Ferrari onaylarsa, onaylı ziyaretçi listesine başka birini ekleyebilirim."

"Onlar onun partnerleri," diye açıkladım ve kafa karışıklığı daha da artınca, "Ben onun kocasıyım ama ilişkimiz geleneksel değil. O bizim karımız."

Hemşire rozetini okuttu ve kapı açıldı. "Anlıyorum." Bizi istediği kadar yargılayabilirdi. Bu işte birlikte olduğumuz gerçeğini değiştirmezdi. "Eşiniz, Bay Ferrari, ciddi kan kaybı yaşadı ve başından yaralandı. Hayatta olduğu için şanslı. Neredeyse başaramayacaktı."

Tekerlekli sandalye kapıdan içeri itildi ve onu orada yatarken, huzur içinde uyurken vücuduna bağlanmış tüpleri görünce göğsüm sıkıştı. Onu rahatsız etmekten çok korkuyordum ama tek yapmak istediğim ona dokunmaktı. Ona dokunmam gerekiyordu.

Tekerlekli sandalye yatağının hemen yanında durdu ve hemşireler odadan çıkarak beni onunla yalnız bıraktılar. Uzandım, parmaklarım onun gevşek eliyle birleşti. "Yeterince şey yapmadım," diye itiraf ettim ona. "Daha güçlü olmamız gerekiyordu çünkü sen bize birlikte aittin. Buna rağmen burada yatıyorsun. Özür dilerim. Daha iyisini yapamadığım için üzgünüm."

Elini dudaklarıma götürdüm ve tenini öptüm.

"Dehşete kapılmıştım," diye itiraf ederken nefes verdim. Beni duyduğundan şüpheliydim ama yine de söylemem gerekiyordu. "Seni de kaybedeceğim diye çok korktum. Kaybedemem. Bunu anlıyorsun, değil mi? Eğer seni kaybedersek, bu her birimizi yıkar. Şu halimize bak. Hepimiz senin merhametine kalmış insanlarız. Peki ya ebeveynler? Artık düşünmemiz gereken bir kızımız var Belle. Hiçbirimiz bir kıza babalık yapacak kadar donanımlı değiliz. Hayır, bize patronluk taslamana ihtiyacımız var. Sana orada ihtiyacımız var. Sana ihtiyacımız var çünkü seni seviyoruz. Seni seviyorum."

Başımı koluna yasladım ve gözlerimi kapatarak yakınlığın tadını çıkardım. Uykuya dalmadan hemen önce, karımın varlığı tek tesellimdi, elimi sıktığına yemin edebilirdim. Üç kez hızlıca sıkı ve o zaman iyi olacağımızı anladım. Tek seçenek buydu.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

ACE

Kapının önünde durmuş, içeri girmek için tüm cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım, Belle'e kadar da yapmak istememiştim.

Hoparlörden bir cızırtı geldi. "Efendim, düğmeye basıp içeri girmeyi talep edecek misiniz yoksa bütün gün orada mı bekleyeceksiniz?"

Yakalandım. O kadar uzun süredir burada duruyordum ki, personel bile fark etmiş miydi?

"İçeri girmek istiyorum, lütfen."

Yanıt gelmeyince kapı çaldı ve ben de kapıyı açtım. Hemşire istasyonuna yaklaşırken boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkundum. Ama ben daha konuşmadan hemşire, Adam ve Mercer'ın oturduğu odanın köşesini işaret etti.

Sinirlerimin karnımda bir yumruk gibi şiştiğini hissederek yaklaştım. Adam beni görünce başını kaldırdı, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gülümseme ve kollarında pembe battaniyelerden oluşan minik bir kundak vardı.

"Durumu gayet iyi," diye açıkladı. Bundan hiç şüphem yoktu. Belle henüz odasından çıkamamış olsa da, izinli olduğu her saniye buradaydı. Ama ben? Korkuyordum. Küçük kızın getireceğini bildiğim sevgiden değil, onu parçalayacak acıdan korkuyordum.

Eğer iyi durumda olmasaydı beni paramparça ederdi. Kontrolümüz dışında bir şey olursa. "Bir hafta içinde eve dönmesi gerekiyor."

"Bu kadar erken mi?" Ziyaret etmemiştim, belki de etmeliydim ama ya ziyaret edersem ve işler değişirse? Bununla yaşayamazdım.

"Ufak tefek olduğu kesin ama sağlıklı. Harika gidiyor." Tekrar bana bakmadan önce bebeğe gülümsedi. "Onu kucağına almak ister misin?"

Mercer, "Onu ben tutarım," diye teklif etti.

"Zaten günün büyük bölümünde onu tuttun," diye reddetti Adam onu. "Ace'e bir şans ver."

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Başımı salladım, muhtemelen olması gerekenden daha kuvvetli bir şekilde.

"Onu tutuyorsun. Otur," diye emretti ve ben de bir sandalyeye çöktüm. Eğilerek battaniye demetini kollarıma bıraktı ve anında kalbim kabardı. Anlık aşk bu kadar doğru hissettirirken neden bu kadar korkuyordum? Bu yaşayan, nefes alan çocuk bana bağlıken nasıl isteyerek uzak kalabilirdim?

Ağlamayacaktı

m. Reddettim.

Gözlerimle zihnimin bağlantısı kesildi ve ona bakarken gözlerim biraz sulandı.

"Henüz bir ismi yok mu?" Son sorduğumda Belle'in hâlâ karar vermekte olduğunu biliyordum ve kreşten bilerek uzak durmuştum, bu yüzden asla öğrenemedim.

"Öyle." Adam'ın parmağı yanağına değdi. "Rosalie Elizabeth."

Elizabeth.

Kesinlikle ağlamıyor olmama rağmen gözümü silmek için omzumu kullandım.

"Elizabeth. Bu hoşuna giderdi." Artık yanında kız kardeşimden bir parça taşıyan bebeğe gülümsedim. "Rosalie Elizabeth. Kızların en mükemmeli için çok mükemmel."

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Gözlerim sadece, üçümüzü şimdiden küçük parmağında oynattığını bildiğim küçük kıza takılmıştı. Büyüdüğünde mahvolmuştuk, zaten

Ona istediği her şeyi vermeye hazırđık. Arzu ettiği her şeyi gümüş tepside sunardık.

"Eve Belle'den önce mi gelecek?" Küçük prenses parmağımı sıkıca tutarken sordum.

"Birkaç güne kadar. Hallederiz," diyerek beni temin etti.

Yine de gergindim. "Daha önce hiç baba olmadım," diye itiraf ettim. "O zaman birlikte öğreniriz." Mercer sırtıttı. "Sen ilk gün bebek bezi değişimi."

"Kesinlikle olmaz." Burnuna bir şaplak attım. "Ne kadar sevimli olduğun ya da annene ne kadar benzediğin umurumda değil. şirinlik beni zayıflatamaz."

"O zaten batan bir gemi." Mercer kendini yukarı itmeden önce güldü. "Ben Belle'i kontrol etmeye gidiyorum. Ace bu gece seni eve bırakacak, Adam. Ben burada kalacağım."

Her gece dönüşümlü olarak Belle'in yanında kalıyorduk. Adam birkaç gününü hastanede geçirmiş olsa da her gün, tüm gün burada olmakta ısrar ediyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hepimizin ihtiyacı vardı. Yine de Belle evimize gelene ve nihayet rahatlayana kadar bu dinlenmenin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

"O iyi mi?" diye sormaya cesaret edemeden kapı arkasından kapandı.

Kucağımdaki bebeği nazikçe zıplattım, yüzü rahatlamadan önce uykusunda küçük burnu kırıştığında sırtmasına engel olamadım.

"O... işlem görüyor. Kabul etmiyor ama Belle'i neredeyse kaybedecek olmak onu daha önce hiç yaşamadığı bir dehşetin eşiğine getirdi." Adam sandalyesinde doğruldu, bacağı sargılar ve sargılar altındaydı.

"Ya sen?"

"Hepimizin başardığını kendime hatırlatıp duruyorum." Pantolonuna yapışmış olan kabarık battaniyeden bir parça **t i f t i k l e** oynadı.

"Ama?"

"Ama ikiniz de orada değildiniz ve lanet olsun, olmadığınıza sevindim. Orada olsaydınız, Belle'i bilincini kaybetmeden birkaç dakika önce görseydiniz... O görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum. Aklımdan çıkmıyor."

"Onun o biraz sinir bozucu arkadaşı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım." Eğildim ve Rosalie'nin -Rosie'nin- alnından öptüm.

"Ve Mercer'ın daha da sinir bozucu köpeği," diye ekledi Adam. "O şerefsiz bir sürü ödöl maması ısmarladım. Eğer Hannah'yı almamış olsaydı, burada olmazdık. Hiçbirimiz. O küçük kız bile."

"Hannah bir ikramiyeyi hak ediyor." Minik yanaklarını okşadım. Kahretsin, onu kucağıma almaktan öylesine korkuyordum ki şimdi başka hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bu küçük büyücünün yaptığı vudu büyüü de neydi?

"Bir tane alacak. Muhtemelen üç katı çünkü Max ve Drew artık onun yanından ayrılmayı reddediyor. Görünüşe göre Belle'e yeni bir koruma atayacağım."

"Aşık oldular." Güldüm. "Bu günü görecekimiz kimin aklına gelirdi?"

"Aşık ve işe yaramaz," diye onayladı Adam. "Ben dışarı çıkıyorum. Gitmeye hazır olduğunda beni bul." Bir süre beni izledi. "Acele etme. Acelem yok ve onun ne kadar bağımlılık yapabileceğini biliyorum."

"Sadece birkaç dakika sürecek."

Kendini dengede tutmaya çalışarak ayağa kalktı ve koltuk değneklerini aldı. Tam çıkmaya başlamıştı ki arkasını döndü. "Ace?"

"Öyle mi?"

"Bizim gibilerin baba olacağı günü görecekimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de," diye kabul ettim. Geçmişte yaptıklarımız ve yapabileceklerimiz düşünüldüğünde, kimse bizi çocuğunun babası olarak hak etmiyordu. Ama yine de...

"Bize yaklaşıyor."

Uyuyan çocuğa bakarak memnuniyetle iç çektim. "Kesinlikle öyle."

EPILOG

BELLAMY

ALTI AY SONRA

Yuvarlandım, kolum sert bir bedene çarptı ve dudaklarım anında yukarı kıvrıldı. Parmaklarımın her kasın üzerinde kaymasına izin verdim, parmak uçlarımın altındaki deriyi test ettim. Mercer. Gözlerimi açtım ve onun mavi gözlerini yakaladım. Bakmadan yanımda kimin yattığını tahmin etmek en sevdiğim hobilerimden biri haline gelmişti. Onları tanıyordum, her birini sanki benim bir uzantımmış gibi biliyordum.

"Saat kaç?" Ona sokulurken mırıldandım.

"Neredeyse on."

Ayağa fırladım, çarşaf bileğime dolanınca neredeyse takılıp düşüyordum. Mercer'ın eli uzandı ve beni sabitledi. "Sorun yok, bebeğim."

"Hayır. Bu sabah onunla kalkma sırası bendeydi." Etrafıma bakındım, bir gömlek arıyordum.

"Bebeğim," diye mırıldandı Mercer. "Bizden üç tane var. Seni bu bahiste tutmayacağımızı biliyorsun. Ayrıca, seni geç saatlere kadar ayakta tuttuk."

Yaptılar ve her saniyesine bayıldım. Sadece düşüncesi bile vücudumun lezzetli bir şekilde ağırmasına ve kalçalarımın istekle birbirine yapışmasına neden oldu. "Yine de. Ben pısrık değilim. Cezamı çekebilirim. Bir bahsi kaybettim. Şimdi ödemem gerekiyor."

"Dün gece ağzın sikimdeyken parasını ödedin. Bırak onlar alsın.

Biliyorsun, her zaman onunla kimin ilgileneceği konusunda kavga ederler.

sabahları, her neyse."

Başka bir gerçek. Adamlarım kızımıza doyamıyordu. Aslında, bu bir saplantıydı. Zavallı kız ergenlik çağına girdiğinde zor zamanlar geçirecekti çünkü onların gözünün önünden ayrılmasına imkân yoktu. Babalık bu adamlara çok iyi gelmişti ve onu kollarından birinde her gördüğümde içim eriyordu.

Eğildim, Mercer'ı öptüm, neredeyse ayaklarının dibinde yapışkan bir su birikintisine dönüşene kadar dilinin dudaklarımın üzerinde kaymasına izin verdim. Sonra avucumu yanaklarına vurarak geri çektim. "Kalk. Acıktım."

"Ben-"

Sözünü kestim. "Yemek için Merc. Ben yemek istiyorum. Sik değil." İstediyini alamayan bir çocuk gibi gözlerini devirdi. "Peki. Zaten Mimi'nin bu sabah yemek yaptığını duydum."

İçimden mutluluk dansı yaptım. Yemek yapmasına bayılırdım. En sağlıklı mıydı? Hayır. Ama tadı çok güzeldi ve çocuklar onun yemeklerinin belime eklediği birkaç kiloya aldırıyor gibiydiler. Mimi yangından sonra buraya taşınmıştı ve sonra...

Bu konuda konuşmayı sevmezdim ve genellikle konudan kaçınırdım. Sanırım neredeyse ölüyor olmanın dehşeti bir kıza bunu yaptırıyor. Ama buraya geldiği ve hiç gitmediği için minnettardım çünkü Mimi bir intikam planında her şeyini kaybetmek zorunda kalsa bile küçük Rosie'ye büyükannelerin en iyisini hediye etmişti.

Mercer'ın isteğine karşı giyinik bir şekilde herkesi masada oturmuş, taze kızarmış çörekler, patates kızartması, yumurta ve domuz pastırması eşliğinde sohbet ederken bulduk. Yan tarafta, Ace'in yemeğe biraz denge katmak için kestiğini bildiğim bir kase meyve vardı. Anında Adam'a doğru çekildim ve selamlamak için yanağından öptükten sonra aynı şeyi Ace ve Rosie'ye de yaptım.

"Görüyorum ki kızım bu sabah çoktan evi idare etmiş." Yanağını çimdikledim ve o da kıkırdayarak bize dünyanın en tatlı sesini armağan etti. Onu kucağıma almak için uzandığımda, Ace'in parmakları onun küçük bedenini sıkıca kavradı. Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım ve Adam'ın benim için doldurduğu tabağı almadan önce bir sandalye çektim.

Bu kıza kafayı takmışlardı. Aslında, annesi olarak bile, hiçbiri onu paylaşmak istemezken benim biraz şefkat görmemi imkansız hale getirdiler. Hayatımda hiçbir zaman

Diz çöktürülebileceklerini düşünmüşlerdi, ama işte buradaydılar, bir çocuğun kaprisi karşısında tamamen enayiydiler.

Kapı oturma odasına çarptı ve Mercer yüzünü buruşturdu. "İşte yine başlıyoruz."

"Kes şunu," diye tısladım.

"Çekilmez biri." Adam sandalyede arkasına yaslandı.

Hannah odaya dalarken, "Bir erkeğin hayatını bir kez kurtarırsanız bir daha asla kıymetinizi bilmez," dedi. "Çocuklar. Hanımlar. Küçük hanım. Kürklü bayan."

Adamlarım homurdanırken sııttım, sonra Hannah'ya çöreğimden bir parça uzattım. "Bir hatırlatma olarak, bugün kızlar günü. Max ve Drew bizi takip edecek."

Ace ağzına biraz çilek tıktıştırmadan önce, "Şanslılar," diye mırıldandı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye onayladı Max ama en iyi arkadaşımı izlerken gözlerindeki şefkati kaçırmadım. Görünüşe göre takıntılı olan sadece benim adamlarım değildi.

"Belle. Gitmeden önce seninle özel olarak konuşmak istiyorum," diye bağırdı Adam, ayağa kalkarak.

"Ah, kızım. Şimdi başın belada."

Yavaşça ayağa kalktım ve kocamı ofisine kadar takip ederken arkadaşşıma dilimi çıkardım. Sessizdi, yürürken sırtı dikti ve başımın gerçekten belada olup olmadığını merak ettim. Yaramazlık yapmazdım, en azından bugün. Ama emirlerine karşı geldiğim için onun gazabıyla yüzleşmek zorunda kaldığım durumlar olmuştu. Yine de bu gazaptan daha fazla pay almak için daha sık yaramazlık yapmayı dilediğimi inkar edemezdim.

Ofisin kapısını iterek açtı ve içeri girmem için açık tuttu. Odaya girdim, ortada durdum ve sessizliğinin ağırlığıyla kıvranmamaya çalıştım. Sessizlik dayanılmaz bir hal aldığında nihayet "Konuşmamız gereken şey nedir?" diye sordum.

Gözleri üzerimde dolaştı, özlemle doluydu. "Şu şortlar, birincisi."

Kot pantolona baktım. "Beğenmedin mi?"

"Hayır." İtirafı karşısında dişlerim alt dudağıma battı, ta ki o "Onları seviyorum. Çok fazla."

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim. Onları ya seviyordu ya da nefret ediyordu ama ikisi de kendimi gizlice kaçarken yakalanmış bir kız öğrenci gibi hissetmeme neden olmamalıydı.

"Onları o kadar çok seviyorum ki bu akşam eve gelmeni bekleyemedim. O kadar ki, sırf başkalarının gözleri benim olan o kalçalarda olsun diye evden çıkman düşüncesinden nefret ediyorum. Benim olanı başkalarına göstermek cezalandırılabilir bir suçtur, aşkım. Bunu şimdiye kadar öğrenmedin mi?"

Dudaklarımı çekiştirmek isteyen gülümsemeyle savaştım. Gecikmiş olabilirdim ama artık her şeyin ne anlama geldiğini biliyordum. "Özür dilerim kocacığım. İhanetim yersizdi."

"Komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Ellerimi kavuşturmuş, kıpırdamadan dururken vücudumda daireler çizdi.

Bu sefer sırtıma dürtüsü galip geldi ve dudaklarım eğilerek yukarı kalktı. "Birazcık."

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti ve bir anda yere çöktüm. Önünde diz çöktüğümde halısı çıplak tenime sertçe değiyordu. Başımı arkaya yatırırken parmakları saçlarımı kavradı. "Ne kadar güzel dudakların var. Sikiimin etrafına sarılsalar harika görünürlerdi."

"Bu bir emir mi?"

"Sadece bir öneri," diye mırıldandı, ama önerilerinin ne kadar tatlı olabileceğini, beni götüreceği derinliğe kadar onu takip edersem ödülün ne kadar sert olabileceğini biliyordum. Parmaklarım kemerine gitti, pantolonunun fermuarını açmadan önce tokayı serbest bıraktı. Aleti serbest kaldı. Görünüşe göre Adam bu sabah iç çamaşırı giymeyi tercih etmemişti ve buna daha fazla minnettar olamazdım.

Parmaklarımı aletin çevresine doladım. "Başka bir önerin var mı?"

Avucum onu okşarken gözlerini kapattı. "Beni emerken aınla oynamanı izlemek istiyorum."

Boştaki elimle şortumun düğmesini ilikledim ve elimi içine sokabilmek için açtım. "Başka bir şey var mı?"

Elimin kayboluşunu izlerken gözleri alev alev yanıyordu. "Daha az konuş."

Tanrım, bu adamı sevdim. Hepsini sevdim.

Öne doğru eğildim, dilimle sikinin ucunu okşadım ve göğsünden bir gümbürtü çıkarken parmaklarının saçlarımda esnemesine neden oldum. Ağzımı sonuna kadar açıp onu içime çekmeden önce, saçlarımı kavrayarak koparacağından emin olana kadar bunu tekrarladım. Birkaç deneme yapmam gerekmişti ama artık erkeklerimin nelerden hoşlandığını tam olarak biliyordum. Her birinin ihtiyaçları çok farklıydı ve ben onları zayıflatmayı seviyordum.

Boğazını temizledi, zorlanarak da olsa konuşurken göğsü kabarıyordu. "Rosie altı aylık oldu." Ağzımın içinde onunla birlikte mırıldandım, ifadesini onayladım ve devam etmeden önce küfretti, "Bunu tartışıyorduk ve bir tane daha için hazırız."

Biz. Yani o, Mercer ve Ace. Sikini ağzımdan çıkardım. "Bensiz mi tartışıyorsunuz?"

Avuç içiyle başımı tekrar ona doğru itti ve boğazımı öyle bir zorladı ki öğürdüm. "Şimdi bunu tartışıyoruz." Bu pek de bir tartışma sayılmazdı ama boğazıma o kadar gömülmüştü ki çenemden aşağı salyalar akarken tek yapabildiğim burnumdan nefes almaktı.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve her nasılsa Ace ile Mercer'ın kapıyı açıp içeri girmelerini kaçırmıştım. İlk konuşan Ace oldu. "Dizlerinin üzerinde muhteşem görünüyor."

Mercer, "Dizlerinin üzerinde de muhteşem," diye ekledi. "Ama konumuza geri dönelim, bir diğeri. Bu konuda bir şey söylemediğinize göre, bunu onayınız olarak kabul edeceğiz."

Konuşmak için ağzımı açmaya çalıştım ama Adam sadece ağzımı daha sert itti. Şerefsizler ne yaptıklarını biliyorlardı. Her zaman istediklerini alırlardı ve bu konuda kızgın olduğumu söyleyemezdim ama lanet olsun, ben de konuşmak isterdim.

Ace yanıma geldi ve beni Adam'ın sikinden çekmeden önce Adam'ın saçımı tutuşunu devraldı. Ace Adam'ın yerini almadan önce nefes almak için sadece zamanım vardı. Ace, Adam'ın masasına yaslanana ve ben de onun üzerinde kamburlaşana kadar teması kesmeden beni yukarı sürükledi. Yanaklarımın çukurlaşmasına izin verdim, bu adamların tadına bakmanın her saniyesinin tadını çıkarıyordum.

Parmaklar şortumun kotuna dolanarak onu kığımın kıvrımından aşağı doğru itti ve bir el içerideki bileğimi yakaladı.

şortumu. Mercer'ın kaygan elimi sikinin üzerine koyduğunu ve beni yumuşak tene sürtünmeye zorladığını görünce başımı kaldırıp baktım. Bu da Adam'ın arkamda olduğu anlamına geliyordu, kıcıımı istediği gibi havaya kaldırırken parmakları yarığımda geziniyordu.

"Bugünün bir kardeş için denemeye başlayacağımız gün olduğuna karar verdik," dedi, kalçaları öne doğru çıkmadan önce, beni uzunluğuna soktu. Nefesim kesildi, Ace'in aletinin ucunda boğuluyordum.

"Hadi bebeğim. Sikimi daha fazla ağzına alabilirsin," diye mırıldandı Ace, parmağı çeneme hafifçe sürtünmeden önce. Alt dudağıma takıldı ve parmağını sikiyle birlikte ağzımın içine soktu, ağzımı daha geniş açmaya zorladı, böylece daha fazlasını sığdırabilecektim.

Elim Mercer'i çalıştırıyor, ağzım Ace'i emiyor, açgözlü amım Adam'ın uzunluğuna yapışıyor, onun için yalvarıyor ve ağlıyordu. Beni bu hale getirmişlerdi. Salyalı, ıslak bir şehvet karmaşası ve bunun tek bir saniyesinden bile pişmanlık duymadım. Adam'ın kalçalarının her pompalanışında bedenim öne doğru sarsılıyor, boğazım Ace'i içine alıyordu.

"Çok iyi," diye tısladı Ace.

Parmaklarım onu sıkarken Mercer, "O bizim için yaratılmış," diye onayladı.

Adam'ın eli omurgamda gezinerek eteğimin altındaki tenime masaj yaptı. "Seni dölleriyle ıslatana kadar dolduracağım. Sonra seni arkadaşınla alışverişe göndereceğim, ortak zevklerimizden ıslanmış ve sırlıklam olmuş bir şekilde. Bunu istiyor musun?"

Ace'in etrafında inledim ve o da Adam'a baktı. "Bitir işini. Daha fazla dayanamayacağım."

"Zayıf," diye alay etti Mercer, ama parmaklarım taşaklarını yakaladı, onu çılgına çevirdiğini bildiğim şekilde sıkı ve bir küfür savururken kelimelerini yiyordu.

Adam'ın kalçaları hızlandıkça vücudum öne doğru sallandı, göğsünü bana bastırmasıyla sırtım ısındı ve kolu etrafıma sarılıp parmakları klitorisimi bulduğunda neredeyse anında ölüyordum. Nefes nefese kaldığımda zevk beni sardı, hızlı daireler çizerken ona geri döndüm.

Kısa sürede kendimi kaybettim, orgazmım vücudumu ele geçirdi, Ace'in dölleri vücudumu doldururken her sinirimi elektrik ateşine tuttu.

boğazıma. Mercer'ın döllerini tenime akarken nefes nefese kaldım, boğuluyordum, ciğerlerime hava almaya çalışıyordum. Arkamda, amım onun sikini sıkıp bırakmayı reddederken Adam homurdandı. Geri çekildi ve siki içimde şişmeden ve göğsü zevkle gürlemeden önce bir kez daha çarptı.

Birlikte bir ağa yakalanmıştık, zevklerimiz birbirine karışıyor, birbirini besliyor, sonunda yere yığılana kadar mutluluğu artırıyordu, bedenlerimiz ofisin zemininde bir yığın uzva dönüşüyordu. Başım Mercer'ın kabaran göğsündeydi, bacağım bir şekilde Adam'ın vücudunun altındaydı, kolum ise Ace'in üzerinde sallanıyordu. Bir zamanlar birbirlerine yabancı olduklarını düşünmek delilikti. Hayatımız boyunca birbirimize aitmişiz gibi hissederken bu nasıl mümkün olabilirdi?

İsteyerek kabul eder miydim? Yüzlerce evet.

Geçmişleri benim için önemli değildi; önemli olan tek şey hediyeleriydi. Korkunç adamlar olabilirlerdi. Aslında hâlâ canavar adını taşıyorlardı ama benim için bu gezegeni süsleyen en nazik, en kibar, en sevgi dolu ruhlardı ve beni seven üç adamla buraya nasıl geldiğimden emin değildim ama lanet olsun ki yaşayan en şanslı kadın ben değildim.

"Peki ne diyorsun?" Adam nihayet yeniden nefes alabildiğinde sordu.

"Ne hakkında?" Sesim yorgunluktan zayıf çıkıyordu.

Mercer arkadaşına "Ailemizi genişletiyoruz," diye açıklık getirdi.

"Sanki az önce içimi bebek hamurunla kaplamamışsın gibi soruyorsun." Ayağımı oynattım, Adam'ı yarı tekmeliyordum.

Güldü, zerre kadar utanç göstermeden. "Bu bir formalite. Bizim gibi adamları bilirsiniz; istediğimizi yapar, bizim olanı alırız."

Gerçek bu değil miydi? Eğer beni nikâh masasında almamış olsalardı, hayatım çok farklı olabilirdi. O kadar kötüydü ki düşünmeye bile tahammül edemiyordum. Kazanılmış ya da alınmış bu hayat için her gün şükrediyordum. O benimdi ve onu geri vermeyi reddettim.

"Ah. Bir formalite." Sanki tekliflerini düşünüyormuşum gibi çeneme vurdum. "Peki ya reddedersem ve talebi geri çevirirsem, formalite bir yana, tabii ki?"

"O zaman sanırım seni bodruma kilitleyip zincirleriz," diye cevap verdi Mercer, tamamen ciddiye.

"Yapamazsın," diye alay ettim.

"Yapardık," diye Mercer'a katıldı Ace. "Bence istediğimizi elde etme arzumuzu hafife alıyorsunuz."

"Peki tam olarak ne istiyorsun?" Kıkırdadım. "Zincirli bir köle mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Adam, yüzü tamamen ciddiydi. "Biz seni istiyoruz. Bir aile istiyoruz. Sonsuza dek mutlu bir hayat istiyoruz."

Kalbim bir an durdu, ona nasıl cevap vereceğimden emin değildim çünkü onlarla bir aile olmak istiyordum. Hepsiyle. Sonsuza dek mutlu olmayı bir sonraki nefesimi almaktan daha çok istiyordum. Elimi uzattım, avucum yanağını kavradı. "O zaman sanırım anlaştık."

"Oh?" Gözleri yüzümü aradı.

"Çünkü ben de seni istiyorum." Dudağımı ısırdım, tekrar konuşmadan önce gözlerimdeki yaramazlığın dans etmesine izin verdim. "Ve bu ikisi, onlar bonus."

THANKS FOR READING!
FOLLOW ME HERE:

Delilah Mohan tarafından yazılan diğer eserler

PARANORMAL ROMANTİZM/ TERS HAREM

Claire'i Sahiplenmek (Bir ters harem shifter romanı) Bir Succubus'u Kurtarmak

Bir Succubus'u Eğitmek

Özgürlük (Özgürlüğü Korumak Serisi) Adalet (Özgürlüğü Korumak Serisi) Hakikat (Özgürlüğü Korumak Serisi)

İntikam (Özgürlüğü Korumak Serisi)

Direnen (Dolunay Körfezi Kurtları 1. Kitap)

Reddedilen (Dolunay Körfezi Kurtları 2. Kitap)

Kurtarılan (Dolunay Körfezi Kurtları 3. Kitap)

UMBRA (Gölgelerle 1) BLAZE

(Gölgelerle 2)

SONDER (Gölgelerle 3) Kış '23 Heidi ve Hayaletler

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Gizlenmiş Aşk (Gizlenmiş Aşk Serisi, kitap 1)

Kaderden Kaçmak

Ricochet (Örtülü Aşk Serisi, 2. Kitap)

Aşka Beş Saniye (Örtülü Aşk Serisi, 3. Kitap)

Direnen Kraliyet (Geri Ödeme Serisi, kitap 1)

Emma'ya Sahip Olmak (Geri Ödeme Serisi, kitap

2) Kurtarılmış Kız

Günahın Azizleri

Acımasız Canavarlar

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.